

Cao Thủ Học Đường (Hai Lớp Học Đối Đầu)

Contents

Cao Thủ Học Đường (Hai Lớp Học Đối Đầu)	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5: Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	58
23. Chương 23	62
24. Chương 24	66
25. Chương 25	69
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74
28. Chương 28	77
29. Chương 29	79
30. Chương 30	82
31. Chương 31	87
32. Chương 32	89
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	96
36. Chương 36	98
37. Chương 37	100
38. Chương 38	103
39. Chương 39	105
40. Chương 40	107

41. Chương 41	109
42. Chương 42	112
43. Chương 43	114
44. Chương 44	116
45. Chương 45	119
46. Chương 46	121
47. Chương 47	124
48. Chương 48	128
49. Chương 49	130
50. Chương 50	132
51. Chương 51	134
52. Chương 52	137
53. Chương 53	139
54. Chương 54	141
55. Chương 55	143
56. Chương 56	146
57. Chương 57	149
58. Chương 58	152
59. Chương 59	154
60. Chương 60	157
61. Chương 61	162
62. Chương 62	165
63. Chương 63	167
64. Chương 64	170
65. Chương 65	173
66. Chương 66	176
67. Chương 67	179
68. Chương 68	183
69. Chương 69	186
70. Chương 70	191
71. Chương 71	194

Cao Thủ Học Đường (Hai Lớp Học Đối Đầu)

Giới thiệu

Lớp 10 Toán với biệt danh là “khối nam châm” của học viện, tuần nào cũng được Ban Giám hiệu nêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-thu-hoc-duong-hai-lop-hoc-doi-dau>

1. Chương 1

Cát Anh bước vào lớp , nhỏ thở dài, cái lớp mà lúc nào cũng vậy, chả khác nào cái chợ hết, Thả cặp một cái bụp xuống ghế, nhỏ đảo mắt qua một lượt rồi hết lên như cháy nhà :

- Tớ phải dọn bao nhiêu lần nữa đây, trời ại, giờ này mà còn ngồi đó Chém nữa, các cậu có định làm trực nhật nữa không hả ?

Hai mươi bảy cái đầu còn lại ngoảnh về phía nhỏ e dè. Ngọc Vi nở một nụ cười tươi rói, nhỏ tiến về phía Cát Anh lắc lắc cánh tay bạn:

- Bọn tớ biết rồi,Lớp trưởng bớt giận nha , còn các cậu có làm trực nhật nhanh lên không thì bảo.

Nói đoạn nhỏ quay lại nháy mắt với tụi bạn, mấy đứa hiểu ý , lao vào đồng dựng cụ dọn vệ sinh phía cuối lớp mà quét lấy quét để. Bụi bay mù trời, đám con trai nhảy nhẩy như cóc, khuy tay múa chân liên tục để xua đi đám hỏa mù trước mắt. Thái Huy cố hít lấy một ít không khí trong lành còn sót lại sau đó nhìn tụi con gái nhăn mặt:

- Mấy bà từ từ thôi , làm gì mà như đánh nhau thế, trực nhật mà cũng không làm nổi

Đám con gái dừng tay, ánh mắt lăm le, nhìn Huy đầy tức giận ,Ngọc Vi xắn tay áo lên, nhỏ chỉ tay về hướng mười tám thằng con trai đang đứng, giọng thách thức:

- Có giỏi thì mấy ông làm đi,đã không phụ người ta một tay còn đứng đó mà lè nhè điếc cái lỗ tai quá đi.

Không chịu thua , Thế Bảo lên tiếng giúp bạn, nhằm trấn áp tinh thần đối phương:

- Thì bọn tôi thấy sao nói vậy, bà làm gì mà dữ vậy, con gái mà chẳng có tí nữ tính nào hết trơn, thật hết nói nổi.

Và đương nhiên tiếp theo sẽ có một cuộc khẩu chiến long trời lở đất nếu như không có sự can thiệp của lớp trưởng Cát Anh:

- Các cậu có thôi đi không hả ! sắp vào tiết rồi kìa , tiết đầu tiên là của cô Hải Thu đấy, không có 15 phút đầu giờ đâu mà còn đứng đó cãi nhau.

Như có một sức mạnh vô hình, bao giờ cũng vậy , mỗi khi nghe cái tên Hải Thu là bộ não ” non nớt” của 28 học viên lớp 10 Toán như bị đông đặc, hoạt động như một con rô bốt không cần điều khiển.Nhanh chóng lớp học được trả về sự bình yên ban đầu của nó. Tụi con gái thu dọn xong cũng là lúc có trống vào tiết.

Khác xa với tình trạng ban đầu, lớp học im lặng một cách đáng kinh ngạc. Cô Hải Thu với Tà áo dài Tím nhạt bước vào lớp , khuôn mặt không một chút cảm xúc, ngang qua cái bảng lúc này đã được tụi con trai ghi đi ghi lại thật sạch, cô quét một đường dài,khẽ chau mày nhìn về hướng Cát Anh :

- Lớp trực nhật không tốt, bị trừ một điểm.

Ném một cái nhìn sắc nhọn về hướng tụi con trai, mấy đứa con gai đang gồng mình như phải nén chịu một cơn tức giận tột độ. Mặc dù hết sức uất ức nhưng mấy đứa con trai cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài hai từ im lặng.Cô Hải Thu ngồi vào bàn, đánh amwts nhìn về đám học trò phía dưới:

- Cho các em ngồi xuống.

Đồng loạt 28 con rô bốt hoạt động tức khắc. Khi đã yên vị vào chỗ của mình, cả lớp mới lén lau những giọt mồ hôi trên trán. Vậy là qua bước một.

2. Chương 2

Cả lớp học bao trùm một màu ảm đạm, chẳng ai dám hó hé một câu. Cô Hia Thu khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, nét nghiêm nghị hằn sâu vào con người ấy như một bản năng vốn có. Từng trang sách được

lật giở một cách cẩn thận, đây là tiết học mà tất cả mọi học viên đều không mong đợi, và đây cũng chính là giáo viên khiến cho lớp 10 Toán kinh hãi nhất. Cô Hải Thu là giáo viên dạy môn GDCD, giờ của cô thì điểm tám còn là một ước mơ xa vời chứ đừng nói tới con 10 tròn trịa, vì thế mà cả lớp rất sợ cô, nói chính xác hơn là sợ cái quy định mà Đoàn Trường đề ra, trong tuần có giờ điểm 7 trở xuống là các bé được một suất đi lao động bảo vệ môi trường, và dĩ nhiên cái cực hình đó còn khó khăn hơn việc ngồi yên nghe cô Thu giảng bài.

(RENG.....)

Tiếng chuông ngân vang như một bài hát chúc mừng cả lớp vượt qua tầng Địa ngục. Tất cả thở phào nhẹ nhõm khi bóng dáng cô thu khuất dần sau cánh cửa. Ngay lập tức như thường lệ Thế Bảo phóng như bay về phía bàn giáo viên, cầm cuốn sổ đầu bài lên . Và ...đôi mắt cậu bừng sáng :

- Trời ơi ! tớ có bị hoa mắt không nhỉ. Chín điểm này , oh my god , cô Thu

Theo một phản xạ tự nhiên, tất cả học viên nhảy xổ lên như vừa nhìn thấy kho báu, Ngọc Vi lao tới giật cuốn sổ từ trong tay Bảo, một lần nữa cũng như cậu bạn đồng tử của nhỏ dân ra, ánh lên một niềm hân hoan khó tả. Bàn tay mân mê cuốn sổ, người nhỏ run lên như sắp khóc. Điểm chín đầu tiên của môn GDCD.

Anh Thi đi ngang qua cửa lớp Toán nhìn thấy cảnh tượng ấy mà miệng nhếch lên cười đều cẳng:

- Có vậy mà cũng om sòm cả lên, hình như lớp chọn một cửa cả khối lần đầu tiên nhìn thấy điểm chín thì phải.

Cát Anh hơi cười, nhỏ nhìn Anh Thi đáp lại một cách đầy tự tin:

- Ô ! Đó là chuyện của lớp Toán không mượn bạn xen vào, bớt lo chuyện bao đồng đi, lớp Anh chuẩn mực còn đang chờ bạn về chăm sóc đấy.

Anh Thi hứ một cái rồi dậm gót dày bước đi, luôn luôn là như vậy, hai lớp Anh và Toán như có mối thù từ kiếp trước, hai lớp ở cạnh nhau, gần như lúc nào cũng chạm mặt mà y như rằng ngày nào cũng xảy ra những trận khẩu chiến không ngừng nghỉ. Lớp Toán càng quậy phá bao nhiêu thì lớp Anh lại càng nghiêm túc bấy nhiêu, chẳng lúc nào là người ta không mang hai lớp ra so sánh. Ấu đây cũng là một lí do nữa mà hai lớp ghét nhau ra mặt. Còn lí do cuối cùng và cũng chính đáng nhất....cô Hải Thu là giáo viên chủ nhiệm của lớp 10 Anh.

Tiết cuối cùng là tiết sinh hoạt, Cát Anh đang chăm chú vào cuốn tiểu thuyết mới mua thì Thái Huy đã chạy ào vào, vỗ vỗ trước mặt nhỏ. Nhỏ ngược khuôn mặt của mình lên, nhìn cậu bạn mồ hôi đang nhễ nhại:

-Cậu làm gì mà vội vàng thế ?

Huy nuốt nước bọt, hít vào thở ra đều đặn để lấy lại sức, cậu nhận lấy cốc nước từ trong tay Cát Anh tu liền một hơi rồi từ từ thông báo:

- Tớ vừa từ phòng Hiệu trưởng về, thầy bảo tuần sau lớp ta mới đi ngoại khóa.

Cát Anh nheo mắt nghi ngại, nhỏ nhìn bạn một cách khó hiểu:

- Vậy thì có sao đâu, tuần sau đi cũng được mà.

Huy lấy lại tư thế, cậu lắc lắc cái đầu bộ dạng vô cùng nghiêm trọng:

- Nhưng mà chúng ta sẽ đi cùng lớp Anh.

- CÁI GÌ ?

Cát Anh rú lên khiến cho cả lớp phải giật mình. Quỳnh Chi xấn tới chỗ Huy đang đứng, ngoắc ngoắc cái tay bạn , hỏi bằng cái giọng tò mò . Mấy chục cặp mắt còn lại cũng nhìn cậu như chờ đợi. Sau khi nghe câu trả lời cũng như nhỏ lớp trưởng, cả lớp nháo nhào lên. Loạn. Đó là từ duy nhất để miêu tả lớp học lúc này.

- Không thể như thế được, tại sao lại như vậy chứ, tuyệt đối tớ không muốn liên quan tới cái lớp Anh rắc rối đó.

Hà Mi dậm dậm dưới nền nhà, không những nhỏ mà cả lớp đều không thể chấp nhận được chuyện này. Cát Anh bây giờ đã bình tĩnh lại, nhả tay lên ra hiệu cho cả lớp im lặng, sau đó quay sang hỏi Thái Huy:

- Thầy hiệu trưởng có nói lí do không ?

Huy lắc đầu:

- Không ! thầy bảo lát nữa giáo viên chủ nhiệm sẽ nói chuyện với chúng ta:

Sau một hồi suy nghĩ Cát Anh mới gật đầu:

- Thôi được rồi bây giờ tất cả về chỗ đi , giờ sinh hoạt chúng ta sẽ hỏi cô chủ nhiệm.

Mặc dù rất bất bình nhưng cả hai mươi bảy đứa đều nghe lời lớp trưởng đi về chỗ của mình, mặt mày đứa nào cũng ỉu xiu.

Cô Hàn Thủy bước vào lớp, khẽ mỉm cười, không khí lớp học đang trũng xuống, cô đoán chắc tụi nhỏ đã biết chuyện. Vuốt nhẹ lại tà áo dài, cô dịu dàng hướng ánh mắt nhìn những học trò đang mơ màng dưới kia:

- Các em biết chuyện hết rồi à ?

Như ngọn núi lửa được dịp phun trào, lớp học lại một lần nữa trở nên hỗn loạn. Chỉ tới khi bàn tay cô Thủy đưa lên lớp mới lấy lại được trật tự. Cát Anh đứng dậy, nhả mắt nhìn các bạn sau đó hỏi cô:

- Lí do là gì vậy cô?

Cô Thủy hơi cười nhưng vẫn không thể giấu được sự bất mãn của mình trong giọng nói:

- Tuần sau sẽ có 3 học sinh mới về, họ được quyền lựa chọn giữa lớp ta và lớp 10 Anh.

Một lần nữa cả lớp lại tròn mắt ngơ ngác, Cát Anh vẫn giữ thái độ bình tĩnh, nhả nghiêng đầu thối mác:

- Họ là ai vậy ạ!

Cô thủy nheo mắt nhìn nhỏ:

- Đó là ba cái tên hot nhất trong tuổi teen bây giờ: Vương Khánh Đăng, Võ Anh Kiệt, và Hoàng Trúc Ly.

Bây giờ tất cả mới hiểu ra vấn đề, thì ra là ba cái tên đó, thảo nào Ban Giám Hiệu lại đột xuất quan tâm tới lớp 10 Toán như vậy. Trận chiến lần này lớp Anh chắc chắn sẽ chiến đấu hết mình rồi.

Phòng học bên cạnh, cô Hải Thu giọng nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại mang sắc thái của sự ra lệnh:

- Các em phải nhớ đấy, không thể để mất danh hiệu nhất Toàn trường được, nhất là khi đối đầu với lớp Toán.

Đám học trò ngồi bên dưới , khẽ dấu những nụ cười tự tin đắc thắng của mình. Chúng chắc chắn rằng sau tuần học sắp tới , lớp sẽ có 17 nam và 16 nữ, bởi vì hơn hết, lớp 10 Anh luôn nhận được sự ưu ái đặc biệt của học viện.

3. Chương 3

Sáng thứ hai, cổng trường học viện Angle đông nghẹt, lí do chính xác là tất cả đang hồi hộp chờ đợi thần tượng của mình, và đương nhiên lớp 10 Anh vinh dự được cầm những bông hoa tươi thắm để chào đón những vị khách quý. Chiếc xe Limo sang trọng dừng lại trước cửa , bước ra hai chàng trai đẹp mê hồn và một cô nàng có sức hấp dẫn đến kinh ngạc. Hôm nay cả trường được miễn hai tiết đầu nên hầu hết tất cả các học viên tập trung tại cái cổng này, chen lấn nhau từng tí một, với mong muốn gần hơn là tận mắt nhìn thấy thần tượng của mình.

Người cuối cùng cũng đã đến nơi , Thế Bảo thở hồng hộc do chạy quá nhanh, mặt cậu đỏ bừng lên như người say rượu, ấy vậy mà cậu cũng không thể thoát khỏi tay của tử thần Nhật Nam:

- Làm gì mà chậm như bò thế, cậu làm cả lớp phải chờ một phút 38 giây đấy.

Bảo nuốt khan,cổ nặn ra một nụ cười thật tươi tắn , cậu đang sợ phải ăn một cú đấm không mấy nhẹ nhàng từ Nhật Nam, tên bạo chúa nổi tiếng là ác bá cường hào trong lớp:

- Tại tớ.....

Ngọc Vi xóc mắt lên, nhỏ nhìn bạn đầy nghi hoặc:

- Tại tại cái con khỉ mốc á , ông bò tới đây thì nói đại đi.

- Thôi mà Vi, tại Bảo việc gì đó thôi, nên mới tới trễ như vậy mà, tha cho Bảo đi.

Hà Mi lắc lắc cái tay Ngọc Vi năn nỉ, Vi nhăn mặt, cốc lên trán bạn một cái rồ đau:

- Mimi ơi là mimi, cậu khờ cũng có mức độ thôi chứ, hần thì có việc cái nổi gì, ngủ nướng là cái chắc.

Hà Mi xoa xoa trên trán, nhỏ cúi mặt, không dám nói thêm một câu nào nữa, lí do mà VI nói không đúng 100% thì cũng gần 99. Cát Anh nhướn mày nhìn tụi bạn, sau đó quay sang Nam, giọng nhỏ nhẹ:

- Được rồi Nam, tha cho Bảo đi, mình vào lớp kéo mọi người đứng đây mỗi rã cả chân rồi này.vào trong hăng nói chuyện

Nam mỉm cười, gạt đầu lia lịa, sau đó liếc một tia nhìn còn đồ dành cho cả lớp :

- Lớp trưởng nói vậy rồi thì nghe theo đi.

Hai mươi sáu đứa tuân lệnh răm rắp, dưới mệnh lệnh của bí thư Nam đổ ai dám cưỡng chế lại , vì chống -chỉ -có -chết. Riêng Thế bảo vẫn còn thăm trách Cát Anh , về trước nhỏ bạn cậu nói đúng , nhưng về sau thì

Trải qua 1 ngày nghỉ cuối tuần, tụi nó đang trên đường trở lại học viện , hôm nay là thứ hai nên phải mặc đồng phục, con gái lớp 10 Toán gần như là không có đứa nào biết ăn diện, trong bộ đồng phục xinh xắn, nét ngây thơ trong sáng của chúng khác hẳn với thân hình chuẩn đầy nam tính của tụi con trai. Nhưng đừng tưởng vậy mà nói, con gái lớp Toán hiền nhé, những trò quậy của tụi nó đến đám con trai trong lớp cũng phải sợ. Còn xét về phương diện tình ái thì hiểu biết của tụi nó là một con số không tròn trĩnh, ngược lại hoàn toàn với đàn mĩ nhân của lớp 10 Anh.Chỉ tính riêng làn sóng tình trường của lớp trưởng Anh Thư cũng đã khiến cho con gái lớp Toán bắc 18 cái thang may ra mới theo kịp.

Bước chân vẫn đều đều, những câu khẩu chiến của Ngọc Vi và Bảo, lâu lâu có thêm lời bênh vực của Mimi và tiếng cười trong trẻo của những đứa còn lại khiến cho không gian trở nên thật rộn ràng. Nhưng tất cả đột nhiên dừng lại , tiếng cười nói mất hẳn, hai mươi tám ánh mắt hướng vào trong sân trường _nơi đang diễn ra buổi lễ ra mắt trường mới của những ngôi sao, tỏ rõ sự ngạc nhiên. Ngọc Vi bĩu môi chán chường:

- Không ngờ bọn họ lại tổ chức linh đình thế.

Cát Anh khẽ chớp mắt, với nhỏ dù trời có sập xuống thì ngoài chuyện của lớp ra nhỏ đều không muốn bận tâm tới, Mimi lắc lắc cái đầu, sau đó nhỏ xoay người hỏi Ngọc Vi:

- Đông nghẹt thế làm sao vào được đây?

Ngọc Vi vuốt cằm, vẽ đám chiêu suy nghĩ , 5 giây sau, nhỏ quay sang nhìn Nam cười ẩn ý:

- Chỉ còn một cách.

Nam gạt gù:

- Chuyện này phải nhờ anh Lương tèo thôi!

Thế Bảo trố mắt,bộ não cậu hoạt động hết công suất, cố định vị những lời Ngọc Vi nói:

- Anh lương Tèo là ai vậy?

Nhật Nam phát nhẹ lên đầu bạn, cậu khẽ nhú mày:

- Hối tào lao này ! Lương tèo mà cũng không biết, lương tèo là leo tường đó rõ chưa cái thằng đầu óc ngu si tứ chi phát triển

- Ui da

- Nam ,đừng đánh Bảo nữa

Hà Mi nhảy cẫng lên, tỏ rõ thái độ không vừa lòng của mình. Ngọc Vi nheo mắt nhìn nhỏ, khẽ lắc đầu:

- Mi khờ à! hấn đáng bị đánh, toàn hỏi chuyện không đâu,thôi không nói nữa nhanh lên đi kéo sắp vào học rồi, bảo vệ mà thấy thì chết cả lũ.Tớ không muốn đi đêm cổ đầu.

Nói đoạn nhỏ vội vội vàng vàng kéo theo bạn bước , sau lưng là tất cả những học viên còn lại của lớp.Thế Bảo thụt dần ra phía sau, cậu sợ đi cùng Nam không may nhờ miệng thì chết.Đứng gần Cát Anh là an toàn nhất.

Cổng trường

Anh Thi tiến dần về chỗ Khánh Đăng, miệng nở một nụ cười tươi rói:

- Chào mừng cậu đến với học viện Angle.

Đăng hơi cười, cậu nhận bó hoa từ trong tay Anh Thư, khẽ gật đầu:

- Cảm ơn cậu, cậu học lớp nào vậy?

Ngước khuôn mặt thanh tú của mình lên, Anh Thư ngoảnh mặt ra phía sau, đôi mắt ánh lên niềm tự hào bất tận:

- Mình học lớp 10 Anh, đây là lớp của mình.

bàn tay trắng muốt của nhỏ chỉ về hướng tập thể lớp mình đang đứng. Khánh Đăng chưa kịp nói đến câu thứ hai đã bị Anh Kiệt cắt ngang xương:

-Ồ đây là lớp học đứng đầu học viện à, lớp bạn ai cũng xinh hết.

- Xem ra các cậu cũng có thiện chí đấy.

Đó là lời nói bổ sung của Trúc ly, nãy giờ nhỏ vẫn đang chăm chú nhìn những học sinh ưu tú kia vẻ hài lòng. Anh Thi mỉm cười, gật đầu kiêu hãnh:

- Cảm ơn các cậu, mong các cậu chiều cổ lớp mình nhiều hơn.

Trúc Ly đánh mắt sang phải nhìn Khánh Đăng , giọng nói có đôi phần khó chịu:

- Cậu thấy chưa tớ đã nói rồi mà, vào lớp này luôn đi, còn quan tâm đến cái lớp Toán đó làm gì nữa, cậu thấy có bản mặt nào của cái lớp đó đến đây không, thật là mất lịch sự hết chỗ nói.

Đăng lườm Trúc ly,cậu không đồng ý với quan điểm của bạn:

- Cậu tưởng ai cũng phải ra đón chúng ta mới là có lịch sự sao?_ Sau đó cậu quay sang nhìn Anh Thi mỉm cười_Cảm ơn các cậu nhiều nhé, bây giờ bọn tớ phải lên phòng hiệu trưởng đã

Cậu bước nhanh, Anh Kiệt lưng thưng bước theo sau. không quên để lại cho các nàng một nụ cười mật ngọt khiến cho bao trái tim còn ngây thơ xôn xao lên lạ thường.Riêng Trúc Ly vẫn giữ một cái thái độ khinh khỉnh, nhỏ ngạo ngễ bước qua ánh mắt của hàng ngàn học viên,không một chút đếm xỉa.

Đây là chỗ thích hợp nhất, hàng rào của học viện rất cao, chỉ có chỗ này gần hai mét mới có thể leo qua được, tụi con trai đã qua gần hết chỉ còn vài đứa đứng bên kia chờ cho đám con gái, nhanh chóng chín đứa con gái nữa cũng leo qua. Hà Mi nhắm mắt, nhỏ chưa bao giờ leo tường thế này cả, đúng là một cơn ác mộng, tay nhỏ siết chặt lấy vai của Thế Bảo, mồ hôi rớt xuống rất nhiều:

- Tớ sợ lắm!

- Cậu cứ bước thẳng lên là được, phía bên kia có Nam đỡ rồi mà.

- Để tớ cố xem.

Tay nhỏ rướn lên chạm được vào thành tường, mắt Bảo vẫn dõi theo, cậu gật đầu:

- Đúng rồi, bước lên đi.

Mimi bước hẳn lên, cuối cùng thì nhỏ cũng qua. Nhật nam đỡ nhỏ xuống bật cười:

- Mi khờ ,cậu làm gì mà mồ hôi mồ kê ghê vậy.

Hà Mi nhăn mặt , đây quả là một công việc khó khăn đối với nhỏ.Ngọc vi cười khì, khê lấy chiếc khăn tay lau mồ hôi trên trán cho bạn. Sau vài bước, Bảo cũng chạm đất an toàn. Khuôn mặt của hai mươi tám đứa chơt đơ ra đó khi chúng gặp một người

- CÔ THỦY _ tất cả tròn mắt ngơ ngác nhìn cô. Cô Thủy mỉm cười ranh mãnh, nhìn đám học trò ngang trời lệch đất kia gật gù:

- Cô đoán không sai mà, thể nào mấy đứa cũng giở trò này.

Hai tám cái đầu nghiêng về một bên, cổ nở một nụ cười gượng gạo. Nhật Nam đứng lên trước miệng dẹo như cái kẹo, nịnh khéo cô:

- Sao cô biết hay vậy ạ, cô đúng là hiểu chúng em nhất.

Cô Thủy nheo mắt, liếc nhìn tất cả sau đó lắc đầu:

- Không phải nịnh, nhanh mà vào lớp đi, bảo vệ mà thấy thì cô có ba đầu sáu tay cũng không giúp được mấy đứa đâu.

- Dạ, vâng ạ.Cô là NO.1

Miệng thì nói, còn chân vẫn bước đi thoăn thoắt, không còn đứa nào dám đứng lại đó nữa, lão bà bà đã ra lệnh, nhanh chóng thực thi nếu không hậu quả tự chịu, mà cũng không có đứa nào can đảm để tự lãnh bản án một mình. Cô Thủy nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của học trò, miệng nở một nụ cười , chính chúng đã tìm lại niềm vui cho cô.

4. Chương 4

Hai mươi tám cái lưng còm xuống, bước đi nhẹ nhẹ, lâu lâu đưa mắt lên tìm kiếm, tất cả đang rất sợ phải đối mặt với thầy giám thị.Thay vì đi vào lớp bằng cầu thang chính như mọi ngày, bữa nay tụi nó phải lên lút đi bằng cửa sau. Lên tới tầng ba, cả lớp mới thở phào nhẹ nhõm , vậy là thoát i, đầu xuôi đuôi lọt rồi. Nhưng mà không may...tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, và hình như cái vỏ dừa này nó còn đáng sợ hơn vỏ dừa rất nhiều. Tại hành lang , trước ngưỡng cửa hai lớp học , Lớp Anh và lớp Toán đang dành tặng cho nhau những ánh mắt vô cùng ” thân thiện”. Anh Thư nhếch mép, nhỏ nhìn trực diện vào Cát Anh giọng chế giễu:

- Đúng là cái lớp đoàn kết, đi học chậm cũng rủ nhau cùng đi.

Cát Anh chẳng buồn đáp trả, nhưng với cái bản mặt của Anh Thư thì một người điềm đạm như nhỏ cũng muốn nổi khùng lên

- Phải rồi, lớp mấy người cũng đoàn kết đó chứ hám sắc cũng rủ nhau đi chung cho vui mà._ Ngọc Vi lên tiếng thay cho bạn sau khi dành tặng cho cô nàng Anh Thư một viên đạn vô hình. Bảo Ngọc vuốt nhẹ lại mái tóc, mỉm cười đôn hậu:

- Thôi mình vào lớp đi Anh Thư, đừng có cãi nhau nữa.là bạn cả mà.

Ngọc Vi suýt nôn ra ngoài,bạn ư? sao mà khó nghe vậy , nhỏ không đủ sức để tưởng tượng ra chuyện Bảo Ngọc lại diễn đạt đến thế, sự giả tạo trong bản chất con người cô ta được bao bọc bởi một vẻ đẹp thánh thiện bên ngoài quá hoàn hảo. Coi kìa ! với khuôn mặt ấy, giọng nói ấy, đồ ai dám tin cô ta là một cô nàng đánh đá , giảo hoạt, coi trời bằng vung.Chưa kể đến cái danh là con gái lớp 10 Anh nữa chứ, đúng là con trai phải xếp hàng dài mà chạy theo

Nhật Nam đứng dựa lưng vào tường, mấy bà cô này mà đấu khẩu thì chỉ có nước tới mai cũng không xong, cậu quay sang liếc nhìn Cát Anh, nhỏ vẫn im lặng, nhưng rõ ràng thái độ ấy tỏ rõ sự khó chịu. Nam kéo mạnh cánh tay Bảo, Thế Bảo giật mình, cậu tròn hai con mắt nhìn bí thư chăm chú. Nam nghiêng răng mạnh , đúng là cái tên này chẳng bao giờ hiểu ra vấn đề ngay lập tức , cậu cho thẳng một cú đấm vào cái

đầu của kẻ ngớ ngẩn kia, rồi thở dài, người khôn thì vẫn mãi là người khôn, còn kẻ dại thì vẫn phải ôm kiếp đời khờ dại mà thôi. Huy đứng ngay bên cạnh, thấy thái độ của Nam cậu đã hiểu ý bạn, chơi thân với nhau từ nhỏ, nên việc cậu đoán ra suy nghĩ của Nam cũng không phải là chuyện khó. Huy giả vờ ôm lấy bụng sau đó từ từ hét toáng lên:

- A, đau bụng quá, đau quá, tránh ra cho tôi đi nào tránh ra nhanh lên, mấy người còn đứng đó à. tôi cần giải quyết gấp tránh ra nào tránh ra

Mất một giây nằm trong tình trạng ngớ người, học viên của lớp Anh nhanh chóng dẹp sang hai bên, nhường đường cho cậu bạn đó. Chớp lấy thời cơ, Nhật Nam vội kéo tay Cát Anh chạy thật nhanh về lớp, hai mươi lăm đứa còn lại cũng lao tới kèm theo những nụ cười tinh nghịch. Tất cả về lớp an toàn, tùm ba tùm bầy tám chuyện lúc này, miệng không ngớt cười. Trong khi đó, Anh Thư ôm nguyên một cục tức, nhỏ hậm hực đi về lớp, trong lòng nổi lên cơn giận cuồng phong. Nhỏ thế sẽ không bao giờ để lớp mình làm trò hề cho lớp Toán một lần nữa.

Khánh Đăng muốn dạo thêm một vòng nữa trước khi tới phòng thầy hiệu trưởng, ngang qua dãy nhà A1, một mùi hương nhẹ nhẹ xộc thẳng vào mũi, cậu tiến dần theo mùi hương ấy như một phản xạ tự nhiên, nó khiến cậu cảm thấy dễ chịu. Hai người còn lại cũng lững thững theo sau, mặc dù trong lòng đều đang rất bức bối, không biết cái cậu bạn này còn dẫn họ đi mấy chục vòng nữa mới thỏa mãn đây. Nhưng rồi tất cả những suy nghĩ ấy vụt tan biến khi họ nhìn thấy

Trước mặt mình là một rừng hoa hồng tuyệt đẹp, hương thơm ngào ngạt trải dài trên bầu trời xanh thẳm, thậm chí trước mặt vẫn còn đọng lại những giọt sương ban mai của buổi sớm mùa xuân. Giữa rừng hoa ấy, có hai cô nàng đang cười đùa, khẽ chọn những cành hồng đẹp nhất, nó giống như một bức tranh mơ mộn trữ tình. Theo quán tính cả ba định bước vào, nhưng bước chân họ đột ngột phải dừng lại, khi có sự ngăn cản của bảo vệ.

- Xin lỗi! Các cô cậu có thể đi hướng khác được không?

Trúc Ly mím môi, nhỏ nhìn hai chú bảo vệ bằng nửa con mắt:

- Mấy người là ai mà dám không cho chúng tôi vào, có biết chúng tôi là ai không hả? có muốn ngày mai bị đuổi việc ngay không?

- Cô bạn định đuổi việc ai vậy.

Khánh Đăng và Anh Kiệt hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của hai cô bạn nữ sinh. Cả hai đều mặc đồng phục, chứng tỏ họ là học sinh trường này. Khuôn mặt thuần khiết đến kì lạ, và thoáng một chút buồn của Cát Anh khiến Khánh Đăng hơi bối rối:

- À! bọn tớ định vào trong, nhưng mà bảo vệ không cho.

Ngọc Vi mỉm cười:

- Các cậu là học sinh mới à, các cậu không vào được đâu. Nên đi tham quan những chỗ khác thì hơn.

Khánh Đăng khẽ gạt đầu, cậu chưa kịp nói gì thêm đã bị Trúc Ly chen vào:

- Sao các cậu vào được mà bọn tôi lại không?

Ngọc Vi đắm chiêu suy nghĩ, sau đó nhỏ lại nở một nụ cười nhìn Trúc Ly:

- Tớ nghĩ bọn tớ không có nghĩa vụ phải trả lời các cậu chuyện đó. Thôi! tạm biệt nhé, bọn tớ phải đi rồi.

Cát Anh khẽ liếc nhìn với Đăng và Kiệt một lần nữa sau đó bước đi cùng bạn. Không cần nói tới mức độ tức giận của Trúc Ly lúc này, tình trạng của nhỏ lúc này nhỏ giống như một con ngựa hoang bị nhốt vào chuồng không thoát ra được. Nhìn theo bóng dáng của hai cô bạn trước mặt, ánh mắt nhỏ hằm hằm:

- Gì chứ, họ tưởng mình là ai chứ, bọn họ có biết là được nói chuyện với chúng ta là một vinh dự không? Còn làm bộ làm tịch.

Anh Kiệt hít lấy một chút không khí dễ chịu này, rồi khẽ bật cười. Vào học ở học viện này chắc còn nhiều điều thú vị lắm đây.

Cát Anh bước vào lớp , nhỏ hường thụ một ít hương thơm từ những bông hồng nhưng mới hái sau đó cắm chúng lên bàn giáo viên. Mimi từ đâu chạy tới, vỗ vào vai nhỏ nói nhẹ:

- Hồi này có chị sao đỏ đến bảo cậu và Nhật Nam lên phòng hiệu trưởng gấp đây.

Cát Anh gật đầu, nhỏ nhìn về phía Nhật Nam đang chơi cờ tướng khoát tay:

-Nam, Lên phòng hiệu trưởng thôi.

- Có chuyện gì thế?

Nhật Nam đi thêm một nước cờ, mắt dán vào con Tốt, miệng vẫn liếng thoăn hỏi Cát Anh. Cát Anh xuống tận nơi, giọng nói vẫn nhỏ nhẹ, nhưng lại mang trọng lượng rất lớn đối với người nghe:

- Đi thôi, lát nữa về chơi sau.

Nam buông quân cờ xuống ,bước vội theo Cát Anh

Phòng hiệu trưởng....

Vừa nhìn thấy hai người , mắt thầy Bình đột nhiên bừng sáng, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm túc:

- Giới thiệu với hai em đây là..

- Ba học viên mới hả thầy_ Nhật Nam” nhanh nhẩu” cướp lời thầy một cách trắng trợn, miệng nở ra một nụ cười . Thầy Hiệu trưởng cười hiền:

- Ủ !, là ba học viên mới, vì thế mà thầy mong hôm nay các em đừng gây chuyện nữa, hãy ở yên trong lớp để các bạn tới xem được không?

- Vâng ạ,thưa thầy_Hai người đồng thanh đáp, ánh mắt khê lướt qua chỗ ba vị khách đang ngồi. trong cái đầu óc trời phú lắm mưu mẹo của Nam đã mọc ra hàng loạt kế hoạch.

Chào hỏi xong xuôi, hai người trở về lớp. Mới bước vào cửa , Cát Anh đã bị Ngọc Vi nhảy xổ ra ,nắm lấy cái tay hỏi một loạt:

- Cậu lên đó thầy bảo gì vậy, ba học viên mới thế nào, họ có thân thiện không, thầy Bình bảo họ chọn lớp nào chưa.

- STOP ! cậu từ từ chứ làm cái gì mà vội thế, thầy hiệu trưởng bảo chúng ta hãy tiếp khách cho tử tế, để gây ấn tượng đẹp cho người ta đó mà.

Nhật Nam nghiêng đầu, cậu hơi thắc mắc:

- Thầy nói vậy à!

- Tổ nói đại vậy thôi, nhỏ này , hỏi nhiều quá._ Cát Anh mỉm cười trả lời cậu

Ngọc Vi lại đưa tay lên chống cằm, điệu bộ lúc này cho thấy nhỏ đang suy nghĩ một trò chơi quái đản nào đó. Bọn con trai thoáng chút rùng mình. Mấy bà la sát lớp này chơi hiểm lắm, khó đoán trước được điều gì sẽ xảy ra. Cuối cùng thì Ngọc Vi cũng nở một nụ cười, đánh dấu cho sự mở đầu một kế sách gì đó.

- Thật ra tổ cũng không muốn lớp mình thêm người, nhưng mà để dần mặt mấy đứa con gái lớp Anh thì hãy cố mà kéo ba người đó về phe ta. Tổ có cách này hay lắm.

- Cách gì vậy

Cả lớp xúm vào, hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ nhỏ, có vẻ ai cũng hào hứng với chuyện này. Ngọc Vi khê dấu một nụ cười thỏa mãn, sau đó rành rọt trả lời:

- Mĩ nhân kế, tổ sẽ quyến rũ được hai anh chàng hào hoa đó.

- Oe !

Hai mươi sáu cái miệng còn lại hoạt động trừ Cát Anh, Nhật Nam lắc đầu như thể Ngọc Vi mắc căn bệnh nào đó vô phương cứu chữa:

- Ngọc Vi à, cậu đang mơ đó hả, xưa rồi Diễm ơi, cậu quên rằng cậu bị dị ứng với con trai lạ sao.

Ngọc Vi cúi mặt, phải rồi, do máu quá mà nhỏ quên, cả mười đứa con gái trong lớp này đều chưa có lấy một mối tình vắt vai thì lấy đâu ra điệu kể chứ, gặp con trai lạ đã chạy biến rồi, huống chi là quyển rũ.

- Tớ có cách.

Tất cả mọi ánh nhìn một lần nữa đổ dồn về hướng Cát Anh.

5. Chương 5: Chương 5

Lớp 10 Toán hôm nay có vẻ im ắng lạ thường, Đạt Khoa nhận được mệnh lệnh của lớp trưởng Anh Thư sang dò thám. Cậu đứng mấp mé sau cánh cửa, tìm đập thành thịch, nhiệm vụ lần này vô cùng cao cả, cậu mà làm hỏng chuyện thì chưa kể đến sự trừng phạt đích đáng của Anh Thư cũng đã bị tụi con trai lớp Toán ột trận bầm dập. May mà cả lớp Toán đang tụm lại một chỗ, cậu cố nghiêng người nghe cho rõ xem họ đang có âm mưu gì. Miệng nở một nụ cười tươi tắn, cậu đã biết được những gì cần biết, nhanh chóng rút êm về, thực sự cậu không muốn ở lại đây thêm chút nào nữa. Các thành viên lớp Toán dân ra, đang trao cho nhau những nụ cười rùng rợn, xem ra kế hoạch của tụi nó đã thành công bước một. Cát Anh gấp màn hình laptop lại, hình ảnh từ chiếc camera ngoài cửa biến mất, môi nhỏ thoáng qua một nụ cười.

Đạt Khoa vội vàng bước vào lớp, không quên để ý phía sau lưng, nhờ có ai phát hiện thì chết. Vừa nhìn thấy cậu, Anh Thư đã giương hai con mắt hỏi với cái giọng bễ trên:

- Sao rồi ! chúng nó có động tĩnh gì không.

Ồn ! học đường mà cứ như trong thế giới ngầm ý. Không để bạn đợi lâu, Khoa gật gật cái đầu, bộ dạng tỏ ra vô cùng nghiêm trọng.

- Xem ra lần này lớp Toán muốn quyết chiến với chúng ta rồi đấy.

Anh Thư cười khẩy, cuối cùng thì cái lớp ấy cũng lòi ra cái bản chất của mình. Muốn chiến ư? nhỏ sẵn sàng, để xem tụi nó còn vênh váo được bao lâu. Quay ngoắt người sang phía Bảo Ngọc, nhỏ gật tay, gấp luôn cuốn tiểu thuyết của bạn, nhếch mép:

- Đây là lớp Anh, mà không cần phải tỏ ra thực nữ vậy đâu, cái lớp này hiểu mà quá mà.

Bảo Ngọc liếc mắt, nhỏ nhún vai:

- Đóng phải đóng cho hết chứ, nói thật tao căm cái lớp đó lắm rồi đấy, lần này mà ra tay cho tụi nó biết hậu quả luôn đi.

Chẳng thêm bận tâm tới thái độ khinh khỉnh của Bảo Ngọc, Anh Thư từ tốn hỏi Đạt Khoa, giọng điệu chỉ cả:

- Thế mà có nghe tụi nó nói gì không.

Khoa vỗ ngực tự hào, chuyến đi lần này cậu đã lấy tính mạng ra đánh đổi (trời ! đi có hai bước chân mà đổi lấy tính mạng, đúng là anh hùng rơm)

- Bọn họ đang lên kế hoạch chuẩn bị cho buổi đón tiếp ba người ấy.

Anh Thư quắc mắt, nhỏ khoanh tay, vắt chân lên đùi, miệng lẩm bẩm:

- Kế hoạch như thế nào.

- Cái này...cái này thì tớ chưa nghe được.

Khoa ấp a ấp úng, thực tình cậu cũng muốn biết lắm chứ, nhưng mà bọn họ không nói làm sau mà cậu tiếp nhận thông tin được. Thấy nhỏ lớp trưởng đang trợn rống lên nhìn mình, cậu muốn xỉu. Bàn chân còn

không đứng vững. may mà trước khi cậu ôm đất mẹ bao la thì tiếng nói ngọt hơn keo của Bảo Ngọc đã vô tình lướt qua, cứu vớt một sinh linh bé bỏng.

- Tao nghĩ cái lớp đó sẽ làm khoa trương, mình phải làm vượt mặt, nếu không cái danh nhất Toàn trường đi tong cho coi.

Anh Thư chuyển hướng nhìn, nhỏ gật gù, trong cái đầu óc thông minh hóa thành tự kiêu kia đã sẵn sàng ột cuộc thách đấu với lớp học kẻ bên.

Lớp 10 Toán vừa được thông báo từ Đoàn trường, sáng mai ba học viên mới sẽ đến tham dự với lớp hai tiết đầu. Tất cả lắc đầu ngán ngẩm, cái kiểu khoa trương này đúng chất với học viện, có ba học viên mới mà làm như cả đoàn chính phủ, Quốc hội tới thăm không bằng, nhưng dù sao đây cũng là một cơ hội tốt để hạ gục đối thủ.

Kí túc xá....

Một vài đứa được điều ở lại để canh chừng các mama tổng quản, số còn lại nhanh chóng tiến về vườn hoa hồng phía sau dãy nhà A1, bộ dạng vô cùng vùng vọt. Một vài điệp viên của lớp Anh được cử đi theo sát ngay phía sau, trong tay đứa nào cũng cầm một cái bộ đàm, thực ra là điện thoại nhưng mà tụi nó gọi như vậy cho ra dáng tình báo. Vườn hồng cuối chiều dậy lên một hương thơm mê hoặc, hai chú bảo vệ dạt sang hai bên đường nhường chỗ cho các học viên lớp Toán. Tụi nó mỉm cười đi thẳng vào trong, riêng các điệp viên 007 phải quan sát tình hình từ bên ngoài, vì hơn ai hết chúng hiểu, chỗ đó ngoài lớp Toán ra thì ngay cả thầy Hiệu trưởng cũng không được đặt chân tới.

Đạt Khoa chỉnh lại cặp kính đen, sau đó rút bộ đàm ra, gọi ột người:

- Alo, chim Công gọi Đại Bàng, Đại Bàng nghe rõ trả lời

-” Cái quái gì mà Đại Bàng với cả chim công thế hả, thế nào rồi bọn họ đang làm gì vậy” _ Đầu giây bên kia tỏ vẻ tức tở

Đạt Khoa nuốt nước bọt, cậu đang cố gắng làm cho nó giống một cuộc gọi tình báo thôi mà, lấy lại khí thế, cậu rành rọt trả lời:

- Báo cáo lớp trưởng, tụi nó đã vào vườn hồng rồi, còn làm gì trong đó thì không biết.

Bên kia cụp máy mà không thềm trả lời lại, đúng là rồi việc. Mới có thể mà đã gọi rồi.

Dưới thảm cỏ xanh mát, có hai mươi lăm học viên đang ngồi Tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, lâu lâu lại bật cười vì hành động của hai anh chàng núp sau hàng rào của vườn hoa trong màn hình máy tính. Cát Anh rời tay khỏi bàn phím, nhỏ cười nhìn tụi bạn. Bước tiếp theo của kế hoạch đã thành công mỹ mãn, bây giờ chỉ cần chúc cho lớp Anh một đêm không an giấc mà thôi.

Những chậu hoa ti gôn đã nở những nụ hoa nhỏ xíu, vài ngày nữa chắc sẽ nở rộ. Mười đứa con gái và mười chậu hoa ti gôn trên tay thông thả đi về kí túc xá. Tụi con trai bước theo phía sau mỉm cười, sự hồn nhiên của con gái lớp toán luôn khiến các cậu cảm thấy dễ chịu, tuy rằng nhiều lúc chúng nó cũng rất hợp với vai bà chằn.

Sau tường rào, có hai kẻ đang nở những nụ cười đắc ý. Nhanh chóng cởi bỏ trang phục bên ngoài, Đạt Khoa gấp luôn cái mắt kiếng đen vào túi, hai đứa ưỡn ngực đi về phòng như vừa trải qua một cuộc du ngoạn thú vị lắm, mặc dù kiến căn sừng cả chân.

Anh Thư và Bảo Ngọc đã phục kích ngay tại cửa phòng nam, nhìn thấy hai điệp viên là vợ ngay hỏi vội:

- Sao rồi !

- Chúng nó cầm trên tay mấy chậu hoa từ trong vườn đi ra.

Anh thư gật đầu, có vẻ như lớp Toán đã bắt đầu hành động, nhỏ nhìn hai cậu bạn với ánh mắt hài lòng:

- Tốt lắm, các cậu sẽ được tuyên dương vào tiết sinh hoạt cuối tháng, còn bây giờ vào trong và nói ấy đứa còn lại, tối nay hành động.

Nói xong nhỏ và Bảo Ngọc bước đi luôn, để lại hai khuôn mặt sung sướng của những điệp viên 007 hết sức nhiệt tình. Bảo Ngọc quay sang Anh Thư, môi đều căng nhếch lên:

- Làm sao mà mua được đồ, khi chúng ta không được ra ngoài.

Anh Thư hơi cười:

- Khó với tất cả mọi người, còn với lớp Anh, luôn có lí do chính đáng, Ban Giám Hiệu không cản trở chúng ta đâu.

Bảo Ngọc thở hắt ra. phải rồi, lớp 10 Anh l hình tượng mẫu chuẩn của học viện, nên chỉ một việc cón con là xin ra ngoài trường thì quá đơn giản.

9 h tối.....

9 h tối.....

Màn đêm buông xuống một màu đen kịt, không gian im lặng đến nghẹt thở, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích . Có ba mươi học viên đang lén lút làm việc, đôi khi có tiếng thét lên khe khẽ của bọn con gái khi có bóng đen nào đó lướt qua. Anh Thư cố lấy lại bình tĩnh, nhờ giục nhanh các bạn:

- Khẩn trương lên còn về ngủ, lát nữa bọn lớp Toán đến thì mất công toi.

Dù rất sợ nhưng không đứa nào dám cãi lại. Làm việc , làm việc. Nhưng từ đằng xa , trên cành cây phượng đã tròn năm thập kỉ, có một bóng người lơ lửng, hai con mắt chảy dài những dòng máu đỏ. Bảo Ngọc thét lên kinh hãi, nhỏ thả chậm kiếng xuống sàn, vỡ tan tành:

- Ma , có ma, có ma tụi bây ơi.

Hai mươi chín đứa giật mình quay lại, người Anh Thư run lên, nhưng nhỏ vẫn cố gắng bình tĩnh:

- Bảo Ngọc, mày ăn nói bậy bạ gì thế, ma đâu mà ma, làm gì có ma trên đời này, ha ha, mày liên tưởng ra vậy thôi, tụi bây đừng nghe nó nói nhảm

Nhỏ cố nở một nụ cười gượng gạo. Bây giờ các học viên đã bắt đầu run sợ, tụi nó vẫn làm việc nhưng tiến độ chậm chạp hơn hẳn. lại một bóng trắng nữa thoáng qua, đầu tóc rũ rượi , hai mắt sòng sọc lên, nhẹ như một làn gió, chỉ nhìn thấy nó trong tích tắc nhưng cũng đủ khiến cho Đạt Khoa kêu lên một câu rồi ngất xỉu:

- Ôi con ma màu trắng, ma nữ tha cho ta, ta có làm gì đâu, ma nữ ơi, đừng tìm ta

Thấy Khoa xỉu, tụi con gái ôm nhau khóc thút thít, Anh Thư không còn đủ bình tĩnh nữa chính nhỏ cũng đang run lên cầm cập. Rồi một tiếng hú vang lên nghe ảo não vô cùng, tiếp theo là tiếng khóc của những linh hồn chết oan uổng. Rồi hàng loạt bóng trắng xuất hiện bay giữa không trung. Không còn dũng khí đứng lại nữa ba mươi đứa thi nha chạy ngay lập tức, miệng không ngừng thét lên dữ dội, tiếng kêu xé toạc không gian yên tĩnh của học viện.

Lần sau cái gốc to dùng của cây phượng già, hai mươi tám nam thanh nữ tú của lớp Toán đang đứng cười ngặt nghèo. Mấy đứa con trai hạ những con rối, có thân được là từ cành hoa hồng, mặc áo sơ mi trắng, và khuôn mặt kinh sợ được tụi con gái vẽ từ những tấm bìa xuống, do cái tính nhát như cáy của lớp Anh cộng với trời tối nên mới nhìn gà hóa cuốc đó thôi. cả lớp đồng loạt quay sang gật gù, nhìn nhỏ lớp trưởng không khỏi bối phục, đúng là diệu kế, chọc tức lớp Anh quả là một việc làm thú vị:

- Cát Anh đúng là số một nha, cậu đúng là không hổ danh lớp trưởng của bọn tớ.

Cát Anh mỉm cười nhìn các bạn nháy mắt tinh nghịch:

- Không phải khen, còn bây giờ về ngủ thôi, sáng mai còn có việc phải làm nữa mà.

Tất cả thu dọn đồ đạc trở về kí túc xá ngủ ngon lành. Trong khi đó ba mươi học viên của lớp Anh trần trọc mãi, cuối cùng cũng phải thức trắng.

6. Chương 6

Lúc tối do bày mưu nghĩ kế nhiều quá nên sáng hôm nay lớp Toán đi học muộn , hơn thường lệ(trời, bình thường thì chuyên gia đi muộn , bây giờ còn muộn hơn) nhưng mà cũng không quá muộn để chứng kiến một cảnh tượng vô cùng thú vị. Trước cửa lớp học hàng xóm, thay vì một bề mặt lộng lẫy với bóng bay và những cành hoa tươi thắm thì bây giờ hoàn toàn là một đồng trống, sàn nhà toàn đất với cát, bóng bay rớt tùm lum. Ngọc Vi đứng nán lại trước cửa lớp , nhỏ ngáy một cái dài cả cây số. Anh Thư tức học máu, nhưng chẳng biết nói gì hơn, chẳng lẽ lại nói cái lí do gốc xít lúc tối à, chắc chắn lớp Toán sẽ cười cho lớp Anh một trận ra trò. Bảo Ngọc đứng ra giữa hành lang, đánh ánh mắt dịu dàng nhìn Ngọc Vi:

- Vi à ! cậu không thấy lớp mình đang làm trực nhật sao, cậu không phải xem xét kĩ thế đâu.

Mắt Ngọc Vi lơ đãng liếc đâu đó, nhỏ thật sự đã chán ngấy cái bản mặt giả tạo ấy của Bảo Ngọc rồi. Sau một hồi dò xét , miệng nhỏ cười tươi khoe hàng răng trắng sáng của mình:

- Mình cũng không có ý gì đâu, chỉ tại các bạn làm bẩn sang hành lang lớp mình, nên mình muốn nói cho các bạn biết mà quét dọn cho nó tử tế thôi.

- Hạ Ngọc Vi, cậu đừng tưởng chúng tôi không nói mà làm tới nhé, tôi nói cho cậu biết , bọn tôi không quét cậu làm được gì ?

Anh Thư nổi cộ lên, hai hàm răng nhỏ nghiến chặt. Ánh mắt nhìn Ngọc Vi đầy thách thức. Vi hơi cười, miệng thối sáo vi vu:

- Cái này hỏi thầy giám thị à! Tôi không biết đâu, chà , lớp học đứng đầu học viện phá phách gây mất vệ sinh chung quanh, cái tội này lớn lắm đây.ừ, họ có thể nói lớp của nhỏ

Anh Thư cười khẩy, tự tin ngay cả trong cách nhìn:

- Để coi thầy giám thị sẽ tin một lớp trưởng ngoan ngoãn hay một học sinh nằm trong cái lớp vô phép tắc nhất trường.

- Cậu...

Ngọc Vi kìm nén cơn giận, người ta có thể nói lớp nhỏ quậy hay sao cũng được nhưng riêng cụm từ “ vô phép tắc “ là tuyệt đối không bao giờ được nhắc tới.Vì hít thở sâu, đang định đáp trả thì có bàn tay ai đó nhẹ nhàng vỗ lên vai.

- Thầy giám thị không tin, nhưng tôi e là các học viên mới sẽ nghi ngờ đấy.

Cát Anh thay bạn trả lời, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng đủ sức công phá tinh thần Anh Thư. Thư quay người bước đi, nuốt trôi cơn giận vào trong, giọng dần từng chữ một:

- Được rồi ! tôi sẽ bảo lớp dọn, các cậu vào lớp đi nếu không rác hắt vào mặt rang chịu.

- Cậu dám...

Ngọc Vi gồng mình, Cát Anh cầm lấy bàn tay nhỏ kéo nhẹ vào trong lớp:

- Kệ bọn họ đi.sắp vào tiết rồi mà.

Mặc dù đang còn tức nhưng Anh thư vẫn thúc giục tiến độ, bởi vì hai tiết đầu tiên ba học viên mới sẽ vào lớp học.

Khánh Đăng và hai bạn được phát đồng phục, từ hôm nay họ sẽ đến ở tại kí túc xá luôn. Kiệt và Đăng được xếp vào phòng của con trai lớp Toán, còn Trúc Ly lại ở cùng với con gái lớp Anh.Sắp xếp mọi việc xong xuôi, đăng cùng hai bạn lên lớp để chuẩn bị cho tiết học đầu tiên tại học viện Angle. Trống đã vào tiết nên khung cảnh im ắng lạ thường, cả ba người sải bước chân lên phòng của lớp Anh. Vừa mới bước vào họ đã nhận được sự chào đón nồng nhiệt nếu không muốn nói là quá thái của tất cả học viên lớp Anh. Mãn chào hỏi sẽ thêm phần long trọng nếu như có thêm hoa và bóng bay, nhưng...cũng chỉ tại mấy con ma.

Anh Thi mỉm cười nhìn ba người, đôi mắt chao nghiêng khẽ lướt qua khánh Đăng:

- Các cậu đến đó rồi à, mời các cậu vào.

Đồng loạt hai chín cặp mắt phía sau ánh lên niềm hân hoan vui sướng, ai cũng nở một nụ cười hết sức duyên, nụ cười đã được tu luyện qua năm tháng, trở thành một quán tính mỗi khi gặp ai đó. Trúc Ly có vẻ hài lòng với cách đón tiếp của lớp Anh, nhỏ gật đầu:

- Lớp các bạn quả không hổ danh là lớp học đứng đầu trường.

Anh Thư nở một nụ cười đắc thắng, miệng đầy tự tin:

- Các cậu qua khen !

Khánh Đăng khẽ lướt qua quang cảnh lớp. Học viện cho phép tự trang trí lớp học, nên các nhà sáng tạo trẻ tuổi tha hồ phát huy tài năng của mình. Nhưng lớp Anh lại khác, lớp học được trang trí bằng những tấm giấy khê, nói lên thành tích đáng nể của mình. Những câu khẩu hiệu của ngành giáo dục được treo đầy góc, trên bàn giáo viên là một chậu kiểng bắt mắt, nói chung vừa nhìn vào đã thấy sự nghiêm túc của lớp học này, ra dáng một lớp học có nhiều tri thức.

Anh Kiệt có vẻ không thích thú lắm, cậu chỉ chú ý đến các học viên nữ mà thôi, xem ra nữ sinh lớp này rất hiệu về thời trang. Cậu giành tặng cho họ một nụ cười trầm ấm, khỏi phải nói mười bốn khuôn mặt ấy ửng đỏ lên, đúng là biết làm điều đứng lòng người mà. Anh Thư ho khan, nhỏ lườm các bạn một cái rõ sắc, mong họ cố giữ lại hình ảnh thân thiện và chuẩn mực của mình. Cửa lớp đột nhiên mở tung, ánh mắt dịu dàng nhìn cả lớp và đặc biệt là ba học sinh mới:

- chào các em, cô là Hải Thu, giáo viên chủ nhiệm của lớp 10 Anh

- Chúng em chào cô ạ.

Khánh Đăng khẽ liếc nhìn cô một lượt, bề ngoài trông cô Thu vô cùng nữ tính, Tà áo dài Tím nhạt càng làm tăng thêm nét dịu dàng của cô, nhưng khuôn mặt ấy lại tỏ ra thật nghiêm khắc, sự nghiêm khắc của một giáo viên đã có nhiều kinh nghiệm. Vẫn giữ thái độ của mình, cô Thu đánh mắt sang phải nhìn ba học sinh mới một lần nữa, rồi nhẹ nhàng nói:

- Thôi, bây giờ các em vào chỗ đi, cô đã bảo các bạn sắp xếp cho các em hai bàn giữa rồi đấy.

Vâng ạ , chúng em cảm ơn cô. Cả ba người đi về chỗ, sẵn sàng cho tiết học đầu tiên.

Cả lớp nghiêm nghị ngồi vào bàn để sẵn sàng nghe giảng, lưng thẳng, đầu hướng về phía trước, không có ai rục rịch một tí nào, tưởng chừng như con muỗi bay qua cũng nghe thấy tiếng nó đập cánh. Khánh Đăng hơi rùng mình, một lớp học sao lại có thể ngoan tới mức này cơ chứ. Cô Hải Thu nhẹ nhàng ngồi vào ghế giáo viên, khuôn mặt nghiêm khắc nhìn đám học trò và bắt đầu giảng bài. Nhưng thật không may , cả lớp hôm nay lại không chịu ngồi học yên. Lí do là đang mải ngắm thần tượng. Để ý thấy thái độ khác thường của học viên, cô Thu nuốt trôi cục giận, trong đầu cô hiện lên một chữ " Nhịn " to đùng.

- E hèm !

Cô Hải Thu lên tiếng, ý muốn cảnh báo học viên của mình, nhưng vô ích, ngay cả lớp trưởng Anh Thư hiểu lẽ nghĩa vậy mà lâu lâu còn liếc trộm nhìn Khánh Đăng nữa là. Thực sự bây giờ cô chỉ muốn hét lên, nhưng cô phải nhịn, ba học sinh này phải vào lớp cô, nếu không cái lớp Toán chết tiệt kia sẽ thắng. Tuyệt đối không được như vậy. Cô đặc biệt căm cái lớp đó, nói chính xác hơn là căm giáo viên chủ nhiệm của chúng. Vương Hàn Thủy__ một sinh viên mới ra trường mà hiện ngang chễm chệ ngồi vào vị trí đáng nhẽ là của cô. Nếu cô không dành được thì đừng mong có ai làm được tốt. Một lí do nữa cộng vào cái đáng ghét của lớp Toán.

Phòng học bên cạnh....

Bây giờ đang là tiết thể dục, nhưng do thầy Hiệu trưởng yêu cầu ngồi lại trong lớp nên lớp Toán không được ra ngoài. Nhưng đều là những tay chơi thể thao số một nên chúng nó được thầy giáo ưu ái. Trong cái học viện này, ngoài cô Hàn Thủy thì chỉ còn thầy Vinh__ giáo viên môn Thể dục thích lớp Toán. Ngoài ra đều không có lấy một ánh mắt thiện cảm nào khác dành cho tụi nó.

Ngọc Vi dựa lưng vào tường, ngoảnh mặt nhìn Hà Mi, miệng vẫn còn nhai bím bím. Hà Mi lấy bút vẽ vẽ lên tờ giấy, khuôn mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ một vấn đề nào đó.

- Chúng ta xử lí ba học viên mới sao đây ?

Nhật Nam từ bàn phía sau nhảy chồm lên hỏi, Ngọc Vi ột miếng bánh vào miệng , trả lời hững hờ :

- Cho chúng nó về lớp Anh đi, tớ không muốn lớp mình có thêm người, đặc biệt là cái con nhỏ hống hách đó.

Nhật Nam tròn mắt:

- Cậu gặp họ rồi à!

Vi gật đầu, quay hẳn người xuống bàn dưới :

- Hôm trước tôi với Cát Anh gặp ba người ấy trước vườn hoa.

Hà Mi dừng bút, nhỏ quay phắt người, ánh mắt mơ mộng nhìn băng quơ:

- Nhưng mà tớ thấy họ cũng được mà.

- Đúng đấy cô bạn đó xinh mà.

Thế Bảo nhanh nhẩu xen vào câu chuyện, mà không để ý rằng có hai ánh mắt đang lăm le nhìn mình.

Bốp

Một cú đấm điều luyện của Nam dành cho cậu bạn, còn Ngọc Vi tưởng chừng như có thể ăn tươi nuốt sống Bảo như viên bim bim trong miệng. Hà Mi nhăn mặt:

- Nam đừng đánh Bảo nữa mà.

Thế Bảo xoa trán, mặt méu như sắp khóc :

- Hic... Mi khờ chỉ có cậu là thương tớ thôi.

Ngọc Vi lắc đầu, con trai lớp này đúng là ba hoa hết chỗ nói. Nhỏ quay sang Nhật Nam, liếc cái nhìn ẩn ý về phía Cát Anh:

- Hỏi ý kiến lớp trưởng đi, Cát Anh à ! cậu nghĩ chuyện này nên xử trí sao đây.

Cát Anh vẫn chăm chú vào cuốn truyện, có ai nhìn thấy lại bảo nhỏ học lớp Văn mất, khẽ chớp nhẹ rèm mi nhỏ ngược mặt lên nhìn các bạn:

- Cứ để họ học xong một tiết, xem thái độ thế nào đã

Thái huy gật gù”:

- Cát Anh nói đúng đấy, dù sao chúng ta cũng chưa biết sao mà.

- Cứ quyết định vậy đi

Ngọc Vi quay lên không quên dành tặng cho Thế Bảo một cái nhìn rùng rợn. Thế Bảo nổi gai ốc

7. Chương 7

Lớp Anh vẫn nằm trong tình trạng tâm hồn treo ngược cành cây, cô Thu tức điên người, nhưng hơn mười năm giảng dạy đã cho cô cái kinh nghiệm giữ một khuôn mặt không cảm xúc, mà riêng với hôm nay thì còn có thêm cả nét dịu dàng. lớp học vẫn im lặng đó, nhưng có ai hay bài giảng của cô Hải Thu không có một chữ nào lọt tai học viên, trừ ba con người mới vào lớp. Cả lớp Anh biết, cô Hải Thu biết, riêng Khánh Đăng Trúc ly và anh Kiệt thì không biết.

(RENGGGGG.....)

Tiếng chuông ngân lên cũng là lúc các học viên bình tỉnh khỏi giấc mộng đẹp dễ của mình. Cô thu bước ra khỏi lớp không quên ném lại một ánh mắt bực mình cho Anh Thư. Nhỏ nuốt khan, đúng là vì sắc quên thầy, lần này cô Thu không xử đẹp nhỏ mới lạ. Nhưng có một điều khiến nhỏ chú ý hơn...ba học viên đang bước ra khỏi lớp. Anh Thư vội vàng bước lại, nhỏ nở một nụ cười tươi tắn :

- Sao vậy, các cậu không học tiết tiếp theo nữa à, tiết sau là tiết Anh Văn đây.

Anh Kiệt hơi rùng mình, học thêm một tiết nữa chắc là cậu chết đứng vì ớn lạnh mất, cái lớp gì mà học hành nghiêm túc quá mức. Khánh Đăng mỉm cười nhìn Anh Thư:

- Bọn tớ học một tiết thôi, nghe nói lát nữa lớp Toán có giờ của cô chủ nhiệm, nên bọn tớ ghé luôn một thể. " Lớp Toán, lớp toán, lại là cái lớp chết tiệt đó, lúc nào cũng chen chân vào chuyện của mình". Anh Thư thăm rủa trong bụng, tuy nhiên ngoài mặt nhỏ vẫn tươi cười:

- Thế à ! Vậy thì hẹn gặp lại các cậu nha.

Khánh Đăng gật đầu, Trúc Ly khoanh tay đứng đó, miệng nhỏ nhếch lên:

- Đương nhiên là chúng ta sẽ gặp lại, không có chuyện bọn tớ vào cái lớp Toán kia đâu.

Miệng nhỏ khinh khỉnh, Anh Thư khẽ dẩu một nụ cười đắc thắng, có vậy chứ, thêm một thông tin nữa cho thấy lớp Anh đã nắm chắc phần thắng trong tay. Khánh Đăng mỉm cười nhìn cả lớp một lần nữa rồi ngoảnh mặt quay đi không chút chần chừ, Anh Kiệt lững thững bước theo sau, riêng Trúc ly thì có vẻ nhỏ vẫn luyến tiếc nơi này, nhưng lí do chính là nhỏ không muốn sang bên kia, chạm mặt với những kẻ vô phép tắc đó chắc hẳn sẽ là một lớp loạn.

Nhật Nam xoay xoay cục rubi trong tay, miệng chán nản :

- Cái quái này sao rắc rối vậy nhỉ? xoay mãi mà vẫn không được.

Ngọc Vi bĩu môi, nhỏ liếc qua Nam một lát rồi lại quay sang Thái Huy chọc chọc vào cuốn vở của bạn:

- Cái trò đó dành cho những người có tính kiên nhẫn như Cát Anh kia, còn ông thì...

Nhỏ chép miệng, nhún vai về bất lực. Nhật Nam thả cục rubi xuống bàn, nhìn Ngọc Vi chăm chú:

- bà đúng là lảm chuyện thật, tôi làm sao thì kệ tôi.

- Hừ ! chả thèm ..

Ngọc Vi buông lại một câu, rồi đi thẳng xuống chỗ Cát Anh đang ngồi. Cát anh khẽ đánh mắt nhìn bạn một chút, sau đó lại chăm chú vào cuốn truyện. Nhỏ là vậy, những câu chuyện phiếm của các bạn rất ít khi nhỏ quan tâm. Nhật Nam đứng dậy vươn vai có vẻ uể oải, cậu liếc sang gõ tay vào bàn Thế Bảo:

- Tiểu Bảo bối, lúc nào thì ba cái tên đó sang đây.

Thế Bảo đặt tay lên trán kiểu quân sự:

- báo cáo bí thư, bọn họ học bên đó hai tiết.

Nhật Nam chông cằm, suy nghĩ một lúc, phải cho học sinh mới vượt qua thử thách chứ, miệng cậu hiện lên một nụ cười rạng rỡ.

Bước chân của Khánh Đăng dừng lại trước cánh cửa đề tên : Lớp 10 Toán .Cậu hít một hơi thật sâu, cậu đang cố gắng tiếp cận lớp Toán một cách dễ dàng nhất. Vẫn ánh mắt hằn học đó, trúc Ly nhìn vào cái bảng tên, nhỏ cũng chẳng mong sẽ được đón tiếp nồng nhiệt như lớp Anh. Cả ba đều đang đứng ở ngưỡng cửa, họ chưa bước vào trong.

Cô Hàn Thủy hơi ngạc nhiên trước sự có mặt của ba cô cậu học trò đang thập thò ngoài cửa lớp .Khẽ chớp nhẹ rèm mi cô mỉm cười:

- Các em là ba học sinh mới à !

Cả ba người giật mình, cùng xoay người ra phía sau. Đó là một cô giáo trẻ và đẹp, khuôn mặt thanh tú càng nổi bật hơn với nụ cười rạng rỡ. Thấy ba học viên đang đơ ra nhìn mình, cô thủy lắc đầu nhẹ:

- Sao các em không vào lớp?

Cả ba lại được một phen hú hồn, cô nói vậy có nghĩa là cô dạy lớp 10 Toán ư? Giáo viên chủ nhiệm gì mà trẻ vậy? Những câu hỏi ấy cứ quanh quẩn trong đầu óc của ba người, đến nỗi cô thủy vào lớp lúc nào không hay.

Cả lớp đang tùm ba tùm bầy chém gió thì đột nhiên quay về đúng chỗ ngồi của mình, chúng nở một nụ cười tươi rồi nhìn Cô Hàn Thủy. Đặt chiếc cặp xuống bàn giáo viên, cô đứng ra giữa bục giảng, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía dưới:

- Chào buổi sáng.

Hai mươi tám cái miệng lập tức hoạt động:

- Gần trưa rồi mà cô.

Cô Thủy nheo mắt, mấy đứa tiểu quỷ này, chỉ có cái cô là giỏi. Nhìn những khuôn mặt ngây thơ, tinh nghịch ấy cô khẽ mỉm cười:

- Đừng giỡn nữa, cho các em một tin vui, có ba người muốn gặp mấy đứa đây.

Những ánh to tròn ngược lên nhìn cô đầy chờ đợi, Ngọc Vi lém lỉnh nở một nụ cười tươi, nhỏ đứng dậy hỏi cô giáo:

- Ai vậy cô

Cô Thủy nháy mắt, hướng ánh nhìn ra ngoài cửa lớp:

- Là họ đấy

Hai mươi tám con mắt nhắm cửa chính mà lao tới, có chút ngạc nhiên, nhưng chưa đầy ba giây sau không còn có ánh mắt nào lơ đãng ngoài đó nữa, tất cả đã trở về đúng vị trí. Hà Mi bên lên nhìn lại một lần nữa, nhỏ nghiêng đầu, mỉm cười thật tươi:

- Oa ! Hai anh chàng này đẹp trai quá hà !

Oh my god ! Anh Kiệt và Khánh Đăng gần như ngã ngửa trước lời khen của cô bạn nữ xinh xắn kia. Ủ ! thì họ đã nhận được quá nhiều lời nói tốt đẹp, nhưng mà...cách khen của cô bạn kia có vẻ lại theo cách khác. Cứ như một đứa trẻ nhìn thấy cây kẹo rồi reo lên vậy. Ngọc Vi kéo tay Hà Mi lôi xuống một cách tàn bạo:

- Mi khờ, cậu có biết đó là ai không ?

Hà Mi lắc đầu, nhỏ trả lời bạn thật thà:

- Không biết, tớ nghĩ đó là hai chàng hoàng tử

Thế Bảo bật cười khanh khách, cái cách trả lời của Hà Mi đúng là có một không hai. Ngọc Vi vội liếc Bảo, nhỏ quay sang nhìn Hà Mi tức giận:

- Ba học sinh mới đây bà cô của tôi ạ.

Nghe tới cái tên học sinh mới, Hà Mi vội cup mi mắt, nhỏ chẳng dám nói thêm câu nào, khuôn mặt xị xuống, mimi không muốn có kết cục như Thế Bảo, nhỏ sợ Nhật Nam lắm, mặc dù ngoài mấy thằng con trai ra Nam chưa bao giờ nặng lời với đứa con gái nào.

Cảm thấy sự mất tập trung của học trò, cô Thủy mới bắt đầu để ý tới Cát Anh, nhỏ vẫn ngấu nghiến đọc truyện, tận dụng hết mọi thời gian có thể. Cô nhẹ nhàng bước xuống chỗ nhỏ, mỉm cười:

- Các bạn ấy muốn vào học cùng lớp ta tiết này luôn, được chứ lớp trưởng ?

Cát Anh gấp cuốn truyện lại, nhỏ khẽ liếc mắt qua ba người ngoài cửa gật nhẹ :

- Được thưa cô

8. Chương 8

Khi đã yên vị vào chỗ ngồi Khánh Đăng mới có dịp nhìn rõ lớp học. không có một chi tiết nào được trang trí giống lớp Anh, lớp Toán hoàn toàn ngược lại. Trên bức tường được sơn màu xanh nhạt có những tấm hình của cả lớp. Nụ cười hồn nhiên, trong veo của cậu con gái tạo cho cậu một cảm giác yên bình, cậu con trai thì có vẻ đào hoa hơn, nhưng tất cả đều rất đẹp, không có một chút gì gọi là giả tạo. Giữa mỗi khung cửa sổ đặt một chậu hoa tí gôn nhỏ, màu sắc được phối hợp rất hài hòa, nhìn vào ai dám nói lớp Toán khô khan, ngay cả câu khẩu hiệu cũng khiến cho người ta thán ngưỡng mộ " Tồn tại là để sống, sống là để được yêu thương".

Khánh Đăng chợt nhớ đến câu nói của thầy hiệu trưởng lúc cậu ngồi trên phòng thầy :“hai từ nội quy không có trong từ điển của lớp Toán”. Thầy Bình nói quả không sai.

Cô hàn Thủy mỉm cười nhìn cả lớp, gõ nhẹ lên màn hình của chiếc laptop trên bàn, cô với tay lấy cái thước trong cặp. hơi nghiêng đầu nhìn về phía dưới, cô nhẹ nhàng giảng bài:

- Tất cả chúng ta đều biết tới nước Anh, một xứ sở sương mù tuyệt đẹp phải không ? Nước Anh có một nền văn hóa đáng tự hào, những chân sút bóng đá vô cùng điêu luyện...

- Như Rooney phải không cô?

Thế Bảo xen lời cô kèm theo một nụ cười ghê rợn. Nhật Nam lòi cổ cậu bạn xuống một cách không thương tiếc, nhấn mạnh Bảo xuống ngồi đúng chỗ của mình, cậu mới đứng lên cười hề hề:

- cứ nói tiếp đi cô, Bảo nó nói lung tung đó mà.

Cô Thủy lắc đầu, mấy cái đứa này thật là ! Nhưng nhanh chóng cô lấy lại được tinh thần, giọng nói nhẹ nhàng qua như dòng suối mát, trong lành:

- Bảo nói đúng rồi đó các em, Rooney là cầu thủ của nước Anh, một cầu thủ rất sáng giá.

Nghe được cái thông tin đó từ cô, Thế Bảo vội ngoảnh mặt nhìn xuống chỗ Nhật nam, giọng tự hào :

- Thấy chưa, tớ đã bảo mà...

Chưa đầy hai giây sau, cậu lập tức quay lên khi nhìn thấy thái độ không được bình thường của bí thư. Ngọc Vi vẫn chăm chú nghe giảng, lâu lâu nhỏ lại liếc nhìn Cát anh, lớp trưởng lúc nào cũng giữ được sự bình tĩnh, nhỏ bệch phần khâm phục Cát Anh, một người rất xứng đáng là cánh chim đầu đàn của lớp Toán.

Anh Kiệt cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, cái cảm giác nghiêm túc quá mức của lớp Anh khiến cho cậu nổi da gà, một thói quen được cậu gọi là tự nhiên mỗi khi vào một lớp học nào đó: ngắm nhìn những cô bạn nữ sinh. Con gái lớp Toán không đẹp nhưng lại rất xinh, những khuôn mặt ấy có một sức mạnh nào đó như cuốn hút con người ta vậy. Bình yên. Đó là điều mà ai cũng cảm nhận được, đặc biệt là vẻ đẹp buồn mang mác của cô bạn lớp trưởng, đôi mắt đen tuyền đầy ma lực ấy quả thực rất đẹp.

Nhưng tuyệt nhiên lại không có một ánh nhìn nào dõi theo cậu, ngay cả Khánh Đăng cũng vậy, nụ cười tỏa nắng của cậu cũng không thể làm những khuôn mặt ngây thơ kia ứng đảo. Đơn giản vì khi ở trong cái lớp này vẻ đẹp của cậu mờ nhạt hẳn, 18 đứa con trai lớp Toán, không có một đứa nào là không có nhan sắc. Bị lu mờđó là một định lí tất yếu và muôn thuở.

Xem ra cái nhan sắc không tầm thường của con trai lớp toán cũng khiến cho Trúc Ly chết mê chết mệt. Cái ác cảm trước khi bước vào lớp đã tan thành mây khói, nhỏ hết ngấm tên này, rồi lại đến tên kia, cho đến khi âm thanh ngọt ngào của một bài hát nào đó vang lên, cả ba mới hoàn hồn trở lại. Cô thủy mở nhạc lớn hơn một tí nữa. Âm điệu nghe du dương và thật êm ái, mấy cô cậu học viên bắt đầu chìm vào cái không gian lãng mạn không kém phần lãng xẹt. thế bảo quay xuống nhìn Ngọc Vi, giọng tràn đầy hạnh phúc:

- Ngọc Vi ! I love you, you love I không .

Ngọc Vi hứ dài, nhỏ nhắn mặt, ngoảnh sang nhìn con bạn bên cạnh:

- Nhắm địa chỉ rồi, hỏi Mi khờ ấy.

Không cần Thế Bảo hỏi, Hà Mi cũng gật đầu lia lịa, nở một nụ cười hồn nhiên:

- Đúng đó, tớ thích cậu mà.

Thế Bảo xụ mặt, ngoảnh lên trên bờ mặc trận cười nắc nẻ của Ngọc Vi, còn Hà Mi lại hòa nhập ngay vào bài hát, nói xong rồi thì bỏ, nhỏ chẳng để ý lâu.

Bài hát kết thúc cũng là lúc có trống điểm giờ, cô hàn Thủy nhẹ nhàng tắt máy tính, nhìn đám học sinh một lần nữa:

- Bài tập về nhà của các em đó nhá!

Từ từ gấp sách vở vào cặp, hai mươi tám đứa gật đầu, đáp lại cô:

- vâng ạ !

Khánh Đăng kháy vai Anh Kiệt thắc mắc:

- Vậy là sao, bài tập về nhà ở đâu.

Kiệt nhún vai bất lực:

- Tớ cũng chẳng hiểu.

Hà Mi thật thà giúp đỡ hai anh bạn, nhưng có vẻ lén lút, nhỏ sợ Nhật Nam biết sẽ phanhyr nhỏ ra mắt:

- Bài hát lúc nãy ý...các cậu về dịch ra tiếng việt nha.

Cái gì ! mới chỉ nghe bài hát có một lần, Giả sử lời Việt còn không nhớ nổi nữa, huống chi bây giờ là Tiếng Anh, cái giờ anh Văn của cô Hàn Thủy này sao mà rắc rối thế không biết. Nhưng mà dù sao các cậu cũng không để lộ bộ mặt thẳng thốt đó ra ngoài. (E hèm ! đang cố giữ hình tượng đó mà).Hà Mi lén lút quay lên, nhưng lại có người lại đang vỗ vai nhỏ:

- Mi khờ !

Hít một hơi sâu ơ là sâu, Hà Mi cố nặn ra một nụ cười:

- Nhật Nam đó hả, cậu không xem tụi Thế Bảo vật tay à, cậu sang đây chi vậy.

Nhật Nam nheo mắt nhìn bạn nghi hoặc:

- Mi khờ ! cậu dấu tớ cái gì phải không ? nhìn cái mặt cậu là biết.Nói ngay không tớ mách Cát Anh bây giờ.

Nghe tới cái tên Cát anh, Hà Mi bắt đầu luống cuống, nhỏ siết chặt bàn tay, người run lên khe khẽ.Khánh Đăng hơi bất ngờ, nhưng cậu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt nhật Nam giọng cậu đều đều vang lên:

- Cậu ấy chỉ giúp bọn tôi chuyện bài tập về nhà thôi mà.

Nhật nam liếc mắt xung quanh, khuôn mặt bình thản, không một chút tức giận:

- Tôi đâu có hỏi cậu !

Anh Kiệt bắt đầu nóng máu, cậu nhẩy xen vào câu chuyện, tỏ rõ sự bất bình:

- Cậu là con trai mà vậy đó hả ! có cần phải dọa một bạn nữ sợ chết khiếp vậy không.

Hà Mi nuốt khan, nhỏ thật sự không chịu đựng nổi nữa rồi. Trong khi đó Ngọc Vi vẫn thản nhiên ăn kẹo, Thái Huy vẫn chơi cờ, Thế bảo vẫn học Toán và Cát Anh vẫn đọc truyện. Khánh Đăng nhìn cả lớp một lần nữa. Chẳng nhẽ cái lớp này lại mất đoàn kết thế sao. Nam cười khẩy nhìn hai cậu bạn mới vào:

- Xem ra hai cậu có vẻ thích xen vào chuyện người khác nhỉ, thích đánh nhau à !

Khánh Đăng vẫn không có gì là lúng túng, cậu nhìn xoáy sâu vào con mắt người đối diện, bắt giắc giật mình, đôi mắt đó rất lạnh. Nhật Nam quay lại nhìn Hà Mi một lần nữa, cậu gõ gõ lên bàn, Hà Mi toát mồ hôi

hột, tưởng chừng như nhỏ sắp khóc thì một bàn tay ai đó ầm ập khẽ kéo nhẹ nhỏ ra khỏi chỗ ngồi. Khánh Đăng đã thực sự tức giận. Nhật Nam nhếch mép nhìn Đăng, có vẻ như hai con mãnh thú đang sắp có một cuộc chiến. Đúng lúc đó, Trúc Ly nhanh xen vào, giữa hai tên đẹp trai kia nhỏ biết chọn ai đây:

- Các cậu ! sao lại chỉ vì một đứa con gái mà đánh nhau chứ, con nhỏ đó có đáng cho các cậu làm vậy không .

Cả Nhật Nam và Khánh Đăng đều không để ý tới lời nói của Trúc Ly nữa, hai ánh mắt đã mất đi sự bình thản, ngay cả Anh Kiệt đứng bên cạnh máu cũng sôi sùng sục, chỉ muốn lao vào đâm cho tên ác bá đó một phát. Tuy nhiên những lời nói của Trúc Ly đều lọt tai hai mươi bảy học viên còn lại của lớp Toán, nghe rất rõ nữa là đăng khác. Cát Anh gấp cuốn truyện lại, nhỏ tiến dần đến chỗ của hai cậu bạn đang nhìn nhau như kẻ thù:

- Nam ,có thể về chỗ rồi đây.

Nhật Nam buông hay tay xuống, nở một nụ cười rõ tươi, trước khi về chỗ còn làm một động tác chào xì teen. Vậy là sao ? Anh Kiệt và Khánh Đăng ngạc nhiên nhìn nhau, không hiểu mô tê gì hết. Cát Anh liếc nhẹ sang nhìn hai người, ánh mắt dừng lại ở chỗ Trúc Ly:

- Lớp này không có chuyện mất đoàn kết đâu, ai muốn đánh chém giết thì ra khỏi lớp hăng nói chuyện.

Nhỏ trở về chỗ của mình, khuôn mặt đẹp buồn. Một cảm giác hụt hẫng dâng lên trong lòng Khánh Đăng. Cậu liếc lên nhìn Hà Mi. nhỏ đang vui vẻ hỏi bài Nhật Nam. vậy là cậu đã hiểu !

9. Chương 9

Không bao giờ trong cái đầu óc thiên tài của Khánh Đăng lại nghĩ rằng mình bị qua mặt một cách dễ dàng như thế bởi những diễn viên nghiệp dư, có trong mơ cậu cũng không thể tưởng tượng nổi , thật nực cười !

Kiểm chế đi cơn giận trong lòng, cậu bước ra khỏi chỗ kéo theo cả Anh Kiệt đang lóng ngóng. Dù không hiểu chuyện gì nhưng Trúc Ly vẫn lẻo đẻo chạy theo. Đăng bước tới bàn Cát Anh, trong lòng dậy lên một cảm giác tức tối xen lẫn khó chịu. Cát Anh biết nhưng nhỏ vẫn vờ như không biết, nhỏ vẫn đọc sách bình thường, chỉ đến khi giọng nói trầm ầm của Đăng vang lên nhỏ mới lướt qua ba người ấy một chút.

- Các cậu thấy chúng tôi giống những thằng ngốc lắm sao.

Câu hỏi của Đăng tỏ rõ thái độ của mình, cậu đang cố giữ bình tĩnh. Cát Anh hơi cười, cuối cùng thì anh bạn đó cũng hiểu ra vấn đề. Nhỏ xếp lại mấy cuốn sách trên bàn, trả lời bằng quơ:

- Cậu thấy vậy ư ?

Đăng cười chua chát, cậu liếc nhìn qua cả lớp . Vẫn là những ánh mắt bình thản đó, cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. Họ làm chuyện đó không phải là muốn nhìn thấy bộ dạng ngớ ngẩn của cậu sao, sao lúc này họ không cười phá lên một trận và dùng những lời mỉa mai chế diễu cậu, sau đó đuổi cậu ra khỏi lớp như tổng khứ một kẻ ngu si không xứng đáng với cái lớp học này. Giọng Đăng lớn hơn, và cũng khó chịu hơn:

- Cách tiếp đón của lớp 10 Toán là đưa học sinh mới ra làm trò đùa sao?

Cát anh dừng tay, nhỏ đưa mắt lên nhìn Khánh Đăng, nhìn một cách chính diện:

- Đó không phải là trò đùa, nó đơn giản chỉ là một bài toán !

Trúc Ly có vẻ đang bực mình với cách trả lời của Cát Anh, nhỏ mím môi giận dữ nhưng vẫn không để lộ ra ngoài, nhỏ đang chờ sự bùng nổ của Khánh Đăng , như vậy sẽ tốt hơn nhiều. Tất cả hai mươi bảy ánh mắt của lớp Toán đang chăm chú nhìn lớp trưởng và cậu bạn mới. Anh Kiệt đã hiểu được phần nào câu chuyện, có thể cậu không minh như Khánh Đăng, nhưng bộ não của cậu cũng biết được chuyện lúc nãy xảy ra là một vở kịch. Một vở kịch do Lớp 10 Toán tự biên tự diễn, mà cậu lại là nhân vật thứ chính. Cũng hay thật!

Khánh Đăng đột nhiên bật cười lớn, nụ cười chứa cả một sự thất vọng , vậy mà cậu đã từng nghĩ đây là một lớp học có thể lấp đầy khoảng trống trong mình , những khuôn mặt ngây thơ kia sẽ là niềm vui len lỏi vào cuộc sống nhiều nước mắt của cậu cơ đấy.

- Cậu nói là một bài toán ư, tôi không ngờ lớp 10 Toán lại là những bậc kì tài trong Toán học như vậy cơ đấy, thật là bịch..

- Điều chúng tôi cần là một người bạn, chứ không phải là gia thế hay sự nổi tiếng của các cậu.

Cậu nói đó phát ra từ miệng ngọc Vi, nhỏ đứng dậy và đang tiến đến gần Khánh Đăng. Giọng nói ấy không có gì gọi là ngượng biện. Trong phút chốc cậu cảm thấy mình bị rơi vào một thế giới khác, tìm hẫng đi một nhịp. Bạn ? từ đó từ lâu cậu đã không biết đánh vần, ngay cả Anh Kiệt cũng chỉ là một người chiến hữu thôi, những tâm sự trong lòng...cậu chưa từng dám nói với ai ? Tuổi thơ của cậu cũng chỉ cho người ta thấy một vỏ bọc hào nhoáng, sung sướng, đâu có ai biết được sự thật đằng sau những lớp áo đẹp đẽ đó là cả một nỗi đau. Phải ! cậu cần những người bạn, nhưng lúc này....

Nhật Nam từ bàn thứ hai đánh mắt xuống ba người, Hà Mi cũng dấu đi cảm giác tội lỗi mà đưa ánh nhìn theo dõi họ...cả hai mươi tám học viên lớp Toán đang nhìn các cậu đầy chờ đợi. Cậu đánh mắt nhìn lớp một lần nữa.

- Nếu như cậu cảm thấy chuyện đó không chấp nhận được thìcậu nên vào lớp Anh. Thay mặt lớp Toán, cảm ơn các cậu đã đến đây, và bây giờ....

- Xin lỗi!

Cát anh chưa nói hết câu đã bị Khánh Đăng cướp lời .Giọng cậu nhỏ hơn , nhưng tất cả đều nghe thấy, một nụ cười nhẹ xuất hiện trên khuôn mặt của tất cả các học viên. Đăng quay về chỗ ngồi, Kiệt thở phào nhẹ nhõm , với cậu chỉ cần một ánh mắt chân tình của lớp Toán là đủ, lí do thứ hai: cậu rất sợ phải vào học lớp Anh một lần nữa, chắc hẳn cậu sẽ chết ngạt trong đó mất.

(RENGGG.....).

Chuông reo. Thế nhưng lớp Toán vẫn nằm trong tình trạng thôi miên. Một niềm vui tràn ngập trong không gian của lớp học. Tiết tiếp theo là tiết công nghệ.

Anh Thư đang nổi đóa lên với Đạt Khoa, nhỏ nhìn cậu bạn bằng ánh mắt dao găm.

- Đâu, cho tôi thấy cái trang trí hùng vĩ của lớp Toán nào? Cậu cho tôi xem đi? Các cậu gỏi nhỉ, vậy mà tôi đã tin tưởng tuyệt đối ở các cậu đấy.

Khoa run bắn người, cậu cũng đâu có làm gì sai, nghe được cái gì cậu báo lại cái đó. Nhưng xem ra Anh Thư không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, nhỏ đang diên tiết lên. Chỉ muốn bắt Đạt Khoa ra làm trăm mảnh thôi . Bảo Ngọc có vẻ bình tĩnh hơn, nhỏ liếc mắt bảo Đạt Khoa về chỗ, sau đó quay sang Anh Thư, giọng nhỏ nhẹ nhưng chứa đựng cả một âm mưu ghê sợ:

- Thưa keo này bày keo khác, mà việc gì mà phải như thế.

- Nhưng tao đang diên lên đấy, thật không ngờ cái lớp chết tiệt đó lại trở tay nhanh thế. Còn cả một lũ vô dụng nữa chứ.

Bảo Ngọc cười ngọt:

- Chứ không phải do Khánh Đăng à !

Anh Thư quay ngoắt sang nhìn bạn, Bảo Ngọc thở hắt ra, phe phẩy cái quạt trong tay, nhỏ thì thâm vào tai Thư điều gì đó. Mắt Anh Thư dụi xuống, nhỏ nhìn Đạt Khoa nở một nụ cười tha thứ.

- Cậu có muốn lập công chuộc tội không ?

10. Chương 10

Ánh mặt trời đã lên cao, sân trường ngập nắng . Một chút hương thơm của những cánh hoa hồng phảng phất, tạo nên một không gian thật dễ chịu.

Học viện Angle đang trong giờ nghỉ trưa. Hôm nay căng teen đông nghẹt, nhưng không vì thế mà lớp Anh mất đi chỗ ngồi của mình. Ba mươi cái đầu ngẩng cao đi về chỗ quen thuộc, xung quanh là những lời rì rào bàn tán. Toàn là lời khen. Anh Thư có thể khẳng định chắc nịch là như vậy. lớp 10 Anh là một hiện tượng của học viện Angle, đứng nhất toàn trường ở bất cứ lĩnh vực nào tham gia, chưa kể đến những khuôn mặt đẹp dễ thánh thiện của 15 nữ sinh nữa chứ, một điều đáng tự hào mà lớp Toán có cố vươn lên cũng không bao giờ theo kịp. Cho nên " Những vị thánh nhân " ấy có một quyền hạn tối ưu trong cái học viện rộng lớn này, nhất nhất tất cả mọi người đều nghe theo , vì ngoài lớp Toán ra không ai có cơ hội được tận mắt nhìn thấy bộ mặt thật của những học sinh ưu tú ấy.

Anh Thư khẽ nở một nụ cười khi nghe thấy ai đó nhắc chuyện về Khánh Đăng. Chính xác là cái tên đó đi ngang qua lúc Khánh Đăng đang nổi giận với lớp Toán, và chuyện đó khiến nhỏ thấy vui. Có quá nhiều lí do để đảm bảo rằng ba học viên mới sẽ là của lớp nhỏ. Liếc mắt sang Bảo Ngọc, Anh Thư hơi rợn người, chính nhỏ cũng không thể phủ nhận Bảo Ngọc diễn quá đạt, nhìn cách Ngọc ăn cơm cũng cho thấy đó là một nàng tiểu thư khuê các hiền lành như một viên pha lê trong suốt. Vở bọc quá hoàn hảo .Bảo Ngọc bắt gặp tia nhìn của lớp trưởng, nhỏ chớp mắt :

- Sao thế, lại có chuyện gì nữa à !

Giọng nói dịu dàng như một ngọn gió, Anh thư cười khẩy:

- Tao muốn hỏi chuyện mày nói lúc nãy.

Bảo Ngọc đặt nhẹ một ngón tay lên môi, ra hiệu im lặng. sau đó nhanh chóng liếc tặng Anh Thư một cái nhìn cảnh báo. Ở đây còn có rất nhiều học viên khác, không thể hành động khinh suất được.

- Lát nữa về kí túc nói sau.

Anh Thư gật đầu, nhỏ tiếp tục ăn hết phần cơm của mình. Trong đầu đang sẵn sàng cho cuộc chiến thứ hai với lớp Toán.

Anh Kiệt bước đi trước, cậu muốn nhìn cho hết cảnh vật của cả học viện này. Quả thực học viện rất rộng , và cũng rất đẹp, khó trách ông bố lại tống khứ cậu vào đây dễ dàng vậy. Cuộc sống của cậu vốn trôi qua rất êm đềm nếu không muốn nói là quá nhàm chán. Kiệt thừa tiền thừa vật chất và thừa cả tình cảm. Nhưng tình bạn thật sự thì chưa bao giờ cậu cảm nhận được. Có chăng cũng chỉ là những kẻ lợi dụng cậu hồng kiếm chác. Kiệt và Đăng quen nhau gần 6 tháng trong một show diễn, họ làm bạn với nhau nhưng ít thân thiết. Ngoài mặt ai cũng nói rằng bộ ba Đăng - Kiệt - Trúc ly là những người bạn tri kỉ, nhưng sự thật thì luôn có một khoảng cách rất lớn với những lời đồn.

Đăng vẫn chưa thoát được ra khỏi những suy nghĩ trong đầu. Bước chân vẫn đều đều, nhưng trí óc của cậu lại đặt ở một nơi khác. Anh Kiệt dừng chân lại cậu vỗ lên vai Khánh Đăng, hỏi bằng cái giọng tò mò:

- Sao nhìn cậu cứ như người mất hồn thế, lại tương tự đến em nào à ?

Đăng giật mình, cậu không đáp lời bạn chỉ cười nhẹ. trúc Ly lại khác, nhỏ đang muốn nổi điên lên với Anh Kiệt, ít ra còn có nhỏ ở đây, sao cậu ta lại có thể ăn nói như vậy chứ . Thấy thái độ tức giận của Trúc ly, Kiệt bật cười, cậu biết được tình cảm của nhỏ dành cho Khánh Đăng, nhưng có vẻ hai người lại không hợp. Dù không biết nhiều về gia đình Đăng, nhưng cậu có thể biết được một người như Trúc Ly sẽ không bao giờ đánh thức được trái tim nguội lạnh của cậu bạn ấy. Phải? Tim Đăng lạnh, cậu biết được một nỗi đau nào đó hằn sâu trong tâm hồn của bạn. Liệu ai có thể đánh thức được nó ? một câu hỏi khó trả lời .

Ngọc Vi uống một ngụm nước giải khát , nhỏ đưa mắt lên nhìn năm người bạn trước mặt.

- Các cậu thấy họ thế nào ?

- Ai cơ ?

Thế bảo lau chau nhảy xen vào, miệng vẫn nhai bím bím ngấu nghiến. Nhật Nam giật gói bím bím trong tay bạn, cho vào miệng ăn ngon lành . Cậu đang cần tiếp năng lượng cho những vận động quá mức của sáng nay. Hà Mi vẫn chưa hết sợ, lần đầu tiên trong đời người ta bắt nhỏ đóng kịch, và nhỏ đã hoàn thành vai diễn một cách xuất sắc, nhưng sao trong lòng nhỏ vẫn cảm thấy không yên, một cảm giác tội lỗi dâng trào khiến nhỏ khó chịu. Đặt li cam vắt xuống bàn, nhỏ e dè lên tiếng:

- Chúng tathử thách họ , làm vậy có quá lắm không .

Ngưng một giây, Cát Anh chìm trong suy nghĩ . Nhật Nam cũng rơi vào một trạng thái tương tự . Chính cậu là người đã nghĩ ra chuyện này, cậu không ngờ rằng nó lại phức tạp đến thế. Ngọc Vi thở dài:

- Muốn có một thứ, chúng ta phải hi sinh một thứ, vậy mới công bằng.

Hà Mi nhăn mặt:

- Nhưng các cậu ấy có mất lòng tin ở chúng ta không.

Ngọc Vi nở một nụ cười, nhỏ quay sang Hà Mi trấn an bạn:

- Mi khờ ! cậu không thấy thái độ Khánh Đăng và Anh Kiệt sao, họ tin chúng ta mà.

Hà Mi lắc đầu, nhỏ nuốt khan vì có lẽ khi nhắc tới cái tên này mấy đứa bạn sẽ không để yên cho nhỏ:

- Còn Trúc Ly thì sao ?

Ngọc Vi trượng hai con mắt lên nhìn Hà Mi tức giận, trước khi nhỏ kịp cho cô bạn một cái cốc thì Cát Anh đã lên tiếng:

- Trúc Ly sẽ không vào lớp Toán.

Hà Mi nghiêng đầu khó hiểu, nhỏ nhìn bạn với một chút tò mò:

- Tại sao vậy?Tớ thấy cậu ấy cũng được mà.

- Mi khờ ! Cậu muốn tớ nổi điên lên đấy à !

Ngọc Vi hét lên đầy tức tối, nhỏ không còn gì để nói với Hà Mi nữa, sao cô bạn của nhỏ lại có thể suy nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy chứ, Vi thừa biết Hà Mi rất ngây thơ, nhưng cũng phải có mức độ chứ, ai cũng có thể nhìn thấy bộ mặt giả dối của Trúc Ly, và nhỏ chúa ghét cái bộ mặt ấy. Thế Bảo khuấy mạnh li trà chanh, cậu nhìn Ngọc Vi cười khì:

- Ngọc Vi ! bà cứ yên tâm để Trúc Ly sang đi, mặc dù nhỏ đó đẹp hơn bà nhưng tôi sẽ không bao giờ cho nhỏ cơ hội đâu, trong lòng tôi bà vẫn là số một.

Ngọc Vi đá thẳng một phát vào chân Thế Bảo, nhỏ đang tránh tông cả li kem vào mặt cậu bạn. Một Mimi chưa đủ để làm nhỏ điên sao , lại còn cả cái tên này nữa. Ông trời đúng là bất công mà ! Bảo ôm chân la oai oái, ấy thế mà cậu còn được Nhật nam tặng luôn ột cú đấm không mấy nhẹ nhàng . Đúng là cái miệng làm khổ cái thân. Cậu thế sẽ không bao giờ nhờ miệng thêm một lần nào . Nhưng đúng một phút sau như chợt nhớ ra điều gì đó, cậu lại quay sang hỏi lớp trưởng .

- Cát Anh này, tớ thấy thái độ của tên Đăng lạ lắm, cứ nhìn cậu chăm chăm, có khi nào...Khánh Đăng thích cậu không ?

Rầm...

Cái ghế ngã chổng vó, Thế Bảo lồm cồm bò dậy, mặt lấm lét. Nhật Nam chĩa một ánh mắt hình viên đạn dành cho cậu bạn, miệng lẩm bẩm:

- tiểu Bảo bối, cậu ăn gan trời hay sao mà nói vậy hả? Tào lao !

Thế bảo xoa xoa trên trán, hết chân rồi lại đến đầu, chắc cậu không sống nổi mất. Khuôn mặt Ngọc Vi tỏ rõ sự sung sướng:

- Cho chết , ai kêu ăn nói bậy bạ cho lấm vào,gậy ông đập lưng ông.

Hà Mi chạy lại đỡ Bảo, miệng ríu rít hỏi han:

- Cậu có sao không ?

Thế Bảo cúi mặt, sao cái miệng cậu bao giờ cũng vậy nhỉ, ý nghĩ vừa mới được hình thành đã cho ra sản phẩm rồi. Nhật Nam quay sang nhìn Cát anh, nhỏ vẫn chẳng có gì là thay đổi. Khuôn mặt thản nhiên như mọi ngày. Thích ư? Định lí đó quá xa vời đối với nhỏ ?

Ba mươi học viên lớp Anh đang sum họp trong phòng kí túc xá. Nói đúng hơn là hai mươi tám người còn hai người được cử làm ...người canh cửa. Kế hoạch đã bắt đầu được triển khai. Bảo Ngọc liếc qua tờ giấy trên bà học..thời khóa biểu của lớp 10 Toán. Anh thư quay sang nhìn nhỏ, có chút e ngại:

- Mà có nghĩ lần này mọi việc sẽ thành công không ?

Bảo Ngọc mỉm cười, ánh mắt tự tin:

- Mà cứ tin tao đi, thầy Hòa dạy Hóa lớp mình và lớp Toán mà.

Sau đó nhỏ xoay người lấy ra một bọc ni lông trong cặp, Anh Thư cười ẩn ý:

- Cái này ở đâu ra vậy

Bảo Ngọc chưa kịp trả lời , Đạt Khoa đã vỗ ngực ra oai:

- Công của tớ đấy lớp trưởng ạ !

Anh Thư chớp mắt, giọng nói nhẹ nhàng hơn bao giờ hết:

- Tốt lắm, nhưng ai sẽ làm nhiệm vụ lần này.

Không có ai lên tiếng, giờ đây tất cả đều vào học, ngay cả Bảo Ngọc cũng bế tắc. Nhỏ chưa nghĩ đến chuyện này, vậy chẳng nhẽ một đêm thức trắng nghĩ kế hoạch sẽ mất toi sao. Một bóng người bước vào, cả hai mươi tám học viên trong phòng chết đứng. Nhưng người đó nhanh chóng nở một nụ cười:

- Chuyện đó.... để tôi !

11. Chương 11

Kí túc xá , 8 h tối.....

Thế Bảo vươn vai đứng dậy, cậu vừa kết thúc cuộc gọi với mẹ, gần 30 phút, miệng cậu đã dẫn cả ra, nhưng có lẽ mẹ cậu vẫn chưa thấy đủ. Hít một hơi thật sâu chào buổi tối, Bảo nhảy lên giường của Thái huy dụ ngọt:

- Huy, ra ngoài chơi đi, ở trong này mãi chán quá à !

Huy đặt cuốn sách toán sang một bên, nhìn Bảo như người ngoài hành tinh xuống:

- Hôm nay mày bị làm sao thế hả ? tự dừng lại nổi hứng mời đi chơi !

Thế Bảo cười khì, có thể cam đoan đó là nụ cười ghê rợn nhất mà Huy từng được nhìn thấy. Xem ra Bảo đang muốn mua chuộc cậu đây mà. Nhật Nam từ giường bên cạnh ló mặt sang,cậu bật tung cả chiếc chăn trên người khi nghe thấy lời rủ rê của anh bạn nhất gan thường ngày.

- Thành Huy nói đúng đó, bữa nay tiểu Bảo bối có bệnh gì hay sao mà gan đột xuất thế không biết.

Thế Bảo thở dài, mếu mặt đau khổ:

- Đang chán mà, mẹ tao vừa gọi đến, dặn dò đủ thứ, chán chết đi được.

Nhật Nam cười xề xòa nhìn anh bạn :

- Mẹ của mày cũng siêng nhỉ, ngày nào tao cũng thấy mày ngồi nghe máy cả tiếng đồng hồ, mà nhà mày cũng chỉ cách trường có 3 cây số, làm gì mà như đi nước ngoài không bằng.

Thái Huy gật gù, đồng ý với ý kiến của bạn:

- Đúng đấy, mà này sao mày bảo mẹ dặn dò kĩ lắm cơ mà, tại sao lại dở chứng làm con hư vậy hả?

Thế Bảo gãi đầu, cậu nhả mặt ấp úng:

- Ờ thì...tại...mà nói tóm lại có muốn đi không hả?

Nhật Nam trợn mắt kinh hãi, đúng là ăn gan hùm mà, Thế Bảo lại dám ăn nói giọng bề trên với cậu cơ đấy. Một cú đấm nằm gọn giữa bụng Bảo, Nhật Nam dùng ánh mắt hằm hằm sát khí nhìn bạn:

- Bữa nay là ngày mà mày muốn thay đổi thế giới hả con ? đừng có mơ nhé, Nhật Nam này còn sống thì không để mày làm ô nhiễm môi trường sống đâu.

Thế bảo bĩu môi, không đi thì thôi, làm gì mà dữ vậy. Nhìn thấy bạn đứng trơ ra đó, Nam lại tiếp tục cho Bảo lãnh trọn một cú cước vào vai:

- Sao còn đứng tần ngần ra đó hả? Không đi sao.

Bảo giật mình cuống quýt:

- Đi đi chứ, tao đi ngay đây.

Thái Huy lắc đầu nhẹ, hai cậu bạn này lúc nào cũng như vậy.

Cát Anh đang ngồi ngoài hành lang đọc sách, còn sớm nên nhỏ chưa muốn đi ngủ vội. Nhác thấy bóng dáng của ba cậu bạn thân đi tới, nhỏ xoay người ,hỏi nhẹ:

- Giờ này, các cậu định đi đâu vậy ?

Thế Bảo nhanh chóng trả lời câu hỏi của lớp trưởng bằng cái giọng oang oang của mình:

- Bọn tớ đi chơi đấy !

Nhật nam vội vàng dán miệng bạn lại bằng một miếng bánh , sợ người ta không nghe thấy thì phải, làm gì mà phải hét toáng lên thế không biết. Cát Anh chau mày, nhỏ nhìn ba bạn nghi hoặc:

- Các cậu định ra khỏi trường giờ này sao? Thầy quản sinh mà bắt được thì chết đấy !

- Không sao bọn tớ leo tường, thầy không biết đâu mà sợ.

Lại là cái giọng” vênh khênh” của Thế Bảo, xem ra cậu đã nuốt hết miếng bánh lúc nãy thì phải? nhưng nhanh chóng miếng thứ hai được nhét vào miệng cậu một lần nữa. Tuy nhiên thật không may, những lời nói vàng ngọc của Thế Bảo đã kích động tới Ngọc Vi, nhỏ lao ra ngoài cửa phòng kí túc kéo theo cả cô bạn Hà Mi đang chúi mũi vào cuốn truyện Doremon mới mua được.Nhìn thấy Vi , Bảo nở một nụ cười tươi tắn. Ngọc Vi bĩu môi, nhỏ quay sang Nhật Nam hỏi bạn:

- Có chuyện gì thế ?

Nam lắc đầu, cậu khẳng định một cách chắc nịch:

- Không có chuyện gì đâu !

- Bọn tớ đang định đi chơi đó mà.

Nhật Nam trợn tròn lên nhìn bạn như muốn chém ngay lập tức, Thế Bảo tái mặt, cái tật lau chau không thể nào bỏ nổi.

- Cho bọn tôi đi với nhá !

Ngọc Vi lắc lắc cái tay Nam điệu bộ năn nỉ. nam lắc đầu dứt khoát:

- Không được, mấy bà ở nhà đi!

Vi lắc tay Nam mạnh hơn, nhưng có vẻ cố gắng của nhỏ là vô ích. Nhật Nam vẫn không có vẻ gì gọi là thay đổi . ánh mắt cậu cương nghị:

- Tôi nói không là không mà ...

- Để bọn tớ đi cùng các cậu, ở trong này tớ cũng cảm thấy không được thoải mái.

Cát Anh lên tiếng sau một hồi suy nghĩ, chưa đầy ba giây sau Nhật Nam đã gật đầu nhanh chóng:

- Lớp trưởng nói vậy rồi thì đi thôi.

Hà mi run người, nhỏ e dè liếc nhìn các bạn:

- Lại phải leo tường nữa hả?

- Mi khờ ! chứ cậu nghĩ thầy quản sinh cho tụi mình ra khỏi học viện giờ này bằng cửa chính sao!

Hà Mi lắc đầu nguầy nguậy, nhỏ mím môi:

- Nhưng tớ sợ lắm!

Ngọc Vi vuốt cằm , nhỏ tắc lưỡi:

- Vậy thì cậu ở nhà đi.

- Không tớ muốn đi cùng các cậu cơ, tớ sẽ leo hàng rào mà.

-Xuyt! be bé cái miệng thôi! Vậy thì nhanh lên nào !

Nhật Nam ra hiệu cho Hà mi , cả sáu người luồn qua cửa kí túc xá ra sau phía bức tường cũ, chuẩn bị ột cuộc đi chơi vùng trộm.

Hà Mi vừa chạy vừa lau mồ hôi rơi trên má, nhỏ đang cố gắng để theo kịp năm đứa bạn có tốc độ tên lửa kia, có vẻ đây là lần đầu tiên nhỏ đi chơi mà không được xin phép. Ngược lại năm người kia lại quá sành sỏi .Cả sáu người đang đi dạo trên đường Sài Gòn, anh đèn điện hắt ra từ những ngôi nhà cao ốc làm cho cả con đường như bừng sáng. Đêm Sài Gòn rất đẹp ! những chị lao công tất tả thu dọn đồng rác để đến một địa điểm mới, có lẽ càng về đêm thì ở đây lại càng náo nhiệt. Ngọc Vi đang rộng hai tay, nhỏ mỉm cười:

- Lâu lắm rồi không được tự do thế này, thích thật.

Chân vẫn bước đều, Nhật Nam đá những viên sỏi giữa đường, giọng sáng khoái:

- Hay là tụi mình đua xe đi !

Chưa dứt lời cậu đã nhận được một tia nhìn cảnh báo từ Ngọc Vi:

- Đẹp cái trò chơi chết người của ông đi, tôi có ý này hay hơn nè.__Nhỏ đánh mắt lên, miệng nở một nụ cười nhiều toan tính khiến mấy đứa bạn đứng cạnh cũng phải giật mình kinh hãi. “Nữ sát thủ ” lại muốn làm gì đây.

Quán game Kiếm pháp....

Bây giờ đã là 9h tối nhưng quán game vẫn nhộn nhịp , Ngọc Vi kéo các bạn chạy đến quầy lái xe mô tô địa hình. Nhỏ ngồi lên một chiếc mô tô đỏ, sau đó liếc sang nhìn năm đứa còn lại, nở một nụ cười thật tươi:

- Ai muốn đua với tớ nào.?

Thế Bảo định nhảy lên chiếc mô tô màu xanh gần đó thì giọng nói êm ái của Cát Anh vang lên :

- Để tớ .

Năm người còn lại chết sững, là lớp trưởng của họ vừa nói ư ? Ngọc Vi vội xua đi cái ngạc nhiên đó, nhỏ kéo Cát anh lại, vui mừng ra mặt:

- Vậy nhanh lên nào, tớ và cậu xem ai thắng nhé.

Cát anh gạt đầu ,nhỏ ngồi lên xe bắt đầu khởi động.

Hai chiếc mô tô lao như bay , mặc dù là ảo nhưng vận tốc của chúng cũng khiến ba anh cảnh đứng cạnh chóng mặt .Hà Mi liên tục reo lên cổ vũ, nhỏ hết nhảy ,rồi lại hét lên rất nhiệt tình. Hai chiếc xe vượt qua các thử thách một cách dễ dàng, các địa hình khó nhất cũng được chúng băng qua trong tích tắc. Game over. Ngọc vi chỉ về sau Cát Anh đứng một giây, nhỏ quay sang nhìn lớp trưởng đây thần phục.

- Cát Anh à ! lần đầu tiên có người thắng tớ trò này đây.

Cát anh mỉm cười , lần đầu tiên nhỏ chơi loại game này mà lại thắng cao thủ, đúng là nhỏ cũng tự khâm phục mình quá. ba cậu bạn đứng cạnh một bên nuốt nước miếng ừng ực ...Choáng ! Con gái lớp Toán đúng là khiến cho người ta bất ngờ mọi lúc mọi nơi.

Sau một hồi lấy lại sức, Ngọc Vi lại quay sang nhìn ba cậu bạn thân, ranh mãnh yêu cầu:

- Bây giờ , chơi trò gì nữa đây.

Nhật Nam nhìn thẳng về phía trước, mắt cậu sáng bừng lên:

- Chúng ta chơi bắn súng đi !

Thái Huy gật đầu đồng ý:

- Được đấy, lâu lắm rồi tớ không thử lại tay thiện xạ của mình.

- Tớ chơi với..

Cả Thế Bảo và Ngọc vi cùng kêu lên hưởng ứng

Cả sáu người lại bước tới buồng bắn súng, mỗi người cầm chắc một chiếc súng trong tay. Hà Mi hơi run, đây là lần đầu tiên nhỏ cầm súng, có bị sao không nhỉ? Nhật nam bật cười trước bộ dạng của cô bạn, cậu nhìn thẳng vào Hà Mi hỏi thật:

- Mi khờ, cậu có chơi được không đấy !

Hà Mi nuốt khan, nhỏ đưa cả hai tay lên cầm chiếc súng,phải thử mới được, loay hoay mãi nhỏ ới hiệu được cấu trúc của khẩu súng này, nhưng...

Đùng...

Tiếng súng vang lên, Hà Mi giật nảy mình, nhỏ thả súng xuống sàn vội vã, khuôn mặt sợ sệt lấm tấm mồ hôi.

- Tớ ...tớ vừa bắn súng kìa...tớ..tớ...không cố ý.

Cả năm người còn lại đều không để ý tới tình trạng thê thảm đó của nhỏ, mà cái đang tập trung ánh mắt của họ là...viên đạn đã trúng hồng tâm.

- 100 điểm. Oa 100 điểm

Thế Bảo reo lên như vừa nhìn thấy báu vật.

- Cậu giỏi quá mi khờ ơi.

Ngây lập tức Hà Mi bật người trở dậy, có vẻ vẫn không tin lời Thế bảo thì phải, cho tới khi chính mắt nhìn thấy viên đạn lọt hẳn vào trung tâm của bia đỡ nhỏ mới nhảy căng lên ôm chầm lấy hai cô bạn của mình

- Tớ làm được rồi, tớ làm được rồi kìa, ha ha..

Cả nhóm bạn cùng bật cười trước thái độ của Hà Mi, nhỏ quá ngây thơ, súng giả mà cứ tưởng là súng thật. Nhưng mà phải công nhận: nhỏ rất giỏi, bách phát bách trúng. Đúng là nữ sinh lớp toán có qua nhiều tài năng tiềm tàng mà chưa khai thác hết.

- Bây giờ chơi gì tiếp đây !

Thế Bảo vừa nhai bán quy bơ, vừa đánh mắt sang hỏi Nhật Nam. Cát Anh nở một nụ cười hiểm có, nhỏ nhìn các bạn,chớp nhẹ mi mắt:

- Tớ muốn chơi trò này !

Quầy câu cá trúng thưởng...

Nhật Nam đang cố xoay sở để câu được con cá trong lồng kính, nếu câu được nó, phần thưởng sẽ là một con thú nhồi bông xinh xắn đáng kia. Chán nản cậu quay sang nhìn ba cô bạn:

- Nãy giờ số tiền mua mỗi câu cũng đủ mua mười con gấu như vậy rồi đấy. Hay tớ sang mua cho các cậu mỗi người năm con nhé !

Cả ba vị cô nương lắc đầu. Nam thở dài., có sáng mai cậu cũng không câu nổi một con mất, khéo hơn khéo hơn một chút nữa thôi.

- Cố lên cố lên gần được rồi đấy.

Ngọc Vi reo lên cổ vũ.

- A ! được rồi, được rồi hihi, một con rồi nhé.

Phùsau ba mươi phút vật lộn nữa, cuối cùng các cậu cũng thu góp được ba con thú nhồi bông bé tẹo như cây kẹo ấy cô nàng. Cầm trong tay những con vật đáng yêu đó, ba cô gái bước đi mỉm cười sung sướng.

12. Chương 12

Bây giờ đã gần 10h tối, nhưng cả nhóm vẫn chưa muốn về. Ngang qua một con hẻm nhỏ, Cát Anh như chợt nhớ ra điều gì đó, nhỏ dừng chân lại, xoay người ra phía sau nhìn năm đứa bạn:

- Các cậu có muốn ăn thử món này không ?

-Thứ gì?

Cả năm người lập tức đồng thanh hỏi lại, gì chứ ăn thì tụi này là nhanh nhất. Phương châm sống của Thế Bảo là ” chưa ăn hết sơn hào hải vị trên đời là chưa thấy cuộc sống thú vị”. Vậy có lẽ cuộc sống của cậu đang rất nhàm chán lắm đây. Cát Anh thoáng cười nhẹ:

- Bánh quẩy !

Đồng loạt năm người còn lại xụ mặt, tưởng gì ? chứ bánh quẩy trong căn teen nhà trường cũng có. Trơ ra một khuôn mặt chán chường, Ngọc Vi tỏ rõ sự thất vọng:

- Lớp trưởng à ! cái món đó xa lắc xa lơ rồi, cậu còn làm như là chưa bao giờ ném thử ấy.

Cát anh lắc đầu, nhỏ khẽ cười:

- Món này đảm bảo chúng ta chưa từng ăn, các cậu mới thử bánh quẩy trong căn teen hoặc ngoài đường thôi chứ đã thử món do chính tay mình làm đâu.

Ngọc Vi tròn mắt, nhỏ nhìn Cát anh với tất cả những sự ngạc nhiên có thể:

- Đừng bảo với tớ là cậu muốn nấu ăn trong kí túc xá nhé !thầy hiệu trưởng mà biết thì coi như tạm biệt búp bê thân yêu mai em về nhà sớm luôn đấy.

Dừng lại một lát, mắt Cát Anh hướng ánh nhìn vào trong con hẻm:

- Trong đó kìa, vào rồi các cậu sẽ biết.có nhiều điều thú vị đây.

Nói đoạn nhỏ đi trước, năm người còn lại cũng lặng lẽ bước theo.

Ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn nhỏ trong hẻm khác hẳn với những chuỗi đèn lấp lánh ngoài kia. Con hẻm không sâu lắm,nhưng hơi tối, giờ này đang là giờ làm việc của những người ở đây. Cát Anh dẫn các bạn vào trong một ngôi nhà nhỏ, hương thơm từ những cánh hoa Ngọc lan bao trùm cả không gian tĩnh mịch. Trong ngôi nhà ấy, có một bóng người lụi cụi đang làm việc. Dáng điệu khắc khổ hẳn sâu vào cả khuôn mặt ấy, một cụ già đã ngoài tám mươi, lưng cụ còng, có lẽ những năm tháng bươn chải kiếm sống trên đường đời đã tạo nên một con người như thế. Sáu người bước nhẹ vào nhà, ánh sáng nhỏ từ cây đèn mang xông khiến họ không nhìn thấy rõ toàn cảnh, nhưng có một điều họ có thể chắc chắn..trong nhà chỉ có cụ. Cát Anh ngồi xuống bên cạnh một mâm bột trắng, nhìn thấy nhỏ, đôi mắt già nhăn nheo của cụ sáng bừng hẳn, miệng mấp má, giọng cụ lạc đi:

- Cát Anh là con đó sao!

Bàn tay già nua đưa lên, chạm vào từng đường nét trên khuôn mặt xinh xắn ấy. Cát Anh mỉm cười nhỏ khẽ liếc qua các bạn:

- Hôm nay con đưa các bạn tới đây, bà cho tụi con làm bánh chung với nha..

- Chúng con chào bà ạ !

Cả năm người đồng thanh cùng cúi chào cụ, cụ mỉm cười đôn hậu, véo nhẹ vào má Cát Anh:

- Các con đến đây bà vui lắm, nào ngồi xuống đây, làm bánh cùng bà nhé!

- Vâng ạ!

Tất cả ngồi xuống xung quanh cụ, bắt đầu nặn những hình thù nhỏ nhắn từ mâm bột được nhào sẵn. Ngọc Vi xoay xoay miếng bột trong tay, nhỏ dần thành hình một ngôi sao xinh xắn:

- Ê có khi nào các cậu ăn bánh quẩy hình ngôi sao chưa?

- Hihi tớ cũng có hình một con mèo máy nè !

Hà Mi đưa ra một con Doremon bất động màu trắng sau đó cười khì, rõ ràng là mê đọc truyện tranh, ngay cả nặn bánh cũng liên tưởng đến mèo máy. Nhật Nam có vẻ hiểu chuyện hơn, mắt vẫn dán vào viên bột nhưng cậu lại lên tiếng hỏi cụ:

- Bà ơi ! cái này ta nặn như thế rồi nó có chín không ạ.

Cụ mỉm cười hiền từ:

- Nấu lâu hơn một chút sẽ chín con ạ!

- Á ! vậy thì tha hồ mà nặn bà nhỉ ?

Ngọc Vi reo lên sung sướng. Sau đó nhỏ quay sang Cát anh đề nghị:

- Đây lớp trưởng ! Hay là chúng ta làm ổi bạn trong lớp một hình đi.

Cát anh gật đầu:

- Ý kiến này hay đấy.

Thế Bảo chớp chớp mắt liên hồi(cậu này quên là đèn yếu thì phải) , nở một nụ cười độ lượng cậu nhìn Ngọc Vi:

- Ngọc Vi này ! bà làm cho tôi một hình nhé? Hình đẹp vào nha !

Ngọc Vi cau mày nhưng giọng nói lại thập phần đang yêu:

- Thế tôi làm cho ông hình con heo , bé heo cute ,bé heo dễ thương được không ?

Thế Bảo lắc đầu, vậy thì mất hết hình tượng của cậu rồi còn gì, đàn ông phải nam tính. Đó là lời dạy của Nhật Nam mà cậu đời đời ghi nhớ, chính xác hơn là không có quyền được quên.Đúng lúc cậu đang chìm trong sự thất vọng thì Hà mi lại lên tiếng:

- Để tớ làm cho cậu một con nhé,

Mắt Bảo bừng sáng:

- Con gì vậy

- Một hình tượng vô cùng nam tính _Thế Bảo chưa kịp mừng thì câu nói tiếp theo của Hà Mi lại như một gáo nước lạnh tát thẳng vào mặt cậu_là xêkô mỗ nhon trong truyện mèo máy đấy.

Cả bốn người còn lại cười như chưa bao giờ được cười, không biết trút giận vào ai, Thế Bảo đành nắm nguyên một tay bột xả vào mặt Thái Huy, Huy đâu có chịu thua, vậy là ném qua ném lại, cả bốn người còn lại cũng hòa theo, bột văng tung tóe đầy sàn. Lâu lắm rồi ngôi nhà cuối hẻm này mới có nhiều tiếng cười như vậy. Cụ ngồi cạnh bếp lửa, nhìn lũ trẻ mà mỉm cười.mãn nguyện.

Ba học viên mới bước vào lớp Toán, ánh mắt dành cho họ đã thân thiện hơn hôm trước rất nhiều, nhưng cái chính là sự thân thiện đó chỉ dành cho hai trong ba người, có lẽ ai cũng biết. Tuy rất khó chịu nhưng Trúc Ly vẫn im lặng, miệng nhỏ nhếch lên xảo trá. ” Để rồi xem các người sẽ còn được nghênh ngang thế bao lâu nữa”. Nhỏ thăm rửa cả lớp Toán trong bụng. Khánh Đăng thấy hơi lạ, lớp học hôm nay vắng mặt rất nhiều người, cậu quay người sang hỏi Quỳnh Chi ngồi ngay bên cạnh:

- Lớp trưởng và năm người khác đâu ?

Quỳnh Chi mỉm cười:

- Có vẻ cậu quan tâm đến lớp trưởng của chúng tôi nhỉ? Ừa cậu thôi, đêm qua họ không ngủ ở kí túc xá.

Khánh Đăng khẽ chau mày, lớp Toán được phân ra hai phòng nam, nhưng cậu lại không ở cùng phòng với tụi Nhật Nam nên không biết được sự vắng mặt ấy . Cậu cảm thấy thật khó hiểu? Có việc gì mà cả bí thư và lớp Trưởng đều rời trường vào ban đêm như thế. Nhưng nhanh chóng suy nghĩ ấy của cậu bị dập tắt khi cái bụng ục ịch của giáo viên bộ môn Hóa bước vào. Quét mắt ngang một lượt nhìn cả lớp , thầy nhăn mặt:

- Sao lớp lại vắng nhiều thế này ?

Quỳnh Chi đứng dậy, nhỏ thành thật khai báo bằng cái giọng trong veo:

- Thưa thầy, hôm nay có 6 bạn xin phép nghỉ ạ, các bạn ấy bị mệt đang nằm dưới phòng y tế !

Câu trả lời rành rọt, không thừa không thiếu một câu, nhưng kinh nghiệm hơn mười mấy năm giảng dạy giúp thầy Hòa nhanh nhạy hơn nhiều, thầy nhìn Quỳnh Chi đầy nghi hoặc. Khuôn mặt nhỏ vẫn bình thản, nhưng ánh mắt sắc nhọn ấy đang khẽ liếc qua ra hiệu cho cả lớp:

- Đúng đó thầy , nếu không tin thì thầy có thể xuống phòng y tế xem ạ!

Hai mươi mốt đứa học viên ít ỏi của lớp Toán lên tiếng, đương nhiên là thầy sẽ tin ngay, có muốn không tin cũng không được, với lại cái thân hình béo ục ịch của thầy mà lết từ tầng ba xuống phòng y tế thì...chao ôi, trời Sài Gòn hôm nay nực lắm.

Thầy ho khan vài tiếng, sau đó quay xuống hỏi cả lớp, giọng:

- Tôi bảo Các em chuẩn bị ống nghiệm và dụng cụ thực hành, các em đã làm chưa.

- Rồi ạ ! _ Cả lớp đồng thanh đáp lại, kèm theo một nụ cười rõ tươi

Thầy gật đầu hài lòng:

- Thế là tốt !

Xoay sở xong cái thân hình vĩ đại của mình, thầy vớ tay lấy cái ống nghiệm trên bàn, từ từ, ọt ít nước vào và....

Bùm....xèo...

Một loạt âm thanh vang lên nghe cực kì vui tai, nhưng đây hoàn toàn là một thảm họa. Thầy Hòa dường như vẫn chưa tin nổi những chuyện mới diễn ra. Ngược khuôn mặt của mình lên và một lần nữa lớp Toán dậy lên một âm thanh kinh khủng...

Dù vẫn cố nhin cười nhưng hoàn toàn không thể, hai mươi lăm học viên trong lớp đang đứng đó nhìn thầy cười nắc nẻ, không cười sao được khi mà....thay vì một mái tóc suôn mượt đã được chải keo suốt cả buổi sáng thì bây giờ nó bị dựng đứng lên như điện giật, còn chưa kể đến cái mặt thầy bị đen ngòm một bên ghê rợn, không khác gì quỷ sa tăng hiện hình, cộng thêm cái thân hình quá khổ thì thầy đã nhập vai trư bát giới mà không cần hóa trang. Nhả một ngọn khói phì phèo trong cổ họng, thầy Hòa đang cố kìm nén cơn tức giận tắc nghẽn trong người:

- Tất cả lên phòng giám thị ngay cho tôi. NHANH LÊN !

Bất động. Vâng đó hoàn toàn là trạng thái của hai mươi hai học viên lớp 10 Toán bây giờ, chuyện này chúng nó có làm đâu, tại sao thầy lại bắt chúng nó lên phòng giám thị chứ? Nãy giờ cứ tưởng thầy lộn nhầm chất gì . Chẳng nhẽ..... không còn cách nào khác chúng nó phải lẻo đẻo đi theo, chúng đang rất lo lắng, nhưng

không phải lo lắng chuyện này mà là... nếu lên phòng giám thị...các thầy cô sẽ phát hiện ra chuyện, đêm qua tại Cát Anh không về trường.

13. Chương 13

Thầy giám thị ném xấp tài liệu xuống bàn, nét mặt giận dữ vô cùng:

- Lại là cái lớp này, các anh chị giỏi nhỉ, lúc nào cũng khiến cho các thầy cô phải điên đầu.

Các thầy cô trong phòng họp cũng đang phải cố gắng lắm mới không phát ra tiếng cười. Thầy Hòa dường như muốn điên tiết lên, thầy chỉ ngón tay lướt qua khuôn mặt của hai mươi lăm đứa, giọng dần từng chữ một:

- Các anh chị là dân Toán, không học giỏi Hóa cũng phải biết được tác hại của việc ột chất khác vào ống nghiệm trước khi làm thí nghiệm là nguy hiểm lắm chứ!

Tất cả chúng gần cố lên định cãi lại, thì cái giọng lạnh tanh thập phần khó chịu của cô Hải Thu lại vang lên, không uên tặc cho cô hàn Thủy một cái nhìn khinh khỉnh:

- Cô Thủy giỏi quá mà, học viên lớp cô lúc nào cũng thế, đúng là thiếu tôn trọng giáo viên.

Cô hàn Thủy im lặng, cô còn biết nói gì đây, gần như tuần nào cả lớp cũng phải lên phòng giám thị một bữa, riết rồi quen. Nhưng hôm nay cô cảm thấy thái độ của mấy đứa này rất lạ, chúng gồng mình, chứ không phải là bộ mặt thần nhiên như mọi ngày:

- Các em có làm không ?

- Không ạ ! _ Lời khẳng định to rõ ràng vang lên, kèm thêm những ánh mắt cương nghị.

Cô Thủy gật đầu, cô tin học sinh của mình, nếu chúng làm chúng sẽ nhận, lần này chúng từ chối vậy thì..., nhưng nhanh chóng tiếng hét của thầy giám thị lại choán át cả sự bình tĩnh trong cô:

- Cô mà lại tin mấy cái lời nói biện bạch thanh minh của cái lớp ấy sao, chuyện này đâu chỉ có một hai lần.

Quỳnh chỉ phản bác yếu ớt:

- Thưa thầy, chúng em không làm thật mà.

Thầy giám thị nhìn nhỏ trừng trừng, khiến Chi hơi run, nhưng dù sao cũng phải nói sự thật.

- Em còn dám bao biện như vậy ư, tôi nói cho em biết, lần này tôi sẽ không tha cho các em nữa đâu, đúng là vô phép tắc, tất cả các em sẽ phải bị trừng phạt đích đáng.

Thầy vừ dứt lời thì cánh cửa phòng họp đột nhiên bật mở, Anh Thư bước vào với nụ cười tươi như hoa, nhỏ khề cú đầu :

- Em chào các thầy cô ạ.

Nhìn thấy nhỏ đôi mắt đáng sợ của thầy giám thị dịu đi hẳn, các thầy cô khác cũng trao tặng cho nhỏ những ánh nhìn thương mến. Bỏ qua tất cả , nhỏ bước lại gần thầy, tia nhìn lướt qua cả lớp Toán và dừng lại ở Trúc Ly khề gật đầu.

- Thưa thầy tiết tiếp theo lớp em muốn ba học viên mới cùng tham gia ạ !

Thầy giám thị ngồi xuống ghế, thở dài:

- Thôi được em đã nói vậy thì tôi sẽ tha cho ba học viên mới. Dù sao thì các em ấy cũng không biết được những trò nghịch phá ngổ ngàng của lớp Toán mà lường trước.

Anh Thư mỉm cười nhẹ, nhỏ xoay người , giọng nhỏ nhẹ:

- Tiết tiếp theo là tiết Toán, các cậu về học cùng lớp tớ nhé.

Anh Kiệt nổi da gà, cậu thà chịu phạt còn hơn vào học cái lớp nghiêm túc đến mức chết người ấy. Thấy hai cậu bạn không có phản ứng gì, Trúc Ly vội vàng bước lên trước, nhỏ chớp mắt nhẹ nhìn Anh Thư:

- Được chứ ! Lớp học của các cậu rất tuyệt mà, không có lí do gì để từ chối một lời mời dễ thương ấy.

Trong góc phòng, cô Hải Thu khẽ nở một nụ cười chiến thắng, ánh mắt quét qua cô Hàn Thủy thách thức, cô Thủy không muốn bận tâm, bây giờ cô đang rất lo lắng cho các học viên của mình, hơn nữa lớp trưởng và bí thư lại không có ở đây, điều đó khiến cho việc này rắc rối hơn nhiều, nhờ may thầy giám thị phát hiện ra thì....

Cát anh từ từ mở mắt, đêm qua thức tận hai giờ sáng để làm xong mẻ bánh nên mấy đứa ở lại luôn, định bụng sáng nay sẽ dậy sớm rồi về trường. Nhỏ khẽ gỡ tay Ngọc Vi ra khỏi người mình rồi vớ lấy chiếc đồng hồ để trên tủ.

- Trời đất, hơn 7 rưỡi rồi , làm sao bây giờ. Các cậu ơi dậy nhanh lên nhanh lên, muộn giờ vào trường rồi.

Nghe thấy tiếng hét của nhỏ, ngay lập tức năm đứa còn lại loạng choạng ngồi dậy. Ngọc Vi dụi dụi vào mắt, giọng ngái ngủ:

- Còn sớm mà, cho tớ ngủ thêm tí nữa đi__ Nhỏ định ngã xuống giường thêm một lần nữa thì đã bị cánh tay Cát Anh chặn lại.

- Trời ạ ! hơn bảy rưỡi rồi, mà cậu còn bảo sớm nữa.

- HẢ !

Bây giờ thì có lẽ tất cả đã tỉnh hẳn, Hà Mi dậm dậm chân dưới nền đất , bộ dạng luống cuống:

- Chúng ta phải làm sao đây.

Nhật Nam tung chăn dậy, cậu nhăn mặt lo lắng:

- Còn làm sao nữa, chúng ta thu dọn chào cụ rồi về trường nhanh thôi.

Cả năm đứa còn lại tất tả gập đầu làm theo ý kiến của bạn. Chắc chắn thầy giám thị sẽ nướng chúng như bánh quẩy cho coi.

Trúc Ly kéo tay Khánh Đăng với ý định cùng cậu về lớp Anh, Đăng khẽ gỡ bàn tay nhỏ ra khỏi tay mình, cậu nhìn Anh Thư mỉm cười:

- Cậu về lớp đi bọn tớ sẽ ở lại đây.

Trúc ly nhăn mặt, không còn để ý đến sự có mặt của các thầy cô giáo nữa nhỏ nổi cộ lên với Khánh Đăng:

- Cậu không về thì tớ và Anh Kiệt về, bọn tớ không điên mà ở lại đây chịu phạt với cái lớp đó.Kiệt cậu về với tớ nhe!

Anh Kiệt lắc đầu từ chối:

- Không! tớ sẽ ở lại đây cùng Khánh Đăng, tớ không thể vô trách nhiệm như vậy được.

Cả lớp Toán nghe thấy câu trả lời của Kiệt mà xúc động vô cùng, nhưng mà đâu có ai biết được lí do chính làm anh chàng không muốn về lớp Anh là khác.

- Cậu không muốn về lớp thật sao

Anh thư hỏi lại Khánh Đăng một lần nữa, với hi vọng cậu sẽ đổi ý, Đăng mỉm cười nhìn nhỏ, ánh mắt kiên quyết. Trúc Ly ngừng nguẩy kéo tay Anh Thư ra ngoài không quên liếc xéo Đăng và Kiệt:

- Sướng không chịu cứ đòi dấn thân vào chỗ khó khăn.

Anh Thư cúi chào các thầy cô một lần nữa rồi bước theo Trúc Ly, trong lòng nhỏ khó chịu vô cùng.

Cả sáu đứa cúi lưng xuống bước dần về kí túc xá, tâm trạng căng thẳng, bây giờ đã gần hết tiết một nên tụi nó định ra chơi rồi mới lên lớp. Nhưng có một tiếng nói làm cả nhóm phải giật mình quay lại:

- Các em định đi đâu.

Từ từ xoay người về phía sau, sáu đứa gần như chết sững...là thầy giám thị và hai mươi tư học viên

Thầy giám thị đi vòng xung quanh cả nhóm, chúng nó im thin thít chẳng dám động đậy một tí nào. Bằng cái giọng sấm sét của mình thầy tiếp tục tra khảo:

- Tôi hỏi, các em vừa đi đâu về ?

Ngọc Vi mím môi, nhỏ đang lạy trời lạy đất mong rằng thầy đừng phát hiện ra chuyện tụi nó ở ngoài trường cả đêm. Trong khi đó Cát anh đã nhận được một thư bức viện trợ vô hình từ Quỳnh Chi. Khẽ gật đầu, nhỏ biết trong những trường hợp như thế này các học viên trong lớp sẽ biết cách ứng phó với các thầy cô. Ngưng lại một giây để quan sát, thầy giám thị đến đứng trước mặt Cát Anh, nhìn nhỏ với ánh mắt không mấy thiện cảm chằm chằm:

- Nói cho tôi biết, các em đã làm gì mà không đến lớp vào sáng nay, có phải các em tự ý ra ngoài học viện không.

Câu nói của thầy khiến Cát Anh hơi chột dạ, nhưng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, nhỏ nhìn thầy trả lời tự tin:

- Thưa thầy, sáng nay tụi em bị ốm nên lên phòng y tế ạ !

- NÓI LÁO !

Thầy giám thị nổi xung lên. Chỉ thẳng tay vào mặt nhỏ:

- Em định gạt tôi đó hả, tôi vừa mới từ phòng y tế xuống, cô Lan nói hoàn toàn không có học viên lớp Toán nào vào đấy, em và cả cái lớp này nói dối giỏi thật nhỉ, qua được mắt thầy hòa chứ với tôi thì không dễ dàng vậy đâu.

Cát anh thở dài, đúng là thầy giám thị có khác, chỉ còn một phương án cuối cùng thôi, dù sao cũng bị phạt nên phạt nhẹ còn hơn phạt nặng, 6 đứa bị còn hơn cả lớp:

- Em xin lỗi thầy, tại lúc sáng bọn em hơi mệt nên bảo các bạn là sẽ xuống phòng y tế, chứ thực ra các bạn không cố ý nói vậy đâu ạ !

Thầy lại quắc mắt nhìn nhỏ:

- Cuối cùng thì em cũng nhận, được thôi, tôi sẽ phạt các em về tội không lên lớp coi thường kỉ luật, còn lời nói dối của cả lớp cho qua, nhưng....tội coi thường giáo viên thì không thể tha thứ, **TẤT CẢ CÁC EM ĐỀU BỊ PHẠT.**

Lại chuyện gì nữa đây, nhỏ liếc sang Anh Thư, giọng nói tỏ rõ sự sung sướng:

- Cái lớp ấy cuối cùng cũng phải chịu thua chúng ta, xem ra kế hoạch của tao rất đáng tự hào nhỉ?

Trúc Ly giả lả. Nhỏ thở hắt ra nhìn Bảo Ngọc, vậy mà trước đây nhỏ cứ ngỡ Ngọc là một cô bé hồn nhiên ngây thơ lắm đấy, thì ra là cáo già đội lốt nai tơ cả. Nhỏ sống như vậy, cả cái lớp Anh này sống như vậy, tất cả giống nhau thôi.

- Tiếp theo các cậu định làm gì nữa đây ?

Anh Thư đánh mắt sang một bên, miệng cười ẩn ý :

- Cho tụi nó phơi nắng một ngày, sau đó mình sẽ tính tiếp.

Cô Hàn Thủy bước tới gần các học viên yêu quý của mình, khẽ mỉm cười với thầy Vinh, cô và thầy là thanh mai trúc mã từ nhỏ, thực ra thầy Vinh là một tay bóng xuất sắc của đội tuyển quốc gia, nhưng từ khi cô Thủy về đây dạy học, thầy cũng xin nghỉ ở đội bóng về luôn. Cũng vì thế mà thầy càng yêu mến lớp tụi nó hơn, đơn giản là tụi nó cũng biết ý thầy cô nên thường xuyên tạo điều kiện giúp đỡ, thành ra tình yêu mà thầy cô dành cho lớp Toán càng tăng chứ không hề thuyên giảm. Như những người anh người chị, thầy cô biết được sự đáng yêu, trong sáng của học viên lớp Toán, chứ không phải là những trò quậy phá ngổ ngáo mà các thầy cô khác thường quy nạp cho chúng.

Vừa nhìn thấy cô Thủy cả lớp đã reo lên ầm ĩ, mặt đứa nào cũng méo xệch trông mà thấy tội. Cô Thủy lấy từ trong túi ra một đồng nước hoa quả, chia cho cả lớp. Hà mi xích sát lại gần cô, giọng nũng nịu:

- Lão bà bà ! không có thức ăn ạ, từ sáng tới giờ em chưa có gì vào bụng.đó chết rồi này.

Cô Thủy cắn môi ái ngại:

- Cô cũng định mua nhưng thầy giám thị đã ra lệnh cho căn teen trường không được bán đồ ăn trong hai tiết này.

Thế Bảo ngược mặt lên trời than vãn:

- Huhu ...thầy giám thị sao lại nỡ lòng nào tuyệt đường sông của lớp ta như thế chứ.

Bây giờ bụng đứa nào cũng đói meo. Tất cả thở dài nhớ lại cái hình phạt thứ hai mà thầy giám thị căn dặn” không được ăn cơm trưa”. Ôi ! trên đời này Ngọc Vi chưa bao giờ thấy một hình phạt nào quái đản như thế. Thầy đúng là biết nắm nhược điểm của người khác mà. Với lớp 10 Toán thức ăn chính là một phần quan trọng không thể thiếu trong mỗi lần thực thi hình phạt. Bàn tay xoắn xoắn vào cái ba lô đột nhiên ngừng lại, nhỏ vừa nhớ ra một thứ.

- Chúng ta sống rồi.

Cái điệu bộ mà Ngọc Vi đang thực hiện cứ hệt như là người ở trên sa mạc tìm thấy một dòng nước ý. Cát anh nhìn sang Vi hỏi nhẹ:

- Cậu có ý kiến gì à.

Ngọc Vi không trả lời bạn, nhỏ mỉm cười chỉ tay vào sáu chiếc ba lô đang được đặt trên ghế đá. Đôi mắt cầu Cát anh và bốn đứa còn lại sáng bừng lên:

- Bánh quẩy!

Đúng là trời không tuyệt đường người, mẻ bánh lúc tối cũng đủ cho tất cả ăn một bữa no nê, Hà Mi nhanh nhẩu cầm trong tay những chiếc bánh quẩy có hình thù ngộ nghĩnh phát cho từng người một. Hai mươi tư học viên còn lại nhìn thấy những chiếc bánh đó mà cười vui rộn rã. Cô Thủy nháy mắt tinh nghịch nhìn Hà Mi:

- Thế của cô đâu ?

Hà Mi đáp lại bằng một nụ cười dễ thương chưa từng có:

- Đây ạ! suất đặc biệt nhất đó nhé, em tự làm đấy, hình cô dâu là cô, hình chú rể là của thầy Vinh.

Cô Thủy nhận lấy hai chiếc bánh từ trong tay Hà Mi, mặt hơi đỏ.

- Mấy cái đứa này thật là ! Chỉ giỏi chọc cô thôi.

Ba mươi đứa học viên nhìn hai cô thầy mặt hiện rõ một chữ gian to tướng. Thấy thái độ ngượng nghịu, luống cuống của hai người mà chúng bật cười thích thú.

Tiếng cười lan rộng khắp sân trường, làm dịu đi cái nắng vàng nhạt của một buổi trưa Sài Gòn nóng bức, kết quả của hình phạt là một buổi trò chuyện vui vẻ dưới bóng cây phượng già.Nếu biết được chắc Bảo Ngọc sẽ phải nhảy dựng đứng lên mà quát nạt khắp nơi thôi. Khánh Đăng khẽ liếc nhìn tất cả. Cậu thật sự bất ngờ. Lí do mà họ không trở về kí túc xá là thức cả đêm để làm những chiếc bánh này cho cả lớp ư, trong lòng cậu dậy lên một niềm cảm xúc khó tả, . Đó gọi là tình bạn sao.!

14. Chương 14

Sáng thứ bảy.....

Trời trong xanh , gió mát lành, những đàn chim nhỏ liện lờ trên bầu trời xanh thẳm đón ánh bình minh, tia nắng đầu tiên nhảy múa qua những khe lá, một ngày mới thật tuyệt. Nhưng... hoàn toàn trái ngược lại với khung cảnh đẹp đẽ ấy, hai mươi tám học viên lớp Toán đang cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sáng nay lớp Toán và lớp Anh được nghỉ học để đi đến địa điểm sinh hoạt ngoại khóa. Và đó chính là lí do khiến cho lớp Toán cảm thấy bức bối trong mình. Ngọc Vi khẽ liếc qua lớp anh một chút, rồi nhả mặt thở dài:

- Haizz...sao cái số tớ nó khổ vậy trời, cả hai ngày phải sắp tới đều phải sống chung với mấy kẻ đó thì chắc tớ điên mất.

Hà Mi ôm lấy Vi trong sự đau khổ, nhỏ đang rất đồng cảm với bạn. Gì chứ, chạm mặt với lớp Anh là một bi kịch lớn nhất mà lớp 10 Toán phải gánh chịu. Sống trong cái học viện ấy gần một tuần, Khánh Đăng và Anh Kiệt cũng đã nhận thấy phần nào ác cảm giữa lớp Toán và lớp Anh, trong khi các học viên lớp Toán thẳng thắn bộc lộ cảm xúc của mình thì lớp Anh lại luôn tỏ ra vui vẻ hòa đồng, chẳng biết đường nào mà lẫn. Nhưng mà sau chuyến dã ngoại này các cậu phải đưa ra quyết định của mình, đồng thời cũng là lúc mà hai tập đoàn lớn TSC và Rox sẽ rót một khoản tiền không nhỏ vào học viện Angle, đó là lí do mà các học viên này được ưu ái quá mức cần thiết.

Trước khi bước hai cái xe to đùng do học viện chuẩn bị, hai lớp không quên dành tặng cho nhau những ánh mắt hằn học. Cát Anh ngồi cạnh Nhật Nam, một chỗ ngồi quen thuộc mà trong mỗi chuyến đi đều là như vậy. Nam hơi bạo lực một chút đó, nhưng cậu là một bí thư tuyệt vời, một người bạn tốt, luôn chân thành trong cách ứng xử. Tuy các học viên lớp Toán có quậy đến mấy thì chúng vẫn luôn tôn trọng ban cán sự. Có thể là vì giọng nói nhẹ nhàng của Cát anh khiến tụi nó xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng có thể là nắm đầm của Nam có uy lực rất lớn, nhưng dù sao đi nữa lớp Toán vẫn luôn là tập thể lớp mà các học viên khác âm thầm ngưỡng mộ. Nếu nói lớp 10 Anh là một cục nam châm thu hút, thì lớp 10 Toán là cả một khối Nam châm.

Đôi ánh mắt ra ngoài cửa sổ, Cát anh mơ màng nghĩ tới nội dung của cuốn truyện trên tay. Nhật Nam khẽ liếc qua nhìn nhỏ một chút, đôi mắt cậu đượm buồn.

- Bố mẹ cậu vẫn không về à!

Vẫn không rời mắt khỏi khung cảnh ngoài trời, nhưng giọng nói của Cát anh lại vang lên đều đặn, nhẹ nhàng như một làn gió. Nam mím môi, cười chua chát:

- Họ đâu có nhớ ở nhà vẫn còn một đứa con .

Cát anh nghe thấy rõ tiếng lòng đắng xót của bạn, nhỏ quay sang Nam chớp nhẹ mi mắt:

- Nhưng ít ra cậu nhận được tình yêu từ họ.

Câu nói lấp lửng của nhỏ khiến Nam phải xấu hổ, tình yêu thương đó đúng là cả một ước mơ đối với nhiều người, cả hai im lặng mặc cho tiếng cười đùa của chúng bạn. Một khoảng trống trong tâm hồn là lúc cậu và nhỏ dừng lại để suy nghĩ, mới có lớp 10, cái tuổi chưa đủ chín chắn để không bị những cám dỗ cuộc đời làm sa ngã, cần có một gia đình ấm êm để xua đi tất cả. Nhưng có phải chăng những thứ đó lại quá xa vời ?

Hai chiếc xe vẫn song song chạy trên đường, từ bên kia khung kính cửa sổ, Anh Thư ngoái đầu sang nhìn Khánh Đăng chăm chú. Bảo Ngọc cười khẩy nhìn Thư, học với nhau từ năm lớp 1, nhỏ quá hiểu về cô bạn này. Cũng không khó để nhận ra tình cảm đặc biệt của Anh Thư dành cho anh bạn học viên mới đến.

- Mà tích khánh Đăng phải không?

Bảo Ngọc ọt viên kẹo vào miệng, lơ đãng hỏi. Anh Thư xoay người, nhỏ hơi giật mình khi bị bắt quả tang nhìn người ta lén lút.

- Kệ tao, mắc mớ gì đến mày !

Nhỏ nổi cộ lên, khuôn mặt xinh đẹp biến sắc. Bảo Ngọc vẫn từ từ nhai kẹo, đột nhiên nhỏ quay sang nhìn Anh Thư cười đều:

- Tao quan tâm mày thì hỏi vậy thôi, nhằm đối tượng rồi đấy lớp trưởng ạ .

Câu nói của Ngọc khiến cho Anh Thư diên người, nếu như không có thầy cô giám sát trên xe chắc nhỏ đã xông lên cho nhỏ đó một trận ra trò. cái điệu bộ khinh khỉnh làm như chuyện gì cũng biết khiến cho Thư tức hộc máu.

- Hợp hay không, đến lượt mày nói à !

Bảo Ngọc vất chân lên đùi miệng huyết sáo. Nhỏ thừa hiểu là Anh Thư đang khùng tới mức nào. Nhưng nhỏ nhìn người là tuyệt nhiên luôn đúng ” cứ mơ đi, mày mà chiếm được trái tim hắn ta thì tao nguyện không bao giờ sống giả tạo nữa”.

Nếu như trên xe của lớp anh chỉ nghe tiếng gió vi vu thổi, thì xe của lớp Toán là cả một đồng hồ hỗn loạn. Tiếng cười nói xôn xao và những câu đầu khẩu không ngừng nghỉ giữa tụi con trai và mấy đứa con gái khiến cho không khí trở nên sặc mùi bạo lực. Vì là lớp Toán nên vốn từ không được phong phú lắm, thành ra câu nói của tụi nó nào cũng khiến cho cả xe cười nắc nẻ. Bác lái xe đã quá quen với hình ảnh này, lúc nào cũng vậy, mấy cái đứa này mà đi đến đâu là náo loạn đến đó.

Hai chiếc xe đồ phịch xuống giữa một cánh đồng xanh mướt, từng đàn cò trắng chao nghiêng đôi cánh mượt mà, phía xa xa, lũy tre làng rợp bóng xuống dòng sông, một vẻ đẹp mang đậm hồn quê. Tất cả xuống xe, dừng ngay những trận đầu khẩu, đôi mắt như bắt động khi nhìn thấy khung trời trước mắt. Đẹp và bình yên đến lạ lùng.

- Tuyệt quá, chúng ta chọn chỗ này quả không sai.

Ngọc Vi hét lên trong vui sướng, nhỏ đang muốn thu hết vào tầm mắt mình những thứ trước mắt. Trúc ly nhìn nhỏ miệng nhếch lên:

- Đi đâu không đi lại tới cái nơi khỉ ho cò gáy này.

Bị cắt nguồn cảm xúc phũ phàng Ngọc Vi đâm ra nổi cáu, nhỏ nhìn chòng chọc vào Trúc Ly, cười khẩy:

- Có những người sống sung sướng quen rồi, bây giờ làm sao chịu nổi cuộc sống như vậy.

Thấy Ngọc vi đá đầu mình, Trúc ly đầu chịu kém, nhỏ đánh mắt sang , giọng điệu mỉa mai:

- Phải rồi, chứ đâu có như ai kia, quê mùa lạc hậu.

Ngọc Vi sôi máu, nhỏ đang định đáp trả thì bị Cát Anh chặn lại:

- Thôi mà vi, chúng ta đến đây để chơi chứ không phải để cãi nhau. Ai không muốn ở lại thì về.

Cát Anh liếc qua Trúc Ly một chút, cảnh báo bằng một lời nói nhẹ nhàng. Phải nói là bây giờ Ly chỉ muốn chạy đến tát cho Cát Anh một cái. Một định lí ở đời: đừng tưởng ai cũng như mình mà Trúc ly hoàn toàn không hiểu. Cái cuộc sống giả tạo mà nhỏ tự áp đặt ỉnh và áp đặt cho cả người khác. Và ngay lúc này đây, nhỏ vẫn cho cái khuôn mặt thần nhiên của nữ sinh lớp Toán là trơ tráo, giả tạo. Nếu như không nể các học viên nam nhan sắc đầy mình kia, chắc hẳn nhỏ đã không để yên cho tụi nó như vậy.

Các thầy cô dắt hai lớp đến một bãi đất rộng, dựng lều trại xong là chúng nó bắt đầu ột cuộc khai hoang thú vị. Bây giờ mới nhớ tới cảnh đẹp mà Nguyễn Du từng miêu tả” cỏ non xanh tận chân trời, cánh lê trắng điểm một vài bông hoa” quả là không sai. Mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi, trong khi lớp Anh đang còn thi nhau nằm nghỉ vì mệt mỏi do đi xe và chuẩn bị trại thì lớp Toán đã nhanh chóng kéo nhau ra bờ sông cạnh đó vui đùa. Anh Kiệt và Khánh Đăng cũng nhanh nhẩu chạy theo, mấy khi mà được vui chơi thoải mái thế này.

Len lỏi giữa cánh đồng , ba mươi đứa bì bõm lội qua những bậc thang xiêu vẹo, bùn đất bám lên cả người. trông bộ dạng tụi nó bây giờ chẳng khác gì mấy bác nông dân đang làm ruộng ngoài kia. Qua hết một cánh đồng, trước mặt tụi nó là cả một vùng trời xanh thẳm. Những bông hoa bồ công anh bay lung linh trong gió tạo nên một vẻ đẹp hữu tình. Ngọc Vi vút cả đôi giày búp bê sang một bên , nhỏ chạy ào đến cạnh dòng sông đang chảy róc rách kia, cười hạnh phúc:

- Oa thích thật , nước mát quá à.

Đưa tay ra hứng một tay đầy nước nhỏ reo lên . Hà Mi lại chăm chú ngắm những chú trâu đang gặm cỏ ngoài kia:

- Béo quá ! nhìn kìa cái bụng chúng ục ịch giống thầy Hòa quá à !

Shock ! thầy Hòa mà nghe thấy nhỏ nói vậy chắc thầy sẽ nhảy dựng đứng lên mà đòi so sánh kí lô giữa thầy và chú trâu con ấy quá. Nhật Nam đánh mắt ra ,nhìn xung quanh một chút ,rồi quay sang hỏi Hà Mi:

- Mi khờ ! cậu có muốn cưới trâu không !

- Có chứ ! tở thích lắm á ! nhưng mà thôi..._ Chợt nhớ ra điều gì đó nhỏ rụt cổ vào ngay_Tớ sợ bị ngã lắm.

Nam cười, một nụ cười mê hoặc:

- Không sao đâu tớ sẽ đỡ cho cậu mà.

- Thật không !

Nam gật đầu:

- Thật ! mi khờ ,cậu ở đây nhé tớ dẫn trâu lại cho.

- Cả tớ nữa.

Ngọc vi vội vàng từ giã dòng sông chạy lại, nhỏ cười tươi hết sức:

- Cho tớ cưới trâu với , nha Nam .

- Thôi được rồi.chiều hai người đó.

Sau một hồi thương lượng, Nhật Nam đã mượn được hai con trâu to béo của bác nông dân đang cày ruộng gần đó. Hà Mi nhìn con trâu một lần nữa, nhỏ nhăn mặt e ngại:

- Con này...có cưới được không.

Thế Bảo từ đâu xen vào, vẻ mặt rất chi là nghiêm túc:

- Con này mà cưới là cậu đập đầu xuống ruộng luôn.

- Eo ôi, ghê quá à !

Nhật nam đứng ngay bên cạnh, một tay vuốt ve con trâu, một tay phang luôn cho Bảo một phát vào đầu:

- Tào lao ! con trai mà cứ sợ cái chuyện vợ va vợ vẫn không à !

Ngọc Vi gật đầu, đồng ý với Nam:

- Đúng đó, con trai gì mà nhát như cáy, Mi khờ không cưới thì thể tớ.

Hai con mắt Bảo chớp chớp, cậu nhìn Vi nở một nụ cười tươi như hoa mười giờ:

- Bà muốn cưới trâu à, việc này nguy hiểm lắm, để tôi dắt trâu cho bà nha.

Phập.....

Ngọc vi dậm một cái thật mạnh vào chân Thế Bảo , khiến cậu chàng nhảy đứng lên khổ sở. Nhỏ lác mắt nhìn Bảo, hứ dài:

- Chả thèm , tôi thà cưới té đập đầu ,còn hơn cho ông dắt rồi con trâu nó tung tung chạy khắp đồng thì chết.

Bảo gãi đầu, trường hợp này chắc chắn có thể xảy ra,một tiên đoán không mấy bất ngờ.Ngọc Vi nhanh chóng ngồi lên lưng trâu nhờ sự giúp đỡ của Thái Huy, nhỏ nghiêng nghiêng cái đầu, dang hai hai ra thích thú. Hà Mi đứng đơ đít ngược mắt lên nhìn bạn thèm thuồng, nhỏ muốn cưới lắm, nhưng lại sợ, Nhật Nam lắc đầu, cái tính nhút nhát của Hà Mi không tài nào bỏ được, cậu đi ra phía sau nhảy lên hằn trên người con trâu thứ hai.Sau đó kéo tay Hà Mi lên ngồi phía trước mình:

- Cậu thấy không, trâu nó hiền lắm không dữ như ngựa đâu.

Hà Mi mở to mắt, nhỏ đang cười chú trâu này thật sao, thấy vẻ mặt nhỏ đã bình tĩnh trở lại Nam mới tụt xuống. Hai con trâu chậm rãi gặm cỏ, hai cô gái ngồi phía trên mỉm cười rạng rỡ.

Cát Anh thả đôi chân trần xuống dòng sông mát lạnh. Cảnh vật ở đây rất hợp với nhỏ, thật bình yên. Khánh Đăng nhìn thấy Cát Anh đang im lặng, cậu bước tới gần, ngồi xuống ngay bên cạnh.

- Cậu không ra chơi với họ à !

- Mỗi người có một sở thích riêng.

Câu trả lời ngắn gọn, nhưng súc tích. Đăng khẽ đánh mắt sang nhìn nhỏ, đôi mắt đen tuyền tuyệt đẹp đang ngắm nhìn những cánh cò chao nghiêng.

- Nhìn chăm chú vào một ai đó là bất lịch sự đấy.

Giọng nói của Cát Anh khiến Đăng giật mình. Cậu cười ái ngại:

- Xin lỗi !

- Không nên lúc nào cũng mở miệng ra là xin lỗi.

Đăng ngó người, xin lỗi là một phép lịch sự tối thiểu thôi mà. Suy nghĩ của cô gái này đúng là lạ. Cát Anh vẫn không chịu nhìn Khánh Đăng lấy một lần, giọng nói nhẹ nhàng của nhỏ lại vang lên:

- Cậu thấy lớp Toán thế nào.

- Cậu đang muốn rủ rê tôi vào lớp Toán đấy à ?

Đăng bật cười, thì ra vấn đề chính là như vậy.

- Tôi không muốn ép ai vào lớp mình, và lớp tôi cũng không cần một học viên không tự nguyện.

Bứt một ngọn cỏ may thả xuống nước, Cát Anh chậm rãi trả lời. Đăng vẫn không chịu thua, cậu muốn vào lớp ấy như là một điều kiện cần thiết, lớp đó cần cậu chứ không phải cậu cần lớp :

- Các cậu không muốn thành tích lớp cao hơn sao?

Cát Anh hơi cười, nhỏ chẳng buồn đáp lại, đúng vậy lớp Toán đang nằm trong tình trạng học lan man, không có một chút tiến bộ nào trong gần một năm qua, cái danh lớp chọn một của cả khối cũng chỉ còn là hữ danh vô thực mà mai một hẳn

- Chúng tôi không quan tâm đến những cái danh hiệu ấy. Chúng tôi cần một người bạn.

Sắc mặt Đăng thay đổi hẳn, có phải chẳng là cậu quá tầm thường? hạ thấp người khác và coi trọng mình là một hành động không lấy gì làm tốt đẹp. Hình như cậu đã để mình ngồi quá cao.

15. Chương 15

Chiều tà, ánh mặt trời khuất dần sau rặng núi , đám mây trắng bồng bênh in những hình thù ngộ nghĩnh trên nền trời xanh biếc, Khánh Đăng và Anh Kiệt đang cùng hai mươi tám học viên lớp Toán vui đùa giữa dòng sông , nói chính xác hơn là họ đang cố gắng bắt cho đầy giỏ cá để chuẩn bị ột buổi tối ngon lành, mang hương vị đồng quê. Ngọc Vi ngồi chống tay xuống bãi cỏ, đôi chân khua khua dưới nước, nhỏ hỏi khẽ Nhật Nam:

- Thế nào bí thư, bắt cá ở đây có dễ hơn ở quầy trúng thưởng không vậy?

Nam cúi người xuống khoát mạnh nước lên bờ, nhìn nhỏ cười tươi:

- Muốn biết thì xuống đây mà thử này, bà ngồi trên đó kiến nó tha đấy.

Vì chạy ra xa hơn một chút, nhỏ lườm Nam một cái rõ sắc:

- Ông không biết hay cố tình trêu tức tôi vậy hả, nếu mà ét bảy mét tám như mấy ông thì tôi không ngồi trên bờ rảnh rỗi thế này đâu.

Cũng đúng thôi, bây giờ nước đang rất lớn, với cái chiều cao khiêm tốn của nhỏ thì khó mà sông sót trở về. Nam tiếp tục khoát nước mạnh hơn, người Vi ướt nhẹp, nhỏ la lên ầm ỹ:

- Á, ông điên hả, ướt tôi hết rồi này, bạn với bè thế đấy.

Vừa nói nhỏ vừa gỡ lại mái tóc rối mù vì nước, Nam cười ranh mãnh le lưỡi chọc tức nhỏ, khiến cho nhỏ điên lên cầm nguyên một đồng cỏ khô vứt xuống dưới nước. Nam lách người qua cậu đưa hay ngón tay ra chào chọc tức Vi. Thế Bảo xòe một chú cá con xinh xắn, hớn hở:

- Hô hô , con cá đầu tiên nè.

Hà Mi vỗ tay đôm đốp, nhỏ nhìn Bảo với một con mắt chín phần ngưỡng mộ , một phần long lanh:

- Oa, cậu giỏi quá, giỏi quá à.

Ngọc Vi nhìn con cá trên tay Bảo bĩu môi:

- Xì, con cá bé tẹo vậy mà cũng khoe, này giờ Huy bắt được cả chục con to hơn thế.

Được khen , tinh thần của Thái Huy phấn chấn hẳn lên, cậu nháy mắt nhìn Bảo tự hào. Thế Bảo nhăn răng cười hề hề, cậu ngó lơ thái độ của Huy , quay qua Vi hỏi nhỏ:

- Vậy thì tôi bắt cho bà một con đẹp mê li nhé.

- Thôi đi ông tướng, chờ cá của ông thì sang năm sau cũng không có.

Nhật Nam gật gù:

- Đúng rồi, cá thấy vẻ đẹp ma chê quỷ hờn của mày cũng phát khiếp chứ đừng nói tới chuyện đứng yên ày bắt.

Thế Bảo đưa con cá trong tay ra chống trả, cậu đang muốn chứng minh ọi người thấy nhan sắc của mình không đến mức như Nam nói, ít ra cậu cũng là con trai lớp Toán, mà đã là con trai lớp Toán thì như miêu tả, ai cũng có vẻ đẹp điều đứng lòng người, khiến cho bao cô nàng chết lên chết xuống.

- Thế làm sao mà tao bắt được con này.

Cát Anh gấp cuốn truyện lại cậu nhìn bảo một lượt, miệng cười tươi:

- Một là vì con cá đó bị thương, hai là tại nó...cũng xấu như cậu.

Cả mấy chục học viên khắp khúc sông nhìn Bảo với ánh mắt cảm thông , nhưng đứa nào cũng đồng tình với ý kiến của lớp trưởng bởi vì " sự thực là như vậy". Bảo quay sang Cát Anh, mặt méo xệch:

- Lớp trưởng, sao cậu lại đối xử với tớ như vậy chứ, hic...cậu đúng là nhẫn tâm mà.

Nhật Nam và Thái Huy cùng lắc đầu đồng thanh đáp:

- Sự thật mất lòng.

Cả lớp Anh uể oải đứng dậy, Trúc Ly chau mày nhìn một lượt xung quanh , sau đó nhỏ quay sang nhìn Anh Thư đang ngồi chải tóc giọng bức bối:

- Sao bọn họ không chọn chỗ nào đẹp đẹp một chút mà lại tới cái nơi quái quỷ này.chứ

Anh Thư dừng tay, nhỏ lắc đầu:

- Chịu !

Trúc Ly phát điên vì cách trả lời không đầu không cuối của Thư, nhỏ ném mạnh một viên đá ra phía trước, miệng chán nản:

- Đúng là ngớ ngẩn, nếu mà biết tới đây có chết tôi cũng không lên xe.

Anh Thư cười khẩy:

- Vậy cậu tưởng chúng tôi muốn đi cùng cái lớp Toán ấy lắm sao, nếu không vì hình tượng của lớp tôi đã ngồi ở nhà hưởng thụ sung sướng.chứ không vác mặt tới cái nơi này mà hủy hoại nhan sắc vậy đâu.

- Xem ra các cậu coi trọng cái hình tượng ấy lắm nhỉ? mà các cậu cũng giỏi thật, khiến cho cả cái học viện này vào bầy cơ mà.

Trúc ly đưa mắt nhìn Anh Thư nhếch mép. Thư xòe tay ra, coi như đó là một điều đương nhiên. Đối với nhỏ và cả lớp Anh, cái mục đích cuối cùng lấy lòng cả học viện là để trả thù lớp Toán. Cái lớp mà lúc nào cũng tỏ vẻ ngậy thơ trong sáng, nhỏ muốn lật bỏ cái bộ mặt giả tạo ấy, muốn chia cắt cái thứ tình bạn mà nhỏ coi là rẻ tiền đó. Muốn ọi người thấy rằng thâm ngưỡng mộ lớp Toán là một chuyện sai lầm nhất mà họ mắc phải.

- Tại chúng ngu ngốc thôi.

Trúc ly giật mình, xem ra con người này không còn có những suy nghĩ của cái tuổi 16 nữa rồi, cái đầu ấy đã chứa cả kho âm mưu toan tính đồ sộ. Tuy Trúc Ly có mang nhiều sự ganh ghét đố kỵ, nhưng ít ra nhỏ cũng không đến mức cay độc như vậy, điều khiển mọi người như một con rối, Anh Thư quả không phải là một tay vừa.

Cuối cùng thì thùng cá cũng đầy ắp, bọn con trai lớp Toán thấy vậy mà cũng giỏi ra phết. Tụi con gái đứng trên bờ gật gù thán phục. Hà Mi chỉ tay vào những chú cá con đang ngoe nguẩy trong thùng mỉm cười đáng yêu:

- Các cậu đúng là số một nha.

Thế Bảo vỗ ngực tự hào:

- Đương nhiên rồi, bọn tôi mà lì.

Quỳnh Chi nhăn mặt, nhỏ thở dài:

- Riêng ông thì không, cả buổi trời bắt được hai con cá mà cũng lên giọng.

Thế Bảo cứng họng, cậu cố nở một nụ cười méo mó. Nhật Nam bật cười khanh khách, cái mặt Bảo bây giờ chẳng khác nào một cái bánh bao chiều bị hôi. Cát Anh lắc đầu, nhỏ cũng phải bó tay với mấy cái đứa bạn này. Nhìn xuống dòng nước mát lạnh kia, nhỏ chợt nảy ra một ý kiến:

- Xuống tắm đi!

- HẢ !

Chín đứa con gái tròn mắt nhìn nữ lớp trưởng xinh đẹp của mình, còn tụi con trai lợi dụng lúc mấy đứa con gái đang đứng đơ ra đó liền chạy lên bờ kéo tay tụi nó xuống. Ngọc Vi nuốt một ngụm nước vào bụng, chân nhỏ quẫy đạp trong không trung, ho sặc sụa:

- Á, chết con rồi mẹ...mẹ...ơi.

- Tĩnh lại dùm đi mấy bà nội, nước nó rút từ lâu rồi, làm gì mà cuống cả lên vậy.

Nghe thấy giọng Nhật Nam đám con gái ngừng khua chân múa tay, ngược khuôn mặt thẳng thốt lên nhìn mấy đứa con trai đang đứng cười ngặt nghẽo. Chân chạm xuống đáy sông, nước cũng chỉ ngang tới hông. Túng quá, tụi nó chẳng biết làm gì hơn ngoài việc khoát nước vào người tụi con trai xối xả. Bị "đánh úp" bất ngờ hai mươi thằng con trai cũng hợp thành một đội đánh trả lại. Nước văng tung tóe, làm ồn ã cả một góc trời. Hoàng hôn buông xuống một màu đỏ rực, tiếng cười đùa xôn xao làm bùng lên sức sống của vùng quê thanh bình, yên ả.

Gần sáu giờ tối, cả ba mươi đứa mới đi về trại, thầy giám thị nhìn chúng khó chịu:

- Các anh chị giỏi nhỉ, vừa mới tới nơi đã làm náo loạn nơi này rồi.

Nhật Nam chìa thùng cá ra trước mặt thầy, nhẹ giọng:

- Chúng em đi bắt cá thầy ạ.

Thầy giám thị quét mắt qua nhìn cả lớp, đứa nào cũng đầu bù tóc rối, quần áo ướt tã tơi, còn có thêm cái chất bùn đen lấm trên tay áo nữa chứ.

- Bắt kiểu gì mà ướt nhep thế kia. Các anh chị đúng là không gây chuyện không được.

Cát anh bước lên trước nhỏ nhìn thầy vài giây sau đó quay qua nhìn cả lớp :

- Hoạt động ngoại khóa mà thầy, bị bắn một tí có sao đâu.

Bị nhỏ nói trúng, thầy giám thị thôi không bối mớic tụi nó nữa mà ho khan vài tiếng rồi bước đi luôn. Cả lớp Anh nhìn lớp Toán với ánh mắt khinh khỉnh, mỉa mai. Thôi kệ ! tụi nó không muốn bận tâm, muốn nhìn sao thì nhìn, từ trước tới giờ tụi nó cũng chẳng yêu thương gì cái lớp Anh đó. Nhìn riết rồi chán thôi.

Tắm rửa xong xuôi là lúc chuẩn bị cơm tối, trong khi mười lăm nữ sinh của lớp 10 Anh đang tất bật chuẩn bị thức ăn, thì 10 đứa con gái của lớp Toán lại ngồi yên một chỗ...ngắm sao. Khánh Đăng lân la lại gần, cậu cất giọng trầm ấm :

- Các cậu không chuẩn bị cơm sao?.

Ngọc Vi ột miếng táo vào miệng, đánh mắt sang nhìn cậu cười khì:

- Cậu muốn ăn cơm khét à ?

Đăng ngó người, Nhật Nam lắc đầu, cậu nhìn Đăng chép miệng:

- Con gái lớp Toán cái gì cũng biết, riêng nội trợ giờ ẹc.Ăn cơm mấy bữa nấu chắc nghẹn họng mà chết quá.

Anh Kiệt há miệng ngạc nhiên, tiện tay Ngọc Vi ném luôn một miếng táo vào miệng cậu:

- Không phải phản ứng vậy đâu, cậu làm như lần đầu tiên thấy con gái không biết nấu ăn ý.

Khánh Đăng nhìn sang Cát Anh dò xét, nhỏ ngước mặt lên, miệng hơi cười:

- Đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng chẳng khác gì họ đâu.

Đăng muốn cắn lưỡi mà chết quá, đúng là trên đời không có ai hoàn hảo, mười đứa con gái ít ra cũng phải có một đứa biết nữ công gia chánh với chứ, đăng này.đứa nào cũng không biết một thứ gì.....Đăng còn đang chìm trong suy nghĩ thì Kiệt đã lên tiếng:

- Thế bây giờ chúng ta ăn gì?

Có vẻ là cậu đang rất đói, cả buổi trời lặn lội ngoài sông, cậu đã mệt lả. Nhật Nam vớ lấy đồng tạt dề trên bàn đưa ấy thẳng con trai còn lại, rồi tiến tới chỗ đựng thực phẩm:

- Con gái không làm được thì con trai làm chứ sao.

Kiệt gần như bất động, cậu...có nghe lầm không? Khánh Đăng cũng rơi vào tình trạng tương tự cậu đang hóa đá trước câu nói của Nam. Vào bếp ư? con trai vào bếp ? Quỳnh Chi huyết sáo vì vu, nhỏ nở một nụ cười có cánh:

- Con trai lớp Toán nấu ăn cực siêu, món này thì tụi nó là số một.

Đăng và Kiệt leo đèo bước đến gần Nhật Nam. con gái lớp Toán tiểu thư thế là cùng.

16. Chương 16

Ngồi mãi cũng chán, mười đứa con gái ngó ngó nghiêng , thấy xung quanh ai cũng tất bật, trong khi đó tụi nó lại ngồi vất vẻo làm thơ, thành ra cũng thấy hơi ngại. Bình thường chỉ có mình lớp Toán , thì kêu tụi con trai làm hết cũng được, nhưng đăng này lại có thêm cả cái lớp Anh và ba học viên mới nữa nênNgọc Vi tắc lưỡi rồi cùng đám bạn chạy đến chỗ nấu thức ăn. Nhật Nam một tay băm băm thịt, một tay cổ rướn lên để lau những giọt mồ hôi trên trán. Cậu quay sang nhìn Vi dò hỏi.

- Sao mấy bà không ngồi một chỗ mà lại đây làm gì?

Ngọc vi nhả răng, nhỏ nở ra một nụ cười duyên dáng:

- Đến giúp mấy ông.

Thái Huy đang nếm món canh ngọt, nghe thấy nhỏ nói vậy mà suýt sặc ra ngoài, không đùa đấy chứ. Con gái lớp Toán sao đột nhiên ngoan ngoãn thế nhỉ? còn định phụ một tay nữa, trong đầu cậu đang nghĩ hẳn đây là một âm mưu gì đó. Ngọc Vi giật giật tay Cát Anh, giọng năn nỉ:

- Lớp trưởng, cậu nói với bí thư một tiếng đi, tớ muốn thử cảm giác vào bếp lắm á.

Nhật Nam lắc đầu :

- Nhà bà có bếp sao không thử, tự đứng lại đến đây rồi muốn thử.

Vi cười e dè, gãi gãi nơi gò má:

- Tại ở nhà mẹ tôi không cho vào bếp, sợ làm cháy nhà đó mà.

Anh Kiệt giật mình kinh hãi, nấu kiểu gì mà đến mẹ cũng không cho vào bếp vì sợ làm cháy nhà vậy trời. Đúng thật là !Cậu đánh mắt sang nhìn Trúc Ly và mười lăm học viên nữ của lớp Anh, rất chuyên nghiệp, họ nấu ăn như những bếp trưởng thực sự. trong khi đó...cậu nhìn lại Cát Anh và Ngọc Vi.

- Đây không phải nấu bếp ga nên các bà không nấu được đâu, nhóm lửa khó lắm.

- Ừ ! Nam cho bọn tôi thử đi, tôi biết ông là dễ thương nhất mà.

Nam vẫn chẳng thèm để ý tới thái độ năn nỉ ỉ ôi của nhỏ, cậu vẫn thái rau đều đều. Thế Bảo lân la lại gần Ngọc Vi, tay gọt đu đủ miệng thì cười tươi:

- Hay là bà gọt đu đủ giúp tôi nhé.

Vi hí hửng định đưa tay ra đỡ lấy quả đu đủ Bảo đưa cho thì đã bị tiếng thét của Nam và Huy chặn lại:

- Không được.

- Oái ! sao thế.

Bảo lóng nga lóng ngóng quay sang nhìn hai bạn, Nam cốc nhẹ lên đầu cậu, nhăn mặt:

- Có điên không mà kêu bả gọt, dứt tay thì làm thế nào.

- Nhưng mà bình thường tôi cũng gọt táo gọt xoài ăn mà.

Nam chép miệng, sau đó cậu thở dài, con gái lớp Toán lì đòn thế là cùng. Ra tay kí hiệu ười đưa con gai đi theo mình. Ngọc Vi mừng rỡ, xém chút nữa là nhỏ đã nhảy lên ôm Nam rồi. Nam dừng lại ở một khu bếp thủ công do các thầy cô tạm dựng.

- Mấy bà đun bếp nhé, đừng để lửa lớn quá, cháy khét thì nhịn đói mà ăn mì.

Hà Mi gật đầu, nhỏ nghiêng người cảm tạ Nhật Nam, Nam lắc đầu, đúng là hết nói nổi. Cậu bước ra ngoài để lại khuôn mặt hờn hờ của tụi nó.

Nhưng mà thực tế thì khác hoàn toàn, thấy ngọn lửa đang dần tắt , Ngọc Vi cúi đầu xuống, nhỏ thối tới tấp, khói xông vào mặt, nhỏ hít phải rồi lặn ra ho sặc sụa, mấy đứa còn lại cũng chẳng khác gì. Đúng là lần đầu vào bếp. Hà Mi lắc đầu, vậy mà trước đây nhỏ còn nghĩ lớn lên sẽ làm siêu đầu bếp cơ đấy.

Anh Thư ột nhanh củi khô vào trong, nhìn sang đám con gái lớp Toán cười khẩy:

- Đúng là tiểu thư.

Nhỏ đã được mẹ dạy nấu ăn từ năm bảy tuổi, nên phải nói trình độ vào bếp của nhỏ thuộc hạng siêu, nhìn cái cách thổi cơm của tụi con gái lớp Toán cũng khiến cho nhỏ thâm chế diễu. Cuối cùng thì cũng có cái mà lớp Toán thua lớp Anh. Ngọc Vi ném một cục than sang bên dãy bếp của lớp Anh, khoe miệng nhếch lên:

- Tôi biết bạn là một mẫu con gái tuyệt vời rồi, nhưng mà tốt gỗ hơn tốt nước sơn, bề ngoài và bên trong thì khác nhau một trời một vực.

Vi cũng không quên dành tặng cho Anh Thư một cái nhìn trêu tức. Khuôn mặt trắng hồng của Thu biến sắc, nhỏ giận tím mặt, nhưng còn có Kiệt và Đăng ở đây nhỏ không muốn làm lớn chuyện.

Rít một ngọn gió qua kẽ răng, Anh Thư dần từng tiếng một:

- Cậu đừng có mà chọc điên tôi, tôi không bỏ qua dễ dàng vậy đâu.

Ngọc Vi bật cười lớn, nhỏ đang rất thích thú trước phản ứng của Anh Thư, xem cô nàng kia, tức điên lên mà cũng chẳng làm được gì. Trúc Ly liếc xéo Vi một cái, nhỏ nói đều:

- Anh Thư nói không đúng à ! Các cậu là con gái mà không biết chút gì về nội trợ thì làm con gái làm gì.

- Pháp luật nào bắt con gái phải ngồi yên trong bếp vậy.

Cát Anh lên tiếng sau một hồi quan sát. Trúc Ly nín bật, nhỏ mập mờ trả lời, giọng điệu lúng túng:

- Đó là một điều đương nhiên mà bất cứ một phụ nữ nào cũng phải biết.

Câu nói phát ra cũng là lúc Trúc Ly thấy mình bị hớ. Cát Anh hơi cười, nhỏ biết đối phương cũng đã thấy được sai lầm của mình.

- Từ nấc thang con gái...tới phụ nữ...còn xa lắm.

Nói xong nhỏ ngoảnh mặt đi, Trúc Ly mím môi, nhỏ đang cố lắm mới không nổi điên lên với Cát Anh. Càng như vậy nhỏ càng thương cho các học viên nam (bó tay). Sao họ lại có thể chính đứng được những đứa con gái như vậy chứ, bất chợt nhỏ quay sang nhìn đáng điệu vào bếp cậu con trai lớp Toán , không cảm lòng được mà thốt lên:

- Đẹp quá. (cái này không biết phải bó chỗ nào nữa)

Ngọc Vi chớp chớp con mắt nhìn Cát Anh chăm chú, Cát Anh quay ra sau nheo mắt:

- Làm gì mà cậu nhìn tớ kinh thế.

Hà vi nhanh nhẩu chảy xen vào, nhỏ cười híp mắt:

- Tại cậu giỏi quá đấy, lúc nào cũng chỉ có cậu mới giải quyết được mâu thuẫn giữa lớp mình với lớp Anh thôi.

Cát Anh mỉm cười, cốc nhẹ lên trán Hà Mi:

- Mi khờ à ! tớ không giỏi như cậu nghĩ đâu, ai sai thì người đó chịu thua thôi.

Hà Mi ngúng nguẩy, miệng phồng ra đáng yêu:

- Ừ ! tớ không biết đâu, cậu vẫn giỏi nhất.

Cát Anh lắc nhẹ đầu, nhỏ ngồi xuống ném một ít soup, Mi khờ thì lúc nào cũng trẻ con như vậy .

Hai mươi tám thằng con trai bước vào, có vẻ đã chín hết rồi ,chuẩn bị ột buổi tối thịnh soạn thôi. Đám con gái đứng lên chuẩn bị bước ra ngoài cùng mấy thằng con trai thì bất chợt Nam dừng lại, cậu đưa tay ra lau một ít mồ hôi trên trán Cát Anh, rất nhẹ nhàng, mang thông điệp của một thứ tình cảm nào đó. Khánh Đăng đờ người....hành động đó? Cậu cảm thấy trong lòng mình đột nhiên có một chút khó chịu. Cát Anh mỉm cười , nhỏ gạt nhẹ nhìn Nam

- Cảm ơn cậu.

Tim Đăng hẫng đi một nhịp, một hành động nhỏ thôi, tại sao cậu lại cảm thấy như vậy? Ngọc Vi khẽ liếc qua Đăng, nhỏ chớp nhẹ mắt, khuôn mặt cậu bạn ấy rõ ràng là....Ngọc.Vi bất giác mỉm cười

17. Chương 17

Buổi tối diễn ra khá êm đẹp, nhờ ơn của tụi con trai mà mấy đứa con gái được căng bụng. E hèm ! ăn xong là tới tiết mục rửa bát. Ngọc Vi đang lân la lại gần đồng chén đĩa thì bị tHải Huy bắt quả tang:

- Đây, bà định làm gì vậy.

- Suyt ! ông nói nhỏ thôi, Nam ác bá mà biết thì tôi chết bây giờ

Huy gạt đầu, thì ra điệu bộ lén lút này là cô nàng đang sợ Nhật Nam.

- Thế bà không ngồi chơi xơi nước mà ra đây làm gì?

- Rửa bát.

Ngọc Vi trả lời, kèm theo một nụ cười dễ thương. Thái Huy nuốt khan, cô nàng nói gì nhỉ? Rửa bát á! không được, cậu không muốn đồng bát đĩa này tan thành cát bụi đâu. Nắm lấy tay Ngọc Vi kéo xềnh xệch vào trong lều, cậu nhún nhỏ ngồi yên một chỗ rồi sau đó quay sang nói với Cát Anh:

- Cậu canh chừng bà cho cẩn thận, nhớ đừng để cho bà ra ngoài nhé.

- Có chuyện gì vậy.

Cát Anh ngược mặt lên hỏi Huy, giọng nhẹ nhàng. Ngọc Vi giãy nảy, nhỏ nhìn Huy trừng trừng:

- Ông cứ làm như tôi là tội phạm truy nã ấy, rửa bát có sao đâu.

- RỬA BÁT Á.

Mười bảy thằng con trai còn lại của lớp Toán thốt lên kinh hãi, cứ như chúng nó vừa nghe thấy một tin giạt gân nào đó nguy hiểm lắm, còn hơn bão cấp 15 đổ bộ vào đất liền ấy chứ. Nhật Nam đi lòng vòng xung quanh chỗ Vi, cậu đặt hai tay sau lưng, bộ dạng xem xét.

- Tôi không ngờ bà lại to gan đến thế. Có nhớ vụ liên hoan hồi tháng mười không, rửa 85 cái bát mà làm vỡ 80 rồi.

Vi đứng phắt dậy, nhỏ phản đối quyết liệt:

- Nay ông đừng có mà quá đáng nhé, lần đó tôi chỉ làm vỡ 79 cái, còn lại bị nứt chứ bộ.

Oh My god ! Anh Kiệt ngược mặt lên trời cảm thán, cậu có nghe lầm không vậy, tưởng năm cái còn lại được nguyên vẹn ai dè..bớt vỡ một cái còn nứt thêm năm cái, suy cho cùng thì Vi cũng nói sự thật thôi, nhưng mà cái sự thật này nó phũ phàng quá. Cát anh chớp nhẹ mắt, nhỏ xoay người sang hỏi Hà Mi :

- Cậu có muốn rửa bát không.

- A, thích lắm chứ, nhưng...

Hà Mi đánh mặt lên nhìn Nhật Nam, mặt lấm lét, nhỏ cố gượng cười:

- Thôi khỏi tớ...không thích nữa đâu.

- Mi khờ ! cậu sao thế, đừng nói với tớ là cậu sợ hấn ta nhé.

Ngọc vi chìa một ánh mắt căm hận sang nhìn Nam, giọng điệu tức tối, nhưng ...đứng một giây sau, ánh mắt đó đã dịu đi nhanh chóng khi bắt gặp cái ánh mắt khác của đối phương. Ngọc Vi giật lùi ra sau, tên bí thư này đúng là ác bá.

- Ra ngoài thay đổi không khí đi.

Cát Anh đứng dậy bước ra khỏi lều, Ngọc Vi cũng lẻo đẻo chạy theo:

Chậm rãi bước trên nền đất, Cát Anh vẫn còn đang suy nghĩ về nhiều chuyện. Ngọc Vi đi ngay bên cạnh, tâm trạng nhỏ cũng chẳng khác gì cô bạn mình

- Đã có kết quả chưa !

Bước chân Vi đột nhiên dừng lại khi nghe giọng Cát Anh, nhỏ trầm tư một lát, vẫn không trả lời câu hỏi của bạn . Vi hiểu Cát Anh đang muốn nói tới chuyện gì.

- Tớ không muốn lựa chọn.

Mắt nhỏ đượm buồn, đau lắm, nhỏ cảm thấy trống trải và bất lực. Một giọt nước tinh khiết lăn dài trên khóe mi, long lanh nhưng mặn và đắng chát. Cát Anh vỗ nhẹ lên vai bạn, nhỏ cúi đầu :

- Tớ cũng đã từng như thế.

Vi ngược mặt lên , để cho giọt nước mắt ấy chảy ngược vào trong, nhỏ ôm lấy bạn. Một cảm giác ấm áp xâm chiếm trong lòng, nghẹn ngào và nức nở. Cố gượng cười, cố cầm lòng để xua đi tất cả, nhưng trong một phút giây nào đó, nhỏ vẫn không thể....

- Tớ và các bạn luôn ở bên cạnh cậu mà.

Cát Anh vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mượt của Vi, nhỏ cũng đã trải qua chuyện này, nên nhỏ hiểu, trong chính lúc này,Vi cần những người bạn chia sẻ và cảm thông.

Thế Bảo xắn tay áo lên, cho đồng bát đĩa mới rửa vào trong giá, trời hôm nay có rất nhiều sao, đẹp lung linh đến kì lạ. Ngó qua Hà Mi một lát, Nhật Nam chau mày khó hiểu, cậu chỉ tay vào chiếc lọ nhỏ trên tay nhỏ, hỏi bằng cái giọng tò mò

- Cậu làm cái gì vậy mi khờ.

Hà Mi cười hì hì, nhỏ lấy một chiếc ống hút nhỏ uốn tròn rồi cho vào lọ.

- Tớ thổi bong bóng.

- Bằng cái này sao !

Hà Mi gật đầu, trông nhỏ vô cùng phấn khích với cái trò vừa mới nghĩ ra, Quỳnh Chi ngồi bên cạnh, ột chiếc ống hút khác vào lọ sau đó đưa ra trước mặt và ...thổi.Những chiếc bong bóng trong suốt xuất hiện dưới nền trời đen sẫm mập mờ những ánh sao, tụi con gái thi nhau ra sức thổi, ngọn gió nhẹ đưa bong bóng lên cao. Khẽ chạm nhẹ vào không khí một chiếc bong bóng tan trong hư vô, không để lại gì ngoài một mùi hương phảng phất. Cả lớp Toán và hai học viên mới đang ngồi thành một vòng tròn trên bãi cỏ. Thái Huy ranh mãnh đưa ra ý kiến:

- Theo các cậu những lúc thế này chúng ta phải làm gì?

- Tao nghĩ là kể chuyện ma.

Thế Bảo nhảy xen vào, chen ngang ý tưởng của Huy. Nhật Nam quay sang nhìn Bảo tròn tròn mắt, Bảo cúi mặt chuẩn bị ột cú dấm dĩa man tàn bạo vô nhân đạo mà anh bạn bí thư ban cho. Nhưng mà lần này lại ngoài dự kiến của Bảo , Nam đưa tay ra và....xoa đầu cậu, giọng nhẹ nhàng không kém phần rùng rợn:

- Tiểu Bảo bối, hôm nay cậu thông minh đột xuất nhỉ.

Bảo đang còn há miệng ra vì ngạc nhiên thì Nam đã nhét nguyên một ổ bánh mì vào miệng cậu.

- Đúng đó, kể chuyện ma đi.

Mấy đứa con gái nhăn mặt sợ hãi. Hà Mi lắc lắc cái đầu, nhỏ chu môi phụng phịu:

- Ừ , không chịu đâu, tớ sợ ma lắm , đừng kể chuyện ma nha Nam.

Nam lắc đầu dứt khoát. Hà Mi quay sang Cát Anh năn nỉ:

- Cát Anh , cậu nói với Nam đừng kể chuyện ma nữa đi, Cát Anh .

- Tớ thấy ý kiến này cũng đâu có tồi.

Hà Mi quay ngoắt về mặt giận dữ với Cát Anh, còn Nam và Bảo thì hứng chí ra mặt. Huy e hèm một tiếng rồi sau đó chen chân vào ngồi giữa, cậu bắt đầu lấy lại giọng, từ từ kể:

- Ngày xưa ngày xưa, tại một bãi cỏ nọ, mà hiện nay chính là chỗ chúng ta đang ngồi có một người...con gái.xinh đẹp vạn phần ” hoa cười ngọc thốt đoan trang /mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da”

Kể chuyện ma mà như kể truyện kiều không bằng, Ngọc Vi bắt măn lên tiếng:

- Đó là Thúy Vân mà.

Huy bậm môi cảnh cáo ý bảo” đừng xen vào”, Ngọc Vi rút cổ về, nhỏ không muốn bị đánh oan uổng. Huy bắt đầu hít vào thở ra đều đặn, cậu cố tình tạo ra âm khí lạnh hơn:

- Một ngày...người con gái đó gặp một chàng trai đẹp vô cùng...như tôi vậy nè.

- Ôi, tội nghiệp cho cô gái quá, lại gặp phải một tên thần kinh có vấn đề.

Lại là ý kiến của Ngọc Vi, chín đứa còn lại gật đầu tán thưởng. Huy bối rối, cậu thở hắt ra, cố lấy lại giọng điệu u ám hơn:

- Và rồi một ngày nọ, cô gái vô tình giết chết một con chuột, linh hồn con chuột trở về và đòi báo oán.

- Á , CHUỘT, CHUỘT , Á.

Một âm thanh vang lên kinh hãi, và tiếp theo đó là một cảnh tượng có một không hai, Hà Mi nhảy cẫng lên nhỏ ôm lấy vai Anh Kiệt rồi hét lên như cháy nhà. Huy há hốc mồm, cậu cố lấy lại bình tĩnh, chẳng nhẽ Hà Mi lại bị dị ứng với chữ ấy sao. Nhưng không, chưa đầy ba giây sau tất cả học viên nữ của lớp 10 Toán đã cùng nhau nhảy múa loạn xạ, miệng thì không ngừng kêu tên chú chuột nào đó. Cũng như Hà Mi mấy cô nàng nhảy réo lên, ôm chặt lấy những cậu con trai đứng gần, một không gian hỗn loạn. Nhật Nam từ từ đưa ánh mắt xuống nhìn bãi cỏ. Hơn mười mấy con chuột béo núc ních, đang bò tự do.

Anh Thư đứng từ trại bên kia nhìn sang, nhỏ cười tươi nhìn đám bạn. Bảo Ngọc, chớp nhẹ mắt, khoe miệng hơi cười:

- Món quà đó thú vị đấy chứ.

Thư ngân nga một bài hát nào đấy, tâm trạng nhỏ đang rất vui, cái lớp ấy đáng bị như vậy. Nhìn lại một con chuột chưa kịp thả đang còn nằm trong cái giỏ tre, nhỏ cười thầm. Điểm yếu của con gái lớp Toán là còn trùng ư? vậy thì nhỏ đã có sẵn cả một kế hoạch cho những chuỗi ngày đi học tiếp theo. Trúc ly lại có vẻ khó chịu, nhỏ đưa mắt về trại bên kia, tức giận. Vì sao ư? là vì mười đứa con gái lớp Toán đang thần nhiên ôm lấy mấy thằng con trai bên ấy. Làm sao mà nhỏ không tức được chứ.

Bảo Ngọc đến cạnh Trúc Ly, nhỏ vớt lại mái tóc, rồi bằng cái giọng mật ngọt hỏi thăm cô bạn hotgirl:

- Cậu thấy không vui à !

Ly giật mình, nhỏ xoay người sang nhìn Ngọc, Bảo Ngọc đứng đó, nụ cười trên môi nở rộ, ánh mắt biết nói toát lên vẻ ngây thơ thánh thiện vô cùng.

- Không liên quan tới cậu.

Ngọc sửa lại mấy cái móng tay, miệng vô thức lên tiếng:

- Không phải ghen, cái lớp ấy từ xưa tới nay thế rồi.

Trúc ly quay hẳn người ra phía sau, nhìn Bảo Ngọc như muốn ăn tươi nuốt sống:

- Ai bảo với cậu tôi ghen.

- À ! tôi nhầm, là cậu tức, cũng phải thôi, không riêng gì cậu, chúng tôi cũng đang sôi máu đây này.

Trúc Ly hơi nheo mắt, nhỏ nhìn Bảo Ngọc đầy nghi hoặc:

- Các cậu bày ra trò này phải không? các cậu đang muốn làm gì.

Bảo Ngọc không trả lời thẳng vào vấn đề chính, nhỏ vuốt ve cây hoa gần đó. Nhưng dù sao như vậy cũng đủ hiểu. Lại có một cuộc chiến nữa sắp xảy ra.

18. Chương 18

- Tổ cá là mấy nhỏ lớp Anh làm chứ không ai nữa đâu.

Ngọc Vi vừa giữ màn , miệng làu bàu nói.

- Sao cậu biết là họ.

Cát Anh xoay nhẹ người ngồi xuống, nhỏ ngược khuôn mặt bình thản lên từ tốn hỏi bạn. Vì cũng ngồi xuống theo, nhỏ đưa hai con mắt phóng tầm nhìn xa sang trại của lớp Anh , giọng nói không giấu nổi sự bức mình:

- Thế cậu nghĩ những con chuột béo ấy ở đâu ra, không phải là cái lớp rắc rối ấy tớ không làm người.

Cát Anh mỉm cười, kéo bạn nằm xuống hẳn:

- Thôi được rồi, dù sao mọi chuyện cũng qua rồi, đừng để chuyện này phá hỏng giấc ngủ của cậu nữa, ngày mai chúng ta còn phải làm nhiều thứ.

Ngọc Vi nén một tiếng thở dài rồi cũng chìm dần vào giấc ngủ. Cát Anh quay sang nhìn bạn khẽ cười, nụ cười nhẹ nhàng như một làn gió, vội đến cũng vội đi, để lại đằng sau những mảng mây đen buồn của màn đêm yên tĩnh.

Ồ ó ồ,

Tiếng gà gáy vang dội cả một góc trời, vươn vai chào buổi sáng, các học viên nữ của lớp Toán đang sắp xếp chuẩn bị ột chuyến du ngoạn. Những hạt sương ban mai đọng lại trên bông lúa nặng trĩu, ngọt ngào và thanh khiết, bản nhạc đồng quê vang lên nhịp nhàng nhưng không ồn ào như trên thành phố. Đứng khuất sau lũy tre đầu đình, nụ cười trên môi mười đứa con gái rạng rỡ hơn bao giờ hết, tụi nó đang được chứng kiến một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp, phía xa xa, bầu trời ửng lên những mảng hồng rực rỡ, ánh nắng lấp ló sau rặng cây phi lao. Tiếng chim họa mi cất lên trong veo rặng rã. :

- Oa ! đẹp quá, bình minh kìa.

Hà Mi thích thú reo lên, Ngọc Vi gật gù, nhỏ dang tay ra hít lấy bầu không khí trong lành ấy, ánh mắt hân hoan một niềm vui khó tả:

- Ước gì ngày nào cũng được thế này.

Cắt một nhánh hoa cỏ dại ven bờ ngắm nghía, miệng Cát Anh thoáng qua một nụ cười, nhỏ bước lại gần cây đa to đứng ở cổng đình, chạm nhẹ vào nó. Bóng cây xum xuê tỏa ra một thứ cảm giác lạ, che chở và ôm ấp. Nhỏ dựa hẳn người vào thân cây, chin đứa còn lại cũng đứng thành một vòng tròn, bàn tay siết chặt vào nhau, ấm áp lạ thường.

Nhật Nam cùng các bạn đến gần, cậu dừng lại ở một đoạn khá xa dù đã nhìn thấy các bạn nữ đằng trước. Khánh Đăng bắn khoăn hỏi vội, cậu đang muốn chiêm ngưỡng cảnh đẹp của chân trời sáng mai

- Sao cậu không đi tiếp.

Nam lắc đầu, cậu khoan thai ngồi xuống, miệng chậm rãi trả lời:

- Đừng làm phiền họ.

Anh Kiệt tròn mắt, chỉ là đến để rủ họ đi chơi thôi mà, đâu có làm gì họ đâu.

- Sao cậu lại nói vậy chúng ta.....

- Cho các cậu ấy một khoảng lặng.

Nam ném một viên đá ra xa, phá tan mặt hồ phẳng lặng, đôi mắt cậu nhìn xa xăm, trong đôi mắt ấy chứa cả một bầu trời yêu thương. Thái Huy vỗ nhẹ lên vai Kiệt, cậu hơi cười:

- Cứ làm như Nam nói đi.

Khẽ liếc qua Nam một chút, Khánh Đăng chìm trong suy nghĩ, các học viên lớp Toán đúng là khó hiểu, khi họ vui vẻ cười đùa, khi lại trầm mặc giữa những nỗi buồn mênh mang nào đó không rõ định hình. Khắc khoải trong vô vọng

Đôi mắt đen tuyền của Cát anh đã nhìn thấy các học viên sau rặng tre ngà, nhỏ mỉm cười rồi gọi các bạn bước lại đó. Thế Bảo nhìn thấy Ngọc Vi liền mỉm cười rạng rỡ, Vi trề môi, ngó lơ Bảo. Huy quay sang nhìn Cát Anh hỏi nhẹ:

- Chúng ta đi chứ lớp trưởng.

- Ừ .

Len lỏi giữa đồi hoa sim, cái nắng gay gắt đã khiến cho những bông hoa bé xíu hé nụ, đang là mùa xuân nên rừng ngập trong màu sắc, đẹp đến mê hồn, Hà Mi chạy nhanh về phía trước, nhỏ bứt một ngọn cỏ may trong tay, đứng đưa theo làn gió.

- Tớ thích nơi này quá à, lần sau chúng ta lại đến đây nhé.

Cát Anh bật cười trước thái độ trẻ con của Mi, nhỏ gật nhẹ đầu với bạn, Hà mi reo lên trong niềm vui sướng:

- Thế thì tuyệt quá.

Gò đất trống trải dài một màu xanh thăm thẳm, Hà Mi toan ngồi xuống thì đã bị thể Bảo đe dọa:

- Coi chừng đó, cậu không sợ chuột hả Mi khờ.

Hà Mi bật người trở dậy, nhanh như một cái lò xo, nhỏ méo mào nhìn Bảo. Nhật Nam nhăn mặt, cậu không chần chừ mà phát mạnh lên đầu Thế Bảo:

- Ăn nói vớ vẩn, mày muốn chết hả Tiểu Bảo bối.

Bảo xoa xoa đầu, cậu cười hi hi nhìn bạn. Cát Anh lắc đầu, nhỏ ngồi xuống, nhẹ nhàng dụi lưng vào phiến đá. Nam cũng ngồi xuống cạnh đó, cậu đánh mắt ra nhìn phía trước, lá cây xào xạc, hương hoa dại thoang thoảng bay trong không trung. Khoảnh khắc này sẽ không bao giờ cậu có thể tìm kiếm được ở chốn phồn hoa đô hội, nơi chỉ có những toan tính mưu lợi, giành giật từng thứ nhỏ nhặt nhất.

Thế Bảo xoay xoay, cậu chăm chú nhìn vào trong lùm cây cao, Ngọc Vi tò mò, nhỏ đứng ngay sau lưng cậu vỗ nhẹ lên vai:

- Ông đang làm cái quái gì vậy.

Bảo giật mình, quay ngược người về phía sau:

- Bà làm tôi hú hồn.

- Tại ông cứ lén la lén lút đó thôi.

Chân mày Ngọc Vi cau lại, nhỏ khó chịu nhìn Thế Bảo, Bảo chép miệng, đặt hai tay sau lưng, khuôn mặt tỏ vẻ nghiêm túc:

- Tôi nghe nói, trong rừng hay có hổ, tôi đang tìm xem chúng núp ở nơi nào.

Ngọc Vi dung ngay cùi chỏ ột phát vào bụng Thế Bảo. Miệng không ngừng phân tích:

- Cái đồ đầu heo kia, ông có điên không hả, cái rừng hiền như cục đất này làm gì có hổ mà ông tìm. Có điên không vậy.

Hà mi khoát nhẹ vào tay Vi, miệng nhỏ lí nhí yêu cầu:

- Đừng đánh Bảo nữa Vi, cho Bảo bắt hổ ra chơi đi.

Ngọc Vi quay ngoắt người sang nhìn Hà mi, mặt nhỏ hiện rõ một chữ tức to đùng, nó nghẹn lại trong cổ họng không phát ra thành tiếng, nhưng mà khuôn mặt nhỏ đã biến sắc:

- Nguyễn Ngọc Hà Mi, cậu...cậu muốn tớ tức chết phải không.

Mỗi lần mà Vi gọi thẳng tên Hà Mi như vậy thì chứng tỏ cô nàng đang bốc hỏa, Cát Anh nghiêng người nhìn các bạn, nhỏ khẽ nhìn qua Khánh Đăng và Anh Kiệt, giọng nói dịu dàng vang lên:

- Các cậu đến đây lần nào chưa?

Kiệt lắc đầu:

- Chưa, mà phải công nhận nơi này đẹp thật.

Ngặt Nam cười cười, cậu ngửa mặt lên trời, mắt nhắm lại vì nắng thu vào tầm mắt. Khánh Đăng ngưng lại, đôi mắt cậu thoáng buồn khi nhìn thấy Nam ngồi cạnh Cát Anh.

Chiều....

Nhật Nam đang cột lại mấy thanh gỗ nhỏ thì bị Hà Mi làm phiền, nhỏ dậm chân đi vòng xung quanh rồi ngồi sụp xuống nhìn Nam với vẻ hiếu kì:

- Cậu đang làm gì đó ?

Nam chưa trả lời ngay vào câu hỏi của bạn, cậu vẫn chăm chăm cột.

- Tổ đang làm điều.

Hà Mi nhăn mặt, nhỏ tỏ vẻ khó hiểu:

- Sao cậu không mua ở ngoài., mà làm cái này.

Nhỏ chỉ tay vào con diều màu trắng khá đẹp mắt do Nam tự làm, Nam phũ tay đứng dậy, cậu mỉm cười nhìn Mi:

- Thả diều mình tự làm thích hơn mà.

Hà Mi gật gù vẻ hiểu chuyện, nhỏ lẳng xăng chạy lại mach Ngọc Vi, Vi đang lúi cuội viết cái gì đó, nhỏ nắn nót từng chữ một, trên môi luôn thường trực một nụ cười.

- Xong rồi, chúng ta đi thôi.

- Đi đâu vậy?

- Thả diều.

Thế Bảo cầm chắc trong tay một con diều màu tím, cái đuôi dài gần một mét cậu thích thú đưa qua đưa lại, hồ hởi ra mặt.

Vèo.....

Vì đưa tay quá đà nên con diều bị tuột khỏi tay cậu, mà bay đến một cây cao gần đó. Nhưng quan trọng là cái cây cao đó lại nằm trong vườn của người khác. Thế Bảo nhăn mặt, cậu tụt dần ra sau trách cứ đăm của Nhật Nam, Ngọc Vi lại gần cổng, nhìn vào nhà xem xét, đôi chân mày của nhỏ co lại:

- Chết rồi, bác chủ nhà đi vắng, cổng khóa chặt đây này.

Nhật Nam quay sang nhìn Bảo tóe lửa:

- Mày làm cái gì vậy hả? Tự đứng lại vớt con diều ấy đi.

Thế Bảo lau trộm mồ hôi, cậu cố nặn ra một nụ cười méo xệch:

- Tổ cũng đâu có muốn, tạitại.....

- Tại tại cái con khỉ mốc nhà ông á.

Ngọc Vi giận dữ lên tiếng, đó là con diều đầu tiên tuột tay nhỏ làm, mà lại bị cái tên này “ vớt đi” không thương tiếc. Hà Mi lại gần , nhỏ giật giật cánh tay Ngọc Vi nài nỉ

- Thôi mà Vi, Bảo cũng đâu có muốn vậy, không có con diều đó thì lấy con của tổ nè, nha Vi.

- Không được, con diều đó còn có cả bức thư lúc này tổ viết nữa.

Bảo lăm lét nhìn Ngọc Vi, cậu hơi nheo mắt hỏi bạn:

- Thế bây giờ tôi làm sao mà lấy được.

- Còn làm sao nữa , leo tường lấy xuống cho tôi nhanh lên

Anh Thư đan chéo tay vào nhau, nhỏ vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, hơi mệt mỏi. Bảo Ngọc đi vào cầm trên tay một đĩa hoa quả, nhỏ ột quả nho vào miệng, cố tình hỏi kháy Thư:

- Mày không đi cùng họ à?

- Ai cơ?

Anh Thư nheo mắt khó hiểu, nhỏ nhìn Ngọc với chút tò mò. Bảo Ngọc hơi cười, miệng nhỏ mật ngọt lên tiếng:

- Thì Khánh Đăng và Anh Kiệt đấy. Bọn họ đang định đi thả diều cùng lớp Toán, hai ngày xuống đây mà họ chỉ ở bên trại của cái lớp đó, chứ có thèm liếc amwts sang chỗ này đâu.

Máu Anh Thư sôi sục quả thực hai ngày nay nhỏ rất bức mình, Kiệt và Đăng lúc nào cũng kè kè bên lớp Toán, cứ cái đà này thì chỉ có mỗi Trúc Ly vào lớp nhỏ mất thôi. Đập một cái rầm xuống chiếc bàn cạnh đó, nhỏ đứng phắt dậy, mắt nhìn mơ hồ:

- Không được, tao không thể để cho cái lớp đó đầu xuôi đuôi lọt như thế. Tối nay chúng ta sẽ hành động.
- Mà làm sao mà hành động được.

Anh Thư khẽ nở một nụ cười đắc chí, nhả rì vào tai Bảo Ngọc một kế hoạch nào đó.

- Lúc này tao nghe con bé Hà Mi nói tối nay bọn họ không ở trại.

19. Chương 19

Thế Bảo thở ò ò ạch, cậu đang cố gắng leo lên cái hang rào cao gần ba mét để lấy lại con diều cho Ngọc Vi, nhưng mà quả thật hang rào ở đây khác xa với hang rào trên thành phố, nó trơn hơn và cũng khó trèo hơn nhiều. Hà Mi đứng ở dưới nhỏ nhắn mặt nhìn Bảo, miệng không ngừng động viên.

- Cố lên Bảo, sắp được rồi kìa.

Ngọc Vi kéo mạnh Hà mi ra đằng sau, nhỏ lớn giọng:

- Cái tên đầu heo, ông có nhanh lên không thì bảo.

Hình như là lời đe dọa của Ngọc Vi rất có hiệu lực thì phải, rất nhanh chóng Thế Bảo đã leo lên được, đôi mắt cậu sang bừng lên, nhìn về phía dưới như đang đứng trên vực vịnh quang, miệng tự hòa phơi phới:

- Lên được rồi này.

Ngọc Vi ném một tia nhìn giận dữ cho cậu bạn, nhỏ quắc mắt:

- Lấy nhanh lên, còn đứng đó mà vịnh thơ nữa à.

Nuốt nước miếng ừng ực, Bảo lao vội xuống vườn trèo lên cây ổi và lấy con diều cho Ngọc Vi, nhưng cậu không dừng lại ở đó, Quỳnh Chi sốt ruột lên tiếng:

- Xong rồi ông còn đứng trong đấy làm gì nữa vậy.

- Đúng đó, ra đi Bảo, bác chủ nhà mà về là chết đấy.

Miệng Bảo nhồm nhoàn nhai một thứ gì đó, cậu nói vọng ra:

- Hê hê, cây này có nhiều ổi quá, tớ đang thưởng thức một chút.

Hà Mi reo lên:

- Á, Bảo cho tớ quả với nào.

Bảo vút từ trên cây xuống một nhành ổi lớn, thế là những đứa còn lại cũng nhanh chóng đòi chiến lợi phẩm. Khánh Đăng tròn mắt, như vậy chẳng phải là trộm sao. Khác hoàn toàn với cậu Anh Kiệt đã tham gia vào cái trò này từ lâu, có vẻ như cậu đã thích nghi với cách sống của lớp Toán rồi thì phải. Cát Anh ngồi xuống một chỗ, nhỏ để mặc cho các bạn làm như vậy, chỉ khẽ mỉm cười, không hề có ý định ngăn cản. Thế Bảo vỗ vỗ vào cái bụng no căng toàn ổi của mình, cậu cười xuề xòa nhìn các bạn:

- Ăn ổi trộm đúng là ngon hơn ổi mua ngoài chợ nhỉ?

Mấy đứa đứng dưới gật gù, lần đầu tiên chúng nó được ăn thứ “cây nhà lá vườn thế này”. Nhưng....

Gâu...gâu ...gâu

Hình như là có tiếng chó sủa từ đâu đó, Thế Bảo giật mình ngoái đầu lại. Đôi mắt cậu mở to hết cỡ. Một đàn chó từ trong nhà xông ra, ánh mắt nhìn cậu như muốn nhai nuốt nghiền.

- Á, Chó, chó, chạy nhanh lên.

Vứt mấy quả ổi còn cầm trên tay xuống đất bảo vội vàng leo lên tường và chạy biến ra ngoài, nhưng mà đàn chó nó đâu có chịu buông tha, chúng nó phá cửa chạy ào ra ngoài, ba mươi mấy đứa, bây giờ mới kịp định thần lại, tụi nó kéo tay nhau chạy với vận tốc tối đa nhất có thể.

Gâu....gâu...gâu.

- Nhanh lên, tớ không muốn bị mấy con chó kia cắn đâu.

Ngọc Vi kéo tay Hà mi chạy tới tập

- Nhìn mấy chú cún ấy dễ thương quá à !

Hà mi quay mặt lại, đôi mắt long lanh nhìn những sinh vật đang đuổi theo mình, dù mệt đứt hơi nhưng Ngọc Vi vẫn không quên liếc xéo Hà Mi một cái. Có còn ai có tâm hồn thánh thiện như cô bạn này của nhỏ nữa không chứ, một đứa trẻ lên ba, à không mới vừa sinh ra đời nghe thấy chó sủa cũng khóc toáng lên rồi, đằng này...nhỏ thật hết nói nổi.

Chạy được một quãng đường khá xa, cả lớp mệt lả đi mới dừng lại, đàn chó hơn mấy chục con cũng không bám theo nữa, ngồi xuống thăm cổ gần đó, Thái Huy thở hồng hộc, cậu quay sang nhìn Bảo không dấu nổi sự bức mình:

- Tại mày cả đấy, đã bảo xuống nhanh lên rồi mà không chịu.

Thế Bảo quay ngoắt người sang nhìn Huy chống chế:

- Thế lúc này mày không ăn ổi sao

Huy áp a áp ứng, giọng cậu lung túng hẳn đi:

- Ồ thì tại mày đưa cho thì tao ăn thôi, tại mày dụ dỗ tao đó chứ.

- Thôi nào các cậu, chúng ta đi thả diều đi , đừng ngồi đấy mà mà trách nhau nữa.

Giọng nói của Cát Anh vang lên lập tức có hiệu lực, Huy và Bảo ngừng khẩu chiến, hai cậu nhanh chóng nhập hội với các bạn. Trời về chiều rải nắng vàng nhạt, ba mươi đứa chạy dài trên triền đồi thả những cánh diều cao vút. Hà mi chăm chú nhìn cánh diều bay trên cao, miệng thích thú:

- Woa, cao quá à, chưa bao giờ tớ thấy diều nó cao thế này.

Cát Anh đưa mắt lên cao nhìn một chút, nhỏ nghe thấy có tiếng sáo văng vẳng đâu đó, cả chín đứa con gái còn lại đang còn mải mê với cánh diều nên không để ý. Nhỏ đánh mắt sang nhìn xung quanh, rồi chợt mỉm cười. Nhật Nam ngồi đó, với một cây sáo trên tay, ngọn gió đưa tiếng nhạc trong trẻo vang xa, Cát Anh ngồi lại cạnh Nam, nhỏ lấy trong túi áo ra một cái ống tiêu màu kem xinh xắn rồi cùng hòa vào điệu nhạc của cậu bạn , Tiếng nhạc đẹp, trong sang, một giai điệu cùng mang âm hưởng của đồng quê. Cánh diều cao vút mang theo âm thanh trầm bổng ấy bay lên, hai tâm hồn cùng hòa vào làm một, gửi theo những thông điệp không lời.Hoa bồ công anh lơ lửng giữa không trung tạo nên một bức tranh chiều tà mơ mộng.

Hoàng hôn lên trên biển, nhuộm cả bầu trời một màu đỏ rực, tiếng sóng rì rào vỗ vào bờ cát trắng, cả ba mươi đứa đang chắt chui để tối nay đốt lửa trại.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống đen ngòm, chỉ có những ánh sao lấp ló trên bầu trời , các học viên lớp Toán đang cùng ngồi quanh đồng lửa, biển thì thâm rớt vào tai những lời ru ngọt ngào của gió, Ngọn lửa bập bùng cháy cháy . Thái Huy đưa ra một cây đàn ghi ta, miệng nở nụ cười tươi rói:

- Hát đi nào.

Cả lớp vỗ tay ầm ầm, Ngọc Vi phát biểu ý kiến:

- Lớp trưởng hát một bài đi.

Cát Anh hơi nheo mắt lại, nhỏ nhìn băng quơ, lại một lần nữa cả lớp lại ầm ĩ reo lên:

- Lớp trưởng hát đi nào.
- Để tao.

Thế Bảo đưa tay lên xin phép nói, nhưng mà có vẻ chưa có ai cho phép cậu đã nói rồi thì phải, Thái Huy gạt tay Bảo ra, trề môi:

- Thôi đi mày, tao không muốn nôn ra giữa một bãi biển đẹp thế này đâu.
- Thì thôi
- Cát Anh cậu hát đi.

Nhật Nam nhìn Cát anh mỉm cười, nhỏ cũng đáp lại nụ cười đẹp tan trong không gian, xoa dịu những tâm hồn lạnh giá.

Giọng hát trong veo cất lên tựa như một cội mơ hồ nào đó, sóng dập dìu đưa nhau vào bờ, khoảng cách giữa những trái tim sát lại.

" Dường như nắng đã làm má em thêm hồng..làn mây bay đã yêu tóc em..trộm nhìn anh khẽ cười khiến em thẹn thùng.. áo trắng em bây giờ tan trường.. Đạp xe nơi sân trường tóc em buông dài..lặng thính anh ngóng trông đã lâu..người gần gũi đứng nhìn đánh rơi nụ cười rồi em xao xuyến chợt nghe vu vơ..Gần lại bên anh em nghe tim em âm áp..là lần em nghe tim e vu vơ xuyên xao.. đợi anh góc phố quen mình em..chỉ mình em và nỗi nhớ mong dù có nhau.. đạp xe trên phố tan trường.

Thấp thoáng thấy bóng em ngoan hiền. ..tim anh lặng giữa phố đông người..ngập ngừng trên môi không nói ra.....ngày nào nụ cười em bé thơ...bên em bạn bè cùng tới lớp....giờ chờ em đã lớn xinh...

Một lần bên em hồi..nắng gió sân trường vui đùa..ngồi tựa vai nhau anh đưa em qua bao con phố..và anh nói thật dịu dàng rằng đã yêu rất lâu rồi..nụ cười e cho anh ngàn mơ ước..từng chiều nguyện mong ngóng..vẫn đó nơi hàng cây già.. đợi nhau vu vơ a mang tên e trong giấc mơ..rồi mùa thi chợt đến..bồi hồi nhìn phượng rơi.. để chờ một chút mưa cho đôi mình..được đứng bên nhau thật lâu..Giờ trên từng bước chân cuộc đời a đã có 1 người để ngóng trông.." (Xe đạp)

Khánh Đăng như một pho tượng, cậu gần gũi ngồi đó, giọng hát ấy đã cuốn hút tâm hồn cậu mất rồi, nhẹ nhàng và thật êm ái.

20. Chương 20

Trời về khuya, gió biển lạnh hơn, người Cát Anh run lên nhè nhẹ. Không chỉ có nhỏ mà ngay cả mấy đứa con gái còn lại cũng như vậy, cảm thấy tình trạng không được ổn của mấy cô nàng, Nhật Nam cùng các bạn đứng lên và bắt đầu sửa soạn để về trại.

Lạnh.....lại một đêm nữa, đêm cuối cùng cậu phải rời xa nơi này, lại trở về đó, trở về với chốn náo nhiệt ăn chơi thâu đêm suốt sáng, trở về với những con người giả tạo không có lấy một nụ cười tự nhiên. Nam trở mình, cậu không ngủ được, gió lùa qua những kẽ hở của lều phả vào mặt, ngọn gió của cuối ngày hơi lạnh nhưng rất trong lành.

Hôm nay các học viên dậy muộn, không hẳn vì đêm qua thức khuya mà vì sang nay phải về trường nên tại nó không được đi đâu nữa. Đang định ngủ nướng thêm một chút thì cái giọng oang oang của thầy quản sinh làm Cát Anh thức giấc, nhỏ nhướn mày, dụi dụi hai con mắt. rồi bước ra ngoài. Nhìn thấy nhỏ không mặt của thầy quản sinh tối sầm lại, đôi mắt chòng chọc như muốn thiêu sống người đối diện.

- Giờ này mà còn ngủ nữa hả?

Cát Anh nghiêng đầu, có chuyện gì mà mới sáng ra thầy lại tức giận vậy.

- Các bạn cũng sắp dậy rồi thầy...

- Sắp cái gì mà sắp nữa, lời cổ dậy hết cho tôi, các anh chị giỏi lắm làm ra cái chuyện kinh thiên động địa ấy rồi mà còn thoải mái ăn ngủ thế à.

Cái giọng nói có một không hai ấy của thầy quản sinh lập tức đã phát huy tác dụng, cả hai mươi mấy học viên còn lại của lớp Toán đã đồng loạt tỉnh giấc. Thầy quản sinh cầm nguyên một tập giấy trong tay, lượn lờ xung quanh chỗ tụi nó đang đứng ,cái khoản này thì thầy quả là rất hợp với thầy giám thị.

- Tôi qua, các anh chị ở đâu, làm gì?

- CHÚNG EM ĐỐT LỬA TRẠI .

Ánh mắt dán hẳn vào người thầy quản sinh, giọng nói của tụi nó vang lên đều đặn chậm rãi nhưng chắc nịch.

- Đốt lửa trại ư?

Đó dường như không phải là một câu hỏi bình thường, nó mang tính chất của một sự nghi ngờ nào đó thì đúng hơn, một lần nữa thầy quản sinh lại nhìn chính diện vào đôi mắt của Cát Anh, đáp lại thầy nhỏ vẫn thản nhiên, không có ý định đáp lại câu hỏi ấy.

- Các anh chị đi cắm trại hay đi ăn cắp!

Khuôn mặt của hai mươi chín đứa đứng sau lập tức sa sầm xuống, một cảm giác nghẹn ứ đọng lại trên cổ họng...ăn cắp! Thật không thể tin nổi thầy giáo lại có thể trắng trợn dùng cái từ ấy để nói về học viên của mình. Im lặng...không phải là tụi nó sợ thầy nhưng tụi nó đang có định hình xem những gì mình vừa nghe nói có phải là do chính miệng thầy nói ra không?

- Thế nào tôi nói đúng rồi phải không? Các anh chị làm điều đó cũng bình thường thôi mà.còn chối nữa không.

- Chúng em không làm.Thầy mất cái gì mà lại bảo chúng em, chúng em đã làm gì ?

Ngọc Vi giận dữ lên tiếng, không quên ném cho thầy một tia nhìn căm phẫn. Miệng thầy quản sinh cong lên:

- Nực cười, tôi chưa thấy có tên trộm nào tự nhận mình là trộm, các anh chị không lấy thì mấy cái điện thoại và laptop trong lều của các thầy cô đâu, lợi dụng lúc chúng tôi ra ngoài các anh chị hành động nhanh thật.

- Thầy...thầy có bắt được tận tay không ?

Ngọc Vi lại một lần nữa bất mãn, nhỏ không thể ngờ là thầy quản sinh lại có thể nói như vậy. Cát Anh quay người sang nhìn Vi, nhỏ khẽ chớp mắt:

- Cậu _không _cần cãi lại.

Từng chữ một nhẹ nhàng nhấn xuống, âm vực thấp nhưng lại chứa cả một mệnh lệnh Nhỏ tiếp tục xoay người, đi thẳng vào vấn đề àm không cần vòng vo tam quốc:

- Nếu muốn thầy có thể vào lục soát.

Điều đương nhiên rồi, trong kịch bản sẽ là như thế, nhưng thầy quản sinh vẫn còn đang ức chế lắm sáng nay nhận được tin mất đồ thầy đã nghi ngờ cái lớp này, vậy mà lớp trưởng của tụi nó lại còn to gan tuyên bố không cần giải thích, là không cần cơ đấy.

Ba phút sau, dẹp đi mọi cái bực tức trong người thầy cùng hai giáo viên nữa bước vào lều của lớp Toán.

Anh Thư gấp cuốn sách lại, trên môi nở một nụ cười nhạt thếch, dù không tận mắt nhìn thấy thì nhỏ cũng đã biết được thảm cảnh của. trại bên đó. Bảo Ngọc vuốt cằm suy nghĩ một lúc rồi ngược mặt lên hỏi kẻ đang ngồi đối diện mình:

- Mà có chắc là tụi nó sập bẫy không?

- Không!

Câu trả lời thoáng nhẹ qua ,nhưng còn đọng lại chút dư vị đắng. Bảo Ngọc thật sự không thể ngồi yên một chỗ nữa, nhỏ đứng phất dậy lại gần Anh Thư:

- Mà nói vậy có nghĩa là sao?

Thư hơi cười, khuôn mặt xinh đẹp ẩn dấu cả một kho mưu đồ:

- Đương nhiên là chúng nó không ngu đến mức không biết được chuyện gì đã xảy ra kẻ sập bẫy là các giáo viên đáng kính kia

Một sự thật hiển nhiên là các thầy cô sẽ tìm được tang chứng trong túi của các học viên lớp Toán, bày la liệt tang vật giữa bàn, miệng thầy giám thị hoạt động tức khắc:

- Còn chối nữa không hả?, tôi không ngờ cái lớp này lại hư hỏng đến mức này, các anh chị có ăn chơi trụy lạc thế nào cũng không nên làm những cái việc đáng hổ thẹn này chứ.

Phần uất. Đó là tâm trạng của các học viên lớp 10 Toán bây giờ. Cát Anh khẽ cười, nhỏ đoán không sai, cái thành tích của lớp trong gần một năm qua khiến cho thầy quản sinh phát điên rồi, bây giờ chuyện này dù không có thật thì các thầy cô cũng sẽ ép mình tin. Vì sao ư? Ai mà chẳng muốn đuổi cái lớp 10 Toán này ra khỏi học viện. nhỏ khẽ dấu bàn tay mình sau lưng thầm yêu cầu các bạn im lặng, giải thích bây giờ chỉ gói gọn trong hai từ vô nghĩa. Nhắc thấy sự không vừa lòng của các học viên, thầy quản sinh càng bức mình hơn, được rồi, vẫn chưa khuất phục ư? thầy sẽ cho gọi cả nhân chứng cho tội nó hết đường chối cãi.

Bảo Ngọc bên lên đứng ra giữa vòng tròn của hai lớp Toán và lớp Anh, nhỏ cúi đầu, bộ dạng sợ hãi. Đạt. Diễn quá đạt rồi còn gì. Ngọc Vi thầm nghĩ trong bụng. Anh mắt thầy quản sinh nhìn qua Ngọc lập tức dịu dàng hơn, giọng nói cũng nhẹ đi vụn lụn:

- Em nói đi, hôm qua em thấy gì?

- Dạ..dạ..

Thái độ ngập ngừng của cô học trò này càng khiến thầy quản sinh nóng lòng.

- Không sao đâu, em đừng sợ có các thầy cô ở đây mà.

Anh Thư bước ra trước nhỏ dịu giọng:

- Thôi thầy à, cho qua đi mà, dù sao thầy cô cũng đã tìm được đồ rồi, cảnh cáo nhẹ các bạn ấy là được.

Đểu giả, cách vu oan đúng bản chất thật của lớp Anh, không cho thêm dầu vào lửa, chỉ nhẹ nhàng bỏ thêm xăng từ từ thôi. Thầy quản sinh quơ mắt nhìn nhỏ, cổ nín cơn tức giận trong lòng đi nhìn cô học trò ấy không dấu nổi cảm xúc của mình:

- Em đừng có hiền lành quá mà để cho người ta ức hiếp._Tiếp tục quay sang nhìn Cát Anh với một con mắt khác hoàn toàn_ Với loại người như thế này thì nên trừng trị thẳng tay, tôi sẽ không dung túng thêm cho các anh chị một lần nào nữa đâu.

Thầy vừa nói gì nhỉ? dung túng ư? Cát Anh cắn nhẹ môi, câu nói của thầy làm nhỏ khó chịu, chưa bao giờ thầy ư lớp Toán chứ đừng nói tới chuyện dung túng.

- Em nói đi Bảo Ngọc.

Sau một hồi ấp a ấp úng, Bảo Ngọc cũng từ từ hạ màn kịch xuống:

- Dạ...mình...mình xin lỗi các bạn....mình thực sự không muốn các bạn bị phạt đâu..nhưng mà chuyện này các bạn cũng làm hơi quá, nếu như các bạn lấy đồ của mình như trước đây thì mình đã che dấu nhưng ..đang này..

Câu nói lấp lửng của nhỏ cộng thêm vào đôi mắt thầy giám thị một màu đen sẫm:

- CÁI GÌ...trước đây các anh chị cũng từng ăn cắp đồ của lớp Anh rồi sao.

Ngưng lại một giây, cả lớp Toán như bất động, kịch bản có thêm tình tiết mới?

21. Chương 21

Ông mặt trời đã nằm yên trên đỉnh núi. Sau một trận rần ãe nạt nộ, thầy quản sinh đã cho học viên lên xe trở về học viện, không quên để lại cho lớp Toán một ánh mắt căm ghét đến cùng cực. Khánh Đăng lên xe trước vì thế cậu mới ngồi cạnh Cát Anh, Nhật Nam ngang qua chỗ ấy, cậu không nói gì, chỉ lẳng lẳng xuống ngồi ghế sau, chuyện lúc nãy đã khiến cậu đau đầu rồi. Đăng khẽ liếc qua Cát Anh một chút, nhỏ vắn trầm ngâm suy nghĩ một điều gì đó, đôi mắt đen tuyền đang ngăm nhìn khoảng không trước mắt.

- Sao lúc nãy cậu không để bọn tớ minh oan cho lớp.

- Vô ích !

Nhỏ đáp lại cậu, gọn lỏn chỉ có hai từ sau đó lại trầm mình trong suy nghĩ, bầu không khí trong xe cũng không còn được thoải mái như lúc trước, tất cả đều đang mang trong mình những tâm trạng riêng.

Hai chiếc xe đỗ xuống sân trường, thầy quản sinh đã vội vàng bước xuống, đôi mắt lướt qua lớp Anh một chút, sau đó dừng hẳn lại ở cái lớp mà thầy chúa ghét, giọng vang lên đều đều:

- Sáng nay các anh chị không phải học, tất cả đi lên phòng giám thị cho tôi.

Xoay người, tụi nó bước đi, lần này sẽ thế nào nhỉ, một trường hợp chắc chắn sẽ xảy ra. Ngọc Vi sát lại gần Cát Anh, nhỏ thở dài sau đó nhìn sang bạn:

- Tớ không nghĩ lớp Anh lại chơi cái trò này.

Giọng nói trùng xuống, không phải là sự thách thức hay tình nghịch như mọi ngày. Cát Anh im lặng, nhỏ cũng chẳng biết nói gì, minh oan ư? đó là một giả tưởng hoàn toàn không thể, cho dù có minh oan được thì sao chứ? chẳng nhẽ mấy cái đồ vật ấy tự chạy đến lều của tụi nó, hay là một ai đó vu oan giáng họa? Không! các thầy cô tuyệt đối tin tưởng lớp Anh.

Phòng giám thị đã có đầy đủ các nhân vật cần có mặt. Cả lớp bước vào. Hiệu trưởng ngồi trên chiếc ghế cao nhất, khẽ gỡ gọng kính ra, dụi dụi trên trán. Thầy giám thị đứng ra trước, đảo mắt qua một lượt rồi "chào đón" các học viên bằng một tràng tức tối:

- Giỏi...i giỏi lắm, lại làm ra cái vụ này nữa à, cái lớp này đúng là giỏi thiệt.

- Các bạn ấy không làm chuyện đó thưa thầy, chúng em có thể làm chứng.

Khánh Đăng lên tiếng nhằm giải thích vấn đề, dường như cậu chưa hiểu ý của Cát Anh hồi nãy thì phải. Thầy giám thị nhìn sang cậu học viên mới đến, hơi cười:

- Em có tin là như vậy không ?

Đăng chưa kịp trả lời thì đã bị thầy quản sinh nhảy xen vào, bàn tay nắm chặt:

- Tôi biết em còn chưa hiểu nhiều về cái lớp ấy nhưng mà tôi muốn nhắc nhở em rằng, tôi đã biết cái lớp này gần một năm, trong khi em chỉ là người mới đến.

- Nhưng mà.....

- Em còn cãi làm gì, trong khi họ im lặng không nói được lời nào, em nên hiểu cái học viện này có quy tắc, chứ không phải là một cái chợ, không có chuyện bao che dung túng lẫn nhau đâu.

Cái giọng này đích thị là của cô Hải Thu, khuôn mặt Cát Anh co lại, nhỏ chớp nhẹ mắt nhìn thầy hiệu trưởng. Thầy Bình vẫn ngồi đó, im lặng lắng nghe cuộc đối thoại, nói chính xác hơn là cuộc độc thoại của các giáo viên. Dù sao thì cũng muốn ép tụi lớp Toán thôi, thầy từ từ đứng dậy, tiến gần đến chỗ thẩm tra, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Vậy bây giờ các thầy cô muốn như thế nào !

- Còn sao nữa thầy, đuổi học đi, học viện này không thể bị phá hủy bởi những học viên hư đốn như thế này được.

Hư đồn ! đã tự bao giờ cái nhãn mác đó được gắn với lớp 10 Toán nhỉ, các thầy cô trong trường luôn cho lớp Toán là cái gai trong mắt, học sinh trong trường cũng chỉ dám thăm ngưỡng mộ. Vì thế mới nói mình oan là vô ích. Nếu như thành tích học tập của lớp kha khá thì còn có thể cứu chữa, đằng này lớp lại tụt hạng thê thảm, điều đó càng khiến cho các thầy cô khinh thường và lớp Anh thêm phần đặc chí.

Bảo Ngọc rút ra một tờ giấy trong xấp kiểm tra, nhìn ngang ngó dọc rồi bĩu môi chán chường:

- Tao tự hỏi không biết cái lớp ấy ngu đến mức nào mà không ngóc đầu lên nổi trong suốt một năm qua nhỉ?

Anh Thư cười khẩy, nhỏ giật phăng tờ kiểm tra trong tay bạn, môi cong lên một nụ cười tà mị, có thể đánh gục bất cứ anh chàng nào đi ngang qua:

- Tao cũng không biết, tại sao hồi đầu năm chúng nó lại có cá điểm vào gây cơn sốt đó nữa. Tao cứ tưởng lớp mình sẽ bị đè đầu cưỡi cổ chứ.

Khuôn mặt Bảo Ngọc dần ra, nhỏ ngồi vắt chân lên đùi, miệng lẩm bẩm:

- Bây giờ thì quá rõ rồi, cái lớp ấy chắc chắn sẽ bị đuổi học, một mình cô Hàn Thủy làm sao đấu chọi được với hơn một trăm giáo viên trong trường. Nhưng mà này...

Nhỏ đột nhiên quay người sang nhìn Anh Thư, đôi mắt có chút bất an:

- Liệu mày làm thế thì hai anh chàng đẹp trai ngồi ngồi kia có vào lớp mình không.

- Không !

Lại một chữ không tròn trĩnh, Bảo Ngọc đã phát ngán với cách trả lời này của Thư, lúc nào cũng khiến cho nhỏ tò mò.

- Mày nói rõ đi, rốt cuộc thì chuyện này là sao.

Anh Thư bẻ ngón tay răng rắc, mắt nhìn mông lung:

- Mày nghĩ hai cái tên đó còn có gan vào lớp mình sao? quá hiểu lớp mình rồi còn gì, nhưng mà ...không ăn được thì đập đổ. Họ không vào lớp Anh thì cũng đừng hòng lớp Toán được tồn tại.

Bảo Ngọc nhướn mày khó hiểu, chơi với nhau đã mười năm bây giờ nhỏ mới nhận ra suy nghĩ của Anh Thư còn phức tạp hơn những gì nhỏ biết, thâm độc hơn và cũng đều giả hơn nhiều.

- Không phải là mày thích Khánh Đăng sao?

- Thích....! ừ thì có thích, nhưng mà tao ghét cái lớp Toán ấy hơn nhiều. Anh Thư này không bao giờ để cho thứ tình cảm vật vãnh ấy bóp chết mục đích đâu.

Cách nói năng rùng rợn của nhỏ lớp trưởng khiến cho các học viên ngồi chung quanh đó nổi da gà. Vậy là mục đích sống của Anh Thư là tận diệt lớp Toán sao. Nhỏ chỉ mới 16 tuổi thôi mà !

Phòng giám thị đang rất căng thẳng, tất cả mọi người đều đang chờ quyết định của thầy hiệu trưởng. Có vẻ như thầy Bình vẫn còn đang xem xét. Tuy nhiên nguyện vọng của các thầy cô thì đã quá rõ, đuổi học lớp này thì coi như trút được thêm một gánh nặng. Thầy quản sinh nôn nóng lên tiếng, thúc ép vị hiệu trưởng đáng kính kia:

- Còn chần chờ gì nữa ạ, tôi nghĩ thầy nên trừng trị thẳng tay, còn làm gương cho các học viên khác.

Bỏ qua lời khuyên của thầy quản sinh, hiệu trưởng đến trước mặt các học viên lớp Toán giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Các em có ý kiến gì không.

Im lặng....người ta hay nói im lặng là đồng ý, nhưng cách im lặng của cái lớp này dường như là một lời thách đố. Thầy Bình vẫn nhấn nài hỏi lại một lần nữa:

- Các em không làm phải không?

- Thầy tin không ạ?

Đôi mắt đen tuyền trong veo nhìn thầy với nhiều cung bậc cảm xúc, nhưng nó lắng xuống sau vài giây, trả lại một sự phẳng lặng, bình thản đến mức chính thầy còn phải kinh ngạc. Tin ! Thầy tin chứ ? Hơn ai hết thầy luôn cảm phục lớp này, nhưng mà còn biết bao giáo viên ở đây nữa, họ có chịu tin không, thầy lại là người đứng đầu học viện. Cát Anh nhìn thẳng vào đôi mắt già hơi nhăn của thầy, nhỏ tim thấy thứ cần tìm trong đó, nhỏ cũng biết được thầy khó xử ra sao.

- Tôi nghĩ chúng ta không cần nặng tay như thế, mới vi phạm lần đầu mà.

Mấy chục cặp mắt của các giáo viên trong phòng gương to hết cỡ, họ đang cố gắng nhìn xem người vừa phát ra tiếng nói có phải là thầy giám thị hay không. Ngay chính cả những học viên của lớp Toán cũng đang tròn mắt ngơ ngác. Là thầy giám thị ư? người lúc nào cũng chèn ép tụi nó đủ điều, cứ chờ tới dịp tụi nó phạm lỗi để phạt, lại ra mặt nói tốt cho tụi nó. Ánh mắt ba mươi đứa nhìn thầy mà” vô cùng cảm kích” , nhưng câu nói của thầy giám thị chốt lại một vấn đề thì lại mở ra nhiều tranh luận khác. Và dĩ nhiên tất cả đều đi đến một nhất quán là loại bỏ lớp Toán. Trong khung cảnh hỗn độn ấy, một dáng người nhỏ bé xuất hiện, có vẻ hơi vội nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh:

- Không một ai có quyền được động đến lớp Toán ,nếu nhưtôi chưa cho phép.

Cả phòng giám thị như hóa đá, người ấy....tại sao lại có thể?

22. Chương 22

Trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, cô Hàn Thủy bước vào, theo sau là thầy Vinh thể dục. Khuôn mặt của các học viên lớp Toán bừng sáng, hết như người chết đuối vớt được cái phao hồi sinh. Khẽ mỉm cười nhìn lũ học trò, cô quay sang nhìn thầy hiệu trưởng, không còn cái vẻ mặt dịu hiền như mọi ngày, mà thay vào đó là một sự lạnh lùng bao trùm cả không gian của phòng giám thị. Thầy Bình nheo mắt, nếu có ai để ý sẽ nhìn thấy được trong đó một ánh cười.

- Cô Thủy, cô đến rồi thật tốt quá.

Cô Thủy lướt qua các vị giáo viên đồng thời đang là ban thẩm tra ngồi trên dãy ghế bên kia, cái nhìn đánh lại khiến họ có đôi chút rùng mình.

- Tôi nói rồi, học sinh của tôi không có ai được động đến.

- Tại sao cô có thể nói như vậy, người có quyền quyết định ở đây là thầy hiệu trưởng.

Thầy quản sinh quắc mắt nhìn cô, ánh mắt vô cùng tức giận, giọng nói đôi ba phần lớn hơn. Cô Thủy hơi cười, mắt nhìn chằm chằm vào thầy quản sinh, cô dần từng tiếng một.

- Vậy lúc này tới giờ, dù không có mặt thì tôi cũng biết chỉ có các thầy cô buộc tội học viên của tôi, còn thầy hiệu trưởng chưa nói gì đúng không?

- Cô....

Thầy quản sinh cứng họng, cô Hải thu tiến lại gần, tà áo dài tím vung vung theo cánh tay, khẩu khí hùng dũng, cô nói thẳng vào mặt Cô Thủy:

- Cô còn có tư cách nói vậy hả? chúng gư đốn như ngày hôm nay một phần lỗi lớn chính là do cô đấy.

- Sao cô biết là học viên của tôi hư đốn, từ trước tới nay các thầy cô đã thấy chúng nghịch ngợm cái gì vượt qua tầm kiểm soát chưa, chưa bao giờ đúng không, có chăng là thành tích học tập của lớp không vươn lên được thôi, nhưng mà có hơn mười mấy môn học chứ đâu có chỉ mình môn Anh Văn của tôi.

- Là một sinh viên mới vào trường cô biết gì mà nói.

Dường như cô Hải Thu vẫn không chịu thua, cái giọng nói của cô đã bắt đầu không thể kiềm chế được nữa, đáp lại cái ngữ điệu tức tối ấy là một nụ cười thoáng qua, cô Thủy chẳng muốn đôi co nhiều.

- Vâng , tôi biết rằng là tôi không thể so sánh được với những giáo viên có nhiều kinh nghiệm như cô, nhưng cô nên nhớ rằng, người sát cánh bên lớp Toán gần một năm qua là tôi chứ không phải là cô hay một ai khác, vì thế tôi hiểu rõ học viên của mình.

Cô Hải Thu khẽ nhếch mép, chân mày giãn ra:

- Làm sao có thể biết cô có cùng một ruột với chúng hay không?

- Cô Thu sao cô lại nói như vậy!

Cát Anh nhìn thẳng vào cô Thu, giáo viên mà lớp Toán cho là ác mộng, ngay giờ phút này đây, chính nhỏ và các học viên còn lại không thể bị cái đáng sợ ấy cản trở nữa. Phải? nếu tụi nó có làm sai thì các thầy cô có thể xúc phạm, nhưng riêng cô Hàn Thủy thì tuyệt đối không, nói chính xác hơn là họ không đủ tư cách để nhận xét về cô ấy. Tư cách của một người thầy luôn là tất cả, cô Thu nói vậy thì chẳng phải là cô đang gián tiếp cho rằng cô Hàn Thủy cũng ăn cắp ư? Điều này thì quá sức chịu đựng rồi. Đúng cái lúc cả lớp Toán định hô to phản bác thì thầy Bình lại xen vào, gỡ cặp kính ra, thầy đăm chiêu một lúc rồi từ từ lên tiếng:

- Cô Thu, cô hơi quá rồi đấy.

- Thầy hiệu trưởng....

- Thôi, cô không phải nói gì cả, cô Hàn Thủy nói đúng, dù sao cũng nên để cho cô ấy dạy lại lớp mình, vả lại thầy giám thị cũng đã nói đỡ cho các em ấy rồi còn gì.

Thầy quản sinh nóng mặt, thầy không thể chấp nhận một kết quả như vậy được, hai vành tai của thầy đỏ lên, cơn tức giận đã bao trùm tất cả, cô Thu cắn răng đi về chỗ, lại thua cái lớp này và con nhãi ranh ấy, cô thật không cam lòng. Thầy giám thị nở một nụ cười nhẹ nhìn ba mươi học viên, nụ cười đầu tiên trong năm học thầy dành riêng cho tụi nó.

- Vậy là các em đã được tha thứ, nhớ sửa đổi lại lỗi lầm nhé, từ hôm nay lớp 10 Toán chính thức có 30 thành viên.

Ôi ! giọng thầy hôm nay sao màđẹp đến thế.

Đạt Khoa vội vàng tách nhóm buồn đưa ra, cậu vuốt lại khuôn mặt nhể nhại mồ hôi của mình sau một cuộc chạy đua ngang tầm oilmpic . Anh Thư từ bàn cuối đi lên, nụ cười đắc thắng trên môi còn chưa kịp tắt. Vẫn là cái giọng bễ trên ấy, nhỏ ngồi vắt vèo trên ghế, tay xoa xoa mấy cái móng tay rồi từ từ hỏi Đạt Khoa:

- Thế nào rồi, khi nào thì cái lớp ấy dọn ra khỏi trường, hôm nay à?

Đạt khoa lắc đầu, cậu thở hồng hộc, vẫn chưa dám thông báo cái tin này cho Anh Thư biết. Bảo Ngọc từ bàn dưới ngoái người lên trên, miệng cong lên chế diễu:

- Mà làm gì mà vội thế, từ từ cho người ta ngấm lại trường đã chứ, ngày mai mới chuyển đi à?

Lại lắc đầu, thái độ của đạt Khoa khiến Anh Thư cảm thấy có gì đó bất ổn, nhỏ không cười nữa mà nhìn thẳng vào mặt cậu bạn kia, giọng nói có đôi phần ác cảm:

- Thế rốt cuộc là khi nào , mà đi dò thám kiểu gì thế hả?

Đạt Khoa méo mắt, cậu đã biết được kết quả nhưng vẫn thông báo lại bằng cái giọng lí nhí:

- Lớp Toán không bị đuổi học.

- CÁI GÌ !

Cả anh Thư và Bảo Ngọc cùng ré lên một lúc, sắc mặt tươi rói của Anh Thư biến chất hẳn, cơn thịnh nộ của nhỏ đã dâng lên tận đỉnh điểm, nhỏ ước gì mình có thể kiếm một ai đó xả giận ngay bây giờ. Nhưng đột nhiên cánh cửa phòng lớp Anh bật mở, Trúc Ly bước vào, nhỏ nghiêng răng kèn kẹt:

- Là các cậu làm phải không, cái chuyện đó là do các cậu chủ mưu chứ gì.

- Cậu biết rồi còn hỏi?

Bảo Ngọc trả lời tỉnh keo, dù trong lòng nhỏ đang có một cơn sóng rất lớn. Trúc Ly tiến dần về chỗ Ngọc đang đứng, nhỏ rít lên:

- Các cậu có hại thì cũng hại lũ con gái thôi, chứ sao lại còn đụng đến mấy thằng con trai nữa hả?

- Cậu xót à?

Anh Thư khoanh tay trước ngực, nhỏ ngầu ngẩn nói từng chữ. Ly kìm cơn giận xuống, mặt thoáng chút rồi, nhưng nhanh chóng nhỏ lấy lại được bình tĩnh:

- Các cậu làm vậy thì liệu Khánh Đăng và Anh Kiệt sẽ như thế nào, họ cũng là bạn của tôi, ngộ nhờ họ không muốn vào đây nữa sao.

- Chúng tôi cũng chẳng cần đến họ nữa. Nhưng mà cậu yên tâm đi cái lớp Toán chết tiệt ấy cũng chưa bị đánh gục đâu.

- Các cậu....

Trúc Ly nín bặt, nhỏ không còn nói thêm được câu nào nữa, chính nhỏ cũng đang bị tha hóa, liệu nhỏ vào cái lớp này có đúng hay không?

Trong khi lớp 10 Anh đang còn chìm trong một mớ bòng bong hỗn loạn thì lớp 10 Toán lại đang cảm thấy tâm trạng ngời ngời, vở này lớp Anh đau rồi. Vui hơn nữa là lần đầu tiên cô Hàn Thủy đánh gục được cô hải Thu một cách ngoạn mục. Sau trận này lớp Toán sẽ cho lớp Anh biết thà nào là trả thù thực sự. Hai ngày nữa là tới valentine. Đây là dịp tốt nhất.

Ngọc Vi đan chéo chân ngồi trên ghế, nhỏ ột miếng bánh vào miệng nhai ngầu ngẩn. Hà Mi với tay qua, cố giành được gói bánh trong tay bạn, nhưng lại bị Ngọc Vi giật phăng, nhỏ phụng phịu xuống ngồi cạnh Cát Anh mà không quên dậm gót dày thật mạnh. Ngọc Vi cười khà khà, nhỏ đang rất khoái.

- Ngày kia là 14/2 phải không nhỉ ?

Thái Huy một tay chống cằm, một tay vẽ vờ hoa lá lên cuốn vở, chợt ngược mặt lên hỏi. Vi gật gù:

- Umh !

Hà Mi tròn mắt, nhỏ kéo mạnh cánh tay Vi hỏi bằng cái giọng ngu ngơ:

- 14/2 là sinh nhật ai à.?

- Ủa, sinh nhật của những đôi đang yêu nhau, Mi khờ cậu không có phần đâu.

Nhật Nam tốt bụng giải thích dùm cô bạn, nhưng cũng không quên phá rối tinh thần Hà mi bằng một câu chọc tức phía sau, Hà Mi hứ dài, nhỏ bĩu môi:

- Vậy cậu nói có đứa con gái nào trong lớp này có phần không!

Nam nhăn mặt, sao Mi khờ bữa nay tự nhiên không khờ nữa vậy nhỉ. Nhỏ nói quá đúng valentine mà con gái lớp Toán không có quà là chuyện đương nhiên. Thế Bảo từ bàn dưới chạy vụt lên, cậu đặt tay trước ngực mình rồi hướng ánh mắt triu mến nhìn Ngọc Vi:

- Có chứ, Ngọc Vi bà yên tâm 14/2 năm nay bà chắc chắn có sôcôla. Vi trề môi, cho tiếp một miếng bánh nữa vào miệng, nhỏ chẳng thèm để ý tới thái độ của Bảo, vẫn ngầu ngẩn ăn quà vặt. Thế Bảo xụ mặt, nhưng đột nhiên Ngọc Vi lại bật người hẳn dậy, nhanh như một cái lò xo:

- À há, sao mà mình không nghĩ ra nhỉ?

- Chuyện gì thế.

Cả bốn đứa túm lại hỏi, cái điệu bộ của cô nàng khiến cho tụi nó không thể nghi ngờ, Cát Anh ngồi bên cạnh khẽ mỉm cười, không nghe được thì nhỏ cũng thừa biết cái kế hoạch của Ngọc Vi rồi. Ngọc Vi thì thâm vào tai các bạn điều gì đó, trông bộ dạng nhỏ cực gian, mấy đứa nghe xong gật gù, cao kiến quả là cao kiến.

Bảo Ngọc vuốt lại mái tóc xoăn nhẹ , nhìn lại trong gương thật kĩ rồi tự cười một mình. Anh Thư bắt gặp cảnh đó, chỉ khẽ dẩu một nụ cười mỉa mai. Ngày kia là ngày lễ tình nhân, vậy thì lớp Anh phải chuẩn bị cẩn thận, những nhày này, lớp 10 Anh luôn là tâm điểm chú ý của các học viên trong trường. Đẹp bỏ đi cái bực tức trong mình với vụ việc của lớp Toán, Anh Thư lấy lại ình một tâm trạng thoải mái. Mặc dù không được như dự định là cả ba học viên sẽ vào lớp mình, nhưng dù sao thì cũng có Trúc ly, chỉ cần con nhỏ ấy thôi thì lớp Anh cũng đã tăng thêm được một phần sức lực.

- Mày nghĩ năm nay sẽ có bao nhiêu anh chàng tặng quà ình.

Bảo Ngọc cắt chiếc lược vào trong cặp, vắn vắn lộn tóc, rồi đánh mắt sang hỏi Anh Thư. Thư không trả lời nhỏ ngay, vẫn cứ chăm khư khư vào cuốn sách trên bàn. Bảo Ngọc hơi bực mình, giọng nhỏ lớn hơn một chút:

- Tao đang hỏi mày đấy.

- Ai biết ?

bây giờ thì ngọc đã hoàn toàn tức giận, nhỏ nổi cộ lên:

- Mày không thể nhìn tao được à, từ bao giờ mày trở thành học sinh ngoan thế.

Dừng bàn tay lại trên một trang sách, Anh Thư khẽ liếc mắt lên nhìn Ngọc một chút, giọng nói đều đều:

- Từ lâu rồi tiểu thư ạ, mày không nhớ chúng ta là học viên của lớp Anh sao, với lại sắp thi học kì rồi, tao không phải là thần đồng mà nói không học đã biết.

Ngọc nhếch mép, khoe miệng cong lên:

- Vậy à ! Nhưng mà mày cũng không cần phải trả lời theo kiểu nhát gừng thế chứ, đóng vai trò ngoan thì cũng đóng cho tròn.

- Tao không phải là mày.

Anh Thư ngoảnh mặt nhìn Bảo Ngọc một lần nữa, rồi lại cúi mũi vào cuốn sách. Để lại một cục tức, Ngọc ra khỏi lớp, trong lòng có chút bất mãn.

14/2

6h30'

Khánh Đăng và Anh Kiệt bước vào lớp , hai cậu như hóa đá trước cảnh tượng mà mình đang nhìn thấy. Một chồng quà tặng cao như núi đang được chất ngồn ngang trên bục giảng và cuối lớp. Kiệt lần mò qua từng chỗ một, cậu sờ nhẹ lên các hộp quà chép miệng:

- Chà nữ sinh lớp này có nhiều quà nhỉ? người yêu nhiều thế mà tớ không biết đấy.

Ngọc Vi liếc mắt cảnh cáo, Kiệt lùi lại phía sau, cái kiểu " liếc mắt đưa tình " này, cậu rành quá mà, nếu không để ý thì ngay sau đó sẽ là một tràng te tua, hoặc là một cú đấm như Thế Bảo đã , đang và sẽ hứng chịu.

- Con gái lớp này làm gì có cái diễm phúc ấy.

Quỳnh Chi đơn đả trả lời Kiệt, giọng nói có đôi chút, à không hoàn toàn là câu gắt. Khánh Đăng nở một nụ cười nhẹ xua tan âm khí, sau đó cậu quay qua hỏi Quỳnh Chi:

- Thế cái đồng quà này là sao?

- Của tụi con trai các ông đấy.

Nghe thấy thế, trong lòng Anh Kiệt không dấu nổi niềm vui sướng, cậu thốt lên mất kiểm soát mà không để ý đến lời nhắc nhở từ cái nháy mắt của Thái Huy:

- Á, thế là bọn tôi có nhiều người hâm mộ thế à.

Vèo.....

Một cuốn vở bay qua cái trán yêu dấu của cậu không thương tiếc. Xoa xoa lại cái trán, cậu nhặt cuốn vở lên: Hạ Ngọc Vi. Cái nhãn vở xinh xắn mang tên cô bạn phó học tập. Ngọc Vi hung hăng lại gần nhặt lại cuốn vở, tiện tay bơ luôn cho Kiệt một cái trên đầu:

- Một thế Bảo thứ hai à, ông nghĩ sao vậy, có đứa con gái nào dám tặng quà cho lớp Toán đâu. Có àm lớp Anh nó cho đo ván.

Kiệt nhăn mặt, cậu nheo mắt khó hiểu:

- Vậy thì...

- Quà này là do tụi con trai nhờ bọn tôi chuẩn bị để đi tặng cho các bé đấy. con trai lớp này ba hoa số một mà.

Quỳnh Chi đá xéo, phi thẳng một viên đạn vô hình cho tụi con trai. Chúng nó nổi da gà.

- Vậy các bé vẫn nhận sao?

- Sao lại không, con trai lớp Toán đẹp ngời ngời thế này mà, tặng cho không nhận thì đại chứ sao.

Tụi con gái bấu môi chán chường nhìn Thế Bảo, đúng là ba hoa, lúc nào cũng vỗ ngực tự hào. Khánh Đăng liếc qua Nhật Nam một chút, cậu cất giọng trầm ấm :

- Tổ không nghĩ là con trai lớp này lại có bạn gái hết rồi đấy.

Huy mỉm cười:

- Làm gì có chuyện đó, đùa thôi, quà này là tặng ấy em ở trại mồ côi đấy, không phải nhân dịp valentine đâu, hôm nay cũng là ngày kỉ niệm 8 năm thành lập trại.

Anh Kiệt gật gù thì ra là như vậy, cái lớp Toán này cũng có nhiều tình thương đấy chứ.

- Nhưng mà hôm nay là thứ tư, chúng ta làm sao ra được khỏi trường.

Thái Huy vỗ vai cậu, kèm theo một cái nháy mắt tinh nghịch:

- Yên tâm đi, có lão bà bà lo hết rồi.

- Ai vậy...

- Cô Hàn Thủy ấy, các cậu chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta tới đó luôn.

Anh Kiệt nở một nụ cười tươi tắn, vậy là lại được đi chơi à, vào cái lớp này đúng là sướng thật, chưa học được bao nhiêu nhưng toàn được đi chơi rồi, đột nhiên cậu quay ra nhìn chồng quà cao ngất, hơi nhăn mặt:

- Nhưng mà mấy cái này giải quyết sao đây?

- Mấy ông liệu mà bưng ra ngoài chứ còn sao nữa.

Cậu biết ngay mà, đám con gái lớp này đúng là chỉ bắt nạt tụi con trai là giỏi. Ngọc Vi khề cau mày, nhỏ hỏm hỏi Kiệt:

- Sao nữa vậy, bưng có chút xíu mà than vãn à, ông có biết à tụi này lựa cả đồng quà ấy vất vả sao không.

Kiệt toát mồ hôi hột, người ta nói không sai, con gái rất nhạy cảm, nhưng mà con gái lớp Toán lại càng nhạy cảm hơn, cứ như là đi guốc trong bụng người khác vậy. Đi theo mấy nữ sát thủ này, tốt nhất là mang theo thuốc trợ tim.

23. Chương 23

Bảo Ngọc vừa nhảy chân sáo vừa líu lo hát một bài hát nào đó, tâm trạng của nhóc đang rất vui, nếu có ai bắt gặp cảnh này sẽ không thể cưỡng lại mà nói rằng đó là một cô bé dễ thương và vô cùng thánh thiện. Trong

bộ đồng phục của trường nụ cười hồn nhiên ấy lại càng khiến cho người ta có cảm tình ngay từ lần gặp mặt đầu tiên

Hôm nay là ngày lễ tình nhân, học viện Angle được xây dựng theo phong cách của phương Tây nên học viên trong trường có thể tự do bày tỏ tình cảm qua những món quà mà không cần lo sợ thầy cô giáo khiển trách.

Bước từ từ vào trong lớp học, Bảo Ngọc đang mong chờ những món quà xinh xắn và những hộp sôcôla ngọt ngào được gửi tặng từ những anh chàng fan hâm mộ. Nhưng..... bước chân nhỏ đột nhiên dừng lại, trong lớp không hề có bất cứ một món quà nào chứ đừng nói đến một chồng quà cao ngút và những cành hồng đỏ tươi. Anh Thư ngồi đó, khuôn mặt u tối đến đáng sợ. Ngọc chớp mắt, không phải chứ, ngày lễ nào mà lớp 10 Anh chẳng nhận được nhiều quà nhất trường, sao bây giờ lại thế này. Tâm trạng của các học viên trong lớp đang cực kì không tốt, nếu không muốn nói là quá tệ. Đây quả thực là một sự sỉ nhục đáng xấu hổ.

- Tại sao lại thế này?

Ngọc hỏi một câu trống không, Huyền Lam quay khuôn đang sa sầm xuống qua nhìn nhỏ, giọng nói không giấu nổi cơn tức giận đang dâng trào:

- Mà hỏi tao tao biết hỏi ai, sắp vào học rồi mà vẫn chưa có một mớ gì đến, valentine năm nay đúng là xui tận mạng.

Anh Thư liếc xéo Lam một cái ý định cảnh báo, giọng nhỏ đều đều vang lên, nhưng nghe kĩ lại thoáng thấy sự bất bình:

- Mà đừng có mà ăn nói bậy bạ, 30 chưa phải là tết, tao không tin bọn hám sắc đó từ bỏ được cái tật ấy.

Phải ! trong mắt Anh Thư và có thể nói là cả lớp Anh những fan hâm mộ đó chỉ là cái đuôi, với nhỏ mình chính là quỹ đạo và bọn họ là những vệ tinh xoay xung quanh quỹ đạo đó. Cũng đúng thôi, làn sóng tình trường nhỏ gây ra cho các nam sinh trong và ngoài học viện cũng khiến người ta choáng váng. Còn nhớ hôm 20 tháng 10, một hàng dài các chàng trai xếp chặt cả hành lang tầng ba để mong được tặng quà cho nhỏ, chà ! lúc đó lớp Toán đã vô cùng bức xúc, ngấm lại thì lúc này Anh Thư điên lên cũng phải.

Nhìn thấy những khuôn mặt đáng sợ của con tụi con gái mà đám con trai không khỏi run bắn người, luôn luôn là như vậy, chúng nó sẽ là một nơi xả giận lí tưởng nếu tụi con gái muốn nổi khùng. Nhưng mà thực ra lúc này chúng cũng đang rất bức bối, không có nổi một món quà đúng thật cũng hơi tệ. Nói tóm lại thì cả lớp Anh đang nằm trong tình trạng cực kì đáng sợ.

Trước khi không gian lớp học biến thành một nơi âm u lạnh lẽo thì cánh cửa chính lại bật mở, bác bảo vệ bước vào nở một nụ cười tươi rói, mấy khi mà được vinh dự vào trong cái lớp chuẩn mực nhất của học viện thế này. Đúng ba giây sau không khí lớp thay đổi hoàn toàn, nụ cười quán tính hiện lên rạng rỡ trên khuôn mặt của 31 học viên lớp 10 Anh.

- Chào bác, bác tối có chuyện gì không ạ !

Bác bảo vệ vẫn chưa tắt hẳn nụ cười:

- À, chào các cô cậu, tôi đến đây để giao đồ.

- Giao đồ?

Bảo Ngọc nhướn mày, hỏi bằng cái giọng ngờ vực. Bác bảo vệ chỉ khẽ gật đầu, rồi khoát tay bảo những người đứng ngoài cửa bước vào. Cả lớp Anh bất động. Những chồng quà cao ngút được đặt trên bục giảng, đủ loại màu sắc. Trong lòng Anh Thư dậy lên một thứ cảm giác thoải mái, nhỏ lại hiện từ quay sang nhìn bác bảo vệ:

- Thế này là sao hả bác?

- À, xin lỗi các cô cậu, sáng nay các cô cậu tới muộn nên những món quà này họ nhờ tôi chuyển đến khi các cô cậu vào lớp.

Bác bảo vệ nhìn nhỏ bằng đôi mắt ái ngại. Bảo Ngọc thở hắt ra, trong mắt hiện rõ những ánh nhìn sung sướng:

- Vậy thì làm phiền bác quá, cảm ơn bác nhiều nha.
- Ồ không có gì, vậy thì chúng tôi xin phép lui về, cho các cô cậu còn học bài.
- Vâng ạ !

Anh Thư thận trọng đáp lễ. Nhưng khi bóng dáng của những người mới đến vừa khuất dần sau cánh cửa, cả lớp Anh vỡ òa, Trúc Ly chớp nhẹ mi mắt, nhỏ nhìn chồng quà cao ngất ngưỡng trước mặt, cười khẩy:

- Thì ra, bọn họ vẫn còn hâm mộ chúng ta lắm.

Bảo Ngọc khoanh tay trước ngực, miệng nhếch lên:

- Đương nhiên rồi, chúng ta là học viên lớp Anh mà.

Trên chuyến xe từ học viện Angle tới trại mồ côi giữa lòng thành phố, các học viên của lớp Toán đang hân hoan vui sướng chờ đón một vở kịch do tụi nó tạo ra. Cát Anh xoay người ra phía cửa kính nhìn cảnh vật ngoài kia, con đường này nhỏ đã đi qua đi lại hàng chục lần vậy mà sao mỗi lần tới đây nhỏ đều có một cảm giác khó tả., chuyến xe thứ hai nhỏ không ngồi cạnh Nhật Nam. Nhỏ không bận tâm lắm, nhưng có vẻ người bên cạnh lại thích gây ra sự chú ý. Khánh Đăng im lặng một lúc lâu, cậu cảm thấy không khí rất ngột ngạt, nói chính xác hơn là khoảng cách giữa cậu và Cát Anh không được gần cho lắm, mặc dù cậu đang ngồi bên cạnh nhỏ.

- Cậu là người ở đây à.
- Không ở đây thì ở đâu.

Giọng nhỏ vẫn nhẹ, thoáng qua như một làn gió, nhưng cái cách trả lời thì có gì đó không ổn.

- Tớ rất ít khi nghe thấy các cậu nói về gia đình mình, họ làm gì vậy.

Đăng vẫn kiên trì. Cát Anh quay người sang nhìn cậu, nhìn thẳng vào mắt của cậu, nhỏ hơi cười:

- Đến lúc cần biết thì cậu sẽ biết.
- Nhưng mà
- Nhật Nam.....không nói nhiều như cậu.

Nhỏ lại dán mặt vào khung cảnh ngoài ô kính . Đăng ngó người, rõ ràng là nhỏ đang cảm thấy khó chịu, cậu đánh mắt sang nhìn anh bạn bí thư đang ngồi dãy ghế bên kia, Cát Anh nói không sai, trông Nam đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó, không có vẻ hoạt bát hay bạo lực như mọi ngày. Con đường đến trại mồ côi có vẻ như xa hơn nhiều.

Rengggg

Trống điểm hết giờ , Bảo Ngọc vội vã chạy lên bàn Anh Thư. Nhỏ quắc mắt nhìn xung quanh một lát rồi nheo mắt :

- Hay là mở quà luôn đi.

Anh Thư nhú mày:

- Mày điên à , mới có vài tiếng đồng hồ sao mày sốt ruột thế, mọi lần có vậy đâu.

Bảo Ngọc mím môi, nhỏ khẽ lay vai Thư, giọng dịu đi rất nhiều:

- Không phải chỉ có mình tao đâu, mười bốn đứa còn lại đều như thế hết chẳng qua tụi nó sợ mày nên không dám nói ra thôi.

Thư xoay người nhìn chung quanh, bắt gặp ánh mắt của nhỏ lớp trưởng, tụi con gái quay qua chỗ khác, Anh Thư thở dài, chính nhỏ cũng đang rất khó chịu.

- thôi được rồi, giờ ra chơi chỉ có 30 phút , tụi bây lên mở quà đi.

Như một bầy ong vỡ tổ, cả lớp Anh nháo nhào lên, chúng nó đang rất háo hức nhìn thấy và tận tay vuốt ve những món quà ấy, mặc dù những thứ đó trước đây với chúng chỉ là rác rưởi, đúng là khi sắp vụt mắt

người ta mới biết trân trọng. Những hộp quà xanh đỏ tím vàng thắt nơ xinh xắn lần lượt được mở ra. Mỗi hộp quà đều có một quả bong bay nhỏ nhắn trong đó, cầm chúng trên tay, tụi con gái khẽ mỉm cười, nhưng nhanh chóng đặt qua một bên, món quà bên trong vẫn là trên hết. Tuy nhiên do vội vàng quá nên tụi nó không để ý nếu quan sát kĩ sẽ thấy sự bất thường. Mỗi quả bong đều gắn một con chip nhỏ..... sẵn sàng chờ lệnh.

1....

2.....

3.....s

Bùm...bùm.....

Miệng ngọc vi hiện rõ một nụ cười cực kì gian, Hà Mi rướn người cố nhìn cho rõ hình ảnh chuyển về trên màn hình laptop. Thái Huy vuốt vuốt cái cằm, chân vắt hình chữ ngũ, thông thả hỏi:

- Xong chưa.

- Ok.

Ngọc Vi đưa tay ra dấu hiệu, nhỏ ngược khuôn mặt mình lên, liếc mắt sang Nhật Nam gật nhẹ:

- Xin thông báo bây giờ lớp Anh đang nắm trong tình trạng hỗn loạn.

Cả lớp Toán vỗ tay ầm ầm, dù không tận mắt nhìn thấy, nhưng tụi nó cũng đã biết được cái thảm cảnh có một không hai đó là như thế nào. Anh Kiệt nhíu mày khó hiểu:

- Có chuyện gì vui vậy.

Hà Mi ngoắt ngoắt ngón tay, Kiệt nhanh nhẩu chạy lên hàng ghế của nhỏ, và cậu nhìn thấy được hình ảnh của lớp Anh bây giờ. Không kiềm chế được, Kiệt lặn ra cười ngặt nghẽo. Một thứ khói màu vàng lan ra khắp phòng học, nhưng cái đáng sợ chính là mùi của nó, một loại “hương thơm” kinh tởm. Chỉ cần một túi nhỏ cũng đã khiến cho các học viên lớp Anh sặc mũi, đằng này lại hơn mười mấy gói, những quả bong bay đúng là một nơi cất dấu lí tưởng. Anh Thư một tay bịt mũi, một tay đập mạnh lên bàn. “Rầm”.

- Sao lại có chuyện này chứ.

Bảo Ngọc có vẻ thực tế hơn, nhỏ lấy tay khua khua đám khói màu vàng trước mắt:

- Mày đừng có mà khùng kiểu ấy nữa, nhanh lên đi, tìm cách giải quyết nhanh lên, chỉ còn mười phút nữa là hết giờ ra chơi rồi.

- Làm sao mà giải quyết được đây, cái loại bom này khử mãi cũng không hết mùi, không khéo nó còn lan sang lớp Toán nữa ấy chứ.

- Lớp Toán....?

Bảo Ngọc kêu lên, trong đầu nhỏ đang có một kế hoạch hoàn hảo:

- Mày kêu tụi nó đóng hết cửa phòng lại đi, đừng để lan sang lớp Toán, nhanh lên.

- Nhưng mà để làm gì?

Anh thư nhíu mày, thật tình nhỏ cũng không đoán nổi được những gì Bảo Ngọc đang nghĩ trong đầu.

- Thì chúng ta sang mượn tạm lớp Toán để học, nghe nói hôm nay tụi nó đến trại mồ côi mồ ciec gì đó.

Một sáng kiến không tồi, cơ mặt Thư dãn ra nhanh chóng giống như cơ mặt của ai đó trên xe buýt giờ. Nhưng nhỏ vẫn chưa cảm thấy yên tâm:

- Nhờ các thầy cô có hỏi thì nói thế nào.

- Thì cứ nói đại là lớp mình bận chứa quà, có thầy cô nào không tin cơ chứ, sao đột nhiên mày thiếu IQ thế.

Khẽ gật đầu, dù hơi khó chịu vì câu nói của Ngọc, nhưng Anh Thư cũng vội vàng ra hiệu cho đám con trai đóng lại cửa, “lưu giữ” mùi hôi đó lại trong phòng, rồi bước sang lớp Toán. Đó sẽ là một kế hoạch mỹ mãnnếu như..... không nằm trong sự sắp xếp của những tiểu quỷ đang ngồi trên xe.

Khi tất cả đã đặt chân vào trong lớp toán , Anh Thư mới đánh mắt nhìn xung quanh. Cách trang trí của lớp Toán đúng là màu mè rắc rối, nhỏ muốn mình nghĩ như vậy, nhưng thực sự trong thâm tâm vẫn có một chút gì đó len lỏi, gọi là ghen tị. Ừ ! nhỏ luôn ghen tị với lớp Toán, nhất là lớp trưởng của chúng Vũ Cát Anh. Cái tên đã khắc sâu vào tâm trí nhỏ, khiến cho nhỏ ức chế hàng ngàn hàng vạn lần, từ trước tới nay, mỗi khi nhỏ làm cánh chim đầu đàn cho lớp học là y như rằng tất cả các thầy cô đều khâm phục. Nhưng có vẻ, từ khi lên cấp ba, bước chân vào học viện Angle là mọi chuyện lại đổi khác, cái cách mà học viên lớp Toán coi trọng Cát Anh như một vị thánh sống khiến nhỏ muốn phát điên. Mặc dù đó không phải là lớp của nhỏ, nhưng dù sao nhỏ cũng chỉ muốn duy nhất một lớp Anh và duy nhất chỉ có nhỏ là vị lớp trưởng được sung bái nhất. Vì thế mà nhỏ mới căm ghét Cát Anh đến như vậy .

31 học viên của lớp Anh đã yên vị vào bàn học đột nhiên lại có một tiếng chuông chói tai vang lên ỉn ỏi. Vậy là sao ?

Thầy giám thị nhanh chóng có mặt tại hiện trường, tiếng chuông báo ấy đã làm thầy phải tỉnh giấc ngủ trưa sớm . Hiện tại thì tâm trạng thầy đang rất tệ. Đứng trước cửa phòng lớp Toán, thầy giám thị khẽ nhíu mày. Cái lớp rắc rối này sao bảo lúc sáng đã đi đâu rồi mà, chẳng nhẽ tụi nó lại phải về sớm để gây chuyện, ngấm lại thì hai hôm nay tụi nó không gây chuyện gì rồi. Hình như đang ngứa chân ngứa tay thì phải. Trong lòng thầy chắc mẩm điều đó. Xoay người để vận hành thân hình hơi mập của mình, thầy tung chân đạp một cước vào cửa, lâu lắm rồi không tập võ nên tay nghề có chút kém đi, bằng chứng là thầy sẽ ngã chúi về phía trước nếu không đâm sầm vào người cô Hải Thu. Cố ho khan vài tiếng, thầy giám thị đứng dậy, lấy lại tư thế rồi phỉ phui cái tay:

- Cô Thu đi dạy à !

- Vâng, thầy lại lên đây làm gì vậy , chẳng nhẽ cái lớp Toán lại gây ra chuyện gì.

Cô Hải Thu ngờ vực hỏi, đôi mắt liếc thoắt liếc xung quang, cô đang rất muốn những gì mình nghĩ là sự thật.

- Hình như là vậy, cô có nghe thấy tiếng chuông reo lúc nãy không , tôi nghe nó phát ra từ đây.

- À , đúng rồi lúc nãy tôi có nghe, đúng là phiền phức thật, tôi nghĩ thầy nên phạt thật nặng vào, thầy thấy chưa lần trước....à, ý tôi là dù chúng nó có muốn quậy cũng không nên làm ảnh hưởng tới người khác như thế.

Nhắc thấy sự khó chịu của thầy giám thị, giọng cô Hải Thu dịu hẳn đi, nhưng vẫn không tránh nổi sự bất mãn biểu hiện trên khuôn mặt nghiêm khắc của mình. Thầy giám thị gật đầu, rồi cùng với cô Thu bước vào lớp. Và.....hai người hóa đá.

24. Chương 24

Sau vài giây mất bình tĩnh trước những gì mình nhìn thấy, thầy giám thị hít vào thở ra đều đặn để lấy lại tinh thần sau cú sốc. Từ từ lướt bàn tay mập ú xuống dưới lớp, thầy chau mày:

- Sao lại thế này, các em sao lại có mặt ở trong phòng của lớp Toán.

Anh Thư cắn môi, nhỏ đứng dậy, trong lòng có một dự cảm bất an, nhưng vẫn cố gắng nở một nụ cười:

- Thưa thầy....tại hôm nay....hôm nay....

Thầy giám thị nhướn mày, dỏng cái lỗ tai lên để lắng nghe cho trọn những gì nhỏ muốn nói. Cô Hải Thu ý nhị liếc mắt nhìn Bảo Ngọc ra hiệu, cô cũng đang rất bực mình, nhưng trước hết phải xử lý vụ của thầy giám thị trước đã.

- Thừa thầy, sáng nay lớp em nhận được quá nhiều quà, như thầy biết đấy, lớp em luôn được mọi người dành tình cảm đặc biệt mà.

Bảo Ngọc khép nép, dù người đang run bắn lên nhưng vẫn dịu giọng trả lời thầy thay cho cô bạn lớp trưởng đang lóng ngga lóng ngóng. Thầy giám thị đánh mắt sang nhìn cô Hải Thu, mặt cô vẫn không có lấy một chút cảm xúc gì, nhưng có ai biết trong lòng cô đang dậy sóng.

- Vậy thì để thầy sang xem lớp các em thế nào, dù sao cũng không được tùy tiện vào lớp Toán như vậy, các em chưa được sự đồng ý của các bạn ấy mà.

Thầy khẽ thở dài:

- Thảo nào mà chuôn nó reo ỉng ỏi thế.

Anh Thư siết chặt bàn tay, nhỏ nheo mắt hỏi thầy bằng cái giọng khó hiểu:

- Ý thầy là sao , sao chuông lại reo ạ.

Thầy giám thị dăm chiêu một lúc rồi từ từ giải thích:

- Lớp Toán có một hệ thống chuông định vị, khi có ai đột nhập vào sẽ bị phát giác ngay lập tức nếu các em chạm vào bàn ghế trong lớp. Nhưng mà thôi, không nói nhiều nữa, để thầy sang xem lớp các em thế nào, ngộ nhờ lát nữa lớp Toán về lại không thu xếp được phòng học.

Nghe thấy giọng thầy, Bảo Ngọc giật nảy mình, nhỏ chạy lại kéo nhẹ tay thầy, giọng nói mật ngọt vang lên:

- Thôi thầy ạ, thầy đừng sang đó.

Thầy giám thị ngoảnh mặt ra phía sau nhìn nhỏ, nhỏ cúi đầu tránh để cho thầy bắt gặp ánh mắt sợ hãi của mình.

- Em làm sao vậy, từ đây sang đó có vài bước chân thôi mà.

- Thầy ơi thầy đừng sang mà, thầy về đi lát nữa bọn em sẽ thu xếp.

Nhỏ lại nín tay thầy giọng van nài nhiều hơn. Thầy giám thị nhăn mặt, khẽ giật tay nhỏ ra khỏi tay mình.

- Em tránh ra, sao tự nhiên hôm nay các em lạ vậy, hay là bên lớp ấy có chuyện gì.

- KHÔNG CÓ GÌ !

Cả lớp Anh nháo nhào lên, điều đó càng làm cho thầy giám thị nghi ngờ.

- Các em sao vậy hả, càng thế tôi càng phải sang.

- Thầy.....

Bỏ lại ánh mắt bức tức của cô Hải Thu , Anh Thư lật đật chạy sang nín tay thầy giám thị, nhưng muộn rồi, thầy đã vào lớp.

Hành động đầu tiên của thầy là lấy bàn tay bịt mũi, để tránh cho hương thơm kinh khủng kia lọt vào khí quản, liếc mắt nhìn xung quanh , thứ khói màu vàng kia khiến thầy khó chịu. Bàn tay còn lại thả lỏng trong không trung chợt nắm chặt lại, bước vội nhanh ra khỏi căn phòng kinh tởm kia, thầy vào đứng giữa bục giảng của lớp Toán, phía dưới là các học viên lớp Anh, giọng tức tối:

- Thế này là sao hả, cái phòng học mà các anh chị biến ra thành cái chuồng lợn thế à !

Cả lớp Anh chết sững, quả thực lần đầu tiên bị mắng nhiếc không thoải mái tẹo nào. Anh Thư đứng dậy, cổ vót vát lại ít tinh thần:

- Thật ra chuyện đó là ngoài ý muốn thôi ạ.

- Ngoài ý muốn à, từ trước tới nay có ai muốn gây chuyện mà nói rằng mình muốn như thế đâu.

Thầy giám thị gất lên, để thầy phải ngửi thấy cái mùi hôi đó là một điều đáng lên án, cô Hải Thu đứng ngay bên cạnh, ánh mắt sắc lẹm liếc xung quanh, rồi dịu đi khi dừng lại nơi thầy giám thị:

- Có chuyện gì vậy, sao tôi thấy thầy nóng thể.

- Cô sang mà xem , cái trò quái quỷ mà học viên của cô gây ra kia, thật là lố bịch, lớp Toán có nghịch cũng không nghịch cái trò kiểu ấy.

Nuốt khan cơn giận vào trong người, thực sự bây giờ cô Hải Thu chỉ muốn điên tiết lên, sao lớp cô lại bị đưa ra so sánh với cái lớp ấy chứ, một chuyện nực cười mà có trong mơ cô cũng không dám nghĩ, phải nói rằng nếu có đưa một góc cầu lớp Anh ra so sánh thì lớp Toán vẫn không theo kịp, tại sao thầy giám thị lại có một ý nghĩ điên khùng như thế chứ.

- Thầy bình tĩnh đi, chúng ta từ từ giải quyết.

- Còn từ từ cái gì nữa, giờ ăn trưa tất cả lên phòng giám thị cho tôi.

Cái gì ? Anh Thư có nghe lầm không, lên phòng giám thị ư? Cái lớp chuẩn mực của học viện lại phải lên cái nơi ấy ư? Thật không thể tin nổi. Cô Hải Thu bây giờ chỉ muốn phá tan tành cái lớp Toán này thôi. Cô đang điên.

Trong khi đó, ở trại mồ côi mang cái tên thánh thiện “Bình minh” , ba mươi học viên của lớp Toán đang vui đùa bay nhảy với các em nhỏ ở đây. Những hộp quà được phân phát cho tất cả các em , nụ cười hồn nhiên ấm áp của chúng như tỏa sáng giữa cái nắng vàng của buổi sáng mùa xuân. Ngọc Vi cầm trong tay một con thú nhồi bông nhỏ lắc qua lắc lại rồi mỉm cười:

- Mấy bé này dễ thương quá.

Thế Bảo chen chân vào, miệng vẫn nhai sôcôla ngon lành:

- Bà dễ thương hơn tụi nó nhiều.

Vi bĩu môi, cốc cho Bảo một phát trên đầu, giọng nhỏ rất chi là hình sự:

- Tôi dễ thương hay dễ ghét đến lượt ông bình phẩm hả?

Thế Bảo xoa xoa cái đầu, cậu cười hề hề :

- Thì tôi thấy sao nói vậy, bà dễ thương thật mà, dù trong mắt những thằng con trai khác bà xấu thậm tệ thì yên tâm đi trong mắt tôi bà vẫn rất rất đẹp.

- Thôi đi ông tướng, mấy em cười cho kìa, toàn ăn nói không đầu.

Quỳnh Chi sát lại gần Bảo, phán một câu khiến cậu chết đứng, Anh Kiệt cũng lân la lại gần, cậu chỉ tay vào những hộp quà trên tay các em nhỏ, thắc mắc:

- Mà này, sao quà toàn sôcôla với mấy con thú nhồi bông hình trái tim thế.

Ngọc Vi khẽ nở một nụ cười ranh mãnh, trước khi nhỏ kíp lên tiếng trả lời anh bạn này thì thế Bảo lại chen vào một cách vô duyên hết cỡ:

- Quà valentine của lớp Anh đấy.

Bốp....

Hộp bánh trên tay Bảo rớt xuống, Nhật Nam hai tay chống nạnh, cậu hùng dũng bước lại gần bạn, tặng luôn cho Bảo một ánh mắt sắc lạnh:

- Ai mượn thế hả, không đánh mà cũng khai, đồ lẻo mép.

Vi lắc đầu ngán ngấm:

- Càng ngày tôi càng thấy ông giống tên mỗ nhon nào đó, hần tên gì nhỉ...

Ngọc Vi gãi gãi đầu, cố nhớ ra một cái tên nào đó, Hà mi đứng bên cạnh reo lên:

- Như xêkô trong truyện doremon phải không Vi, tớ ghét tên đó lắm.

Ngọc Vi cay cú gật đầu:

- Ông thầy chưa ngay cả Mi khờ mà cũng ghét huống chi là tôi.

Bảo đơ toàn tập, đúng là con gái lớp Toán , cái gì cũng nói được hết. Mấy em nhỏ đứng cạnh đó, nghe thấy câu chuyện giữa các cạnh chị mà cười thích thú. Năng chiếu xuống sân, nhuộm không gian thành một màu vàng nhạt, nhẹ nhàng nhưng tràn ngập niềm vui.

10h30'

Đáng nhẽ lúc này lớp 10 Anh phải có mặt trong canteen trường, vênh mặt nhìn các học viên trong học viện với những món ngon thơm phức trên bàn thì bây giờ lại phải ngồi trong cái phòng giám thị chật chội nóng nực này. Anh Thư nhả mặt nhỏ lướt nhìn xung quanh một lát, lời cô Hải Thu ban nãy trong tiết học, nhỏ vẫn còn nhớ “ nếu làm mất mặt lớp Anh , thì đừng có nhìn mặt tôi nữa” . Nhỏ chỉ muốn nổi khùng lên thôi, cô Thu nói được là làm được . Trong lúc nhoe đang loay hoay suy nghĩ, thì cái giọng trời phú của thầy giám thị lại vang lên:

- Bây giờ các em định giải quyết thế nào?

- Thưa thầy, đây là sự cố ngoài ý muốn, chúng em sẽ nhanh chóng khắc phục.

Bảo Ngọc cố gắng dịu giọng để đáp lại thầy, nhỏ biết nếu dồn đẩy trách nhiệm thì chỉ có lớp Anh thiệt hại mà thôi. Vụ việc này không liên quan đến lớp Toán thì nhỏ không làm người, nhưng chúng lại có bằng chứng ngoại phạm nên nhỏ không thể nói được gì. Sau lần này, nhỏ sẽ cho chúng biết hậu quả của việc động vào lớp Anh là thế nào. Mắt Bảo Ngọc ánh lên những tia nhìn rung rợn, khiến cho Huyền Lam đứng bên cạnh cũng phải giật mình.

- Thôi được rồi, vì đây là lần đầu các em phạm lỗi nên tôi tha cho, nhưng mà...các em phải dọn dẹp khuôn viên trường trong vòng một tuần.

- DỌN DẸP Ạ !

Cả lớp kêu lên, mặt đứa nào cũng thất sắc, tụi nó không thể làm cái việc xấu hổ ấy được, nhưng bắt gặp cái nhìn cương quyết của thầy giám thị, chúng chỉ biết cúi đầu ậm ừ cho qua.

25. Chương 25

Hành lang của kí túc xá vắng hoe, vì bây giờ là giờ nghỉ trưa nên các học viên trong học viện đều đã vào lập trình ăn xong là ngủ. Bước chân thình thịch trên đất, Anh Thư như đang muốn điên lên . Bảo Ngọc đi bên cạnh, tâm trạng cũng chẳng khác gì, cả lớp Anh bao trùm một màu ảm đạm, thê lương vô cùng. Ngay trong chính lúc ấy, oan gia lại gặp nhau, lớp Toán vừa từ trại mồ côi về, khác hoàn toàn cái vẻ mặt thiếu ngủ của lớp 10 Anh, 30 học viên của lớp Toán đang rất chi là sung sướng. Chạm mặt. Bước chân của hai bên dừng lại. Anh Thư nhếch mép mỉa mai:

- Hại được người khác nên vui vẻ nhỉ?

Ngọc Vi chớp mắt, nhỏ ngoáy ngoáy lỗ tai, tỏ vẻ khó hiểu:

- Cậu nói gì vậy, tôi không hiểu?

Anh Thư nghiêng răng kèn kẹt, nhỏ quắc mắt, đá xéo Ngọc Vi:

- Các cậu đóng kịch giỏi quá mà, thánh thiện lắm, ai mà biết được cái tâm hồn vẫn đục bên trong chứ.

Ngọc Vi bỗng cười lớn lên, nhỏ vắn vắn lộn tóc, nhìn thẳng vào mắt Anh Thư rồi gằn giọng xuống:

- Câu này, tôi nghĩ tôi nên nói với cậu mới phải?

Bảo Ngọc khẽ nhủ mày, ánh mắt nhu mì mọi ngày biến dạng, nhưng không lộ liễu ra ngoài, nhỏ tiến lên phía trước, nhẹ nhàng hỏi:

- Tại sao các cậu lại phải hại chúng tớ như vậy chứ, bọn tớ đã làm gì sai?

Quá giỏi. Ngọc Vi vỗ tay đôm đốp, ngay cả trong trường hợp này mà Ngọc vẫn có thể diễn xuất nhập tâm đến như vậy, không hề có ý gì là bực tức, nó giống như một câu nói bất lực trách móc vu vơ hơn là trách tội.

- Thế cậu nghĩ chúng tôi hại các cậu cái gì?

Thái Huy đánh mắt sang, khẽ lên tiếng. Thế Bảo vội vàng tranh câu trả lời của lớp bạn mà không cần cho phép:

- Hình như là cái vụ đi đếm cỏ ấy!

Căn môi mạnh đến mức có thể bật máu, ngay lúc này Anh Thư đang diên tiết, nhỏ rít giọng:

- Đây là các cậu tự nhận nhá.

Thế Bảo lắc đầu nguầy nguậy, cậu vỗ vỗ trước ngực, miệng cười tươi:

- Lớp Toán sugar sugar Ajinomoto Ajinômô-tô , không bao giờ làm cái chuyện ấy.

Không chỉ lớp Anh đơ ra toàn tập mà ngay cả 28 thành viên còn lại của lớp Toán trừ Cát Anh cũng không có gì hơn kém. Nhật Nam không chần chừ mà chạy thẳng đến đánh luôn cho Bảo một phát vào đầu:

- Cái thằng này, mày nói gì mà đưa hạt nêm mì chính ra thế hả.

Thế Bảo trố mắt, ngó xung quanh rồi bật cười khanh khách:

- Các cậu học giỏi Anh mà không biết à, thì ra lớp trưởng lớp mình vẫn là giỏi nhất, hê hê lớp trưởng nhỉ.

Cát Anh mỉm cười, đúng là cách nói có một không hai của Thế Bảo , ngôn ngữ kiểu này thì cho dù là thủ tướng Anh cũng không dịch ra nổi. Thế Bảo bĩu môi, đặt tay ra sau lưng, làm cái điệu bộ giống thầy giám thị rồi lượn vòng xung quanh:

- Có nghĩa là đường đường chính chính đó mấy bà cổ ông cố.

Chỉ có hai từ gói gọn tình cảnh bây giờ : SHOCK NẶNG

Tiếp tiếp theo là tiết sử, dù đã có trống vào tiết nhưng lớp Toán vẫn không khác gì cái chợ . Cô Mỹ Tiên bước vào lớp , tà áo dài xanh nhạt tung bay theo ngọn gió của cánh quạt trần, khẽ đánh mắt nhìn cả lớp một lượt, cô nghiêm giọng:

- Bây giờ là mấy giờ rồi hả, học hành kiểu gì mà thế này, chuẩn bị sách vở lên trả bài cho tôi.

- Cô ơi hôm trước là tiết kiểm tra mà.

Thế Bảo rên lên thống thiết, trả bài ư? một giấc mộng khủng khiếp đời đời của lớp Toán. Không thềm để ý tới sự xin xỏ của học viên, cô Tiên lạnh lùng lấy sổ điểm ra, và bàn tay thon dài lướt qua từng cái tên một. Cả lớp đứng tim, Ngọc Vi khẽ thở phào nhẹ nhõm khi tay cô Tiên đi qua tên của nhỏ.

- Nguyễn Ngọc Hà Mi.

Đoàng....

Như tiếng sét đánh ngang tai, Hà Mi đỡ lấy vở từ trong cặp ra, rồi run run đi lên gặp cô giáo. Ngọc Vi tránh một tiếng thở dài an ủi bạn:

- Sóng sót trở về.

Ôi trời, an ủi kiểu này đấy, Hà Mi nheo mắt khó chịu nhìn Vi rồi bước lên bục giảng. Cô Mỹ Tiên hắng giọng rồi từ từ đặt câu hỏi:

- Em cho tôi biết Cách Mạng Pháp tuyên bố “Tổ Quốc lâm nguy vào thời gian nào” ?

Hà Mi há hốc mồm, óc thời gian rồi hỏi xem nội dung diễn biến nhỏ còn chưa biết hướng chi là hỏi kiểu này, ngược khuôn mặt nhăn nhó của mình xuống dưới lớp, nhỏ cầu mong tìm được cứu viện. Ngọc Vi lật

lật cuốn sách lịch sử đến nỗi rách cả bìa, còn Thế Bảo thì lóng nga lóng ngóng giơ ngón tay lên báo hiệu. Hà Mi dậm dậm chân dưới sàn nhà, nhỏ cắn môi nhẹ.

- Thưa cô....vào ngày....ngày mồng 7.....tháng...

Cô Tiên chau mày, đang hết sức bình tĩnh để nghe hết câu trả lời của nhỏ:

- Em nói nhanh lên chúng ta còn học bài mới nữa chứ, về nhà chưa học bài à?

- Thưa cô là ngày mồng bảy tháng 11...năm...năm một bảy chín....một bảy chín...

Thế Bảo đang cố hết sức để giúp bạn, cậu đưa hai ngón tay ra kí hiệu cho nhỏ, nhưng có vẻ Hà Mi vẫn không nhìn thấy, mặt nhỏ đỏ rần lên, điệu bộ lúng túng vô cùng.

- Hai ...một bảy chín hai...chín hai..

Cổ lí nhí trong cổ họng, Bảo mong rằng Hà Mi sẽ nghe thấy, Ngọc Vi ngồi bên dưới cũng đang sốt ruột bẻ ngón tay. Nhưng thật không may, người nghe thấy giọng Bảo không phải là Hà Mi mà lại là cô Mỹ tiên xinh đẹp:

- Hoàng Thế Bảo, em đang làm cái quái gì vậy hả, có muốn tôi cho cả hai đội số đầu bài không?

Hạ cánh tay xuống một cách, Thế Bảo run lên, cậu đang cố tìm cách bào chữa:

- Thưa cô em đang....

- Hai làm cái gì mà miệng cứ lẩm bẩm con số hai thế hả?

Cô Tiên đập bàn một cái ” Rầm” rồi đứng phắt dậy, hùng dũng tiến tới chỗ Thế Bảo đang ngồi. Bảo lau mồ hôi trên trán.

- Dạ ý em là hai...hai ...hai...

- Hai gì hả?

- Dạ...hại...hai ...hai con thần lẫn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi

Vừa đưa cái tay đi qua đi lại, Bảo hát ngon lành,cả lớp cười ồ lên, cô Tiên giương hai con mắt lên nhìn cậu nghi hoặc rồi dẹp cái bực tức sang một bên gần giọng:

- Thôi được rồi, không phải hát nữa, lần sau mà còn tái phạm là chết với tôi, Hà Mi về chỗ đi, hôm nay tôi tạm tha cho các em, bây giờ chúng ta học bài mới.

Hà Mi đi dần về chỗ, bên lên ngồi cạnh Ngọc Vi, nhỏ quay mặt sang nhìn Bảo đầy cảm kích, bây giờ ai cũng có thể đoán được tâm trạng của cậu chàng, vui mừng hết cỡ.

26. Chương 26

Ngọc Vi ngồi ôm cuốn sách Vật lí trong tay, dõi ánh mắt mộng mơ ra ngoài cửa sổ, gần cuối năm học rồi, trong lòng nhỏ xen lẫn một cảm giác khó chịu. Ba tháng hè sắp tới, nhỏ sẽ không được gặp bạn bè, à mà không chỉ có mình nhỏ, mà tất cả những học viên trong lớp này đều không được gặp nhau. Thế Bảo đi từ ngoài cửa vào, miệng cười tươi như hoa, cậu đánh mắt sang nhìn Ngọc Vi một chút, nhỏ vẫn băng quơ, lơ đãng ngắm bầu trời trong veo ngoài kia. Cây phượng già đã cháy rực cả một góc trời mùa hạ, cảm giác băng khuâng ào về khiến cho tâm trạng của tất cả học viên đều đượm buồn.

- Sao hôm nay mặt ai cũng như đưa đám thế ?

Bảo nhíu mày, cậu quay qua hỏi Hà Mi đang rúc mặt vào cuốn truyện.

- Gần hè rồi còn gì, chán chết đù được.

Hà Mi cũng chẳng thèm để ý đến cuốn truyện nữa, nhỏ ngược khuôn mặt mình lên, ử rử trả lời Bảo, giọng nói đan xen một chút buồn vương vấn. Bảo chớp mắt, cậu không nói gì nữa, lặng lẽ ngồi xuống , vắn vắn

cây bút trong tay. Nhật Nam thở dài, vừa vào lớp đã thế này rồi, cậu đi thẳng xuống chỗ của Cát Anh nhẹ giọng:

- Có điểm thi rồi đấy, lớp mình đứng thứ 3.

Đón lấy tờ danh sách Nam đưa, Cát Anh cắn môi nhẹ, cả lớp vừa mới trải qua kì thi cuối năm, nhưng chẳng có ai quan tâm đến chuyện điểm chác, tất cả những con người ngồi ở đây đều như vậy, trừ hai người. Ừ thì nhờ có Khánh Đăng và Anh Kiệt nên thành tích của lớp mới tăng lên như vậy, nhưng cũng chẳng là gì sất, cho dù có đứng thứ nhất thì cái lớp này vẫn vậy, vẫn ngang bướng, không có thể tìm thấy một niềm vui len lỏi trong cái băng thành tích ấy.

- Còn mấy ngày nữa là nghỉ hè nhỉ?

Cát Anh đưa con mắt nhìn ra phía trước hỏi nhẹ.

- Khoảng một tuần nữa.

- Thế các cậu có dự định gì chưa.

Ngọc Vi hơi cười khi nghe câu hỏi của nhỏ bạn, một cảm giác đắng xót nghẹn ứ trong vòm họng, nhỏ bẻ ngón tay răng rắc:

- Cậu nghĩ xa vời quá rồi đấy, có lúc nào được tự quyết định đâu.

Khẽ gật đầu, Cát Anh liếc qua đôi bàn tay của bạn.

- Sẽ có lúc chúng ta được là chính mình.

Cô Hàn thủy bước vào lớp , nán lại giữa bụi giăng rồi mỉm cười nhìn những học viên bên dưới.

- Thành tích của lớp ta có vẻ tăng đáng kể nhỉ?

Không ai hện ai, một tràng pháo tay vang lên giòn dã, nhưng có chút gì đó gượng gạo vô cùng, cô Thủy ngồi xuống ghế giáo viên, mắt nhìn Cát Anh chăm chú:

- Các em có dự lễ tổng kết nữa không?

- Không thưa cô, khoảng hai ngày nữa là lớp phải chia tay rồi.

- Sớm thế sao.

Ngưng lại một giây, có ai đó nén tiếng thở dài. Tiếng ve ngân lên một bản nhạc ròn rã, choán lấy sự căng thẳng ngập tràn trong phòng học. Cô Thủy cố gắng nở một nụ cười, dịu dàng nhìn những học viên yêu quý:

- Không sao, chỉ ba tháng hè thôi, năm sau chúng ta sẽ gặp lại mà

- Đúng rồi, bây giờ tớ và Cát Anh sẽ xuống bên dưới canteen mua đồ, hôm nay chúng ta liên hoan một bữa nhé, coi như cảm ơn Đăng và Kiệt luôn.

Ngọc Vi bật người đứng dậy, nháy mắt nhìn cả lớp, tâm trạng của hai chín đứa còn lại có vẻ vui lên một chút, Thế Bảo hào hứng đáp lại ngay:

- Ok, như vậy đi, nhưng mà cho tôi theo với.

- Cả tớ nữa

Hà Mi reo lên, cô Hàn Thủy lắc đầu, đúng là mấy cái đứa này thay đổi nhanh thật, một phút trước còn ảo não vậy mà, một phút sau đã nhảy cẫng lên rồi.

- À mà cô ơi !

- Gì vậy?

Nhìn cái cách hỏi gian gian của Ngọc Vi, cô Thủy nhướn mày nghi ngại.

- Tụi em mời cả thầy Vinh tới nữa nhé.

Biết ngay mà, lại tìm cái chọc cô nữa đây, mấy cái đứa tiểu quỷ.

- Kệ các em.

- Xem kia, cô đỏ mặt rồi kia.

Thế Bảo cười khà khà, không quên đập đất chuồn nhanh tránh cái nhìn trách móc của lão bà bà xinh đẹp. Năm người nữa cũng lần lượt theo sau. Sân trường vắng lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió mùa hè mơn man trên cành hoa phượng đỏ. Đẹp nhưng mang mác buồn.

- Zô nào, zô đề, 1 2 3 zô.

Thế Bảo cầm lon cô ca trong tay nâng lên hào hứng, mấy thằng con trai cũng hùa theo, bánh kẹo văng tung tóe, Hà mi nhai một miếng bím bím, lúng búng nói:

- Chụp hình đi !

Tán thưởng ý kiến của nhỏ, tụi nó vỗ tay ầm ầm, Cát Anh lôi từ trong túi ra một chiếc máy ảnh , tất cả học viên mỉm cười rạng rỡ, tụi nó tạo dáng đủ kiểu, Thế Bảo vươn tay, chụp lấy cái kính đang nằm gọn trên mắt thầy Vinh cười hề hề:

- Thầy cho em mượn tí.

Thầy Vinh nhăn mặt:

- Làm cái gì vậy. em đừng nói với thầy là em bị cận rồi nha.

Bảo xua xua cái tay, khê đeo cái kính lên mắt rồi lắc đầu lia lịa:

- Không , em đeo chụp hình cho nó đẹp, giống thư sinh ấy mà.

Ngậm nước giải khát trong miệng Thái Huy phun ra ngoài, cậu nhìn Thế Bảo bằng con mắt như không thể nào tin được:

- Trời ạ, có điên không ông nội, mày muốn tao lạy mày không hả, thư sinh cái con khi.

Ngọc Vi gật gù, nhỏ cho thêm một tép cam vào miệng:

- Ông Huy nói đúng, cho dù ông có dát vàng lên người thì vẫn chỉ là một tên xekô không hơn không kém.

Định đáp trả lại thì mắt Bảo mơ màng, đầu óc xoay vòng vòng, cậu ngã đổ xuống sàn nhà, Cả lớp trở mắt ngạc nhiên, cô Thủy hốt hoảng chạy lại:

- Thế Bảo em có sao không? Sao tự nhiên lại bị ngã thế này.

- Em ...em thấy chóng mặt.

Nhật Nam đập bàn cười toe toét:

- Ha ha cho chết, kính của thầy Vinh những ba độ rưỡi, trong khi mày bị cận không độ, đeo vào bị choáng váng alf đúng rồi, dậy đi tên đầu heo kia.

Bảo gãi gãi cái đầu, đứng dậy trả lại kính cho thầy Vinh rồi tu một hơi cốc nước Hà Mi đưa cho, mặt cậu mếu máo:

- Ai mà biết được !

- Thôi Hát một bài đi.

Thái Huy thay đổi chủ đề một cách nhanh chóng, Ngọc Vi gật đầu:

- Được đấy, cả lớp hát một bài nào.

Siết chặt tay nhau, trao cho nhau những cái ôm thật chặt, có đôi giọt nước mắt hòa lẫn vào tiếng cười chia tay.

"Ngồi lại bên nhau này bạn thân ơi

Ngồi lại bên nhau cùng hát ca

Bạn bè thân yêu cách xa lâu rồi
Giờ ngồi bên nhau hát ca vui đùa
Truyền lại cho nhau hơi ấm bạn bè
Ngồi lại bên nhau kể chuyện nhau nghe
Chuyện buồn chuyện vui chuyện chúng ta
Về ngày xa xưa ở bên ngôi trường
Về ngày hôm nay với bao ước vọng
Nắm chặt tay ta bước vững vàng

ĐK:

Nhớ những lúc gần bó bên nhau hôm nào
Nhớ ánh mắt lấp lánh trao nhau nụ cười
Nhớ tiếng nói tiếng hát thiết tha trong lòng
Và những ngấn nước mắt của ngày chia tay ta xa nhau
Hãy thấp sáng thấp sáng trong tim bạn bè
Những ước muốn ước muốn với bao hy vọng
Những sóng gió bão tố có nhau trong đời
Và nhớ gắng sống xứng đáng cho nhau.”

Cát anh mỉm cười nhìn các bạn, đôi mắt xa xăm buồn. Giờ này chắc Hà Nội đã trải dài một màu bằng lăng tím, những cơn mưa đầu mùa đang gội sạch cả một vùng trời Bắc nhi?

Giọng hát êm ái vang lên, mang theo gợn sóng trong lòng của những trái tim non dại, kết thúc nhẹ cái tuổi mười sáu đầy mộng mơ, khép lại cánh cổng của những rung động ban đầu và mở ra một cánh cổng khác nghiệt ngã hơn, đặng chất hơn và đau đớn hơn nhiều

27. Chương 27

Ba tháng sau.....

Những cơn mưa cuối hạ dai dẳng bám lấy trời Sài gòn cuối cùng cũng chịu tạnh. Những cánh chim chao nghiêng lướt trên nền trời ngọc bích, thậm chí trải dài một màu xanh vô tận, những giọt sương ban mai đọng lại trên cành cây trong khí trời mát mẻ của mùa thu. Đẹp một cách dịu dàng.

Sân bay.....

Giữa dàn người tập nập, len lỏi hình ảnh của một cô bé mặc đồng phục, mái tóc xoăn nhẹ màu nâu đồng xinh xắn đang bước đi vội vã, có thể va vào bất cứ ai nếu người đó lỡ may chặn đường. Chiếc ba lô sau lưng rung lên một hồi chuông nhẹ.

- Tớ đây, năm phút nữa tớ đến nhé.

Cát Anh cất chiếc điện thoại vào cặp, rồi nhanh chóng bước ra cửa sân bay, chỉ chờ khi nhỏ yên vị , là chiếc xe limo đen sang trọng vội vàng lăn bánh y hệt như chủ nhân của nó.

Học viện Angle....

Ba tháng không phải là quá dài đối với một kì nghỉ , nhưng nó lại giống như cả thế kỉ đối với một số người. Hôm nay là ngày khai trường, học viên trong học viện tập nập nói cười, xúng xính trong bộ đồng phục, khoe với bạn bè về kì nghỉ hè và những chuyến đi. Ở một góc nào đó của học viện có hai mươi chín học viên đang đứng đợi một người. Ngọc Vi sốt ruột xem đi xem lại cái đồng hồ, trong khi đó Hà Mi lại dậm chân tại chỗ sốt sắng.

Cát Anh lau lại mồ hôi trên trán, nhỏ bước xuống xe mà quên chào cả bác tài . Cố tìm cho ra chỗ của các bạn, trên môi nở một nụ cười đẹp như nắng vàng của buổi sớm mùa thu.

- Cát Anh, bọn tớ ở đây.

Ngọc Vi reo lên sung sướng rồi chạy lại ôm chầm lấy bạn, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má, long lanh nhẹ nhàng.

- Tớ nhớ cậu quá.

- Tớ cũng vậy, rất nhớ các cậu

Cát Anh dịu dàng đáp lại rồi khẽ liếc các bạn đằng sau, cả lớp Toán như vỡ òa, một niềm hân hoan lan tỏa trong những trái tim, ấm áp lạ lùng. Hà Mi phụng phịu lại gần, nhỏ làm mặt giận nhìn lớp trưởng:

- Cậu thiên vị quá, sao chỉ ôm mỗi Ngọc Vi vậy.

Cát Anh bật cười, nhỏ giang rộng vòng tay . Hà Mi cười tít, sau đó xua tay,:

- Thôi khỏi, tớ nói vậy thôi, mà cậu mới xuống máy bay à.

- Ừm, mới đáp máy bay mười phút trước đấy Mi khờ ạ.

Hà Mi cười tươi rói, nhỏ kéo lấy tay bạn:

- Vậy thì lên lớp thôi, tớ nhớ phòng học đến phát điên rồi này.

Thế Bảo gật gù, cậu xoay người bước đi trước, võ ngực tự hào:

- Để tớ dẫn đầu cho, đảm bảo nay nay chúng ta sẽ gặp nhiều may mắn.

Tiện tay, Nam bơ luôn cho Bảo một phát trên đầu, cậu nhăn mặt, rồi lắc đầu:

- Chưa lớn được thêm tí nào hả Tiểu Bảo bói .Mày dẫn đầu có mà cả năm lớp toàn đi đếm cổ, với lại bị thầy giám thị hỏi thăm hoài.

Thế Bảo kêu lên một tiếng, rồi thụt lùi ra đằng sau, khuôn mặt ỉu xìu thấy tội. Nhật Nam khoát tay, cậu nở một nụ cười dịu dàng nhìn Cát Anh:

- Lớp trưởng dẫn đầu đi nhá.

Cát Anh chép miệng, đã là học sinh lớp 11 rồi mà mấy cậu bạn này vẫn chứng nào tật nấy, nhắc tới nhỏ mới nhớ, khẽ đánh mắt qua, Khánh Đăng và Anh Kiệt bước đi sang song với nhỏ, chớp nhẹ mi mắt, một nụ cười nhẹ xuất hiện trên khuôn mặt đẹp buồn.

Tuy nhiên có một chuyện mà hầu như cả lớp Toán quên, đó là chạm mặt với lớp đối thủ của mình. Tại hành lang tầng ba của học viện, hình ảnh cách đây một năm trở lại, giữa ngưỡng cửa , hai lớp học đối đầu gặp nhau. Vẫn là cái điệu bộ khinh khỉnh như ba tháng trước, Anh Thư nhìn lớp Toán mỉa mai:

- Hôm nay lớp chọn một đi sớm nhỉ?

Nhỏ cổ nhún mạnh ba chữ lớp chọn một thật dài và nặng giọng. Cát Anh hơi cười, nhỏ chẳng buồn đáp lại, nhưng Ngọc Vi bên cạnh đã bắt đầu sôi máu, nhỏ nheo mắt cố giữ bình tĩnh rồi đáp trả lại:

- Ba tháng rồi không gặp mà cậu vẫn vậy nhỉ? chẳng thay đổi tẹo nào.

Anh Thư hiểu hàm ý trong câu nói của Vi, đó chẳng phải là ý muốn nói nhỏ trước nay đều ương ngạnh chảnh chọe vậy sao. Nặng gót dày thật mạnh xuống sàn nhà, nhỏ lừ mắt:

- hạ Ngọc Vi, ý cậu là gì.

Ngọc Vi cười giả lả, nhỏ nhìn thẳng vào mắt Thư nhẹ giọng:

- Tôi nói gì cậu phải biết chứ, nghe nói cậu thông minh lắm mà.

Anh Thư dường như muốn nhảy xổ lại mà cho Vi một trận te tua tơi bời, thấy tinh thần muốn cầu xé của đối phương Ngọc Vi hả hê vô cùng, nhỏ nhìn Thư đầy thách thức. Nhưng trước khi Thư kịp hành động thì giọng nói kẻo dẻo của Bảo Ngọc lại vang lên:

- Thôi mà các cậu, hôm nay là khai giảng, vạn sự khởi đầu nan các cậu không nên như vậy.

Ngọc Vi rợn gáy, quả thực lâu rồi không nghe cái giọng nói này của Bảo Ngọc bây giờ nhỏ thấy hơi sợ. Trúc Ly lại có vẻ mặt bình tĩnh hơn, nhỏ cạnh khóe:

- Ai dám động đến cái lớp ấy chứ, toàn là những kẻ dối trá cả mà.

Hay. Mắng người khác thẳng thừng như vậy, đúng là phong cách của Trúc Ly, có vẻ từ khi về lớp Anh tay nghề của nhỏ đã tăng lên rồi thì phải.

RENGGGGG.....

Lúc cuộc tranh cãi đang ở vị trí cao trào thì tiếng trống lại vang lên, tụi con trai thầm cảm ơn bác bảo vệ. Ngọc Vi cùng các bạn bước vào lớp để lại một cục bực tức cho cả lớp Anh.

Quên đi tình thế lúc nãy, trong lòng các học viên lớp Toán bây giờ đang vô cùng thoải mái, yên vị vào chỗ ngồi, tụi nó vuốt ve lại những chiếc bàn gỗ xinh xắn đã được trang hoàng lại bởi các chị lao công, phòng học bừng lên sức sống, ngập tràn một mùi hương thoang thoảng của những cánh hồng nhưng trên bàn giáo viên. Cô Hàn Thủy bước vào, tà áo dài trắng tinh khiết bay qua bay lại, nụ cười dịu dàng và ánh mắt trìu mến của cô hướng tới những học viên dưới kia:

- Chào các em.

- A lão bà bà, em nhớ cô gần chết.

Hà Mi reo lên, giọng nói có đôi phần nũng nịu, Cô Hàn Thủy cười nhẹ, mắng yêu:

- Nhớ cô hay là nhớ các bạn hơn vậy?

- Nhớ bằng nhau.

Hà Mi nháy mắt, miệng phụng phịu đáp lại cô.

- Gặp lại nhau vui chứ các em.

- Vâng ạ.

Ba mươi cái miệng lập tức hoạt động, nụ cười tươi rói, khuôn mặt rạng rỡ. Cô Hàn Thủy lại tiếp tục mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Vậy thì tốt, à quên, thông báo với các em một tin vui nhé, lớp ta có thêm một học sinh mới đấy.

Vừa dứt lời, tất cả các học viên đã nhìn cô chăm chú, Ngọc Vi ý nhị liếc qua nhìn Khánh Đăng và Anh Kiệt, giọng ví von, khiến hai anh chàng đỏ mặt:

- Thế không cho chọn lựa như năm ngoái nữa hả cô.

Cô Hàn Thủy nheo mắt tỏ vẻ không bằng lòng, rồi nhìn ra ngoài cửa:

- Em vào đây đi.

Một bóng người bước vào, cả lớp Toán mở mắt to hết cỡ. Đứng trên bục giảng là một cô gái có khuôn mặt đẹp mê hồn, mái tóc đen mượt thả tự do, nhưng lại toát lên một chút gì đó hơi lạ.....Không để ý đến thái độ chết sững của học viên, cô thủy lại tiếp lời:

- Đây là Hàn Tuyết, học viên mới của lớp ta, mong các em giúp đỡ bạn ấy nhé.

Sau hai giây đơ người, lớp Toán lại trở về như cũ, Thế Bảo đứng dậy xuýt xoa:

- Chà , đẹp quá nhỉ?

Mấy thằng con trai gật gật cái đầu tán thưởng, tụi con gái nguýt dài, đúng là bản chất ba hoa. Có ai đó khẽ nhếch mép cười, thì ra cái lớp này cũng vậy, hám sắc như những người khác mà thôi.

- Thôi nào các em, bây giờ Hàn Tuyết, em nói gì với các bạn đi.

- Chào, tôi là Hàn tuyết.

Lớp Toán lại được dịp tròn mắt, quả thực rất lạnh, từ ánh mắt tới giọng nói không có lấy một chút cảm xúc nào cả.

- Em muốn ngồi chỗ nào đây?

Cô Thủy quay qua hỏi nhẹ, ngay lập tức Cát Anh đứng dậy, nhỏ khẽ cười:

- Để bạn ấy ngồi cạnh em đi cô.

Giọng nói tựa làn gió vang lên , xua đi cái khung cảnh đông đặc của lớp học bây giờ.

- Được đấy, Cát Anh là lớp trưởng bạn ấy có thể giúp đỡ em.

Không nói thêm lời nào, Hàn Tuyết bước xuống chỗ ngồi cạnh Cát Anh. Hai mươi chín đứa hướng ánh mắt về bàn cuối. Hai cô gái ngồi đó giống như một bức tranh đẹp có nét tương phản. Lạnh và nắng ấm. Sẽ có chuyện gì xảy ra....?

28. Chương 28

Hôm nay là khai trường nên chỉ cần làm một số nghi thức đơn giản để đón các tân học sinh lớp 10 và phổ biến một số nội quy của học viện, vì thế mà các đàn anh đàn chị như lớp Toán tha hồ nói chuyện mà không sợ thầy giám thị hỏi tên. Sau khi cô Hàn Thủy bước ra khỏi lớp , phòng học chẳng khác nào cái chợ. Ngọc Vi xoay người xuống bàn Cát Anh, giọng nói vang lên một vài tia đắc ý:- Vui quá xá, vậy là lớp mình năm nay lại có 11 nữ rồi.

Cát Anh nheo mắt, cốc nhẹ lên trán bạn:

- Cậu thật là.....

Ngọc Vi bĩu môi, nhỏ nhướn lông mày lên cao, sau đó gật gật cái đầu:

- Chứ sao, cậu nói đi , năm nay dù lớp Anh có cản trở thế nào thì cái nhan sắc của Tuyết cũng làm điều đứng các anh chàng cho xem.

Nghe tới tên mình, Hàn Tuyết nhúm mà lại, khuôn mặt lạnh tanh hơi biến sắc, Tuyết ư? gọi tên nhỏ thân mật quá nhỉ, vẫn yên lặng không nói một câu nào, nhỏ vẫn đang chăm chú vào cuốn sách Toán trên bàn học. Ngọc Vi khẽ đánh mắt qua nhìn nhỏ một chút, rồi lại quay về chỗ cũ.

- Sáng mai là phải dọn tới kí túc rồi, hay tối nay đi chơi nha

Hà Mi gật gù, nhỏ vỗ tay đôm đốp:

- Tớ tán thành.

- Tôi nữa.

Thế Bảo hồng hộc chạy vuóng, giơ tay phát biểu ý kiến, hệt như sợ người khác tranh phần, Ngọc Vi đậm thẳng một phát vào chân Bảo , nhỏ quắc mắt nhìn bạn:

- tôi nói cho ông đi hồi nào?

- Đi đâu thế?

Nhật Nam cũng hồ hởi xen vào, gì chứ mấy vụ này cậu khoái nhất, nhưng ngọc Vi chưa kịp trả lời đã bị Cát Anh ngăn lại:

- Không được đâu, tuần này còn nhiều việc lắm, với lại chúng ta phải xem xét vườn hồng, ba tháng rồi còn gì nữa.

Ngọc Vi tắc lưỡi, nhỏ áy náy gãi đầu:

- Ủ nhĩ tớ quên mất, mà nghe nói ban giám hiệu tổ chức cái cuộc thi gì gì đấy.

- Nữ sinh thanh lịch.

Thái huy tốt bụng giúp đỡ bạn, không quên bồi thêm một câu:

- Mà bà hỏi làm gì, lớp mình làm gì có đủ tiêu chuẩn mà tham gia

Cho ngay một cuốn vở lên đầu bạn, hai tay Vi chống nạnh, mắt lừ lừ nhìn Huy bức bối:

- Nói cái gì vậy hả? thế thì đến hôm đó, ông đi cổ vũ cho nhỏ Anh Thư đi.

- Thì nói là nói thế.

Huy lúng túng, mặt cậu đỏ rần lên, bà la sát này mà giận thì cả trời cũng không đỡ nổi. Anh Kiệt và Khánh Đăng bước xuống nhìn nhóm bạn, con mắt Kiệt đảo xung quanh, khẽ nhăn mặt:

- Làm gì mà tình hình căng thẳng thế.

- Hỏi cái tên chết bầm ấy đi.

Vi tức giận gạt phăng tay Kiệt ngồi xuống, không quên liếc tặc lưỡi nhìn rùng rợn, khiến cho cả đám con trai đứng cạnh đó cũng phải nổi da gà. Kiệt mỉm cười lấy lệ rồi xoa xoa bàn tay:

- Lại chuyện cuộc thi Nữ sinh thanh lịch chứ gì? Lớp mình có lẽ không tham gia nhỉ?

Phập...

Hứng trọn một cùi chỏ đau điếng từ Ngọc Vi, Kiệt ôm bụng cúi người xuống mặt nhăn nhó, Thế Bảo nhìn cậu mà lòng cảm thông sâu sắc, trong khi đó tụi con gái lại cười phá lên thích thú. Cát Anh lắc đầu nhẹ:

- Thôi được rồi Vi, các cậu ấy nói cũng không sai..

- Thấy chưa...

Chỉ cần câu nói ấy từ lớp trưởng là thế Bảo lại vội vã vênh mặt lên, nhưng chưa đầy 0.01 giây sau, ánh mắt lăm le của Ngọc Vi đã nói lên tất cả, Bảo rụt mặt về, khẹp người sau Nam may ra mới giữ gìn được mạng sống.

Dù miệng không phát ra một từ nào, nhưng bộ não của Hàn Tuyết lại thu nhận tất cả những thông tin vừa rồi của tụi nó, vẫn chú tâm vào cuốn sách, nhưng trong đầu nhỏ lại suy nghĩ nhiều chuyện khác. Những chuyện không ai biết và cũng không ai có thể ngờ tới.

Phòng bên cạnh.....

Anh Thư vuốt lại chiếc váy đồng phục, khuôn mặt hằm hằm đáng sợ lúc này đã được thay vào bởi một nụ cười rạng rỡ như thiên sứ, lướt con mắt nhìn khung cảnh lớp học một chút, nhỏ lên giọng liếc Đạt Khoa:

- Mấy chậu kiểng tao mua trên Đà Lạt mà để đâu rồi.

Khoa cắn môi nhẹ:

- Dưới góc lớp ấy.

Nghe tới đó thôi, là mặt Thư đã tối sầm lại, nhỏ nhìn Đạt Khoa chòng chọc:

- Mà có biết là mấy chậu kiểng đó đáng giá bao nhiêu không àm vút lung tung thế hả?

- Tớ...tớ không biết.

Khoa run bắn người, giọng nói có đôi phần sợ sệt. Anh thư chỉ tay thẳng về dưới góc lớp, rít lên:

- Còn đứng đó nữa à, xuống đưa lên nhanh.
- Ừm tớ xuống.

Lật đặt ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới, Khoa lén lau những giọt mồ hôi trên trán, sống cùng Anh Thư thêm một thời gian nữa, chắc cậu mặc bệnh tim thật luôn quá. Bảo Ngọc cất hộp sơn móng tay vào cặp, miệng ngúng nguẩy:

- Cái vụ nữ sinh thanh lịch tính sao đây.

Khẽ chỉnh lại mái tóc, giọng Thư đều đều vang lên:

- Mà nghĩ ai xứng đáng nhất trong lớp này.
- Mà hỏi tao, tao biết hỏi ai.

Không vừa ý với câu trả lời của Ngọc, chân mày Thư cau lại, có chút gì đó đáng sợ hơn nhiều:

- Mà định chọc tức tao đấy à.

Bảo Ngọc cười khẩy, chăm chăm lại mấy cái móng tay, nhỏ nhẹ giọng:

- Đâu dám, ai dám chọc tức vị lớp trưởng đáng kính này chứ, ý tao là trong lớp này còn có Trúc Ly nữa mà.

Nhắc tới Thư mới nhớ, Trúc ly hiện đang là một hotgirl rất nổi trong tuổi teen bây giờ, nếu như cuộc thi này nhỏ tham gia thì Trúc Ly sẽ không để yên cho nhỏ, còn nếu nhỏ không tham gia thì chẳng khác nào nói cho bàn dân thiên hạ biết lớp trưởng của lớp 11 Anh kém cỡ vô cùng.

- Hay là bỏ phiếu.

Bảo Ngọc khẽ nhủ mày, nhưng cơ mặt lại giãn ra nhanh chóng:

- Thứ nhất, nếu bỏ phiếu bình thường mày sẽ thắng vì tất cả đều sợ mày và Trúc Ly sẽ không chịu, còn nếu bỏ phiếu kín thì mày thua là cái chắc

Dường như không còn đủ bình tĩnh khi nghe lời phân tích tận tình của Ngọc nữa, Anh Thư đã nổi cộc lên, mắt sòng sọc:

- Ý mày là gì, chẳng nhẽ bọn nó không thực sự thích tao.
- Cái đó là sự thật.

Bảo Ngọc thẳng thừng thừa nhận mà không thềm để ý dù chỉ một giây mặc dù Anh Tư gần như đang bốc hỏa. Ngay chính lúc đó một cơn mưa rào ngang qua, làm dịu đi cái nóng của Thư lập tức:

- Cậu cứ tham gia đi, tôi sẽ không nhúng tay vào đâu.

Giọng Trúc Ly vang lên, khàn khàn, nhưng hơi gượng gạo. Anh thư giật mình quay người lại đằng sau, lí do gì khiến cho Trúc Ly thay đổi như vậy.

Đi hẳn về chỗ ngồi, bỏ lại cái nhìn ngơ ngác của nhỏ lớp trưởng và Bảo Ngọc, Trúc ly chớp nhẹ mi mắt, cúi mặt xuống bàn. Lí do ư? Vì nhỏ đã gặp người ấy, người có thể cho nhỏ tất cả cũng như có thể lấy đi của nhỏ tất cả, một ánh mắt thôi, là Trúc Ly đã hiểu phải làm như thế nào.

29. Chương 29

Mới vào đầu năm học nhưng học viện Angle đã vô cùng náo động, nguyên nhân chính là do cuộc thi Nữ sinh thanh lịch sắp được tổ chức vào chủ nhật tuần này. Thế nhưng lớp Toán vẫn bình chân như vại, ngồi

chém gió và ăn quà vặt.

8h30'

Cứ tưởng rằng cuộc sống ấy của lớp 11 Toán sẽ bình lặng trôi qua, nhưng đang trong giờ ra chơi thì Thế Bảo tức tốc chạy vào, trên tay cầm sẵn một tờ giấy màu trắng còn nóng mới in ra. Lau lại những giọt mồ hôi trên trán, cậu không dám chần chừ thêm một giây nào nữa mà báo cáo thẳng với Cát Anh:

- Chết rồi, không xong rồi.

Ngọc Vi ngồi bàn trên khế nhúu mày lại, nhỏ cho gói bánh xuống bàn rồi nhả mắt nhìn bạn:

- Có chuyện gì mà ông la làng lên thế.

- Không la mới lạ, nhà trường mới có thông báo, tất cả các lớp đều phải có thí sinh tham gia cuộc thi Nữ sinh thanh lịch lần này.

Giật phăng tờ giấy thông báo trên tay Bảo, mắt nhìn chăm chú vào những dòng chữ trong đó, Vi há hốc mồm:

- Thế này là sao chứ, rõ ràng lúc đầu ban giám hiệu đồng ý là thí sinh tự nguyện rồi mà.

Thế Bảo ngồi xuống ghế, cậu thở dài thườn thượt, giọng nói lí nhí vang lên:

- Nghe nói là do lớp Anh đưa ra ý kiến thì phải?

- Cái gì .

Vừa nghe câu trả lời từ Bảo cả lớp Toán đã hét toáng lên, Hà Mi đấm thành thịch lên bàn, uất ức lên tiếng:

- Không thể nào, tại sao lại là cái lớp rắc rối ấy chứ.

Vi tức giận đến nổi vò nát tờ giấy trong tay, mắt nhỏ sòng sọc, hai bàn tay siết chặt với nhau:

- Chúng muốn chơi lớp mình đây mà, cái vụ đi đếm cỏ năm ngoái còn nhớ dai lắm ấy chứ.

Lại một lần nữa lớp Toán nháo nhào lên, bây giờ không phải là lúc để đòi co với cái lớp Anh ấy, mà quan trọng là sẽ cử ai đi thi đây. Cả lớp có mười à không mười một đứa con gái, nhưng mà chắc chắn sẽ không ai chịu đứng lên bục sân khấu chứ đừng nói tới chuyện đi thi, không phải tụi nó nhất mà tại không muốn rườm rà thôi.

- Thôi nào các cậu, thử một lần cho biết có sao đâu.

Hai mươi chín cái đầu ngoảnh về nơi phát ra tiếng nói, nữ lớp trưởng xinh đẹp của họ vẫn ngồi đó, dán mắt vào cuốn tiểu thuyết mới mua, nhẹ nhàng nhưng đó chắc chắn là quyết định của nhỏ. Ngọc Vi thắc mắc, nhìn thẳng vào mắt nhỏ tò mò.

- Nhưng ai sẽ tham gia cuộc thi đây.

Cát anh hơi cười, mắt vẫn không rời khỏi trang truyện:

- Hàn Tuyết.

Người bên cạnh nhỏ khẽ đánh mắt sang, khóe miệng hơi nhếch lên, một nụ cười nhạt thếch, Hàn Tuyết đã nghe nhưng nhỏ coi chuyện đó là vô nghĩa, trên đời này cái gì nhỏ đã không muốn thì đó ai ép được, một Vũ Cát Anh chứ mười Vũ Cát Anh thì đó vẫn là chuyện của lớp Toán, nhỏ không muốn bận tâm và cũng không có hứng thú để bận tâm. Ngọc Vi ái ngại liếc Hàn Tuyết một chút, đôi mắt to tròn của nhỏ nheo lại:

- Liệu cậu ấy có chịu không?

Hỏi là hỏi Cát Anh nhưng lại có vẻ mang tính dò xét nhiều hơn, Cát anh vẫn im lặng, một lúc sau nhỏ ngược khuôn mặt mình lên, khẽ cười:

- đương nhiên là chịu.

- Điền rõ.

Hai chữ đầu tiên phát ra từ miệng của cô bạn lạnh lùng mới đến khiến cho cả lớp đơ toàn tập, chân mày Nhật Nam hơi co lại nhưng nhanh chóng dần ra khi nhìn thấy nụ cười trong veo từ ánh mắt của Cát Anh, nhỏ vẫn bình thản, hơi nghiêng người:

- Tùy cậu thôi, nhưng mà tớ nói trước vượt qua cuộc thi này cậu mới chính thức là học viên lớp Toán.

Giật mình, Hàn Tuyết trong phút chốc bỗng cảm thấy hơi sợ, chẳng nhẽ....không thể nào. Vẫn im lặng như một pho tượng băng lãnh, nhưng khuôn mặt nhỏ lại có chút biến đổi:

- Nếu không thì sao?

Hai mươi chín học viên còn lại có thể nhìn thấy sự đối đầu ngang ngạnh trong cách nói của Hàn Tuyết với Cát Anh, rõ ràng là Tuyết vẫn không chịu khuất phục. Lại một lần nữa Cát Anh mỉm cười, đôi mắt đen tuyền nhấp nhệ:

- Cái này cũng tùy cậu.

Hai chữ “tùy cậu” vang lên một lần nữa, nhẹ nhàng thoảng qua như một làn gió nhưng lại có sức công phá kinh khủng đến tâm hồn băng lãnh của Tuyết. Mục đích của nhỏ chính là làm thành viên chính thức của lớp Toán, nhưng nếu....

Nín thở là hành động duy nhất của những người đang ngồi và đứng trong cái phòng học này, chỉ có hai ba câu từ qua lại, nhưng lại mang sắc thái của một trận chiến ngầm ngầm, ai sẽ thắng:

- Làm sao để biết là thành viên chính thức của lớp Toán hay không?

- Rất đơn giản.

Cát Anh nhẹ nhàng vén tay áo lên, để lộ một chiếc lắc bằng bạch kim rất đẹp, một viên đá rubi màu trắng được đính từ mặt sau của chiếc lắc hình cánh chim bồ câu. Hơi bất ngờ, sau vài giây ngạc nhiên hiện rõ trong đôi mắt màu nâu đậm. Hàn tuyết trở về là một tảng băng như lúc đầu.

- Được, tôi đồng ý.

Anh Thư xem đi xét lại mấy mẫu thiết kế mà Bảo Ngọc mới đưa vào, đây đều là những trang phục đắt tiền ở các shop thời trang cao cấp được chọn lựa kĩ càng. Sau khi xem qua một lượt, Thư gật gù tỏ vẻ hài lòng:

- Được lắm, may quả không hổ danh là con gái của nhà thiết kế thời trang Bảo Hân nổi tiếng.

Ngọc cười khẩy, chuyện đơn giản này với nhỏ chưa cần đến một tiếng đồng hồ, đã được thông báo, tất cả các lớp đều phải tham gia thì chắc chắn phải hạ gục lớp Toán một cách hoàn hảo, một cơ hội hiếm có để chứng minh cho cái lớp ấy biết lớp Anh đáng gờm như thế nào.

- Ha ha, để xem lần này, cái lớp ấy còn vênh mặt được bao lâu nữa.

Anh Thư dương dương tự đắc cười hả hê, trong lòng nhỏ cũng đang sướng rơn lên, cho lớp toán một vố thật đau, cho chúng ê chề nhục nhã trước toàn học viện, đó chính là mục đích của nhỏ.

- May tin là chúng ta sẽ thắng chứ.

Nụ cười trên một vệt tắt, thay vào đó là một chút khó chịu của Anh Thư khi nghe câu hỏi từ Bảo Ngọc:

- May nghĩ sao mà hỏi tao câu đó.

- Thì hỏi là hỏi vậy, may nên nhớ con nhỏ Cát Anh có thể mê hoặc bất cứ ai nhìn thẳng vào nó. Và đám khán giả bên dưới cũng không ngoại lệ.

Dừng tay lại, mắt Thư tròn tròn nhìn Ngọc:

- Có khi nào nhỏ Cát Anh sẽ tham gia không.

Lướt qua một vài tia lo sợ trên khuôn mặt Anh Thư, khiến Bảo ngọc không nhịn nổi cười:

- May sợ rồi sao.

Lập tức quay mặt đi chỗ khác, Anh Thư lúng túng, ừ !thực sự nhỏ có đôi chút lo ngại, Cát Anh rất ít khi ra khỏi phòng học, đến trường lại muộn thường xuyên nên đa số tất cả các học viên trong học viện đều không biết mặt nhỏ, một vẻ đẹp thánh thiện bị Thư cho là giả tạo ,nhưng lại luôn khiến nhỏ ghen tị, không mặn mà sắc sảo như nhỏ, nhưng con người ấy lại có một sức hút rất lớn, giống như một thổi nam châm cuốn người ta chạm vào đôi mắt đen tuyền tuyệt đẹp ấy. Đó là điều khiến Thư lo ngại, lỗ như....

- Cát Anh sẽ không tham gia đâu.

Câu nói của Huyền Lam khiến cho cả hai người giật nảy, Bảo Ngọc khẽ nhúu mày, khuôn mặt nhu mì co lại:

- Ý mày là sao?

Huyền Lam ngồi xuống ghế chân vắt hình chữ ngũ, thông thả nói:

- Nghe nói lớp Toán mới có thêm thành viên mới.

Ngọc thở hắt ra, phui phui cái tay, giọng uể oải:

- Cái này tao biết từ hai ngày trước rồi.

Lam lắc đầu nguây nguẩy, hành động ấy của nhỏ khiến Anh Thư chú ý:

- Thế rốt cuộc là có chuyện gì.

- Nghe nói con bé mới chuyển đến rất xinh, và nó sẽ đại diện cho lớp Toán thi cuộc thi Nữ sinh thanh lịch lần này.

Nhỏ vừa dứt lời, Trúc Ly đã hồng hộc chạy từ bàn dưới lên, mặt nhỏ vẫn còn hiện ra một vài tia thẳng thốt:

- Người đó là ai....

- Tao nghe mấy con nhỏ bên ấy tám với nhau là nó tên Hàn Hàn gì ấy.

Hai mắt mở to tròn hết cỡ , Trúc Ly đơ mình ra như một pho tượng, Hàn Tuyết ư? ai lại có thể khiến ột con người như Hàn Tuyết chấp nhận làm cái việc vớ vẩn này, tham gia cuộc thi ư?

- Vậy thì tốt rồi.

Cơ mặt Anh Thư giãn ra chưa kịp, thì giọng nói của Trúc Ly lại khiến nhỏ sững người:

- Hàn Tuyết không đơn giản thế đâu.

30. Chương 30

Chủ nhật....

Màn đêm buông xuống thật mau, nhường chỗ trú ngụ cho ánh trăng tròn và những vì sao lấp lánh trên kia, phía sân trường học viện Angle , khung cảnh thật nhộn nhịp, ánh đèn điện hắt ra từ những dụng cụ trên sân khấu khiến cho Ngọc Vi ờ mắt, nhưng nếu để ý kĩ chúng ta vẫn thấy được hành động khác thường của nhỏ, mắt vẫn dán vào chiếc đồng hồ chăm chăm, trên mặt hiện ra một vài tia lo lắng. Hà Mi e ngại hỏi nhỏ:

- Làm sao bây giờ sắp tới giờ khai mạc rồi mà Tuyết vẫn chưa đến.

Cả lớp Toán đang đứng dưới tán lá của cây phượng già, chờ đợi một người. Cát Anh vẫn bình thản xem xét xung quanh, buổi tối nên nhỏ ăn mặc khá nhẹ nhàng , một chiếc váy màu kem ngang tới đầu gối, thân váy hơi xòe, mái tóc xoăn nhẹ màu nâu đồng được cài thêm một kẹp nơ đơn giản, chỉ có thể thôi nhưng cũng đủ khiến cho tâm hồn của những người đối diện lạc lên chín tầng mây. Và Khánh Đăng là một biểu hiện rõ nhất. Cậu đơ ra đó, ngẩn ngơ một cách say sưa, khiến cho Anh Kiệt đứng cạnh cũng phải thấy xấu hổ thay, Kiệt dùng cùi chỏ huých Đăng một cái. Khuôn mặt nhẵn lại, dường như đã thoát khỏi cái mê cung do chính mình tạo ra, Đăng mới nghiêng người, neoh mắt qua nhìn Kiệt:

- Cậu sao thế hả?

- Còn sao nữa, có mức độ thôi chứ.

Hiểu ý bạn, mặt Đấng dần biến sắc, chẳng lẽ cậu thể hiện đến mức thái quá vậy sao, nhưng ngay lập tức giọng nói của Cát Anh vang lên dập tắt ngay những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu cậu:

- Cố chờ một chút đi, cậu ấy sẽ đến thôi mà.

Hà Mi sốt ruột:

- Nhưng mà năm phút nữa chương trình chạy rồi. Có khi nào cậu ấy bị sao không?

Câu nói của nhỏ dường như lại là bất công tắc mở cho những nghi ngờ trong tất cả. Lớp Toán lại chìm trong im lặng, lo lắng cho cô bạn Hàn Tuyết này còn nhiều hơn lo cho cái cuộc thi thanh thanh lịch lịch gì gì ấy.

5 phút sau.....

Mọi chỗ ngồi đã được sắp xếp đầu vào đây, đèn trên sân khấu sáng lên nhiều màu sắc hơn, MC bước ra trước tràng pháo tay nồng nhiệt của các học viên trong toàn học viện.

- Thưa tất cả quý thầy cô và các bạn thân mến, những cánh phượng hồng đã gấp lại trong trang sách, tiếng ve ồn ã đã vội vã chia tay mùa hè, lại đến cái tháng chín nô nức tựu trường, tà áo trắng tinh khôi lại dập dìu bay trong gió mùa thu nhẹ nhẹ, hôm nay dưới ngôi trường đã tròn năm thập kỷ này cuộc thi Nữ sinh thanh lịch được tổ chức như một kỷ niệm đáng nhớ thời học sinh, tôn vinh lên vẻ đẹp thanh khiết của những thiếu nữ đang ngồi trên ghế nhà trường. Như một lần chạm vào ký ức của sự trong sáng hồn nhiên đầy mộng mơ.....

Dân văn có khác, viết và nói cứ như gió bay bay, trong khi các học viên của học viện đang chìm đắm trong cái không gian do chị MC vẽ ra ấy, thì lớp Toán lại hoàn toàn không ổn. Ngọc Vi liên tục nhìn đồng hồ, hai con mắt nhỏ đã mỏi nhừ. Hà Mi đi qua đi lại, trong lòng như kiến cắn, ruột gan tâm can đưa nào đưa nấy cứ như ngồi trên đồng lửa. Một lần nữa tiếng MC lại vang lên:

- Tiếp theo chương trình là phần thi trang phục, phần này sẽ để cho thí sinh tự do bộc lộ cá tính của mình, mỗi thí sinh tối đa được mười điểm.

Lời MC vừa dứt, ánh đèn sân khấu mờ lại rồi chợt bừng sáng lên.

- Thí sinh thứ nhất Đặng Mai Lan, lớp 10 Văn

-

-

Thí sinh thứ hai mươi chín Kiều Anh Thư, học viên lớp 11 Anh.

Anh Thư bước ra, trong bộ trang phục màu vàng nhạt vô cùng đáng yêu, khác với các thí sinh từ nãy tới giờ nhỏ không cầu kì trong quần là áo lượt, chỉ đơn giản là một bộ cánh nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy các hình tiết hoa văn trên chiếc váy vô cùng tinh xảo. Người ta thấy trong bộ váy áo đó, cô bé lớp trưởng của lớp 11 Anh vô cùng thánh thiện và đẹp đẽ, tất cả những anh chàng phía dưới không kìm nổi lòng mình mà ngây dại. Nụ cười tươi như hoa hiện lên rạng rỡ kèm theo một cái nháy mắt càng làm cho toàn học viện....điều đứng.

Đúng là sức mạnh vô biên.

- Vâng rất cảm ơn phần trình diễn ấn tượng của bạn Anh Thư

Cái này là nằm ngoài kịch bản, chắc chắn là thế, ngay cả một chị gái xinh xắn học lớp 12 Văn mà còn mê tít cái phong cách ấy nữa là. Nhưng mà dù sao chị MC vẫn còn đủ lí trí để gọi tên người cuối cùng

- Hàn tuyết, học viên lớp 11 Toán.

Dưới khán đài bắt đầu nhao nhao, cái tên này đúng là lạ thật, lớp học thần tượng của họ, họ nhớ rõ từng cái tên, sao lại có cái tên này lòi ra vậy, thế mà cứ nghĩ sẽ được dịp chiêm ngưỡng nhan sắc của nữ lớp trưởng Vũ Cát Anh cơ đấy. Nhưng 1 phút sau đó, sân khấu vẫn vắng lặng, MC kiên nhẫn đọc lại một lần nữa:

- Hàn Tuyết lớp 11 Toán

Hai phút nữa trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì, thầy giám thị bên dưới khẽ nhắc nhở, chị MC gật đầu và khéo nở một nụ cười gượng gạo:

- Vì một số lí do nào đó, thí sinh lớp Toán chậm trễ vòng này, vì thế bạn ấy chưa có điểm.

Đèn sân khấu lại mờ đi, Anh thư khẽ dẫu một nụ cười đắc ý, lớp Toán lo lại càng lo hơn. Phần thi ứng xử, mỗi bạn trả lời một câu hỏi và đương nhiên với sự chuẩn bị kĩ càng thì Anh thư đã đạt được con mười tuyệt đối từ ba vị giám khảo ngồi dưới kia. Cô Hải Thu mỉm cười hài lòng với thành tích mà nhỏ đạt được.

Lại một lần nữa phần thi ứng xử của lớp 11 Toán không có thí sinh, ngậm ngùi nhận lấy thêm một điểm không tròn trĩnh.

Từng giờ từng phút lớp Toán đang nóng lên, cô Hàn Thủy sốt ruột len qua đám học trò, chạy đến chỗ tại nó, giọng vội vã:

- Hàn Tuyết vẫn chưa đến à.

- Chưa cô ạ, đáng nhẽ ra hôm thứ bảy em nên bảo bạn ấy ở lại kí túc xá mới đúng, tại em cả.

Hà Mi bắt đầu thút thít:

- Lỡ như có chuyện gì thì sao cô.....

Cô thủy ôm nhỏ vào lòng, trấn an:

- Không sao đâu em, chắc bạn ấy bận việc gì đó thôi. Em đừng lo.

Lòng cô bây giờ cũng đang rất khó chịu. Trong khi đó cuộc thi lại tiếp tục diễn ra, sắp tới là phần thi tài năng của Anh Thư, và theo nhiều người dự đoán à không chắc chắn, vương niệm hoa khôi thanh lịch sẽ thuộc về cô bạn lớp trưởng của lớp 11 Anh chuẩn mực này.

Cùng lúc đó, tại cổng trường.....

Khẽ dựa thân mình vào chiếc xe BWM đỗ cạnh đó, Hàn Tuyết lảng lạng theo dõi những cử chỉ của những người bên trong, nhỏ đứng đây đã gần hai tiếng đồng hồ rỗng rã, từ lúc cuộc thi mới bắt đầu. Một nụ cười nhạt nhẽo, một ánh mắt vô hồn, băng lãnh đang quan sát hành động của toàn học viện. Ở chỗ này nhỏ cũng có thể nhìn thấy được những gì đang xảy ra với lớp Toán, khẽ nhếch mép,, nhỏ búng ngón tay tanh tách.

Vũ Cát Anh....chỉ một lời đe dọa đó có thể hạ gục được nhỏ sao..... không thể nào. Hai thân ảnh mặc áo vest đen đứng bên cạnh, khuôn mặt lạnh như tiền đang sẵn sàng chờ lệnh, kinh nghiệm suốt mười năm làm vệ sĩ cho cô chủ này khiến họ cũng phải khâm phục nhỏ. Lạnh lùng quá mức.

- Về .

Hàn Tuyết khoát tay, buông ra một chữ rồi quay người bước vào cánh cửa xe

Trò chơi chấm dứt.

Bây giờ đang là phần dự thi của Anh Thư, với một điệu múa tình tẻ uẩn chuyển, nhưng với nhỏ, nó còn nhạt hơn cả nước lọc.

Xe khởi động, bánh xe quay dần.....

Điện thoại rung lên.....

Hàn Tuyết mở máy, khẽ nhúu mày, khuôn mặt tuyệt mỹ nhăn lại.....một số mới.

- Tôi cho cậu năm giây để bước vào trường.

Rõ ràng đây là giọng của.....Cát Anh. Sao lại có số của nhỏ?

- Tôi mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Người ở đầu dây bên kia khẽ cười:

- Hai tiếng đồng hồ dựa lưng vào xe ô tô là quá đủ rồi đấy. Nếu cậu không vào thì từ ngày mai cũng đừng vào học viện nữa.

Hàn Tuyết hơi cau mày lại khi nghe câu nói từ Cát Anh, chẳng nhẽ cậu ta đã phát hiện ra nhỏ, vậy tại sao lại không gọi nhỏ vào. Thực ra Cát Anh biết đến sự có mặt của Hàn Tuyết này từ lúc chiếc xe đen đỗ phịch xuống cổng trường, nhưng nhỏ muốn cho qua, tuy nhiên, nhỏ không thể để Hà Mi khóc thế này được, những ai khiến cho học viên lớp Toán khóc...thì nhỏ sẽ không để yên.

- Cậu nghĩ mình là ai?_ Hàn tuyết vẫn ngang bướng hỏi lại.

- Tôi nói được là làm được, tôi không biết cậu vào lớp Toán với mục đích gì, nhưng ngay lập tức cậu vào đây cho tôi.Nếu không đừng trách tôi vô tình.

- Cậu cứ thử đi.Tôi không ép.

Tuyết vừa dứt lời thì cánh cửa lại ô tô bật mở, hai vệ sĩ của nhỏ đã chực sẵn ở đấy.

- Về thôi.

- Cô chủ, cô phải vào.

Như không thể tin vào mắt mình nữa, đồng tử nhỏ nhú lại, hơn mười năm nay họ chưa dám cãi lại nhỏ một câu nào, sao bây giờ...

- Cô chủ không nên đắc tội với người ấy.

Người ấy? Là Cát Anh sao ?

Hàn Tuyết bước vào sân học viện, trong lòng có chút bức tức, nhưng tuyết nhiên trên khuôn mặt vẫn lạnh như mọi ngày. Cát Anh khẽ nở một nụ cười, đôi mắt đen tuyền của nhỏ khép hờ lại . Nhìn thấy Tuyết, Hà Mi vội lao vào, níu lấy cánh tay bạn , reo lên vui mừng:

- Hàn Tuyết cậu tới rồi, may quá, vậy mà tớ cứ tưởng...

- Tưởng gì ?

Khuôn mặt Tuyết nhăn lại, đôi mắt liếc nhanh qua chỗ tay áo mình đang bị Hà Mi bầu vú lạnh lùng hời, Mi thút tay vào, nhỏ lau lại khuôn mặt tèm lem nước, mỉm cười nhìn bạn:

- À, không có gì ? Tại tớ và các bạn lo cho cậu thôi.

Nói đoạn nhỏ kéo tay Ngọc Vi tới ,hai mắt long lanh còn đọng lại vài giọt nước mắt. Cô Hàn Thủy thở phào nhẹ nhõm, lòng cô dịu lại mặt cô thoáng có nét cười. Đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó ,Ngọc Vi la lên thất thần:

- Chết rồi, Anh Thư sắp thi xong rồi , Hàn Tuyết cậu nhanh lên đi đừng để mọi người chờ nữa.

Miệng nhếch lên, nhỏ hờ hững đáp lại sự sốt sắng của Vi:

- Cần thứ gì nữa?

Vi nhăn mày liếc qua bộ đồng phục Hàn Tuyết đang mặc trên người, không thể ăn mặc đơn giản thế này được, nhưng bây giờ kiểm đầu ra quần với chũ áo, cũng tại nhỏ sơ suất cứ nghĩ Tuyết sẽ tự chuẩn bị được, hay là không thi nữa? Không được, nếu như vậy thầy giám thị sẽ bầm nhỏ lớp Toán ra mất, ánh mắt hàn học lúc này tới giờ thầy nhìn cả lớp nhỏ còn thấy sồn gai ốc, bây giờ mà không tham gia coi như là đi đếm cổ cả tháng.

- Còn hai phút, cậu vào thay đi.

Cát Anh chìa ra một túi xách nhỏ, mỉm cười nhìn Tuyết. Ngọc Vi hiểu ý, vội vã kéo thẳng tay Tuyết vào phòng thay đồ của học viện, mà không để ý rằng khuôn mặt cô bạn này đang co lại. Vũ Cát Anh....đúng không phải là tay vừa.

- Bây giờ là phần thi cuối cùng của bạn Hàn Tuyết, đến từ lớp 11 Toán.

Chị MC cất giọng trong trẻo gọi tên thí sinh , nhưng cũng đã chuẩn bị tinh thần cho sự việc diễn ra như hai phần thi trước. Đang lúc định cầm mic lên thông báo kết thúc thì trong cánh gà một người con gái bước ra. Tay cầm mic vẫn để lơ lửng giữa không trung, chị MC dơ ra toàn tập.

Bỏ mặc tình trạng ấy , Hàn Tuyết bước lại gần chiếc đàn piano đặt giữa sân khấu. Lại một lần nữa, học viên bên dưới nằm trong tình trạng.....thất thần. Trên sân khấu hình ảnh một cô gái mặc chiếc váy trắng muốt chạm đầu gối đang nhẹ nhàng lướt từng ngón tay trên những phím đàn,khuôn mặt toát lên một vẻ đẹp thánh thiện đến không ngờ , mái tóc đen mượt chấm lưng thả xuống như dòng suối , trên đầu đội một vòng hoa được kết từ những bông hồng bạch còn đọng sương đêm. Ánh đèn sân khấu cũng không thể tỏa sáng bằng vầng hào quang xung quanh con người ấy. Khuôn mặt không có lấy một nét cười, băng lãnh càng khiến cho người ta bị hút hồn hơn bao giờ hết. Im lặng, không gian của học viện Angle thiếu mức có thể chết đi vì nghẹt thở.Đó là người có cái tên Hàn Tuyết sao? học viên lớp Toán quả là những kẻ phi thường.

Ở một góc nào đó, Cát Anh vẫn đang lắng nghe giai điệu du dương từ bản nhạc của Hàn tuyết. Nếu như nhỏ đoán không nhầm thì ở một góc khác, nữ lớp trưởng của lớp 11 Anh đang điên lên vì giận. Phải rồi bây giờ trong học viện chỉ có hai người hoàn toàn tỉnh táo. Chính là nhỏ và Anh Thư.

Bản nhạc đã kết thúc nhưng tất cả các học viên và thầy cô giáo vẫn cứ như bị thôi miên. Ngọc vi thoát khỏi cảnh ấy, nhỏ nhìn chăm chăm vào Hàn Tuyết , miệng xuýt xoa:

- Tuyết cú mèo, phen này lớp anh coi như bẽ mặt.

Cát anh nheo mắt, nhỏ vuốt lại mái tóc ra đằng sau, khẽ cười:

- Anh Thư vẫn nhận được vương niệm đó thôi.

Ngọc Vi bĩu môi dè dặt, hai lúm đồng tiền trên mặt nhỏ hiện ra trông rất đáng yêu :

- Kệ, dù sao với tớ, cuộc thi lần này chúng ta vẫn thắng. Lần sóng lần này Hàn Tuyết gây ra chắc chắn sẽ cho lớp Toán tổn thọ mất.

Thế Bảo đứng ngay bên cạnh, cậu khuya khuya cái tay, nhả nhỏ cười:

- Bà yên tâm tôi chung tình lắm, dù Hàn Tuyết đẹp đến mấy tôi vẫn chỉ yêu có mình bà thôi.

Ngọc Vi lườm Bảo, nguyền cậu một cái dài cả cây số:

- Thôi đi ông nội.

Đêm kéo về, gió mùa thu nhẹ thổi làm tung bay từng lọn tóc, Cát Anh nhìn các bạn một lúc sau đó lại liếc qua chỗ cô Hàn Thủy, không những cô bà ngay cả thầy Vinh cũng đang rất hớn hờ. Nhật Nam lại gần , cậu choàng chiếc khăn voan mỏng lên người nhỏ, giọng dịu dàng:

- Về kí túc xá thôi, các bạn nữ đang lạnh rồi đấy.

Cát anh gạt đầu, nhỏ kéo mạnh chiếc khăn lại, mùi hương nhẹ phả ra, ảm áp đến lạ lùng. Nhật Nam xoay người, ánh mắt rưng rợn nhìn tụi con tra rồi lên tiếng:

- Còn muốn ngắm sao nữa hả, về nhanh lên.

Như những con rô bốt, tụi nó lập tức hoạt động, đến nỗi lập trình không dám ngoảnh mặt lại đến nửa giây, tụi con gái bước theo sau, đường về kí túc xá, ánh trăng rải vàng, mùi hương hoa sữa đầu mùa ngào ngát, tuy nó không nồng nàn như mùa thu Hà Nội, nhưng vẫn có chút gì đó rất riêng của đất Sài Thành. Bước chân thong thả, không vội vã, không ồn ào, Hàn Tuyết cũng ở lại kí túc, dù sao lúc này học viện cũng đóng cổng, nhỏ cũng muốn biết cuộc sống về đêm trong cái học viện này thế nào.

Chia tay tụi con trai tại ngã ba kí túc xá, mười một đứa con gái đi về phòng. Trừ Hàn Tuyết ra thì về mặt ai cũng vô cùng thoải mái. Đôi mắt nâu đậm sau ba giây đã thu gọn hình ảnh của cả căn phòng. Trang trí đơn giản nhưng rất tinh tế, đúng là con mắt của những người làm nghệ thuật. Cát Anh lấy từ trong balo ra một hộp nhỏ, đưa cho Hàn Tuyết rồi khẽ cười:

- Giữ lời hứa với cậu nhé, từ hôm nay, cậu chính thức là thành viên cầu lớp Toán.

Đón lấy chiếc hộp từ trong tay nhỏ, Hàn Tuyết mở ra, và lập tức đôi mắt nheo lại, là một viên đá rubi nhỏ màu trắng chứ không phải là một cái lắc tay giống của Cát anh. Như hiểu được ý của nhỏ, Cát Anh mỉm cười:

- Cái này do chính tay tụi con trai chạm đấy, cậu có thể gắn vào bất cứ nơi nào mà cậu thích, miễn đừng để nó rơi rớt là được.

Trong phút giây Hàn Tuyết thấy lòng mình se lại, điều đặc biệt chính là chỗ này, nó không phải được mua từ một cửa hàng nào đó mà lại do tự tay các học viên nam trong lớp thiết kế. Nhỏ lại liếc qua cả căn phòng một lần nữa, lần này lâu hơn một chút, Cát Anh chớp nhẹ mi mắt rồi bước về giường của mình. Nhỏ nằm xuống và chìm dần vào giấc ngủ

Phòng bên cạnh....

Mười sáu đứa con gái của lớp Anh đang ở trong tình trạng có thể thức trắng, có vài đứa vẫn chưa tin nổi vào mắt mình, tiên nữ hạ phàm sao? đúng là không chỉ tụi con trai mà ngay cả những đứa con gái của lớp Anh cũng quên đi việc Hàn Tuyết là học viên lớp Toán mà ngây dại. Anh Thư trần trọc hết quay vào trong lại trở ra ngoài, Bảo ngọc nằm ngay bên cạnh cũng chẳng khác nhỏ là mấy.

- Sao lại có thể như vậy chứ? rõ ràng là mày nói nó chuyển tới từ đầu tuần mà.

Anh thư ngồi hẩn dậy, miệng lầu bầu bực tức, Bảo Ngọc khê cựa mình, nhỏ day day trên trán:

- Làm sao tao biết được, với lại con nhỏ đầu có ở lại kí túc.

- Mày nói gì cơ, không ở lại kí túc, tại sao ban giám hiệu lại có thể làm như thế.

Thư mở tròn hai mắt, đăm đăm nhìn Ngọc xét nét, có chút bực mình, Ngọc dần giọng mạnh hơn:

- Mày cứ làm như tao là thánh ấy.

Lại chìm trong im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Trong góc phòng, trúc Ly cũng đang bần thần không ngủ được.....thay đổi rồi sao?

31. Chương 31

Sáng thứ hai, một buổi sớm mùa thu trong lành, ngọn cỏ ban mai hắt lên từng giọt sương long lánh, thật yên bình. Nhưng đâu đó trong học viện Angle mọi chuyện lại khác hẳn.

Hôm qua các học viên lớp Toán không về nhà, nên sáng nay đi học sớm. Nhưng có lẽ, đi học sớm chính là điều quan trọng cần nói đến. Ba mươi một đứa bước lên hành lang tầng đã nhìn thấy mẩu chốt vấn đề. Mỗi bước đi là một lăng hoa đặt sẵn, một cách thể hiện tình cảm chân thành của các học viên trong học viện. Angle tuy không phải là một trường công, nhưng nó là một trường học có chất lượng, trí thức luôn đi liền với nhận thức, cách thể hiện không quá lộ, họ gào thét tên thần tượng trong thâm tâm, nhưng lại sợ đối đầu với lớp 11 Anh chuẩn mực.

Mùi hương ngào ngạt từ những cánh hoa tỏa ra tạo nên một không gian dễ chịu. Nhưng cái dễ chịu luôn bắt nguồn cho cái khó chịu. lại một lần nữa hai lớp đối đầu gặp nhau. Sẽ cho qua sau vài câu đá xéo, nhưng hôm nay oan trái thay cái dây hoa ấy lại kết thúc tại chân cửa của lớp toán, một sự thật hiển nhiên.....Anh thư sẽ khùng lên ngay bây giờ.

- Bữa nay hoa rải đến tận chân cơ đấy, chắc mấy người tốn khá nhiều tiền để mua chúng nhỉ. Lố bịch thật.

Dù biết nguồn gốc của những lăng hoa đó, nhưng Anh Thư vẫn cố vớt vát chút tự trọng cuối cùng của một tân hoa khôi thanh lịch. Ngọc Vi liếc nhanh nhỏ một cái, rồi cười trong vô thức:

- Tôi nghĩ có người đổ kị nên mới đâm ra ăn nói như vậy.

- Đổ kị ư, ha ha, nói rằng bắc thang lên trời còn dễ nghe hơn là học viên lớp Anh đổ kị.

Anh thư hạ giọng, liếng thoăn xem xét tình hình, nụ cười cứng đờ trong chốc lát khi nhìn thấy Hàn Tuyết phía sau.

- Là cô bạn này sao, tôi tưởng các cậu sẽ cho cô ta lên làm nữ hoàng luôn chứ.

Hàn Tuyết thoáng cau mày lại, khuôn mặt tuyệt mỹ biến sắc dần, nhưng vẫn im lặng theo dõi mọi chuyện, thú vị thật, hai cái lớp này là oan gia sao? đôi khi cuộc sống học đường cũng có khá nhiều cái hay ho đấy chứ.

- Là ai không quan trọng, nói tóm lại là cậu nên ăn nói cho cẩn thận nếu không cái danh hiệu hoa khôi hoa khôi gì ấy biến dạng đừng trách.

Ngọc Vi cười cười, nhìn thẳng vào mắt Thư gần giọng, chỉ đúng hai giây sau, sắc mặt Thư thay đổi, bàn tay siết chặt vào nhau, nhỏ đang muốn nhảy lên sống sọc, túm cổ mà cho Vi một trận tơi bời.

- Cậu đang dọa tôi sao? Nực cười.

- Tôi có dọa hay không, chính cậu là người hiểu rõ nhất, tôi nghĩ ban giám khảo đã sai lầm khi đánh giá một con người chỉ qua ba vòng thi như vậy.

Anh thư nghiêng răng kèn kẹt, nhỏ đánh con mắt sang nhìn Cát Anh, nếu không lầm thì trong các cuộc đấu khẩu thế này, Cát Anh đều im lặng, điều đó càng khiến cho Thư tức hơn nhiều, như vậy chẳng phải là coi thường nhỏ sao, nhỏ đánh khinh đến mức không thể mở miệng ra nói một câu sao? Tức lại càng tức hơn.

- Thôi các cậu, sáng đầu tuần mấy ai lại cãi nhau thế này, Anh Thư à, về lớp thôi.

Không nhìn mặt cũng là biết ai đang nói, kẻ hoàn hoàn trong lớp Anh chỉ có duy nhất một người.... Trương Bảo Ngọc. Nhưng cả lớp Toán thừa biết cái hào hoàn ấy đang dậy sóng lòng thế nào, không điên mới lạ, nhưng cái hay của Ngọc là cho dù ở bất cứ trường hợp nào, nhỏ cũng diễn rất đạt.

Hàn Tuyết thận trọng quan sát Anh thư, một con người hiểu thắng quá mức, với nhỏ đó hẳn sẽ là một quân cờ tốt, lại đánh mắt sang nhìn Trúc Ly một chút, bắt gặp đồng tử của nhỏ, Ly cúi mặt, không dám ngược lên dù chỉ một giây. Tuyết cười lạnh, cũng biết sợ đấy chứ. Nhưng người khiến nhỏ chú ý nhất là Bảo Ngọc. Khá khen, dù biết là người ta hiểu mình rất rõ nhưng Ngọc vẫn diễn đến cùng, con người này nguy hiểm hơn Anh Thư nhiều.

- Vào lớp thôi, sáng nay chúng ta đổi thời khóa biểu mà.

Lời nói của Cát Anh phát huy tác dụng ngay lập tức, Nhật Nam là người hưởng ứng đầu tiên, nói thật cậu chán ngấy cái cảnh này rồi, hầu như ngày nào chẳng như thế.

- Đúng đấy hôm nay tiết đầu là của cô Hải Thu.

- CÔ HẢI THU Á.

Đó là tiếng hét của tất cả các học viên còn lại bao gồm cả lớp Toán lẫn lớp Anh, điều đó cho thấy cô Hải Thu đúng là có một sức mạnh không thể tả bằng lời. Không ai bảo ai, tất cả trở về lớp ngay lập tức, để lại một đường cong tuyệt mỹ hiện ra trên khuôn mặt của Hàn Tuyết. Tất cả mới chỉ là bắt đầu.

Cô Hải Thu bước vào lớp, tà áo dài tím nhạt quen thuộc bay qua bay lại, khuôn mặt không một chút cảm xúc, nói chính xác hơn là cô đang rất chúng mắt, nhưng với thâm tâm là một người giáo viên, cô không thể lộ liễu mà thể hiện ra ngoài được.

Tất cả học sinh lớp Toán đứng dậy, nghiêm nghị không dám hó hé, hay quay mặt đi chỗ nào khác ngoài cái bảng đen trên kia. Cô Thu gật đầu, và con mắt nhanh chóng tìm thấy Hàn Tuyết. Miệng nhếch lên, Tuyết vẫn chăm chăm vào cuốn sách, mặc kệ sự mỉa mai hiện rõ trong những ánh nhìn của cô. Cát Anh ngồi ngay bên cạnh, chớp nhẹ mắt, nhỏ hơi cười nhìn người bên cạnh, Hàn Tuyết rất đáng để “quan tâm”.

- Tất cả gấp sách lại chúng ta làm một bài kiểm tra.

Mở to hai mắt hết cỡ nhìn cô, cả lớp Toán đóng băng. Thế Bảo mếu máo đứng dậy, cảm thán ngược mặt lên trời mà không dám nhìn thẳng vào người đang ngồi trên bàn giáo viên:

- Cô ơi mới vào đầu năm học mà cô.

- Giáo dục công dân mọi lúc mọi nơi, không có khái niệm đầu năm hay cuối năm hết. Em có làm không thì bảo.

Cô Thu đưa mắt lên, quát cho Bảo một cái lườm sắc bén, cậu vội vã ngồi xuống không còn dám nói thêm một câu nào, Hà Mi phụng phịu đứng dậy, nhỏ bần khoăn một lúc rồi bắt đầu lén lút dạ thưa:

- Nhưng mà cô ơi, cô toàn dạy lí thuyết mà, làm sao chúng em nhớ nổi.

” RẦM ”

Cô Thu đập bàn đứng dậy, khuôn mặt đỏ rần lên, cô chỉ tay về dưới quát lớn:

- Tôi làm giáo viên hay là các cô cậu hả, chưa học bài thì thành thật nói đi, không phải cứ thưa thưa dạ dạ như thế.

Hà Mi run người, nhỏ loạng choạng ngồi xuống, mắt đã chực sẵn vài giọt nước, Ngọc Vi cắn môi nhẹ, nhỏ vỗ vai bạn an ủi, trong lòng không khỏi tức tối, nhưng mà cô ấy là giáo viên, nhỏ không biết làm gì khác ngoài hai từ im lặng.

- Lấy giấy ra nhanh cho tôi, không làm bài thì nhận không điểm.

Chộc cô làm gì, cô đang bực vụ Hàn Tuyết tối qua, nhìn thấy bản mặt nhỏ là đã không ưa rồi? Vì ai mà lớp cô nhận vương niệm hoa khô trong im lặng, không một bó hoa tươi trao tay chúc mừng. Không tức tối thì cô không phải là Hải Thu.

Các học viên lớp Toán nắm chặt cây bút trong tay, không làm gì được cô thì phá cái lớp Anh của cô luôn một thể. Cứ chờ đấy

32. Chương 32

Mưa rơi tí tách, từng hạt lấp đớp trên tán lá của cây phượng già, Cát Anh Thu mình một góc trên chiếc giường của kí túc xá. Mưa Sài Gòn không lạnh nhưng buồn, đưa tay ra hứng lấy từng hạt nước trong veo của trời đất, đôi mắt nhỏ mơ màng.

Hà Nội vào thu ngập tràn trong hoa sữa, hàng triệu hạt li ti bay trong gió tạo nên một mùi hương nồng nàn, ngào ngạt. Nhỏ nhớ những con đường trải nắng vàng nhạt, nhớ cành hoa bằng lăng tím trao tay mỗi lần hạ tới, nhớ khung cảnh yên bình khi được tự do bay nhảy giữa đồng hoa cuối ngoại ô mỗi độ xuân về. Mùa thu Hà Nội nhẹ nhàng không ồn ào vội vã như Sài Gòn, lưu luyến trong lòng mỗi lần ai đó đi xa. Nhưng có lẽ với nhỏ những cảnh vật ấy đã khép lại trong hai từ quá khứ, chôn chặt ở một góc nào đó trong trái tim mình.

Mấy đứa còn lại đã xuống canteen trường, chỉ còn lại nhỏ với Hàn Tuyết, hai con người đều kiêu lời nói, nên không gian im lặng, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi ngoài kia, và những cơn gió nhẹ mơn man trên làn da se se lạnh. Nhỏ thu tay vào, tiếp tục đọc cho hết cuốn tiểu thuyết hôm trước, Hàn Tuyết vẫn còn đang chăm chú vào cuốn sách vật lí của chương trình đại học.

- Cậu thích học thể cơ à !

Mắt vẫn dán vào cuốn truyện, giọng nhỏ vang lên đều đều, người bên kia góc phòng vẫn không có ý định chú tâm vào câu hỏi ấy . Cát Anh hơi cười:

- Học không vào thì không cần giả vờ thế.

Bàn tay dừng lại trên trang sách, Hàn Tuyết ngược khuôn mặt mình lên, như một quán tính miệng nhỏ cong ra:

- Cậu hiểu tôi quá nhỉ?

- Quá dễ để nhận ra.

Chân mày tuyết co lại, dễ dàng nhận ra sao, cứ hệt như nhỏ là một diễn viên đang đóng một vở kịch nào đó vậy. Cát Anh kéo nhẹ chiếc chăn bông lên một chút, nhỏ nén tiếng thở dài, cứ hệt như sắp chạm vào nỗi đau của một ai đó:

- Cậu thực sự muốn vào học lớp Toán sao.

Ngưng lại một giây, Hàn Tuyết chìm trong suy nghĩ, một câu hỏi dường như là có hàm ý gì đó hơn là một câu hỏi bình thường. Cát Anh liếc qua thái độ của nhỏ một chút rồi lại khẽ cười. Nụ cười ngọt ngào, ấm áp nhưng lại có chút gì đó....lạnh.

- Câu hỏi để làm gì?

Hàn Tuyết đột ngột trả lời lại, ngữ điệu mang chút khó chịu:

- Để biết.__ Cát Anh cũng chẳng vừa, nhỏ đứng dậy, vươn lấy đôi dép bông sau đó lại gần bàn đựng nước. Cốc nước chưa kịp đưa lên miệng thì điệu bộ hốt hải của Hà Mi mới chạy vào khiến nhỏ ngưng lại.

- Có chuyện không hay rồi.

Hà Mi vừa vuốt lại khuôn mặt lấm tấm mồ hôi vừa, hổn hển thông báo. Cát Anh nhăn mặt, nhỏ đặt li nước xuống, rồi quay sang nhìn bạn:

- Chuyện gì mà cậu vội thế.

Hà Mi nuốt khan, giọng nhỏ căng thẳng:

- Lớp mình với lớp Anh gây lộn với nhau dưới canteen rồi, hai bên đánh nhau ác lắm.

- Cái gì? đánh nhau ư?

Khoác vội một chiếc khăn choàng, Cát Anh lật đật chạy xuống canteen trường, không chịu chạy theo dây hành lang nữa mà nhỏ băng qua làn mưa một mạch. Hàn Tuyết cười nhạt:

- Thú vị rồi đây. Không xem không được.

Từ phía xa Cát Anh đã nhìn thấy một đồng hồ hỗn loạn phía trước, học sinh xen lại rất nhiều, dường như những người trong cuộc vẫn không có ý định dừng lại, đám con trai đang hết sức ngăn tụi con gái và tránh mấy cú đâm của con trai lớp 11 Anh. Khung cảnh tệ hại vô cùng. Thức ăn bay tung tóe, mọi thứ đều trở nên..... loạn

- Dừng ngay đi.

Mọi hoạt động ngưng lại, tất cả học viên trong canteen trường hướng ánh nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Giữa làn mưa, một cô bé mặc chiếc váy mỏng tanh, khoác chiếc khăn choàng màu xanh nhạt người ướt sũng. Mọi giác quan tê liệt, các học viên lớp toán đứng hình.

- Cát Anh, sao cậu lại....

- Các cậu đang làm gì vậy, nếu Hà Mi không lên gọi thì chắc bây giờ tất cả đều tởm hết rồi nhỉ?

Cát Anh bước vào trong canteen, mọi ánh mắt đều dồn về phía nhỏ, lau những hạt mưa còn vương trên tóc, nhỏ cau mày, Anh thư lấy lại một bộ mặt ngoan hiền, giọng nói thanh thoát vang lên, nhưng nghe kĩ sẽ thấy nó vô cùng giả tạo:

- Cậu tới rồi thì tốt quá, cậu xem lại học viên lớp cậu đi, tại bọn họ gây chuyện với chúng tôi trước.

Đám học viên lớp Anh đằng sau nhao nhao lên, Ngọc Vi tức giận đập bàn một cái thật mạnh, nhỏ hướng con mắt lên nhìn Anh Thư khinh bỉ:

- Tôi cho cậu nói lại, là ai gây sự trước.

Bảo Ngọc cười cười, nhỏ vuốt lại mái tóc còn rối bời của mình, giọng ngọt như mía mật:

- Không tin thì hỏi các học viên ở đây đi, bọn tớ cũng đâu có ý hại các cậu.

- Trơ trẽn.

Vi quát lên, sát khí trong người nhỏ đã dâng lên ngàn ngút, Hà Mi bên lên lại gần, nhỏ nắm chặt cánh tay vì mong bạn hạ cơn tức, nhưng Vi vẫn đâu có chịu, nhỏ giật phắt tay Hà Mi ra, vươn người về phía trước:

- Hôm nay tôi không cho các cậu một bài học tôi không phải là Hạ Ngọc Vi.

Thấy thái độ hung hăng của nhỏ, anh Thư siết chặt bàn tay của mình, nếu không có các học viên lớp khác ở đây chắc nhỏ đã nổi điên lên rồi. Trơ ra một bản mặt hiền lành, Thư tiếp tục cười gượng:

- Bọn tôi chỉ nói vậy thôi, tùy lớp trưởng của các cậu xử lí.

Nhỏ quắc mắt sang nhìn Cát anh . Cát Anh vẫn im lặng, sau một hồi nhỏ mới lên tiếng:

- Chuyện này không so gì hay ho cả, tớ không muốn tất cả lên phòng đám thị đâu, các cậu về kí túc xá đi, hôm sau nói chuyện.

- Không được, thế thì bề mặt lớp Anh quá còn gì?

Huyền Lam gắt lên, nhỏ xông ra phía trước, chăm chăm nhìn Cát Anh không chớp mắt, Cát Anh cắn môi nhẹ, nhỏ nhướn mày lên cao, hạ giọng:

- Thế cậu muốn như thế nào.

Được thể lần tới, huyền lam tiến thêm một bước, nhỏ chỉ ta về phía trước, mắt nhanh chóng liếc sang Ngọc Vi:

- Các cậu phải xin lỗi chúng tôi ngay lập tức.

Cả lớp Toán tròn hai con mắt lên nhìn Huyền Lam khó chịu, xin lỗi ư, rõ ràng chuyện này là lớp Anh sai trước mà, vậy mà còn lớn tiếng bảo tội nó xin lỗi, trên đời này làm gì có chuyện hoang đường như thế, thà tội nó lên phòng đám thị ngồi, còn hơn là cúi đầu nhận lỗi với cái lớp ấy. Thế Bảo ức chế, cậu nghiêng răng kèn kẹt:

- Các cậu đừng có àm quá đáng như vậy.

- Quá đáng ư? xin lỗi mà quá đáng à.

Đạt Khoa lên tiếng thay cho cô bạn lớp trưởng Anh Thư, giọng nói có đôi ba phần giễu cợt, cả lớp Anh bật cười nắc nẻ, nhưng nụ cười đó nhanh chóng đông cứng lại khi nhìn thấy một người:

- THẦY GIÁM THỊ.

Tất cả các học viên trong canteen đều giật mình quay lại, thầy giám thị đứng đó, khuôn mặt đỏ lên vì kìm nén cơn giận, thầy khoanh tay phía trước bụng, hai con mắt sòng sọc nhìn ahi lớp:

- Lên phòng giám thị hết cho tôi.

Anh thư ú ớ nói không nên lời, lần thứ hai lên phòng giám thị ư? còn mặt mũi đâu mà nhìn các học viên khác nữa. Tất cả cũng tại cái lớp ấy mà ra hết.

Cát Anh liếc nhanh qua Hàn Tuyết, nhỏ chớp nhẹ mi mắt:

” cậu muốn gì đây, sao lại gọi thầy giám thị xuống”

” muốn gì cậu không cần biết”

33. Chương 33

Phòng giám thị vẫn như mọi ngày, các thầy cô vẫn mang cái ánh mắt hằn học đó dành cho lớp Toán, nhưng có vẻ những tia nhìn ấy hôm nay lại tăng thêm vài phần hiếu kì, nguyên nhân chính là do sự xuất hiện của lớp Anh. Cô Hải Thu ngồi trên chiếc ghế salon gần đó khẽ nhún mày, chuyện quái gì đang xảy ra vậy, nhìn đám học trò của mình cô lại nhăn mặt, đầu tóc rũ rượi quần áo xộc xệch, cô lớp trưởng Anh Thư thì mặt mày tái mét do ngấm quá nhiều nước mưa. Di chuyển ánh mắt sang hướng khác, trong lòng cô đang dậy sóng, một cảm giác bức bối cứ nghẹn lại trong vòm học hện không thể quát lên om sòm được.

- Các anh chị vào hết đây cho tôi.

Thầy giám thị về chỗ của mình, đặng đặng sát khí, giống hệt như một ngọn núi lửa lâu năm mới được dịp phun trào, xấp hồ sơ trên bàn bị ném xuống bằng một lực mạnh, thầy nhìn thẳng vào tất cả các học viên đang co rụt người dưới kia, nặng giọng:

- Giỏi nhỉ? Trong cái học viện này không có gì làm nữa à, cho nên bây giờ lôi nhau ra đánh đấm phải không HẢ? Các anh chị muốn tôi tức chết phải không?.

Sau mỗi từ không là thầy lại đập bàn một cái “rầm ” khiến cho tụi nó run lên bần bật, Cát Anh nắm chặt lấy tay Hà Mi tránh cái nhìn của thầy. Ngọc Vi cắn môi, nhỏ đang rất ức chế, bây giờ chỉ muốn lao vào mà bầm vằm Anh Thư ra trăm mảnh.

- Có chuyện gì vậy thầy giám thị.

Giọng cô Hải thu vang lên đều đều, âm vực sâu, như đang cố kìm nén cảm xúc của mình. Thầy đưa mắt sang nhìn cô Thu một chút, rồi dành nguyên một cái liếc mắt không mấy thiện cảm với cả lớp Anh:

- Cô coi đây, đường đường là một lớp chuẩn mực nhất học viện mà lại đi đôi co đánh nhau với mấy cái đứa tiểu quỷ của lớp Toán, có phép tắc gì nữa không chứ.

Nắm chặt tay thật mạnh vào thành ghế, cô Thu dần giọng xuống:

- Ý thầy là học sinh lớp tôi sai sao?

Thật không thể ngờ, có một ngày thầy giám thị lại ra mặt bên cho lớp Toán trước mặt lớp Anh và các thầy cô khác một cách trắng trợn như thế. Hai bả vai của cô run lên bần bật, ánh mắt đăm đăm như phóng lao về hướng Anh Thư, khiến nhỏ không khỏi sợ hãi mà mặt tái lại càng tái hơn.

- Đúng đấy thầy giám thị, thầy coi lại đi, chuyện này không phải do lớp Toán chủ động tôi không làm người.

Thầy quản sinh ném hắt một tia nhìn ghen ghét dành cho cả lớp Toán, các thầy cô khác cũng chẳng kém cạnh gì, tất cả họ đều xem lớp Toán là nguồn gốc của mọi rắc rối. Thầy giám thị trừng mắt sang nhìn thầy quản sinh, hạ giọng xuống nhỏ hơn rất nhiều:

- Các thầy cô mới từ canteen lên à, sao biết chuyện mà không báo cho tôi. Phải để tôi xuống tận nơi bắt quả tang thế.

Sau hai giây tất cả im lặng, cô Hải Thu tiến đến gần chỗ thầy hai con mắt đỏ sòng sọc, cô nện gót dày thật mạnh xuống sàn nhà rồi nhìn thẳng vào mắt Anh thư:

- Nói đi, các em làm chuyện này phải không?

- Không thưa cô.

Câu trả lời to rõ ràng, mang khẩu khí của những người hết sức trung thực. Cô Thu gật đầu hài lòng quay sang thầy giám thị, nhẹ nhõm cười:

- Thầy thấy chưa, các em ấy nói là không, có bao giờ thầy thấy học viên lớp Anh nói dối chưa.

Trong phút chốc thầy lại rơi vào im lặng, Ngọc Vi nuốt cơn giận vào trong, nhỏ hơi cười nhìn cô Thu:

- Vậy ý cô là lớp chúng em nói dối?

- Đó là do em nói nhé. Không phải tôi.

Quá rõ để nhận ra ý đồ đó của cô, học viên lớp Toán lại lần nữa muốn bùng nổ, từ trước tới nay, mọi việc xảy ra lớp Toán đều phải chịu trách nhiệm. Vì sao ư? Thứ nhất trong cái học viện này cô chủ nhiệm của tụi nó là người hiền lành nhất, nên thường bị các thầy cô ghen ghét, bắt nạt. Thứ hai mấy cái trò nghịch quỷ sứ ấy của chúng nó đã nhiều lần điểm chỉ với các giáo viên vì thế họ luôn khai trừ lớp Toán ra danh sách người tốt Vụ việc lần này còn liên quan đến lớp Anh nữa chứ, vậy thì chẳng còn lí do gì để cho rằng lớp Toán vô tội .

Một chiếc xe đen sang trọng đỗ xuống sân học viện, người phụ nữ mặc vest công sở bước từ trong ra, dáng đi vội vã. Thầy hiệu trưởng chạy thẳng một mạch từ phòng làm việc xuống phòng giám thị, khuôn mặt biến sắc đi vài phần.....người ấy đến thật rồi.

Trong khi ,cái không khí căng thẳng vẫn chưa buông tha cho không gian của phòng giám thị thì thầy hiệu trưởng lại hốt hải chạy vào, chỉnh lại trang phục trên người, thầy rí tai với các giáo viên còn lại điều gì đó, họ hốt hoảng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, và cố nặn ra một nụ cười thật tươi.

Người phụ nữ ấy bước vào, không khí trang nghiêm đến nghẹt thở, hai vệ sĩ dừng bước tại cửa phòng, mặt đánh lại hệt như hai con rô bốt không cảm xúc.

- Chủ tịch.

Hai hàng dài giáo viên khẽ cúi đầu chào khiến cho các học viên giật mình quay lại. Một phụ nữ tầm bốn mươi tuổi, khuôn mặt đẹp mặn mà, nhưng cái khiến người ta chú ý chính là đôi mắt sắc lạnh cao ngạo của bà, nhưng có vẻ đôi mắt ấy đang dần dịu đi khi nhì thấy một người khác:

- Hàn Tuyết. ta nhớ con quá.

Giọng nói run run như sắp khóc, người ta khó có thể tin rằng người phụ nữ này một phút trước còn lạnh hơn tiền. Không để ý đến thái độ của bà ta , Tuyết hồ hững gạt đi hai bàn tay đang đặt trên vai mình:

- Buông ra.

Từ từ hạ tay xuống, người phụ nữ ấy khẽ lấy khăn tay dấu đi vài giọt nước mắt:

- Ta xin lỗi, tại ta xúc động quá, tại sao con vào đây mà không cho ta biết.

- Liên quan gì đến bà.

Lại cái thái độ đứng đưng vô phép tắc ấy, cay nghiệt vô cùng qua từng chữ. Mọi người xung quanh dường như đứng hình, chỉ có các học viên lớp toán vẫn lẳng lặng theo dõi cuộc đối thoại giữa hai người. Cái cảnh này..... cả đời tụi nó có mơ cũng không được

Thầy hiệu trưởng cúi đầu, khếp nép lại gần, giọng lí nhí vang lên:

- Bà chủ tịch, bà đến có chuyện gì hay.....

- Ta đến thăm con gái ta không được hay sao.

Một bóng người bước vào phòng, đúng lúc câu nói của bà chủ tịch vang lên. Chôn chân tại chỗ. Đôi mắt long lanh nước của cô Hàn Thủy khắc sâu một nỗi đau thầm kín. Không gian như ngưng đọng trong khoảnh khắc ấy .Con gái. Hai từ ấy.....sao mà ngọt ngào và nhiều yêu thương quá đối.

Mọi người trong phòng chuyển từ ngạc nhiên sang sửng sốt, Hàn Tuyết bà con gái của bà chủ tịch sao? thảo nào Hàn Tuyết lại có thể tự do ra vào học viện như thế. Và thảo nào mà một người như bà chủ tịch lại thân chinh xuống tận cái học viện này như thế . Tất cả là đều vì Hàn Tuyết?

- Cô Hàn Thủy.

Thế Bảo bất ngờ kêu lên khi nhìn thấy cô Thủy đang im lặng đứng ngoài cửa,lấy lại một khuôn mặt dễ coi, cô Thủy bước vào, đảo mắt qua một lượt rồi khẽ cúi đầu:

- Bà chủ tịch.

Con người ấy ngược mặt lên, lạnh tanh như một phiến đá, không nói chẳng rằng bà bước hẳn lên chỗ ngồi cao nhất, khoảnh khắc lướt qua như không quen biết, cũng chẳng đáp lại được một chữ nào. Cô Hàn Thủy chết lặng, cơn gió lay qua làn tóc, những giọt nước mưa trên mái tóc chảy dài xuống, quay mặt đi,nhưng saonó lại mặn chát.

Hàn Tuyết nhìn hai con người trước mặt mình khẽ cười.

- " Hay thật cũng có lúc thế này sao"

Có nỗi đau đã cố chôn sâu nhưng nó vẫn cứ âm ỉ chảy mãi trong trái tim

Tưởng như không còn khóc nữa....nhưng hóa ra nước mắt đã cạn

Nụ cười tưởng chừng như đã vẹn trònnhưng hóa ra lại là chua chát.

Người ta vô tình đến mức ấy sao?

34. Chương 34

Đôi mắt ngạo nghễ lướt những tia nhìn sắc lạnh về bên dưới, bà chủ tịch đang thăm đánh giá những con người ở đây. Bây giờ bà mới để ý, sao trong phòng giám thị lại xuất hiện nhiều học viên như thế, chẳng nhẽ vi phạm kỉ luật lại theo cả một tập thể thế này sao?

- Có chuyện gì thế này.

Giọng nói thấp phần lạnh tanh vang lên, âm khí nặng nề bao trùm cả không gian của căn phòng hơn một trăm mét vuông, nhận thấy dấu hiệu bất thường, cô Hải Thu mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Thưa chủ tịch hôm nay....

- Có cái quy luật nào mà cấp trên chưa mở miệng cấp dưới đã xen vào thế, không còn phép tắc gì nữa sao. cái học viện này bây giờ lại thành ra thế này ư?

Thầy hiệu trưởng run bắn người, mặt cúi xuống không dám ngước lên dù chỉ một giây:

- Xin lỗi chủ tịch, tôi sẽ kiểm điểm lại nhận viên của mình.

Cô Hải Thu thụt lùi ra sau, cổ dẫu đi vài giọt mồ hôi trên trán, người này quả là khó đối phó, chỉ cần vài ba câu nói cũng có thể mất việc như chơi. Bà chủ tịch đưa con mắt ra xung quanh dò xét, có chút gì đó không hài lòng.

- Sao học viên lại kéo nhau đến phòng giám thị thế này.

- Các em ấy vừa đụng độ trong canteen ạ, nên tôi mới bảo chúng lên đây để phạt.

Thầy giám thị đứng ra giữa, ánh mắt cương nghị nhìn thẳng vào con người đối diện, không một chút sợ hãi. Chủ tịch khẽ cười, nụ cười cô đọng lại nơi khóe miệng, nhếch lên:

- Vậy giải quyết thế nào rồi.

- Thưa chủ tịch, đang còn phân vân ạ.

Ngọc Vi đồng dạng lên tiếng, một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện, tất cả giáo viên và học viên lớp Anh há hốc mồm, sao nhỏ lại có thể ngang nhiên ăn nói với vị chủ tịch đáng kính kia như thế chứ, nhưng trái lại với những suy nghĩ của họ, thái độ của bà chủ tịch vẫn hết sức bình thường, không có gì là bức tức, nói đúng hơn là có chút gì đó cảm thấy rất thú vị.

- Thế em nghĩ như thế nào mới đúng.

Ngọc Vi tiến lên thêm một bước nữa, khuôn mặt nhỏ dần ra, miệng bắt đầu hoạt động:

- Các thầy cô ở đây đều cho rằng lớp 11 Toán của chúng em sai, trong khi đó kẻ sai là lớp 11 Anh mới đúng.

Bất ngờ, chết sững, ba mươi một học viên của lớp 11 Anh đứng hình. Vạch trần tội trạng của chúng một cách dễ dàng vậy sao? Anh Thư đánh mắt sang nhìn Cát Anh, nhỏ vẫn lặng im theo dõi mọi việc đang diễn ra, khuôn mặt bình thản đến lạ. Bà hiệu trưởng nhú mày, khuôn mặt tối lại dần khi nghe câu trả lời của Vi. Thầy hiệu trưởng khúm núm, đôi chân đứng không vững nữa, đôi mắt thầy hiện rõ sự lo lắng.

- Lớp 11 Toán sao.

Một lần nữa ánh mắt cao ngạo ấy lại từ từ hướng về bên dưới. Dừng lại. Hai mắt chạm nhau, Cát Anh khẽ nở một nụ cười ẩn ý, bà chủ tịch thu mất lại, dần giọng xuống:

- Tại sao các thầy cô lại cho rằng lớp Toán sai.

- Vì lớp Toán luôn là chủ mưu cho những trò quậy phá trong trường thưa chủ tịch.

Thầy quản sinh vội vàng đáp lại thay cho cái sợ sệt của hơn một trăm giáo viên trong phòng.

- Vì thế mà trong vụ việc lần này, các thầy cô cũng cho rằng lớp Toán sai sao.

- Nhưng mà lớp Anh luôn là lớp chuẩn mực nhất trong học viện.

Thầy quản sinh vẫn cố gắng cãi lại. Quét mắt qua thầy quản sinh một lát, bà chủ tịch quay về nhìn thầy hiệu trưởng:

- Thầy cho tôi xem camera theo dõi trong canteen .

Đoàng.

Tất cả mọi người trong phòng giám thị nhất là cô Hải Thu và lớp Anh dường như tê liệt tại chỗ, camera ư? từ lúc nào canteen trong trường lắp camera vậy, tại sao lại như thế chứ. Mặt Anh Thư tái dần đi, sự lo lắng xen kẽ hoang mang đang dâng lên trong lòng cả cô và trò của lớp Anh.

- Bà theo dõi tôi?

Hàn Tuyết bất ngờ lên tiếng, hai mắt dán thẳng về hướng bà chủ tịch. Bất gặp nó, người phụ nữ ấy bắt đầu thay đổi thái độ, bà dịu dàng đáp lại :

- Tại ta lo lắng cho con thôi, nhưng không ngờ điều đó lại giúp ích trong chuyện này.

Đoạn băng được chiếu lại trên màn hình, bàn tay cô Thu siết chặt lại, lớp Toán đứng cạnh mỉm cười, cũng có một ngày lớp Anh gặp cảnh này sao? bị vạch mặt trước toàn thể thầy cô thế này đúng là một sự sỉ nhục. Rõ ràng trong cuốn băng ấy, người cố ý đồ thức ăn lên người Quỳnh Chi là Bảo Ngọc, người cố ý tranh cãi với Ngọc Vi là Anh Thư, và người xông lên tát thẳng vào mặt Hà Mi là cô Bạn lớp phó Huyền Lam xinh đẹp, cuốn băng là một minh chứng sống nói lên tất cả.

- Thế nào, các thầy cô cảm thấy thế nào.

.....

- Các thầy các cô là những nhà giáo, mà nhà giáo thì không thể dễ dàng vứt bỏ lương tâm chỉ vì cái tôi của mình như thế, các thầy cô đã đổ oan cho các học viên lớp Toán một lần trong hôm nay, hay nhiều lần trước đó nữa, các thầy cô tự xem xét lại đi. Ta không nghĩ thầy cô lại là những người như vậy.

- Nhưng thưa...

- Ta không muốn nói chuyện này nữa, thầy hiệu trưởng, thầy xử lí đi.

Khẽ gật đầu, hai mắt thầy hiệu trưởng mở to ra một chút, tất cả các học viên lớp Anh cúi mặt run người, vì xấu hổ, vì bất lực, và vì căm tức.

- Năm nay lớp 11 Anh sẽ mất tất cả các danh hiệu thi đua, phải đi lao động trong vòng 3 tháng.

Mất danh hiệu thi đua ư? Một tin tồi tệ nhất mà lớp Anh nhận được. Một nỗi bức tức kéo lên ngùn ngụt. Lớp Toán, để coi mọi chuyện sẽ thế nào, nếu lớp 11 Anh mất đi các danh hiệu thì học viện này chẳng khác gì là nhà cụt nóc.

Đứng bên cạnh, lớp Toán vô cùng vui vẻ. Ngày lớp Anh phải cúi đầu trước lớp Toán sắp đến rồi.

Trong một căn phòng sang trọng, người phụ nữ với ánh mắt dịu dàng tha thiết ngắm nhìn người con gái trước mặt, trái lại với những cử chỉ dịu dàng êm ái đó, Hà Tuyết vẫn băng lãnh, giọng lạnh tanh:

- Có chuyện gì.... bà nói đi?

Trong phút chốc người phụ nữ ấy trở nên bối rối:

- Ta, tại ta nhớ con, cha con cũng...

- Cha ư ? lạ quá nhỉ? tôi không nhớ là tôi còn có cha đấy.

Giọt nước mắt rớt xuống, nhưng vẫn ngọt ngào và nhiều yêu thương:

- Ta, ta xin lỗi, ta nói thật, cha con rất nhớ con, lâu rồi con lại không về nhà, con muốn gì ta cũng sẽ giúp, ta sẽ làm bất cứ điều gì con muốn.

Nụ cười nửa miệng lại một lần nữa xuất hiện, đôi mắt vô hồn chia ra một vài tia căm ghét, nghiệt ngã vô cùng:

- Nhà ư? lâu rồi tôi mới nhớ mình còn có một cái nhà, à không những hai cái. Bà muốn giúp tôi?

Bà chủ tịch vội vã gạt đầu lia lịa, lần đầu tiên bà được đứa con gái này chấp nhận sự giúp đỡ, đối với bà, không có hạnh phúc nào hơn thế nữa:

- Con nói đi, bất cứ điều gì ta có thể.

- Tôi muốn....chị ta... bị sa thải.

Ngưng lại, có chút gì đó xa vời, cổ họng người phụ nữ nghẹn lại, đuổi việc ư? ột niềm vui, và lấy đi một nụ cười. Nhưng người trước mặt đối với bà rất quan trọng, bà làm sao chọn đây. Trong lúc bà vẫn còn đang chìm đắm trong những suy nghĩ của chính mình, Hàn Tuyết lại lướt qua, nhỏ chớp nhẹ mắt:

- Sao? không nhớ à.

Nhỏ đứng dậy, toan bước ra khỏi phòng, y như những gì đang nghĩ, người phụ nữ ấy vội vàng kéo tay nhỏ lại, nghẹn ngào lên tiếng:

- Được, ta chấp nhận.

Xin lỗi nhé ! Nhưng ta chỉ có một sự lựa chọn duy nhất.

35. Chương 35

Trời về chiều những hạt mưa cuối cùng trút xuống, trả lại một bầu trời quang đãng với những đám mây bông bênh màu ngọc bích và cầu vồng hiện ra, đẹp đến diệu dàng. Bảy sắc lung linh trên bầu trời xanh thẳm tràn đầy sức sống hết như tâm trạng của các học viên lớp toán bây giờ. Hà Mi ngoắc tay sau lưng , đáng đi điệu đà nhẹ nhàng ngắt một nhành hoa cúc, đôi mắt nhỏ mơ màng:

- Vui thật đấy, thế là lớp Anh thất bại thảm hại rồi, cũng có ngày như thế.

Ngọc Vi giật phăng nhành hoa trong tay bạn, nhỏ cố hít hà cái mùi hương thoang thoảng ấy, rồi reo lên:

- Đương nhiên rồi, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, hay chiều nay mình đi chơi đi.

Hà Mi phụng phịu, nhỏ bĩu môi nhìn Vi:

- Cậu chỉ được cái nói là giỏi. làm sao mà ra khỏi trường được đây, bác bảo vệ ngồi thù lù ngoài kia kìa.

Vứt nhành hoa xuống đất một cách không thương tiếc, Vi cốc nhẹ lên trán Hà Mi ,nhỏ mặt nhăn lại tỏ vẻ không hài lòng:

- Mi khờ , thế cậu nghĩ bữa giờ chúng ta đi chơi đường đường chính chính sao.

Hà mi mở to miệng, nhỏ lắc lắc cái đầu:

- Lại leo tường hả, tớ không đi nữa đâu, á....Vi buông tay tớ ra...Vi...buông tớ ra

Hà Mi chưa kịp nói hết câu đã bị Ngọc Vi cầm tay lôi đi xềnh xệch, Thế Bảo đi bên cạnh hiểu ý , cậu bịt ngay miệng Mi lại tránh dứt dây động rừng, vậy là ba mươi một học viên lớp Toán nhanh chóng lẫn trốn ra khỏi học viện bằng cái đường mà ai cũng biết.

Nhìn theo dáng đi nhỏ nhắn của đám học trò, cô Hàn Thủy mỉm cười nhẹ, chúng lúc nào cũng vậy, luôn hồn nhiên và ngây thơ như những đóa hoa cúc mùa thu, đẹp nhưng thanh khiết và nhẹ nhàng. Có ai đó vỗ

nhẹ vào vai, cô Thủy giật mình quay lại ...đôi mắt cô long lanh nước, có một niềm hạnh phúc nào đó len lỏi cả trái tim...là người ấy.

- Ta muốn nói chuyện với con.

Sài Gòn sau cơn mưa lại trở về với cái ồn ào náo nhiệt vốn có, đường phố đông đúc xe cộ cũng không thể làm lu mờ đi cái vẻ đẹp cuốn hút của ba mươi một cô cậu học trò đang lang thang trên công viên thành phố. Hà Mi thở dốc, bây giờ nhỏ mới nhận ra, chân dài rất có lợi, leo tường cũng dễ mà đi cũng nhanh, nhìn mấy đứa bạn đi đằng trước mà lòng nhỏ nhen lên một chút khó chịu " Không chịu chờ người ta với, cứ thấy cảnh đẹp là quên bạn bè". Mỗi bước đi của nhỏ nặng nề hơn rất nhiều, khuôn mặt giận dỗi cúi xuống, đáng yêu vô cùng.

Thấy bạn đang thụt dần lại đằng sau, Cát Anh mỉm cười, Hà Mi lúc nào cũng vậy, cái tính trẻ con không thể nào bỏ được, vậy mà học mười một rồi đấy.

- Nhanh lên Mi kìa.

Cát Anh đứng lại , giọng nói êm ái vang lên xua đi cái bực tức con trẻ trong lòng Hà Mi ngay tức thì , nhỏ cười rạng rỡ chạy lại gần Cát Anh, hai mắt hí lên:

- Cuối cùng thì cậu cũng nhớ tới tớ.

Khẽ dí lên trán bạn, Cát Anh nắm nhẹ tay , nhìn bạn gật đầu:

- Nên nhớ là tớ luôn ở bên cạnh các cậu, cái tát hồi sáng còn đau nữa không?

Hà Mi lắc đầu lia lịa, nhỏ siết chặt tay bạn hơn, cười rạng rỡ:

- Không sao nữa rồi, hi, tớ yêu cậu nhất.

Ánh nắng nhẹ nhàng vương lên làn tóc, chút dịu dàng của nắng mùa thu, đẹp đến mê hồn, công viên im lặng chìm vào lời ru của gió. Hàn Tuyết kéo nhẹ chiếc khăn choàng, nhỏ đã nghe thấy hết những lời đối thoại của cô bạn lớp trưởng với Hà Mi, một cảm giác ấm áp xen lẫn ,lan tỏa cả trái tim, tình bạn là thế sao? không vội vã, không xa xỉ, đơn giản chỉ là một câu hỏi rất đời thường, nhưng....nó thật bình yên.

Ngồi trên ghế là người mà suốt hai mươi lăm năm qua cô Hàn Thủy trân trọng và yêu thương rất nhiều. Nhưng oan trái thay, người đó không dành tình yêu ấy cho cô, mà là ột người khác, ánh mắt triu mến liếc những tia nhìn đến người con gái trước mặt, bà chủ tịch đang cố gồng mình lên để không thể hiện cảm xúc bây giờ.

- Đạo này con khỏe không.?

Dường như hơi đột ngột thì phải, cô Thủy vẫn chưa thoát khỏi cái tâm trạng do chính mình tạo ra.

- Bình thường thôi ạ!

Nuốt nước mắt vào trong, hai bàn tay của bà chủ tịch khẽ run lên, giọng nói ấy, đôi mắt ấy, khuôn mặt ấy, hơn hai mươi năm nay đã bị bà bỏ rơi. Phải? Bà đã quá ích kỷ khi chỉ nghĩ cho hạnh phúc của riêng mình, nhưng giờ đây, khi đứa con gái bé bỏng ngay thơ ngày nào đã trưởng thành, trưởng thành trong sự cô đơn tủi nhục, thiếu vắng tình yêu thương của cả cha lẫn mẹ, khi đối diện với nó, bà cũng không thể nói lên được một câu yêu thương nào cho trọn vẹn. " Xin lỗi con nhé Hàn Thủy, ta đã sai lầm khi bỏ rơi con đi tìm hạnh phúc, nhưng lúc này đây, đã quá muộn để bù đắp cho con, hãy hận ta đi, đừng tôn trọng và yêu thương ta nhiều đến thế, van con, hãy để ta bình yên ngắm nhìn con lần cuối"

Những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống, tà áo dài trắng tinh khôi đầm nước mắt, cô Thủy lại một lần nữa không kìm nổi cảm xúc của mình trước mặt bà ấy. Cô không giống bà, lí trí không thể ngự trị nổi con tim, hơn hai mươi năm nay, trước mặt bà cô luôn như thế, giống như một ngọn cỏ may mỏng manh có thể rơi rớt bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu. Đau ư? cô bao nhiêu tuổi là ngần ấy năm cô phải chịu cảnh đau đớn trong câm lặng, không mẹ, không cha, không có một người thân nào bên cạnh, lớn lên, hai từ yêu thương dần chìm trong vô thức.Hận ! cô biết hận ai, đây, cô không đủ dũng cảm để hận những con người đã sinh ra mình, càng không đủ dũng cảm để hận những con người đã cướp đi của cô một tuổi thơ êm đẹp.

- Con có thể nghỉ việc được không?

Không bất ngờ, đó là điều mà cô đã lường trước được, nhưng lại một lần nữa...cô đau.

- Hàn tuyết muốn thế, đó là điều duy nhất ta làm được cho nó, con....

- Con hiểu, con chào người. con xin đi trước.

Những hạt nước mắt liên tiếp rơi xuống nhiều hơn, trong làn nước mắt ấy, hình ảnh trẻ thơ của đám học trò lại hiện về, chưa bao giờ cô dám nghĩ mình có thể xa chúng, xa đi nụ cười trong veo và những giây phút nghịch ngợm của chúng, và đó có lẽ sẽ là lần cuối cùng cô được nhìn thấy những đôi mắt biết nói nhưng đượm buồn của lũ học trò nhỏ. Tạm biệt nhé, tạm biệt học trò của cô, tạm biệt những năm tháng đầy yêu thương, tạm biệt tia nắng đầu đời đã len lỏi vào trái tim cô sau hơn hai mươi năm ngội lạnh. Cô yêu các em nhiều.

" Cô ơi, sau này cô cưới thầy Vinh cho em làm phù dâu cô nhé"

" Còn em làm phù rể nhé cô"

" Ủ, ông xấu thế, không thích đi cạnh ông đâu"

" Cô ơi, sau này lớn lên em sẽ làm cô giáo giống cô vậy đó , em sẽ dạy những học sinh giống chúng em thế này nè..hì hì"

" Lão bà bà, em nhớ cô lắm ..."

" Cô ơi, đừng bao giờ rời xa chúng em nhé"

" Ủ, không bao giờ cô rời xa các em đâu"

" Vậy cô hứa đi"

"cô hứa..."

Chiều tắt nắng, màn đêm bao phủ lên một màu đen kịt, nhìn lại học viện một lần nữa, đôi mắt của Cô Hàn Thủy nhìn chăm chăm lên phòng học của lớp Toán.

Tạm biệt !

Bước đi, không một lời từ biệt, cô biết các em sẽ buồn, nhưng dấu nước mắt đi nhé, hay sống như những năm tháng các em đã từng sống, đừng như cô, đừng yếu đuối, các em phải vươn lên, giống như những cánh chim trên bầu trời rộng lớn kia, đừng để nước mắt làm vơi đi nụ cười, đừng để tuổi thơ trôi qua chỉ có nỗi buồn, cô sẽ nhớ các em lắm đấy. Những thiên thần nhỏ của cô. Yêu các em nhiều

36. Chương 36

Khu giải trí

Ngọc Vi đang cùng các bạn nữ dạo quanh các shop thời trang, mấy khi mà được đi chơi thế này, tụi con gái đang tha hồ thu lượm tất cả những thứ nằm trong tầm mắt, mấy đứa con trai đứng ngoài mà ngán ngẩm, không khó để biết được lát nữa tụi nó sẽ là những anh thợ xách vác đồ, kiêm luôn vệ sĩ. Nhật Nam bước lại gần Cát Anh, nhỏ đang chăm chú đọc một cuốn tạp chí thời trang nào đó.

- Cậu không muốn mua gì sao?

Ngước khuôn mặt mình lên, nhỏ nhìn cậu mỉm cười nhẹ:

- Không, cậu biết là tớ không có hứng thú mua sắm mà.

Nam ngồi xuống cạnh nhỏ, cậu khẽ thở dài. Cát anh đặt cuốn tạp chí sang một bên, nhỏ nhíu mày, liếc qua Nam một chút:

- Hè vừa rồi cậu qua Úc phải không?

- Ủ, họ muốn tớ rời khỏi Việt Nam để sang đó.

Bàn tay buông hờ của nhỏ chợt nắm lại, trong đôi mắt đen tuyền có một vài gợn sóng, cũng phải thôi, Nam sinh ra trong một gia đình đầy quyền lực, bố mẹ cậu là những con người có tiếng tăm trong lĩnh vực chính trị trên toàn thế giới, nhưng con người ta không có ai là hoàn hảo cả, họ giúp ích cho đời nhưng lại bỏ quên đứa con trai duy nhất, lên năm Nam đã phải rời xa vòng tay của ba mẹ, có chăng chỉ một năm được sang thăm họ một lần vào mỗi kì nghỉ hè. Nhưng giờ đây khi cậu đã lớn, họ lại muốn cậu ở cạnh mình, họ không nghĩ được rằng suốt những năm tháng qua cậu con trai của họ đã lớn lên nhờ sự quan tâm và yêu thương của bạn bè, liệu cậu có thích nghi được không nếu như có một ngày cậu rời xa nơi này, xa những người bạn kia để đến một đất nước xa xôi khác.

- Cậu sẽ làm gì?

Nhỏ không hỏi cậu có đi không? cũng không hề níu kéo cậu ở lại, chỉ đơn giản là một câu hỏi bình thường, vì nhỏ tôn trọng quyết định của cậu, dù trong lòng hoàn toàn không muốn.

- Tớ cần các cậu hơn họ.

Nam nhìn Cát Anh khẽ cười, một nụ cười đẹp và dịu dàng, nhỏ tránh mặt đi nơi khác, gạt đầu nhẹ nhẹ:

- Bọn tớ cũng rất cần cậu.

Sau một trận mưa bán dốc hết tiền túi của tụi con trai, đám con gái hăng hái đi ra phía cổng khu giải trí, để lại mấy cái mặt nhăn nhu của các quý ông và một đồng đồ đặc. Nhưng cái cốt yếu là tụi con trai đường đường là những "siêu mẫu chân dài" vì thế mà chỉ sau ba giây tụi nó bước qua mười một đứa con gái cùng với nụ cười rạng rỡ, không thèm quay lại nhìn dù chỉ một giây. Thế Bảo ưỡn ngực dẫn đầu, miệng huýt sáo vi vu, mà trong lòng thập phần sung sướng, Ngọc Vi quăng lại một đồng bạc tức, nhỏ dừng chân, bặm môi nhìn về phía trước. Vậy là cả đám con gái đứng lại còn đám con trai vẫn cứ thế oai phong bước đều.

Đi được một đoạn khá xa, Nam mới giật mình, mãi giờ lo tận hưởng mà quên mất mấy bà chặn, xoay người, và.....cậu chết sững:

- Tụi con gái đâu rồi.

Cậu quay qua hỏi các bạn, Thái Huy vội vàng đặt đồng đồ đặc xuống, cậu nhú mày:

- Chẳng lẽ mấy bà giận thật.

- Lúc nãy tao thấy bà Vi đứng lại.

Thế Bảo kêu lên, Nhật Nam cắn môi nhẹ, cậu cho liền một phát lên đầu Bảo, miệng tức giận:

- Sao không nói sớm hử, mày có biết cái đoạn đường lúc nãy nguy hiểm lắm không?

- Tao cứ tưởng mấy bà giả vờ ai ngờ.

- Nhanh lên, không nói nhiều nữa, chạy về đó nhanh lên.

Nhật Nam vút đồng đồ xuống, kéo tay Huy chạy một mạch, đám con trai còn lại cũng vội vàng bám theo, Khánh Đăng và Anh Kiệt chẳng hiểu gì cũng bị lôi đi nốt, trong lòng Nam như lửa đốt, mong rằng không có chuyện gì xảy ra, nếu không....?

Con đường này rất tối, lúc đi tới trời còn sáng, bây giờ đã hơn chín giờ đêm, lại khuất tầm nhìn của đèn cao áp, người Ngọc Vi run lên bần bật, nhỏ đang hối hận vì lúc nãy đã vô cớ giận dỗi tụi con trai để bây giờ cả đám phải chịu cảnh này. Hà Mi nắm chặt tay Cát Anh, nhỏ sợ bóng tối, à không tất cả 11 đứa con gái của lớp Toán đều sợ bóng tối, sợ cái cô đơn mà suốt 17 năm qua lúc nào tụi nó cũng phải đối diện. Đêm lạnh. Những hạt mưa phùn rải rải rơi xuống. Đen hơn.

- Tớ sợ lắm.

Hà Mi thốt lên, bàn tay nhỏ đã đầm mồ hôi, mặt cứng đờ, lại là cái màn đêm này, nhỏ ghét nó, ghét bóng tối, cái màu đã khiến đôi mắt nhỏ mờ đi vì nước mắt, Cát Anh thở hắt ra, nhỏ đang cố giữ bình tĩnh để an ủi các bạn.

- Qua đoạn đường này thôi chúng ta sẽ thoát mà.

- Mấy cô em định đi đâu đấy.

Một giọng nói lạ hoắc vang lên, nghe qua cũng biết chủ nhân của nó không phải là người đang hoảng, những tiếng cười khả ố vang lên nhiều hơn, tụi nó dừng lại, đôi mắt cổ mò mẫn trong bóng đêm, một toán thanh niên vô công rồi nghề, lại là những chiếc xe đen lùn trước.

-Ồ lại là các cô bé này à, thú vị thật, mấy thằng oắt con hôm trước đâu rồi.

Nhận ra người quen cũ, tên đầu sỏ nhếch mép lên, nụ cười man rợ kèm theo một cái nháy mắt” chết người” của hắn khiến cho Cát Anh chết sống.

- Chúng tôi không quen các anh.

Nói đoạn nhỏ cầm tay Hà Mi tiến về phía trước, đám người đó lại cười, chúng đứng ra chặn ngay giữa đường, tên cầm đầu dùng bàn tay thô ráp của mình nâng cằm Cát Anh lên, môi mấp máy, chỉ đủ ối nhỏ nghe thấy:

- Trước lạ sau quen mà cô em, muốn quen không anh cho quen liền.

Câu sau hắn nâng cao giọng lên, đám thuộc hạ lại khoái chí cười vang, và nhanh chóng chúng giữ chặt cả mười một đứa con gái trong tay mình. Bàn tay gơ bần bắt đầu sờ soạng.

Chát....

- Buông cái bàn tay hôi thối của mi ra.

Ngọc Vi kêu lên bất lực, trong khi đó nước mắt của Hà Mi đã bắt đầu rơi, đám thanh niên được nước làm tới, chúng ghì chặt tụi nó vào thành tường, đôi mắt đầy dục vọng. Tiến thêm một bước, đôi mắt hết như một con thú lâu ngày bị bỏ đói. Cát Anh ngoảnh mặt sang một bên, tránh cái nhìn cầm thú ấy, nhỏ nhỏ nước bọt vào thẳng mặt hắn.

- Anh sẽ chết nếu dám đụng vào tôi.

Vuốt lại cái mặt tèm lem nước, tên đó khẽ cười:

-Cô em được lắm, thế anh đây càng thích.

Hắn tiến sát hơn, khuôn mặt xích lại gần nhỏ hơn. chiếc áo sơ mi trên người hắn bị giật phăng, cúi người xuống.

Tách...

Chiếc cúc đầu tiên của chiếc áo đồng phục bị bật tung ra, nhỏ nuốt khan, mắt nhắm nghiền lại môi cắn chặt. Lại cười, nụ cười ấy đã tăng thêm vài phần ghê rợn.

Tách....

Cúc thứ hai lại bị bật ra.....

Trong khoảnh khắc, mặt Cát Anh đanh lại, nhỏ không còn đủ bình tĩnh nữa, quét những tia nhìn ra đằng sau, mười đứa con gái còn lại đang giãy giụa. Bất lực. Tụi nó không một ai biết võ hết.

Phập.....

Tay giữ nguyên, 1 phút sau tên biến thái chết tiệt ấy vẫn đơ ra một chỗ. Cát Anh phủi tay, nhỏ khẽ cười. Tuyệt chiêu bí mật của lớp Toán được vận hành. Không ai có tên nào toàn thân có nếu đụng vào học viên lớp Toán dù chỉ một giây.

37. Chương 37

Cát Anh nhìn lại tên đó một lần nữa, nhỏ khẽ cười, để đánh lừa hắn cũng mất khá nhiều thời gian đấy, đôi mắt liếc xuống chiếc áo đồng phục, may mắn thay nó được làm từ hai lớp vải. Ngọc Vi chạy lại gần, nhỏ đập thẳng một phát vào người tên đó, miệng không ngừng nguyền rủa:

- Đáng đời, i chết đi, ta sẽ chặt cái tay mi ra vì cái tội dám sờ soạng lung tung, tưởng muốn đụng vào bản cô nương là dễ sao.

Cát Anh lắc đầu, nhỏ nhìn Ngọc Vi nheo mắt:

- Cậu hả dạ chưa.

Vi ngược mặt lên, nhỏ cười khì khì:

- Rồi, nhưng mà công nhận cái chiêu điểm huyết này hay thật nha.

Khẽ cốc nhẹ lên trán bạn, Cát Anh xoay người ra phía sau, nụ cười trên môi vụt tắt. Tám đứa còn lại đang sửa sang lại quần áo. Còn.....Hàn Tuyết. Phải rồi, nhỏ mới vào lớp chưa biết được mấy cái tuyệt chiêu này. Nhưng mà bây giờ....

Cát Anh tiến đến một góc khuất khác của con hẻm, ánh đèn mờ mờ hắt ra từ một căn nhà gần đó đủ để cho nhỏ thấy hình ảnh phía trước, một bóng người đang giãy giụa, bất lực, bàn tay chột siết chặt lại, đôi mắt nhỏ ánh lên những tia nhìn căm phẫn. Bước lại gần...nhưng....

Bốp

Một lon cô ca, hướng thẳng đầu tên cầm thú mà lao tới, hấn khụy xuống, ôm đầu, rồi ngất lịm, nhỏ xoay người về phía sau, hai mươi thằng con trai đang đứng đó, thở hổn hển, nét mặt hiện rõ sự lo lắng. Nhặt Nam nhìn thẳng vào mắt nhỏ, cậu hỏi nhẹ:

- Các cậu không sao chứ.

Cát Anh lắc đầu:

- Bọn tớ không sao?

Nhỏ lại gần Hàn Tuyết, bàn tay đưa lên chột buông xuống, cắn nhẹ môi, Tuyết đang ngồi sụp giữa lòng đường, mái tóc dài xõa ra rối bời, hai mắt hằn đỏ còn thấp thoáng sự đau đớn, chỉ một chút nữa thôi...thế giới sẽ hoàn toàn sụp đổ. Giọt nước mắt lăn dài, vị mặn đắng ấy, lâu rồi nhỏ không còn nhớ, kể từ cái ngày định mệnh ấy, cái ngày mà hạnh phúc trọn vẹn bỗng vỡ òa trong phút chốc. Nhỏ vẫn ngồi đấy, nước mắt vẫn rớt xuống, ngày một nhiều hơn, sự việc lúc này giống như một giọt nước tràn li, cái cảm giác sợ hãi của mười năm trước ùa về trong kí ức. Một mảnh ghép của cuộc đời nhỏ, đen sẫm, tưởng chừng như vòng quay của trái đất đã ngưng lại thì người giúp nhỏ thoát ra chính là những người bạn này, không phải là một ai khác.

Cát Anh quay mặt đi hướng khác, cố kìm nén cảm xúc bây giờ, nhỏ biết Tuyết cũng đã từng phải chịu nhiều nỗi đau, nhỏ gục vào ngực của Nam, ừ thì để khóc, không những nhỏ mà chín đứa còn lại cũng khóc. Đau. Cái cảm giác ấy đã ngấm dần vào trái tim non nớt của tụi nó. Nam khẽ nén một tiếng thở dài, lâu lắm rồi tụi con gái không khóc, những đặc quyền được cho là của tụi nó cũng không bao giờ được thực hiện. Vì con gái lớp Toán phải mạnh mẽ, khi đã bước chân vào cái lớp ấy....thì nghĩa vụ của tụi nó phải là như vậy. Không được yếu đuối.

Trời về khuya, ngôi sao sáng nhất trên bầu trời chiếu thẳng màu vàng rực xuống thảm cỏ, cả lớp Toán đang ngồi đây, ngắm nhìn bầu trời và lắng nghe tiếng gió thổi, Đồng cỏ ngạt ngào một mùi hương thanh khiết, mang âm hưởng của đồng nội, đưa tụi nó trở về một miền đất xa xôi nào đó, không có những nỗi đau ám ảnh trong tâm trí, không có những giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi, tất cả thật bình yên. Khoảnh khắc ấy chìm vào một khoảng không phía trước. Lặng. Những trái tim thốt lên lời ca buồn để mặc cho hạt sương vương lên làn tóc. Ba mươi mốt cái đầu chụm vào nhau, nhắm nghiền mắt. Lại một đêm nữa không ngủ ở kí túc xá.

6h 58 phút

Bước chân không vội vã, con đường trải đầy lá mùa thu, nắng nhạt rải vàng khắp lối. Tất cả các học viên lớp Toán đang trở về trường sau một đêm an giấc trên đồng cỏ, không cặp sách, chiếc áo đồng phục hôm qua cũng còn y nguyên trên người, đi qua bác bảo vệ, tụi nó khẽ nở một nụ cười, khác với mọi lần phải năn nỉ ỉ ới, chưa kịp mở lời thì cánh cổng học viện đã lập tức mở cửa. Một sự bất bình thường. Phải chăng sáng gió sắp nổi lên?

7h 50 phút.

Một tiếng đồng hồ là quá đủ so với việc chuẩn bị, tụi nó bước ra từ kí túc xá, khuôn mặt có đôi phần rạng rỡ hơn, trong đáy mắt của Hàn Tuyết đã dịu đi cái nhìn lạnh lùng vốn có, tiết đầu đã hết, nhưng là tiết thể dục nên lớp Toán có thể miễn, tiết tiếp theo là của cô Hàn Thủy.

- Á.

Có ai đó kêu lên, Cát Anh khẽ nhíu mày quay lại đằng sau, Hàn Tuyết đang cúi gập người ôm cái chân sưng mọng của mình. Sau một hồi xem xét, Cát Anh nhìn qua Khánh Đăng cười nhẹ, nụ cười ầm ập như nắng mùa thu:

- Cậu công Hàn Tuyết nhé.

Đăng tròn mắt, cậu có nghe lầm không vậy, chân mày Đăng lập tức co lại, cậu tự chỉ tay vào chính mình:

- Tớ ư?

Cát Anh gật đầu cái rụp:

- Ủm, là cậu đấy

- Nhưng....

- Cô Thủy sắp vào tiết vào nha, cậu nhanh lên nào.

Đăng nuốt khan, cứ như bị một cái gì đó hồi thúc, mệnh lệnh của cô bạn lớp trưởng này đúng là không thể chống lại, nó có một sức hút nào đó rất lợi hại, khiến người ta cứ rằm rắp nghe theo. Khánh Đăng bước lại gần Hàn Tuyết, cậu khom người, nhưng chưa kịp cúi xuống thì đã bị Tuyết đẩy ra:

- Không cần, tôi tự đi được.

Đăng nhăn mặt, bực tức:

- Nhanh lên, cậu mà không lên là trễ học đấy.

Cậu lại gần Tuyết hơn, nhưng chỉ đứng một giây sau lại bị bàn tay của nhỏ đẩy ra liền:

- Tôi đã bảo ,tự đi được mà.

- Nếu cậu ấy không chịu, thì cậu bế bồng lên luôn đi.

Lệnh vàng của Cát Anh ban ra, lập tức khiến cho nạn nhân học máu, nhỏ nói giỡn hay thật vậy, Tuyết liếc qua Cát Anh một chút, mặt nhỏ tái dần, quả là không dễ chơi. Hai mươi mấy cặp mắt còn lại của lớp Toán đang nhìn nhỏ chờ đợi.

- Không phải nhìn, các cậu nhanh lên, nếu không hai người bị tách ra bây giờ.

Cát anh tiếp tục lên tiếng. Lần này là mắt của Khánh Đăng chăm chăm nhìn vào cô bạn lớp trưởng, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nếu như theo suy đoán ban đầu, nhỏ tính tình điềm đạm thì phải xem xét lại, sức ép và sự uy hiếp của nhỏ luôn luôn là tuyệt đối.

Năm phút sau giữa sân trường, người ta nhìn thấy một chàng trai với khuôn mặt tuyệt đẹp đang công một thiên thần trên lưng. Các học viên còn lại đi đằng trước không nén nổi những nụ cười thích thú. Cát Anh đúng là số một.

Phòng học của lớp Toán vẫn như mọi ngày, nhưng trống đã vào hơn mười phút mà vẫn chưa thấy cô Hàn Thủy đâu, Ngọc Vi sốt ruột xem đi xem lại đồng hồ, đúng lúc Nhật Nam định chạy xuống phòng giám thị thì cửa lại mở. Và....một cô giáo bước vào. Cả lớp Toán đứng hình.

- Giới thiệu với các em ,cô là Mai Vân giáo viên dạy môn Anh văn đồng thời....

- Cô Hàn Thủy đâu rồi ạ?

Cô ấy bị ốm hay sao mà cô lại dạy thay vậy?

- Lão bà bà ốm nặng không cô?

Cô Vân chưa kịp nói hết câu đã bị tụi nó ngồi phía dưới cướp lời, cả lớp Toán nháo nhào lên, lo lắng có, tò mò có, nhưng trên hết vẫn là cảm giác ấy.....sợ hãi. Chỉ có một người ngồi cuối lớp, vẫn lặng lẽ xem lại sách vở, như chưa hề có gì xảy ra.

RẦM

Bàn giáo viên rung lên, hai mắt cô Vân sòng sọc, tìm cơn giận xuống cô dần giọng:

- Có định cho tôi nói nữa hay không hả? Tôi là giáo viên dạy Anh Văn mới đồng thời cũng là giáo viên chủ nhiệm của cái lớp này. Nghe rõ chưa có cần tôi nhắc lại hay không? Đây....này em làm cái gì thế.....này

Cô Vân chưa nói hết đã phải ngưng lại vì Nhật Nam đang bước dần ra khỏi phòng học, Cát Anh chạy lại, nhỏ nín tay cậu, hỏi nhẹ:

- Nam, cậu định làm gì vậy?

- Tớ lên phòng hiệu trưởng.

- Nam, không được, từ từ giải quyết được không. Cậu thử hỏi cô Vân xem đã...

Nhỏ lắc lắc đầu, nhìn cậu nài nỉ, Nam giật phăng tay nhỏ ra khỏi tay mình, cậu lớn giọng hơn:

- Tớ không thể để chuyện này xảy ra được, sao tự nhiên lại bắt cô Hàn Thủy nghỉ việc chứ. Người nên hỏi là người khác, cậu biết mà.

Cậu nhìn nhỏ, mắt buồn hơn, nhỏ khẽ gật đầu. Lần đầu tiên Nam không nghe lời Cát Anh nói, lần đầu tiên cậu buông tay nhỏ dễ dàng như vậy, cậu chạy ra khỏi lớp, để mặc cô Mai Vân vẫn chết sững như trời trồng, Cát Anh chạy theo, nhỏ cố níu cậu lại không được, vậy thì nhỏ sẽ đi theo cậu, các học viên trong lớp lần lượt rời khỏi chỗ, tiến thẳng về phòng hiệu trưởng. Hàn Tuyết là người cuối cùng, chân nhỏ vẫn bước đi. Một cảm giác gì đó dâng lên nghèn nghẹn, phải chăng nhỏ đã sai?

Lớp học vắng hoe, cô Mai Vân ngồi trên ghế giáo viên nhìn xuống, mắt mờ đục, chuyện gì đã xảy ra thế này?

38. Chương 38

Cánh cửa của phòng hiệu trưởng bị đập tung ra trước khi Cát Anh ngăn đôi chân của Nhật Nam lại, cậu bước vào trong, đôi mắt đờ đẫn sát khí. Thầy hiệu trưởng khẽ nhíu mày, đã biết trước có chuyện này, nhưng thầy không ngờ học viên lớp Toán lại phản ứng như thế.

- Tại sao cô Hàn Thủy lại nghỉ việc?

Nam nhìn thẳng vào đôi mắt già nhăn nheo của thầy Bình, giọng nói không dấu nổi sự bức xúc của mình. Cát Anh kéo nhẹ tay cậu về phía sau, nhỏ đứng ra trước, khuôn mặt bình thản đến lạ:

- Thầy nói đi, chúng em cần một câu trả lời của thầy.

- Là ta đã sa thải cô Hàn Thủy?

Bà Chủ tịch từ ngoài bước vào, đáy mắt mờ đục. Cát Anh quay lại nhìn bà, nhỏ hơi cười. Bà chủ tịch tiến thẳng đến chỗ ngồi cao nhất, lạnh lùng lướt mắt qua chỗ các học viên đang đứng:

- Đạo này các em vẫn học tốt chứ.

- Tôi hỏi bà sao cô Hàn Thủy lại bị sa thải?

Nam không đủ kiên nhẫn nữa, cậu gồng mình lên, đập thẳng vào bàn thầy hiệu trưởng, Cát Anh cũng không còn giữ nổi sự bình tĩnh của mình, mắt nhỏ đăm đăm nhìn bà chủ tịch dò xét.

Nén một tiếng thở dài, bà chủ tịch nhắm nghiền mắt:

- Là nó muốn tự đi thôi.

- Không thể nào, bà nói dối.

Ngọc Vi hét lên, nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt của nhỏ, mặt đấng. Cô Thủy đã hứa với cả lớp rằng sẽ không bao giờ buông tay tụi nó ra mà, cô bảo, cho dù trái đất này có ngừng quay thì cô vẫn mãi ở bên cạnh tụi nó mà, không thể nào có chuyện cô tự xin nghỉ việc được. Tất cả đều là giả dối.

- Bây giờ cô Hàn Thủy đang ở đâu.?

Cát Anh tiếp tục nhìn bà chủ tịch, lần này, chính nhỏ là người hỏi, chủ tịch vẫn im lặng, có thứ cảm giác nào đó nghèn nghẹn, bà không dám trả lời, không dám nhìn thẳng vào đôi những đôi mắt ngậy thơ trong sáng kia, bà không thể nói dối chúng thêm được nữa. Nhìn thấy sự bối rối của bà, thầy Bình nhẹ giọng:

- Cô ấy đi từ hôm qua có lẽ là cũng rời khỏi thành phố rồi.

Ba mươi con người của lớp Toán chết sững, rời khỏi thành phố ư? không thể nào. Ngày hôm qua, lúc tụi nó thông thả vui đùa thì cô lại phải nuốt nước mắt rời khỏi học viên ư? Mấy đứa con gái ôm chầm lấy nhau, Cát Anh bước lên thêm một bước, nhỏ mím môi thật chặt:

- Hãy bảo cô Hàn Thủy trở về.

Bà chủ tịch tròn con mắt lên nhìn nhỏ, chưa bao giờ bà thấy nhỏ cương quyết đến thế, cố lấy lại sự lạnh lùng vốn có của mình, bà cười nhạt:

- Cô ấy đã muốn đi tại sao chúng ta lại phải mất công kéo về.

Cát Anh gương mặt nhỏ nhìn xoáy sâu vào mắt của người đối diện:

- Nếu không cả lớp Toán cũng sẽ rời khỏi học viện.

Trong phút chốc bà chủ tịch rơi vào im lặng, bà có nghe nhầm hay không? Lớp Toán sẽ rời khỏi học viện? Chẳng lẽ cái lớp ấy lại có tình cảm nhiều với Hàn Thủy đến thế. Trong tình huống này bà biết phải làm sao đây, nếu như mất lớp Toán thì coi như bà mất cả học viện

- Các em có biết mình đang nói gì không?

- Em đã đủ tuổi để biết mình đang làm gì.

Cát Anh khẳng định một cách chắc nịch, những đôi mắt phía sau cũng vô cùng cương quyết. Chân mày Hàn Tuyết co lại, tại sao bà chủ tịch lại lúng túng đến thế, bà ta có thể sợ một lời đe dọa của một học viên sao? Một chuyện lạ mà lần đầu tiên nhỏ nhìn thấy. Rốt cuộc Cát Anh và lớp Toán là như thế nào?

Bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, mắt Cát Anh hướng về một nơi xa xăm nào đó, đôi mắt buồn lại càng buồn hơn, tất cả các học viên còn lại của lớp Toán đều cảm thấy mệt mỏi, tụi nó không còn đủ sức để học tiếp nữa.

- Tớ xin lỗi.

Nam bước lại gần Cát anh, cậu hơi cúi đầu, giọng nói có đôi phần dịu xuống. Nhỏ nhìn cậu mỉm cười nhẹ, một nụ cười buồn.

- Không sao đâu, tớ hiểu mà.

Nam gật đầu nhẹ, mặt dần ra, cậu nhìn thấy một bóng người phía trước:

- Thầy vinh.

Ba mươi cái đầu giật mình quay lại, dáng đi của thầy chậm chạp, không năng động như mọi ngày, thầy nhìn tụi nó khẽ cười:

- Các em không học tiết tiếp theo à?

Tụi nó nhìn thầy, lại muốn khóc, tụi nó biết thầy đang đau lắm chứ? Cô Thủy ra đi không một lời từ biệt, tụi nó đã thế, thầy lại càng buồn nhiều hơn. Khóe mắt thầy hiện rõ một nỗi niềm sâu kín nào đó.

- Thầy ơi, cô Thủy...

Hà Mi chur nói hết câu đã khóc nấc lên, thầy vỗ vai nhỏ, an ủi mà trong lòng đắng chát:

- Em đừng khóc, rồi cô ấy sẽ về với thầy trò mình thôi mà, cô ấy sẽ không từ bỏ chúng ta dễ dàng vậy đâu.

Ngọc Vi ôm chầm lấy Cát Anh, nhỏ gục lên vai bạn, gió mùa thu vẫn cứ thổi, mang một người đi xa, không rõ ngày trở lại, cái nắng vàng nhạt như buồn hơn.

Bà chủ tịch đứng trên cao nhìn xuống, những giọt nước mắt thi nhau rớt xuống, rất nhiều, bà không chỉ đã đánh mất đi niềm vui của con gái mình, mà còn đánh mất đi cả hạnh phúc của nó. Cái tội của bà lớn quá. Không thể nào bù đắp lại được nữa rồi.

- Bà đang hối hận sao?

Khóe miệng Hàn Tuyết cong lên, một nụ cười băng lạnh xuất hiện, bà quay đầu lại, lau vội nước mắt trên má, dịu dàng nhìn nhỏ:

- Phải ta đang rất hối hận.

Tuyết ngen lại, đúng là tình mẫu tử không thể nào bị ngăn cản được, nhỏ lại nhớ về ngày xưa, cái ngày nhỏ cũng đã từng có một người mẹ như thế. Chở che, ôm ấp nhỏ trong vòng tay, cho nhỏ nhận được hơi ấm của một tình yêu thương trọn vẹn. Nhưng bây giờ mọi thứ đã đổi khác, người đàn bà trước mắt đã cướp đi của nhỏ tất cả, hạnh phúc, nụ cười, ngay cả nước mắt cũng đã cạn khô.

Tất cả cũng chỉ tại bà ta.

Vì thế nhỏ muốn đứa con gái duy nhất của người phụ nữ này cũng phải chịu cảnh như nhỏ, đau đớn, vật vờ, đắng cay khi bị chính người thân vứt bỏ.

Nhưng nhỏ đâu có biết rằng, người con gái mà nhỏ nói ấy, đã chịu tủ nhục ngay từ ngày đầu tiên nhỏ ra đời.

Nỗi đau ấy còn lớn hơn nỗi đau của nhỏ gấp trăm vạn lần

39. Chương 39

Mấy ngày nay không hiểu sao lại có một trận mưa kéo dài, tâm trạng các học viên lớp Toán cũng không ổn hơn một chút. Cát Anh đã cho người lùng sục khắp thành phố, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô Hàn Thủy đâu, có lẽ thầy hiệu trưởng nói đúng, cô đã rời khỏi đây ngay ngày hôm ấy rồi. Cát Anh nén một tiếng thở dài, nhỏ mông lung suy nghĩ, đôi mắt dán ra ngoài khung cửa sổ.

- Cậu nghĩ tại sao bà chủ tịch lại làm như thế.

Nam mân mân trên cạnh bàn, cậu cúi mặt xuống hỏi bằng giọng. Cát anh vẫn không rời mắt khỏi khung cửa, nhỏ mím môi nhẹ:

- Tổ cũng không biết, có lẽ bà ấy cũng không thực sự muốn cô Thủy ra đi.

Quảng nhẹ một hòn đá ra ngoài sân, Bàn tay Nam di chuyển dần trên những phím đàn, một thứ âm thanh vang lên, hòa lẫn vào tiếng mưa ngoài kia, mọi vật chìm trong một thứ màu sắc hỗn độn, tiếng nhạc du dương, buồn, chứa nhiều tâm trạng của một cậu học trò mười bảy tuổi. Cát Anh đánh mắt sang nhìn bạn, nhỏ khẽ cười, nụ cười ngọt ngào như một dư vị nào đó còn sót lại của mùa thu. Một ống tiêu nhỏ luôn được nhỏ mang bên mình, như một vật bất li thân. Thở, để quên đi nỗi buồn của hiện tại, vì vu theo làn gió lạnh của cơn mưa cuối mùa. Trong veo, thứ cảm xúc dâng trào mãnh liệt, tâm hồn của hai nghệ sĩ nghiệp dư bay bổng trong không gian, xua tan những nỗi buồn sâu thẳm nơi trái tim.

Khánh Đăng dựa lưng vào góc tường, cậu đang lắng nghe cái giai điệu ấy. Đẹp đẽ và thanh cao biết nhường nào, một lần lắng mình giữa những suy ngẫm thường ngày, Đăng chớp nhẹ mi mắt, từ lúc sống và chơi đùa cùng lớp Toán, cậu đã trở thành một con người khác, không bị sự hào nhoáng bóng bẩy bên ngoài làm mờ đi những cái tình nghịch và ngây thơ vốn có của tuổi học trò.

Cậu biết thương, biết nhớ một ai đó, thứ tình cảm trong sáng đầu đời đầy mộng mơ. Nụ cười ấy ,ánh mắt ấy khiến cho cậu cảm thấy tâm hồn mình thật bình yên.

Ở một góc khác của kí túc xá, cô bé mang cái dáng điệu lạnh lùng , băng lãnh thường ngày bỗng chìm vào một thế giới khác. Trầm tư và suy nghĩ những gì đã qua, Hàn Tuyết thấy mình thật nhỏ bé, cứ giống như một hạt cát nằm giữa đại dương mệnh mông? Những chuyện nhỏ đã làm, những chuyện lớp Toán đã làm. Phải chăng nhỏ đã quá ích kỉ? Nhỏ chỉ nghĩ đến cảm nhận của mình mà quên đi nỗi đau của người khác.

Đau.? cái cảm giác đã ăn sâu vào trái tim nhỏ hơn mười năm nay, cái cảm giác nhìn thấy bàn tay mẹ buông dần, cái cảm giác nhìn thấy mắt mẹ từ từ khép lại trong làn sương mờ đục của nước mắt. Đau? cái cảm giác nhìn ba mình hạnh phúc với một người phụ nữ khác không phải là mẹ, cái cảm giác đắng chát mỗi khi nước mắt chan vào bát cơm nóng hổi thường ngày mà đáng ra phải do mẹ làm thì nay lại là của người giúp việc.

Nước mắt lăn dài trên má, bảy tuổi mất mẹ, mất đi một vòng tay yêu thương ôm ấp, sự đều trớ trêu thay, cái định mệnh giữa bốn người bọn họ lại khiến con gái họ rơi vào đau khổ .

Đôi mắt nhắm nghiền lại, mặc cho những hạt mưa rớt xuống cùng những hạt châu sa tuôn ra từ đáy mắt. Dòng đời tấp nập lắm bon chen, không phải do nhỏ lạnh lùng mà tại nhỏ sống khép mình thôi. Không phải tại nhỏ băng lãnh mà tại cái tính khí của một con bé sớm thiếu vắng tình mẹ trở nên bất cần và khó chịu mỗi khi ai đó quan tâm mình thôi. Không phải tại nhỏ độc ác mà chẳng qua là do sự ích kỉ trong trái tim một con người sớm chịu nhiều mất mát. Nhỏ tự bao biện cho chính mình như thế. Bao biện cho cách sống sai lầm của mình trong mười năm nay là như vậy. Để rồi vô tình, nhỏ khiến cho những người bạn ấy một lần nữa.....đau.

Từ trên tầng hai của dãy nhà ban giám hiệu, đôi mắt trĩu nặng của người mẹ dán chặt xuống sân trường. Không còn cái lạnh lùng, cao ngạo vốn có thường ngày, cái cảm giác chôn chặt suốt hơn hai mươi năm qua lại ào về mỗi khi mưa tới. Làn khói xa xăm, đưa bà trở về một cõi hư vô nào đó, khi đưa con gái bé nhỏ chào đời, đến cái ngày mà nó đắm chìm nước mắt buông vạt áo bà ra khỏi bàn tay. Tiếng gọi xé lòng, của một đứa trẻ vốn không nhận được nhiều tình yêu từ cả ba lẫn mẹ.

” Mẹ, đừng bỏ con, bé Thủy hứa sẽ ngoan mà, mẹ đừng đi, bé Thủy không rời mẹ quần áo mới nữa đâu”

Một cái buông tay hồ hững, một ánh mắt quyết liệt, vắn ra đi, để lại đứa con nhỏ trong cả một căn biệt thự rộng lớn.

” Mẹ...mẹ đừng đi mà, mẹ đừng đi, mẹ đi, rồi ba cũng đi nữa con làm sao đây hả mẹ, xin mẹ, mẹ về với con đi, con sẽ không làm mẹ buồn nữa, con sẽ ngoan giống em Hàn Tuyết vậy đó, mẹ ơi”

Đúng năm phút sau, người phụ nữ bỏ lại con, nỗi đau và những giọt nước mắt trên khuôn mặt trẻ thơ ấy để đến một căn nhà khác, nơi đó có nhiều tiếng cười, có người bà yêu thương và đứa con không phải là con ruột.

Năm phút sau, bàn tay bé nhỏ ấy lại tiếp tục sưng tấy lên vì phải nắm chặt cái va li của ba mình.

” Thủy buông ra để ba đi”

” Không ! mẹ đi rồi, con không muốn cho ba đi nữa, con không buông, ba ở lại với con đi”

” Buông ra để ba đi, con ở lại với quần gia đi”

” Không, ba ơi, con xin ba mà, nếu không ba cho con đi với, con hứa sẽ ngoan mà”

Lại là cái buông tay giằng xé ấy, gào thét trong vô vọng, dáng người nhỏ bé đổ sụp xuống giữa ngôi nhà rộng lớn, không có lấy một cảm giác ấm áp từ lúc chào đời đến hôm nay. Đôi mắt cô bé mười tuổi sưng mọng đi, ngất lịm, nằm giữa sàn nhà lạnh buốt, mẹ đi rồi, ba cũng không có ở đây, không một bàn tay ấm áp nào đỡ nó dậy, xoa dịu cái nỗi đau trong lòng nó. Hết thật rồi. Họ đi tìm hạnh phúc cầu riêng mình, với một đứa con mới mang cái tên hàn tuyết, đứa bé chúm chím miệng mới chỉ hai tuổi đầu còn chập chững bước đi.

Vô vọng.

Bất lực

Và nó thấy mình trở nên thật yếu đuối

Dựa tấm lưng vào cánh cổng sắt, người phụ nữ ấy đang run lên từng đợt, nước mắt trào ra, nhiều vô kể, người đàn ông đứng bên cạnh, dõi một ánh mắt mơ hồ nhìn vào trong. Hai chiếc xe đi về hai hướng, hia đường thẳng song song không bao giờ chạm mặt. Để lại một đứa trẻ bơ vơ. Giữa một núi vật chất. Tiền bạc có là gì? Khi mà tất cả đều giả dối.

” xin lỗi con”

” Con như một đóa hoa giữa ban mai rực rỡ

Con mỏng manh, yếu đuối

Con cần có người chở che ôm ấp

Nhưng... nước mắt con đã cạn, nụ cười trên môi con đã vụt tắt.

Ban mai của con không phải là màu hồng như mẹ vẫn tưởng

Nó đen ngòm một màu xám xịt.

Vì con tâm hồn con đã chết kể từ cái ngày định mệnh ấy....thế giới rời bỏ con, và ba mẹ là người buông tay nhanh nhất ”

40. Chương 40

Những hạt nước trong veo còn đọng lại trên vòm lá, chút dịu dàng của mùa thu đã đi qua, mùa đông đến thật rồi, lạnh hơn, cũng buồn hơn.Lớp Toán đi qua kí túc xá, khuôn mặt vẫn chẳng hơn mọi ngày là mấy. Chưa có tin tức gì về cô Hàn Thủy, hai đêm nay Cát Anh đã thức trắng, hai mắt nhỏ sưng húp lên, mặt mũi bơ phờ không còn một chút sức lực nào cả.

- Cậu không thể cứ như vậy mãi được, cô Thủy sẽ về thôi mà.

Khánh Đăng nhìn nhỏ đầy lo lắng, cậu thở dài, nhỏ nhìn vậy nhưng rất buồn, một khi đã muốn làm gì là làm cho bằng được, đồ ai ngăn cản nổi, ngay lúc này đây, nếu như chưa tìm thấy cô Hàn Thủy thì nhỏ cũng sẽ không chịu đựng đến bất cơm.

- Tớ không sao.

Nhỏ mím môi, trả lời cậu, giọng nhẹ tênh nhưng lại chứa cả một trời bi thương, Đăng lắc đầu ngán ngẫm,cả lớp đang ngồi ở căn teen trường, nhưng cũng chẳng có đứa nào chịu ăn uống, tụi con trai đã thế, tụi con gái lấy sức đâu ra cơ chứ.

- Dù sao đi nữa các cậu cũng phải ăn một chút đi chứ, thế này mãi sao?

- Bọn tớ làm sao mà nuốt nổi đây, chưa biết cô Thủy đang ở đâu.Làm sao mà bọn tớ an tâm được

Ngọc Vi nổi cộ lên, nhỏ nhìn sang Đăng, đôi mắt bực dọc. Hà Mi kéo nhỏ ngồi xuống, khẽ cúi đầu xin lỗi Đăng thay bạn, không khí trở nên âm u, một màu ảm đạm bao trùm lên tất cả

- Nhưng nếu cứ thế này thì các cậu sẽ ốm mất.

Đăng nhìn các bạn, lòng chua xót, bây giờ cậu mới biết sự quan tâm đến mọi người là ra sao. Sống và học tập cùng lớp Toán đã giúp cậu có một tình bạn thật đẹp, nó giúp cậu mở cánh cửa trái tim ra khỏi những rào cản và cái vỏ bọc khép kín trước đây. Bây giờ khi chứng kiến cảnh các bạn như thế, ruột gan tâm can cậu cũng không được bình yên.

- Đăng nói đúng, các cậu nên ăn một chút gì đi, trông các cậu yếu lắm rồi đây.

Lần này là Kiệt lên tiếng, trong đôi mắt tinh nghịch thường ngày in đậm một nỗi buồn không tên nào đó, chăm chăm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nơi nhìn chiếc lá cuối cùng còn bám gốc mẹ đang từ từ lìa xa thân rơi xuống đất. Cánh tượng ấy đẹp như một bức tranh sinh động, sắc nét, nhưng lại khiến tâm trạng của cậu, buồn lại càng buồn hơn.

- Chẳng vừa miệng đâu, bọn tớ không ăn nổi.

Vi kết lại một câu rồi lại hướng ánh nhìn mông lung, đến một nơi nào đó, xa xăm.

Không khí trầm mặc lạ thường, cái vui vẻ náo nhiệt thường ngày bỗng chốc tan biến, trong lòng ai cũng có tâm sự. Thở dài, dáo dác đưa đôi mắt cố tìm kiếm một hình bóng thân quen nào đó. Nhưng rồi tất cả lại chìm trong vô vọng. Cô ấy đi thật rồi. Để lại nỗi đau đón hình thành, cửa sâu vào trái tim non trẻ của những cô cậu học trò. Đau rất nhiều.

Nam nhìn quanh tổng thể sau đó, cậu thì thầm vào tai Thái Huy điều gì đó, mắt Huy sáng bừng lên, cậu cùng bí thư bước vào trong, theo sau là mấy bạn nam còn lại trong lớp. Tụi con gái cũng chẳng để ý nhiều, mắt tụi nó đã ráo hoảnh vì khóc, chưa bao giờ tụi nó cảm thấy mình bất lực như thế này. Hàn Tuyết nhìn sang, nhỏ thấy lòng mình như bị một mũi dao đâm thẳng. Sao nó đau đến thế? Nhỏ không ngờ có một ngày, khi đứng kiến cảnh lớp Toán mòn mỏi đợi chờ nhỏ lại thấy mình có nhiều tội lỗi như vậy. Con tim run lên từng nhịp đập. Run sợ, ám ảnh mọi thứ đều luẩn quẩn trong đầu Tuyết, khiến nhỏ trở nên bối rối. Phải làm sao đây?

Mùi hương ngào ngạt bay ra, xộc vào mũi, tụi con gái giật mình quay lại, Đám con trai từ trong khu bếp của căn teen bước ra, trên tay cầm mỗi đứa một tô cháo, khói bay nghi ngút. Cát Anh nhíu mày, nhỏ đâm đâm nhìn theo cái tô trên tay Nam, hỏi nhẹ:

- Cái này, là sao.

Nhật Nam khẽ nở một nụ cười dịu dàng, cậu nháy mắt:

- Cơm căn teen ăn không được thì ăn cháo của con trai lớp Toán chứ sao, các cậu mà nhìn đói hoài nhan sắc xuống trầm trọng đấy.

Cát Anh bật cười, nhỏ lắc đầu nhẹ nhàng:

- Thật hết nói nổi các cậu.

Nam bĩu môi, tỏ vẻ giận dữ, cậu đứng dậy, hai tay chống hông, mặt làm điệu bộ hình sự:

- Thế rốt cuộc các cô nương có định ăn không ?

- Đã nói là không ăn rồi mà.

Ngọc Vi nhăn mặt, nhỏ chán chường nhìn Nam, cậu khoanh tay trước ngực, suy ngẫm một điều gì đó rồi khẽ cười:

- Ồ, chê cháo tụi này nấu cơ đấy.

Cát Anh nheo mắt khó xử, nhỏ rút rút cái tay:

- Nam à, thật sự bọn tớ, ừm..ừm.....khoan đã....ừm..

Nhỏ chưa nói hết cậu đã bị thìa cháo trong tay Nam ngăn lại, nuốt trôi, nhỏ xua xua cái tay, ghì chặt tay cậu xuống.

- cậu...cậu

Nam tiếp tục đưa một thìa cháo nữa lên, ánh mắt cương quyết nhìn nhỏ. Mi mắt Cát Anh sụp xuống, bỏ đi cái bướng bỉnh của mình, nhỏ gật gật:

- Thôi được rồi, để tớ tự ăn.

Làm ra cái điệu bộ ngạc nhiên vô cùng Nam đứng dậy cười đắc chí, mắt quét sang chỗ mười đứa con gái còn lại. Ngọc Vi giật mình. Nhỏ tặc lưỡi, nhìn mấy tô cháo trên bàn, mặt nhăn lại như khi ăn ớt:

-Ấy ấy. Ừ thì ăn, ông đừng có mà ngó tôi kiểu như vậy.

- Biết điều là tốt._ Nam gật gù, trong lòng không khỏi sung sướng.

Thế Bảo nhảy xen vào, cậu ngồi thẳng đối diện với Ngọc Vi, hai mắt chớp chớp liên hồi:

- Để tôi đút cho bà nhé.

Vi hứ dài, nhỏ giật lấy tô cháo trên bàn, ngoảnh mặt đi hướng khác:

- Không thèm.

Hà Mi bật cười ha hả, nét muộn phiền trên khuôn mặt nhỏ nhanh chóng tan đi mất, trở lại cái đáng yêu vốn có thường ngày, nhỏ phụng phịu, hai má căng lên, nhìn Nam ái ngại:

- Mà cậu có cho gì vào không vậy?

Nam há hốc mồm, xem kìa, Hà Mi bữa nay to gan dám ăn nói với cậu như thế nữa đấy, nỡ một nụ cười ma mãnh, Nam nhe răng :

- Tớ cho thuốc độc vào đấy.

- Ồ, thế ăn có bị sao không.

Mi khờ đúng là mi khờ, cho thuốc độc vào mà hỏi ăn có bị sao không, thế giới đi tìm đúng là chỉ có mình nhỏ. Nam định lên tiếng phản bác thì không ngờ cái giọng vành khuyên của Bảo lại vang lên, khai hỏa ột trận diên không báo trước:

- Thì bà sẽ trở thành người của Nhật Nam chứ sao. Á, thế tớ không ăn đâu.

Bốp

Nam phát thẳng lên đầu Bảo một cái thật mạnh, cậu quắc mắt một lượt, miệng nhếch lên

- Gan nhĩ, hôm nay Tiểu Bảo bổi dám ăn nói như vậy với tao cơ đấy,,mày không muốn sống nữa rồi hả. Ăn nói tào lao.

Thế Bảo ôm đầu, cái mũi chun lên, cậu cười hề hề nhìn Nam đầy ái ngại, Ngọc Vi còn thủ sẵn một nắm đấm, cứ như muốn cho thẳng vào mặt Bảo luôn vậy. Cậu quay sang nhìn nhỏ, cố nỡ một nụ cười méo mó, Vi lè lưỡi chọc quê, Bảo thụt người về, mặt bí xị.

- Thôi các cậu ăn đi kéo nguội.

Thái Huy đưa bát cháo về trước mặt Ngọc vi yêu cầu, mấy đứa con gái gật nhẹ đầu, tụi nó đưa tô cháo lên và bắt đầu ăn nhưng thìa thứ nhất. Nhật Nam mỉm cười, cậu xoay người nhìn Cát Anh.

” Cậu phải mạnh mẽ lên, cả lớp cần cậu làm bờ vai vững chắc nhất”

Cậu nhắm nghiền mắt, mọi mệt mỏi trong cơ thể dần tan biến, nụ cười trong veo của tụi con gái đã trở lại, nó khiến cho tâm hồn cậu thanh thản hơn nhiều.

Hơi ẩm từ tô cháo phả vào mặt, một giọt nước mắt lăn dài xuống. tan . Hàn tuyết nhẹ nhàng lấy khăn dẫu nó đi. Bây giờ nhỏ mới biết được một thứ tình bạn thực sự. Nó cao đẹp thế này sao? Nó khiến cho trái tim nguội lạnh của nhỏ bắt đầu có cảm xúc, nó khiến cho nhỏ biết đánh vắn hai từ lợi lỗi. Nhưng nhỏ vẫn chưa đủ can đảm để nói ra tất cả. Có lẽ nhỏ cần có thêm thời gian.

Trời về chiều, ánh nắng yếu ớt chiếu thẳng xuống nền đất, màu nắng vàng nhạt, đi dạo giữa sân học viện, mắt tụi nó đờm buồn. Một khoảng lặng. Để suy ngẫm mọi chuyện. Để biết rằng, những trái tim yêu thương đang sát lại gần nhau hơn.

41. Chương 41

- Rốt cục cậu với con nhỏ Hàn Tuyết đó có quan hệ gì vậy?

Câu hỏi của Anh Thư khiến cho Trúc Ly giật bắn người, nhỏ đang dựa lưng vào tường, mắt nheo lại nghi hoặc nhìn Ly. Bảo Ngọc cũng hướng sự tò mò của mình qua cô bạn hot girl ấy, miệng không kìm nổi một nụ cười mặt ngọt.

- Ý cậu là sao? Tôi không hiểu.

Trúc Ly cố nén lại cảm xúc, nhỏ nhú mồm vẻ không hài lòng, dù thực sự trong lòng đang run lên cầm cập. Anh Thư khó chịu tiến lại gần chiếc ghế đá, nhỏ hất hàm nhìn Trúc Ly:

- Cậu qua nổi mắt ai, chứ đừng có nghĩ Kiều Anh Thư này đơn giản như vậy.

Bảo Ngọc chột cười lớn, trong đáy mắt gợn ra vài tia thích thú, nhỏ cong môi, đánh ánh nhìn qua chỗ Anh Thư, vỗ tay đôm đốp:

- Lớp trưởng của lớp Anh có khác, suy nghĩ quả thực hơn người.

Nhận ra sự mỉa mai trong giọng điệu của Ngọc, Thư vội liếc nhỏ một cái thật sắc, bàn tay buông hờ từ từ siết lại, Bảo Ngọc lại cười khẩy nhìn Thư, nhỏ dăm dăm con mắt xuống bàn tay của lớp trưởng khoái chí. Trúc Ly cắn nhẹ môi, nhỏ nắm chặt gấu váy đồng phục, mắt mơ hồ:

- Tại sao cậu lại hỏi như vậy?

- Vì trước cái ngày thi Nữ sinh thanh lịch cậu lại cảnh cáo tôi về Hàn tuyết, chắc hẳn cậu biết chuyện gì đó.

Tay Trúc Ly bắt đầu túa mồ hôi, nhỏ có thể tưởng tượng hạ bệ một người chứ cái khoản nói dối trắng trợn thế này so với lớp Anh nhỏ còn thua xa hơn nhiều. Người tinh ý như Bảo Ngọc có thể nhận ra thái độ bất bình thường của Ly, miệng nhỏ khẽ đưa lên, vụng trộm nở một nụ cười ma mị

- Bởi vì.....bởi vì....tôi, tôi biết Hàn Tuyết là con gái của bà chủ tịch.

Khuôn mặt xinh đẹp hơi co lại, Thư vắt chân lên đùi, lăm bắm điều gì đó rồi nhìn chằm chặp vào Trúc Ly:

- Tại sao cậu biết nó là con gái bà chủ tịch.

- Vì trước đây tôi và Hàn tuyết học chung trường.

Anh Thư gật gù, có vẻ như nhỏ đã hoàn toàn đồng ý với những gì Trúc Ly nói.

Kí túc xá

Ánh nắng mặt trời đã khuất dần sau ngọn núi, lớp Toán đi ngang qua vạt cỏ trước kí túc, mắt hơi nheo lại, lớp Anh đang ngồi đấy, những tia nhìn phẫn nộ xen lẫn căm ghét đang hướng tụi nó mà lao tới. Khẽ thở dài, chẳng có tâm trạng nào nữa mà cãi nhau, sau một giây, ba mươi cặp mắt trở về vị trí vốn có, uể oải định bước về phòng.

- Nghe nói cô Hàn Thủy bị sa thải rồi tụi bây ơi!

Giọng Đạt Khoa vang lên, cậu cố nhận mạnh hai chữ sa thải, sau đó ẩn ý nhìn lớp Toán. Chững lại. Cát Anh cắn nhẹ môi, đôi mắt đen tuyền như có một lớp sương mờ đục, nhưng nhanh chóng nhỏ lấy lại lý trí tiếp tục bước đi.

- Thế à, làm chuyện gì mờ ám đến mức bị sa thải vậy nhỉ? Thật là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

- Bớt lo chuyện bao đồng đi.

Ngọc Vi tức giận ngoảnh mắt lại, nhỏ nhìn xoáy sâu vào mắt Anh Thư, giọng cáu bẳn. Thư khẽ cười:

- Có ai dám động chạm tới lớp chọn một cửa cả khối đâu, chẳng qua....

- Tôi không khách khí như cậu nghĩ đâu.

Vi chặn ngang hòng Anh Thư, phóng tầm nhìn ra xa một chút. Lại một nụ cười ma mị, lông mày nhỏ nhếch lên đều đặn:

- Thế thì cậu sẽ đánh chúng tôi à.

Miệng dần ra, Ngọc Vi lắc đầu nhè nhẹ:

- Tôi không hạ lưu, vô sỉ như ai kia.

- Cậu....

Đôi mắt đục ngầu lên vì giận, Anh Thư đứng hằn dầy, nhỏ không dấu nổi cảm xúc tức giận của mình qua giọng nói :

- Nực cười, các cậu có quyền nói chúng tôi thế sao, giáo viên chủ nhiệm như thế thảo nào học viên lại thế này.

Cái từ như thế của Thư chứa đầy ẩn ý, nhỏ quắc mắt lên nhìn người trước mặt, sau đó lại đánh mắt ra phía sau dò xét thái độ của Cát Anh. Vẫn là một vài tia thất vọng thoáng qua trên khuôn mặt. Lớp trưởng của lớp Toán luôn thần nhiên trong mọi tình huống, cái này càng khiến cho nhỏ bực mình, giả tạo quá còn gì?

- Vậy xin hỏi cô Hải Thu dạy học viên cách gì vậy, tại sao họ lại trở nên ” ngoan ngoãn ” thế này.

Thái Huy bất ngờ lên tiếng, cậu lơ đếnh liếc xung quanh, cậu cũng chẳng muốn xen vào chuyện này đâu, nhưng nhắc tới cô Hàn Thủy là cả lớp Toán sẽ bùng nổ, trước khi Nhật Nam quá sức chịu đựng cậu phải là một biện pháp an toàn hơn. Di chuyển ánh mắt qua cậu bạn đẹp trai bên cạnh Ngọc Vi, Anh Thư hơi bối rối, không phải là cái thái độ bực tức như Vi, nó trầm lặng lạ thường nhưng lại mang tính chất khích bác nhiều hơn.

- Các cậu không có quyền nhận xét về cô Thu.

- vậy chẳng hay giấy thông hành nhận xét cô Thủy của các cậu đâu.

Thế Bảo đứng ra trước cậu giương mắt lên nhìn cô bạn lớp trưởng lớp Anh đầy phẫn nộ. Khuôn mặt xinh xắn của Bảo Ngọc nhanh chóng co lại và cũng nhanh chóng dần , nhỏ khẽ cười:

- Chúng ta không nên bàn luận về các giáo viên nữa, dù sao...

- Sao với trắng gì, tại người ta không biết điều thì chúng tôi đành chính giúp thôi, không thừa thời gian mà đi đôi co với mấy người như các cậu.

Chặn ngang lời Ngọc, Vi đưa ánh mắt sắc nét của mình nhìn Thư. “Tức giận” là hai từ miêu tả cảm xúc của Anh Thư lúc này. Lần nào cũng vậy, kẻ khơi nguồn cảm xúc là nhỏ và kẻ tức giận trước cũng là nhỏ.

- Ý các cậu là sao?

- Muốn hiểu thế nào thì hiểu.

Hà Mi lên tiếng thay bạn, hai má phồng lên , nhỏ bĩu môi, có ai biết rằng bàn tay của nhỏ đang siết chặt lấy tay Cát Anh. Cát Anh khẽ cười, đúng là Mi khờ, nói có sáu từ mà cũng sợ hãi đến như vậy. Nhưng có vẻ nụ cười nhẹ của nhỏ lại khiến Anh Thư hiểu lầm tai hại:

- Chuyện này buồn cười thế sao.

- Về phòng thôi, sắp tối rồi các cậu.

Giọng nói dịu dàng vang lên làm bộ não của ba mươi học viên còn lại nghe theo răm rắp. Quay đầu, bỏ lại cái giận dữ. Nhưng có vẻ Anh Thư vẫn không chịu buông tha.

- Cái loại người vô sỉ như cậu không đáng làm một cán bộ lớp.

Dừng chân. Cát Anh xoay người nhẹ, nhỏ chớp mi mắt:

- Cảm ơn cậu đã quan tâm.

Thái độ ấy của nhỏ càng khiến Thư tức điên lên.

- Loại con gái như thế thì....

Chát....

Chết sững. Tất cả mọi người trong khuôn viên kí túc xá, chính xác là hơn sáu mươi học viên của hai lớp như chôn chân tại chỗ. Anh Thư đưa tay lên sờ lại má mình, năm ngón tay còn bầm đỏ. Hàn Tuyết băng lãnh nhìn nhỏ, giọng lạnh lùng:

- Trước khi nhận xét người khác, hãy xem lại chính mình đi.

Nhỏ bước lên trước đi thẳng về phòng. Cát Anh khẽ cười..... thay đổi .

Thở phào nhẹ nhõm, nhỏ lại nhìn ra phía sau, nháy mắt với các bạn. Màu đen của bóng tối nhanh chóng buông xuống, xám xịt như tâm trạng của lớp Anh lúc này.

42. Chương 42

Căn phòng được bật đèn sáng hơn, Ngọc Vi dán mắt vào tấm hình của cả lớp trên tường, trong đầu nhỏ lóe lên một suy nghĩ, di chuyển ánh nhìn qua chỗ Cát Anh, nhỏ khẽ cười:

- Hình như chúng ta chưa chụp lại hình của cả lớp.

Cát Anh nheo mắt, nhỏ ôm chặt con gấu trong tay, băng quơ trả lời lại:

- Ủ, tớ quên mất , nhưng bây giờ....

Trái tim nhói lên từng cơn , bây giờ có đủ ba mươi một đứa, nhưng lại thiếu cô Hàn Thủy. Một cái nhìn xa xăm đưa nhỏ đi vào cõi mơ hồ nào đó, mới chỉ như hôm qua thôi, còn đó nụ cười trong veo của hai mươi tám đứa tạo dáng trước ông kính, còn đó câu mắng yêu của lão bà bà khi tụi nó quậy nghịch. Vậy mà....., nhìn đôi mắt buồn của nhỏ Hàn Tuyết cần môi nhẹ, hai ngày nay nhỏ cũng đã cho người lòng sục khắp nơi, nhưng kết quả nhận được vẫn là con số không tròn trĩnh.

- Cô Thủy có thể đi đâu cơ chứ.

- Hay là lão bà bà về Anh rồi, trước đây cô ấy du học bên đó mà.

Hà Mi đột nhiên lên tiếng, nhỏ tiến lại gần Ngọc Vi khúm núm đứng bên cạnh bạn. Vi đắm chiêu suy nghĩ, Mi mi nói cũng đúng, cô ấy có bạn bè Anh mà.

Tĩnh....

Tiếng chuông tin nhắn vang lên, là máy của Cát Anh. Nhỏ bỏ lại con gấu trên bàn rồi vớ vội điện thoại, lông mày co lại, có nét buồn thấp thoáng trên khuôn mặt bình thản mọi hôm. Nhỏ nhắm nghiền mắt, đã tới lúc rồi.

- Có chuyện gì thế.

Ngọc Vi lo lắng quay sang hỏi bạn, bàn tay Cát Anh từ từ nắm chặt lại, nhỏ thả chiếc điện thoại xuống đường, hai mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, giọng mơ hồ:

- Mẹ tớ sắp về nước.

Chết trân ra đó nhìn bạn, Ngọc Vi nói chẳng nên lời, mẹ Cát Anh về nước, vậy thì....Mắt mở to hết cỡ, nhỏ lao vào siết chặt lấy Cát Anh, giọng run run như sắp khóc.

- Không thể nào, cậu nói năm sau mà, không được, không thể được.

Những giọt nước mắt thi nhau lăn xuống làm ướt đầm gò má, Hà Mi cũng vừa mới nhận thức được những gì Vi đang nói, nhỏ lắc đầu nguầy nguậy:

- Vi nói đúng, là năm sau mà, tại sao lại như vậy.chứ

Ôm chặt lấy bạn, Cát Anh quệt ngang dòng nước mắt, mấy đứa con gái trong phòng cũng bắt đầu rục rịch khóc. Nhỏ đưa mắt nhìn xung quanh, nở một nụ cười chua chát. Hết thật rồi, chấm dứt thôi. Đã đến lúc mọi thứ trở về quỹ đạo vốn có của nó.

Có một dự cảm không lành, cơ mặt Hàn Tuyết co lại, tại sao mẹ về nước mà Cát Anh lại như thế? Phải chăng, có điều gì đó mà nhỏ chưa biết?

Cơn gió nhẹ thổi bay làn tóc, nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện trên khuôn mặt. Cát Anh ngồi trên chiếc ghế đá của học viện, vườn hồng sáng mai dậy lên một mùi hương dịu dàng, ôm trọn lấy dáng người của nhỏ. Ngón tay mân mê trên những cánh hoa, khẽ khàng, một sáng mùa đông thật đẹp. Sương ban mai đọng lại trên vạt cỏ, thuần khiết và trong veo.

- Sao cậu dậy sớm thế.

Không nhìn mặt nhỏ cũng biết là ai, ngược lên nhìn cậu bạn trước mặt khoe miệng nhỏ khẽ cong lên, tạo nên một nụ cười nhẹ:

- Cậu cũng vậy thôi.

Khánh Đăng ngồi xuống cạnh nhỏ, cậu dùng đưa bàn chân, dãi ánh mắt ra xa hơn một chút:

- Vườn hồng đẹp nhỉ?

- Nơi đặc biệt mà.

Cậu nói có đôi ba phần mĩ mai chế diễu, đáy mắt nhỏ ánh lên vài tia phẫn nộ. Tất cả mọi học viên nhìn vào đều thấy vườn hồng là một đặc ân của lớp Toán, nhưng có ai hay, cái mục đích mà người ta muốn tụi nó làm ở trong đây là gì? Trục lợi, cũng có thể là một cách bức ép cái đầu của tụi nó., nuốt trôi thứ chất xám trong não tụi nó thôi.

Đăng nhìn sang Cát Anh, nhỏ luôn có một sức hút đặc biệt khiến cậu không thể kìm nổi cảm xúc của mình, đôi mắt đen tuyền ấy luôn làm cho con tim cậu rơi rớt một vài nhịp. Nhỏ không quá đẹp như các thiên thần trong những câu chuyện cổ tích, không quá mặn mà sắc sảo hay ngây thơ như một nhân vật nào đó. Nhỏ giống một thanh nam châm có lực rất lớn , có thể làm chao đảo tinh thần bất cứ ai bằng giọng nói như gió thoảng của mình và một khuôn mặt bình thản lạ.

Không gian trở nên ngọt ngào hơn nhiều, Cát Anh nheo mắt khó chịu:

- Cậu không cần nhìn tớ chăm chăm vậy chứ.

Vẫn không dời mắt khỏi khoảng không trước mặt, nhưng câu nói của nhỏ lại khiến anh chàng bên cạnh giật mình. Quá lộ liễu. Đăng bây giờ mới thấm thía cái câu nói của Anh Kiệt, đôi khi thái quá cũng không tốt.

- Ồ, tớ xin lỗi.

- Cậu thích cái từ xin lỗi đến thế cơ à.

Đăng chợt bật cười, cậu còn nhớ mình đã bị nhỏ nói như vậy trong chuyến đi ngoại khóa năm ngoái, có vẻ lớp Toán không thích cậu kì lắm thì phải.

- Ý tớ là....

- Cậu thích tớ ?

Đưa hai con mắt to hết cỡ lên nhìn cô bạn, Đăng không thể nghĩ nhỏ vừa phát âm ra những từ đó, trái ngược lại với cậu ,nhỏ vẫn vì vu cười, khẽ quay sang nhìn cậu, Cát Anh lắc đầu:

- Không phải thế à.

- Không thật ra là, ừm...tớ thích cậu._ Đăng cúi mặt ngượng ngùng., hai vành tai cậu đỏ lên, tâm trạng của cái tuổi mới lớn, một tâm trạng hết sức bình thường nó đến tự nhiên thôi.

Cát Anh chép miệng, nhỏ cười lớn hơn, quay sang nhìn cậu trong chốc lát, nhỏ lại tiếp tục lắc đầu:

- Xem ra cậu còn trẻ con lắm.

Trẻ con? Nhỏ vừa gọi cậu là gì nhỉ?, Khánh Đăng đơ ra đó , cậu không thể ngờ lời tỏ tình đầu tiên trong cuộc đời lại bị người ta đáp lại như vậy. Không thể chủ động? Cũng không bảo là nhận lời hay không. Đăng gãi gãi cái đầu, cho tóc nó rối lên như tơ vò. Cậu thật sự không hiểu nhỏ là con người thế nào?

- Hàn tuyết thích cậu đấy.

Đoàng....

Tin này giật gân hơn nha . Bây giờ ,ngay lúc này đây, Khánh Đăng cảm thấy trời đất quay cuồng, mọi thứ như một đồng hồ hỗn độn. Không thể nào, tuyệt đối là không thể, Đăng ngó lên nhìn Cát anh mong nhận được câu phủ định của nhỏ, nhưng....hoàn toàn thất vọng, với nụ cười ngọt ngào như nắng mùa thu, Cát Anh đang bước dần về kí túc xá. Để lại cậu bơ vơ giữa ngàn bong hoa khoe sắc. Hàn tuyết thích cậu, không, tuyệt đối là không.

Những đóa hoa trong vườn bắt đầu vươn mình cao hơn, đón ánh nắng đầu tiên của ngày mới.

43. Chương 43

Cát Anh vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nhỏ sẵn tay bút một cành hoa hồng, đưa lên và hít hà cái mùi hương thoang thoảng ấy. Thật dễ chịu. Nhật Nam hơi cau mày, cậu nhìn nhỏ với đôi chút khó hiểu, cộng với một ít tò mò:

- Làm gì mà trông tâm hồn cậu thư thái thế.

Nhỏ nheo mắt, khẽ cười:

- Có chuyện vui.

Nam Ồ lên một tiếng, trong đáy mắt hiện rõ sự thích thú. Cậu di chuyển ánh nhìn vào bên trong và cậu thấy Khánh Đăng. Nam phì cười:

- Được tỏ tình à ?

Cát Anh chép miệng, nhỏ làm ngón tay hình chữ vè, sau đó nháy mắt nhìn cậu bạn, giọng sáng khoái:

- Cậu đoán không sai.

Lâu lắm rồi Nam mới thấy nhỏ cười vui như thế, trong lòng cậu cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều, cậu nhìn nhỏ trêu mến trong giọng nói có pha chút ghen tị:

- Xem ra lớp trưởng của chúng ta vẫn còn trẻ con nhỉ?

Mở to hai con mắt ngạc nhiên, Cát Anh nhăn mặt lại, rõ ràng vừa mới lúc nãy thôi, nhỏ mới nói với Khánh Đăng vậy mà, chép miệng, nhỏ đi thẳng vào kí túc xá, không thèm nhìn lại Nam dù chỉ một giây. Nam đứng người, cậu đã nói gì sai sao? Một câu hỏi to đùng hiện ra trên khuôn mặt cậu, nhìn theo dáng người của nhỏ, Nam lại bật cười:

- Đúng là trẻ con thật mà.

Khánh Đăng bước ra từ trong vườn hoa, đầu cậu đang rối tung rối mù lên. Cậu không thể tài nào định hình được những gì cô bạn lớp trưởng mới truyền đạt vào tai. Cúi mặt xuống đất, bước chân cậu trở nên chậm chạp hơn , suy nghĩ, suy nghĩ và cậu đang cố suy nghĩ.

Rầm

Một kết quả tất yếu và dĩ nhiên, Đăng đâm sầm vào người Nam, khẽ chau mày, Nam quya người ra đằng sau, mãi để ý nhìn theo Cát anh nên cậu quên rằng còn một người nữa đang ở trong. Nam nhìn Đăng, cậu chặc lưỡi:

- Sao thế ?

- À tớ xin lỗi.

- Tớ có bảo cậu xin lỗi đâu.

Lại là cái tính không thích phức tạp ấy, hình như cái lớp Toán này không coi trọng chuyện người ta gây ra ình thì phải. Đăng cười cười nhìn cậu bạn bí thư, Nam lắc đầu, cậu thở dài:

- Mà cũng sắp vào học rồi, cậu nhanh lên không muộn giờ đấy.
- Ủ, tớ biết rồi, cảm....
- Không cần cảm ơn.

Nam quay đầu đi thẳng một mạch, Khánh Đăng lại tiếp tục nằm trong tình trạng đông cứng. Đúng là gần một năm qua, cậu vẫn chưa thích nghi được với cái tình cách “quái dị” của lớp Toán thì phải?

oOo

Hà Mi tức tốc chạy ào đến kéo lấy tay Cát Anh, nhỏ nhìn bạn cẩn nhẹ môi. Cát Anh chau mày, lau mồ hôi trên trán bạn, sau đó nhẹ nhàng hỏi:

- Cậu làm gì mà vội thế ?

Hà Mi nuốt khan, giọng nói thể hiện rõ sự lo lắng:

- Tớ cũng không biết nữa, nhưng mà....nhưng mà Thái Huy vào bệnh viện rồi.

Đánh ánh mắt sang một bên, Cát Anh nhăn mặt lại, nhỏ nhìn Hà Mi khẽ hỏi:

- Sao lại vào bệnh viện.
- Tớ không biết, nhưng mà sáng nay Huy kêu đau bụng, cậu ấy vật vã khổ sở lắm.
- Thế bây giờ cả lớp đâu, vào bệnh viện hết rồi à ?

Hà Mi khẽ gật đầu, Cát Anh kéo vội tay nhỏ tức tốc, định chạy thẳng một mạch, nhưng có ai đó níu tay nhỏ lại. Nam đưa mắt nhìn Cát Anh, có chút gì đó không hài lòng:

- Các cậu làm gì thế.
- Thái Huy có chuyện rồi.

oOo

Màu trắng của bệnh viện khiến Hà Mi rợn người, nhỏ siết chặt lấy tay Ngọc Vi, mặt trắng bệch, mùi thuốc khử trùng cứ ong ong , khiến đầu nhỏ cũng loạn xạ cả lên. Thế Bảo đi đi lại lại, cậu ngoắc tay ra đằng sau, đôi mắt lâu lâu lại ngó vào trong phòng cấp cứu. Ngọc Vi nhỏ trừng mắt lên nhìn Bảo, dồn hết mọi sự tức giận qua giọng nói :

- Ông làm gì mà lượn lăm thế hả, ngồi yên coi , tôi chóng mặt lắm rồi đấy.

Bảo lắc lắc cái đầu, cậu khổ sở nhìn Vi:

- Tôi nóng ruột quá.

Kéo tuột tay Bảo ngồi xuống ghế, Nam cố mạnh lên đầu bạn, bực mình:

- Mày đi đi lại lại như thế, chỉ tổ mệt hơn thôi, giải quyết được cái gì cơ chứ.

Thế Bảo xoa xoa cái đầu, hai mắt nhắm tịt lại chịu đựng cái cốc thứ hai của Nam. Tất cả đều đang như điên lên, Cát Anh đảo mắt một lượt, nhỏ nén tiếng thở dài, bây giờ có lẽ đã sang tiết thứ hai, gần hai tiếng đồng hồ rồi mà phòng cấp cứu vẫn im lìm, nhỏ xoay người sang phía Bảo :

- Tại sao cậu ấy lại bị như thế?

Nam nhú mày:

- Phải rồi, lúc sáng tới giờ nó có ăn phải cái gì không ?

Bảo lắc đầu nguây nguậy:

- Không biết.
- Mày làm ăn kiểu gì thế hả, tại sao ở chung phòng mà không biết nó bị làm sao.

Thế Bảo gân cổ lên định cãi lại thì phòng cấp cứu đột nhiên bật mở, vị bác sĩ già bước ra, cả ba mươi học viên nhao nhao chạy lại hỏi han rồi rút. Quốắc mắt qua một lượt nhìn cái đám trẻ loai choai này, vị bác sĩ lắc đầu khó chịu. Cát Anh bước lên phía trước, nhỏ nhìn thẳng vào đôi mắt đã in hằn nhiều vết nhăn kia hỏi nhẹ:

- Bạn cháu sao rồi bác sĩ ?

Giọng nói êm như gió của cô bé nữ sinh này, khiến cho vị bác sĩ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, ông cầm lấy tờ bệnh án y tá đưa, đẩy lại gọng kính rồi từ tốn trả lời:

- Xin lỗi.....

- Oaoaoa , bác sĩ cứu bạn cháu, bạn cháu không thể chết được.Nó hiền lành ngoan ngoãn lắm, chỉ có cái tội hay bắt nạt cháu thôi.

Thế Bảo nhảy nhót lên, nước mắt sụt sùi nhìn vị bác sĩ. Tất cả hai mươi chín học viên còn lại đờ ra đó, nhìn cậu với con mắt ái ngại, Nhật Nam bực bội:

- Mà làm cái quái gì thế hả.Có để yên cho bác sĩ nói không.

Lau lại nước mắt trên má, Bảo ngậm ngùi nhìn Nam, sau đó lại quay qua hỏi bác sĩ:

- Thế chẳng phải những lúc trên phim có cảnh này, bác sĩ bó tay nên xin lỗi người nhà sao.

Cốp

Thẳng tay giáng một cú đấm lên đầu của Bảo, Nhật Nam mặt lừ lừ, cậu ấy nãy nhìn vị bác sĩ:

- Xin lỗi bác , cái thằng này nó chưa hiểu chuyện.

Khẽ lắc đầu chán chường nhìn cậu bé trước mặt mình, bác sĩ Trần gật đầu:

- Không sao, cũng tại cậu ấy lo lắng cho bạn mình quá thôi, ý ta là xin lỗi làm phiền các cháu nói nhỏ hơn một chút đây là bệnh viện, cho các bệnh nhân khác còn nghỉ ngơi nữa. còn bạn các cháu thì đã qua giai đoạn nguy hiểm, cậu ấy bị ngộ độc thức ăn, may mà đưa vào viện kịp thời.

- Vâng ạ, cháu cảm ơn bác.

Cát Anh cúi đầu, mỉm cười quay qua nhìn Bảo, cậu gái gãi gãi cái đầu, tội lỗi nhìn Nhật Nam, đúng là cái tính lau chùi không thể nào bỏ nổi.

Tay áo của vị bác sĩ đột nhiên bị giật mạnh, cô y tá mồ hôi đầm đìa, mắt sợ hãi níu lấy chiếc áo màu trắng:

- Không xong rồi bác sĩ ơi, bệnh nhân phòng 304 đang trong tình trạng nguy hiểm.

- Chuyển qua phòng cấp cứu nhanh lên.

Bước chân vội vã, bác sĩ bước đi còn không kịp chào tụi nó.

Ngọc Vi mỉm cười quay qua phía hành lang bên cạnh. Ánh mắt hoảng loạn đến tột độ, một lớp sương mờ đục từ từ kết tinh thành những giọt nước trong veo lăn dài trên má, bàn tay nhỏ run run, chỉ theo hướng chiếc đường trắng đang vội vã lao vào phòng cấp cứu. miệng lắp bắp từng chữ một:

- Đó chẳng phảichẳng phải là côcô.....HànThủy sao?

Hai mươi chín học viên còn lại giật mình nhìn theo nhỏ. Và một lần nữa....tụi nó chết sững.

44. Chương 44

Có đôi khi sự biệt li là một lối thoát.....để con người ta sống thật với chính mình hơn.

Dõi ánh mắt theo từng vòng quay của chiếc đường, màu ga lạnh toát khiến cho Cát Anh gần như nghẹt thở. Sao mắt cô lại nhắm nghiền thế, màu đỏ của chiếc đèn báo phòng cấp cứu nhấp liên tục, hai mươi chín đứa chạy ào về phía cánh cửa đã khép kín, những bàn tay chạm mạnh vào khung kính, như thể muốn với tới khuôn mặt dịu dàng đang nằm bên trong. Chết lặng, nghẹn ngào không khóc thành tiếng.

- Mở cửa ra, mở ra, mở ra đi mà bác sĩ, mở cho bọn cháu vào với cô.

Ngọc Vi đập đập vào cánh cửa chính, nước mắt thấm ướt hai gò má, Anh Kiệt cúi người kéo nhỏ ra, cậu đưa mắt nhìn xung quanh, vô hồn, không khóc được nữa rồi, khóe mi hanh khô không thể nhỏ lấy một giọt lệ, cảm giác đau đớn như ai bóp nghẹn cả trái tim.

- Buồng tở ra, buồng ra, để tở vào với cô, sao cô lại ở trong đây, cậu buồng tở ra.

Vi giằng lấy tay Kiệt, nhỏ cố với người ra phía trước.

- Ngọc Vi bình tĩnh lại nào.

- Không.....không, tở muốn gặp cô. Cậu để tở vào.

Nhỏ gục lên vai cậu, để mặc cho những giọt nước mắt còn sót lại từ từ rớt xuống, ướt hằn một vùng vai áo Kiệt.

Một góc nào đó, có một người con gái đang bất động tại chỗ, nhỏ khụy người xuống, chút sức lực cuối cùng đang bị thời gian cướp mất. Đồ sụ người xuống nền đất, mái tóc đen dài xõa ra, nhỏ....không đủ sức nữa rồi. Khánh Đăng giật mình kinh hãi, cậu vội vàng chạy tới đỡ nhỏ, miệng không ngừng thét lên:

- Này Hàn Tuyết, cậu bị làm sao thế, Hàn Tuyết tỉnh lại đi.

- Đưa cậu ấy vào phòng cấp cứu nhanh lên.

Anh Kiệt từ phía xa ngoái lại, giọng cậu đều đều vang lên . Đứng bết thốc nhỏ lên người và chạy nhanh vào gặp bác sĩ.

Dáng đi vội vã, khuôn mặt của người phụ nữ gần như cạn kiệt sinh khí. Lăn mò qua các dãy hành lang, kia rồi. Phòng cấp cứu.

Bà chủ tịch chôn chân tại chỗ, hình ảnh của những đứa học trò dội vào trong tâm trí bà một nỗi đắng chát, phải ! bà đã sai, đã sai thật rồi. Bà đã giết chết đi thứ hạnh phúc đầu đời của con gái bằng sự ích kỷ của một người mẹ, giết đi niềm vui của nó bằng cái nhãn mác giả tạo của mình. Phòng cấp cứu vẫn sáng. hàn Thủy, nếu con có xảy ra chuyện gì thì...mẹ chết cũng không nhắm mắt.

Đã năm tiếng trôi qua, vẫn im lìm một màu tang tóc.

Ting..

Cửa mở..

Bác sĩ trần lại một lần nữa nhíu mày nhìn lũ trẻ, nhưng ông chưa kịp nói gì đã bị Ngọc Vi túm tay tay áo, khuôn mặt cô bé tái đi vì một vì lo lắng hay vì một cái gì đó mà ông không thể gọi tên. Nhỏ nhìn ông, đôi mắt bi ai và đầy thương xót, môi mấp máy chỉ đủ để hỏi nhẹ.

- Cô con sao rồi bác sĩ, cô của chúng con sao rồi bác sĩ.

Có chút gì đó giật mình, bác sĩ Trần đẩy lại gọng kính, ông nhìn qua bên trái, từ lúc nào đã xuất hiện một người phụ nữ.

- Bệnh nhân đã nhập viện hơn một tuần nay, nhưng không có người nhà tới nên chúng tôi.....

- Một tuần ư?

Cát Anh ngược mặt lên đăm đăm dõi mắt theo vị bác sĩ, khẩn khoản.

- Cô con bị sao vậy ?

- Bệnh nhân nhập viện sau một vụ tai nạn.

- Tai nạn ?

Lại là một dấu hỏi khiến tụi nó chết lặng lần thứ hai. Thảo nào mà tụi nó lúng lúng khắp mọi góc ngách vẫn không thể tìm ra chỗ ở của cô, không thể ngờ rằng, cô lại ở đây, ở chính cái nơi mà tụi nó căm ghét nhất, cái nơi mà đã thấm dần vào trái tim tụi nó những vết cứa khó lành.

Nhìn lại tất cả một lần nữa, bác sĩ Trần nhắm nghiền mắt, ông khẽ thở dài, bất lực.

- Xin lỗi gia đình, nhưng bệnh nhân bị va đập quá mạnh, hơn nữa ý thức của cô ấy cũng không muốn trở lại, có lẽ cô ấy đã chịu một nỗi đau quá lớn.

- KHÔNG !.. Bác sĩ, xin ông hãy cứu con tôi, tôi van ông, ông phải cứu sống nó.

Tiếng thét xé lòng đầy tội lỗi của người mẹ khiến cho cả hai mươi chín học sinh đông cứng, bà chủ tịch là mẹ cô Hàn Thủy sao?

- Không phải đâu bác sĩ nhĩ, cô con sẽ tỉnh lại mà phải không bác sĩ.

Cát Anh nín lấy tay bác sĩ, như cố nín lại một chút hi vọng mong manh cuối cùng, nhưng đáp lại nhỏ vẫn là một cái lắc đầu thất vọng.

- Ta xin lỗi, nhưng ta đã cố gắng hết sức, hi vọng sống sót chưa lên tới 0,1 %, gia đình nên chuẩn bị tâm lí.

Ngã quy. Thân ảnh của chín đứa con gái sụp xuống dần, sụp dần.

Chạm tay tới quá khứ.

Kí ức dội về như một thước phim quay chậm

Tà áo dài tình khôi và nụ cười rạng rỡ.

Giọng nói ấm áp và những cử chỉ dịu dàng

Xa dần, đang xa dần.....

Những ngọn gió lạnh của mùa đông đi qua, để lại mảnh kí ức buồn. Cô đang buông tay tụi nó, đang buông tay khỏi cuộc sông lắm bon chen này.

- Cô đã nói là không bao giờ rời bỏ chúng em mà, cô ơi ,cô đi rồi ai lại ôm em vào lòng mỗi lúc em khóc đây cô, ai cho em cái tình thương của một người chị an ủi em nhưng lúc em buồn đây cô. Cô nói đi, sao cô cứ nhắm mắt mãi thế, mở mắt ra đi cô, mở ra nhìn chúng em này.

- Cô không thể đi được, cô phải chứng kiến ngày chúng em ra trường, cô phải mỉm cười rạng rỡ và chúc cho chúng em những lời may mắn.

- Mở mắt ra đi cô....

Khấp dãy hành lang phòng cấp cứu trải dài một màu nước mắt, những giọt nước mắt trong veo của đám học trò. Bác sĩ Trần không kìm nổi những giọt lệ nóng hổi, quả thực nói xin lỗi với gia đình bệnh nhân là điều ông không muốn nhất, nhưng có lẽ nói ra hai cái từ ấy quá nhấn tâm và độc ác với những tâm hồn trẻ thơ thế này.

- Thầy Vinh...

Mắt Hà Mi dõi theo bóng người trước mặt.

- Thầy...

Dường như thầy Vinh không còn nghe thêm được một lời nào nữa, thầy dán mắt vào trong phòng cấp cứu, vô hồn.

- Sao em lại như thế, em hứa với anh sẽ không bao giờ ngủ trước mặt anh rồi mà, hư quá.

Giọng nói bi thương chua chát, như mũi dao đâm thẳng vào tim bà chủ tịch.

- Em ra đây nào, ra đây, em bảo rằng chờ đến lúc tụi nhỏ học hết năm 11 em sẽ tổ chức đám cưới của chúng ta trong vườn hồng mà. Em bảo màu trắng tinh khôi sẽ xua đi những nỗi đau của tụi nó mà, tại sao, tại sao em lại nằm im như thế hả?

Bàn tay túa máu vì va đập mạnh với bức tường cứng. Giọt nước mắt của một người con trai khóc cho người con gái mình yêu thương, hơn năm năm qua thầy là người chia sẻ với cô những nỗi buồn, niềm vui, là người mang đến hạnh phúc cho cô, là người đầu tiên cho cô nụ cười, làm tan chảy trái tim nguội lạnh. Vậy thì vì ai vì ai mà thầy và cô lại rơi vào cái hoàn cảnh thế lương này, ai đã đẩy hạnh phúc của một đôi trai gái vào ngõ cụt.?

- Tại ta, tất cả là tại ta, nếu như ta không ép con thì đã không có ngày hôm nay, tax in lỗi ta vạn lần xin lỗi con.

- Xin lỗi ư?

Thầy Vinh quay đầu, đôi mắt còn ầng ầng nước nhìn bà chủ tịch căm ghét.

- Bây giờ bà có nói xin lỗi cũng được gì nữa, bà đã bỏ rơi cô ấy từ lúc cô ấy còn chưa hiểu chuyện đời, rồi bà đến, mang cô ấy đi, mang hạnh phúc và nụ cười của lũ trẻ rời xa chúng, bây giờ cô ấy sắp đi rồi đấy, bà vui chưa, bà vui chưa.

Hét lên trong câm lặng, người mẹ đổ sụp xuống. “ mẹ đã quá ích kỉ, mẹ đã quá vô tâm, mẹ là một con người độc ác phải không, mở mắt ra đi con, mở mắt ra một lần nhìn mẹ, để mẹ gọi một tiếng con yêu thương và trọn vẹn, để mẹ nhìn con một lần hạnh phúc trong màu váy cưới tinh khôi, để một lần mẹ biết trái tim con đã đau đớn đến mức nào”

“Con như một cơn gió thoảng qua

Chợt đến rồi chợt đi

Bàn tay mẹ cố nắm lấy

Nhưng gió vô tình cứ đi mãi

Mẹ đâu có biết rằng cơn gió ấy đã trải qua nhiều miền đất đau thương.

Đã đến lúc.....gió tan vào hư vô rồi mẹ ạ”

45. Chương 45

Phòng bệnh 232

Hàn Tuyết nhấp mắt liên tục, chút ánh sáng lọt qua chiếu thẳng vào đôi mắt màu nâu đậm của nhỏ. Một màu trắng lạnh toát, mùi thuốc sát trùng ghê rợn, nhỏ giật mình bật thẳng người dậy quan sát xung quanh. Khánh Đăng hơi nhú mồm, cậu chẳng có thiện cảm gì với cô bạn này lắm, có thể nói trong mười một đứa con gái lớp Toán, Đăng không ưa Hàn Tuyết nhất.

- Nằm xuống đi, bác sĩ bảo....

- Cô Hàn Thủy sao rồi ?

Không màng tâm tới lời khuyên của đăng nhỏ hỏi bật lại cậu, khiến Đăng trong phút chốc đứng hình:

- Cậu hỏi làm gì, nghỉ cho khỏe đi lát sau nói tiếp.

Đăng xoay người định bước sang phòng cấp cứu. Nhỏ đã tỉnh lại, cậu chẳng có nghĩa vụ gì ở đây nữa, tốt nhất là nên sang bên kia xem tình hình thế nào. Nhưng chưa kịp ra khỏi phòng thì cái giọng nói như băng của Tuyết lại khiến cậu bực mình:

- Cậu nói cho tôi biết nhanh lên.

Tuyết giương hai con mắt lên nhìn Đăng, một chút nài nỉ được cậu nhìn rõ qua làn sương mờ đục trong đáy mắt. Nhất thời Đăng bối rối:

- Cô ấykhông sao...cậu lo mà tỉnh dưỡng lại đi, mất nhiều sức lắm rồi đấy.

Giọng Đăng dịu hơn một chút, cậu biết không thể làm cho nhỏ kích động lúc này, nhưng có vẻ cái ngập ngừng của cậu lại khiến nhỏ lưu tâm hơn.

Hàn Tuyết đưa cánh tay ra, rút phăng mũi kim chuyền trên ấy, Đăng mở mắt to ngạc nhiên, cậu chạy lại gần, kéo kéo cái tay nhỏ:

- Cậu có bị diên không hả, cậu đang muốn làm cái quái gì vậy.

- Cậu buông tôi ra, nếu không tôi sẽ chết mất.

- Chết cái con khỉ ? Cậu có chịu ngồi yên không.

Trên đời này cậu chưa gặp kiểu con gái nào bướng bỉnh như Hàn Tuyết, đã năm lần bảy lượt làm gì cũng bị nhỏ từ chối, đã thế lần này hành động chẳng khác gì một con ngốc. Đăng lờm lờm nhìn Tuyết, giận giữ, khó chịu, mọi thứ cảm xúc hỗn độn đều nằm trong ánh mắt ấy. Tuyết lắc nhẹ đầu, nước mắt bắt đầu rớt xuống hai gò má, giọt nước mắt của tội lỗi, nhưng lại trong veo:

- Tôi xin cậu, một lần thôi, xin cậu đấy.

- Cậu...thật hết nói nổi, nhưng mà.....

Tuyết nhắm mắt nhìn Đăng, nhỏ có một cái dự cảm gì đó không lành, trong đôi mắt ấy của cậu bạn, đang ẩn chứa một nỗi đau nào đó, khó gọi tên và cũng khó định hình.

- Cậucậu không được xúc động đâu đấy

- Ủi tớ hứa.

Khẽ cười, một nụ cười hồn nhiên lần đầu tiên Đăng được thấy trên khuôn mặt nhỏ. Nó khiến cho cậu có một chút cảm giác lạ lẫm.

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, bệnh nhân được chuyển đến phòng riêng. . Hàn Tuyết bước vào. Mọi người đã có mặt đông đủ, bàn chân nhỏ đông cứng trước cửa phòng.

Chát....

Một cái tát không mấy nhẹ nhàng. Ngọc Vi mắt đỏ lừ lên, vì khóc quá nhiều hay là vì tức giận ? Khánh Đăng bước theo sau, cậu cũng bất ngờ với hành động của Vi.

- Cậu thỏa mãn chưa?

- Có chuyện gì nói sau đi Vi.

Cát Anh kéo tay nhỏ lại, đôi mắt khép hờ, Vi giàng tay lại, mặt đỏ rần lên như phải kìm nén một điều gì đó.

- Tớ phải nói ngay lúc này, ngay bây giờ trước khi cô Thủy rời chúng ta mà đi.

Tuyết hiểu tại sao Vi lại làm như vậy, nhỏ cũng thừa biết chuyện cả lớp Toán hiểu lí do vì sao cô Hàn Thủy bị sa thải. Vì họ là lớp Toán. Nhưng có vẻ Khánh Đăng lại là người duy nhất chưa nắm rõ mọi chuyện, cậu khó chịu nhìn Vi:

- Ngọc Vi cậu sao thế, từ từ nói chuyện, Hàn tuyết mới....

- Cậu có biết chúng tôi đã sung sướng thế nào ngay từ ngày đầu cậu vào nhập học hay không? Cậu có hiểu được sự quan tâm lo lắng của chúng tôi mỗi lần cậu có chuyện hay không ? Cậu có biết cái tình bạn ấy thiêng liêng với chúng tôi thế nào hay không? Tôi đã hàng ngày hàng đêm cầu nguyện cho cô hàn Thủy, tôi mong cô ấy không bị làm sao để chuyện này có thể lãng quên vào quá khứ, để cậu có thể vứt bỏ cái hận thù rề rề tiền ấy mà cùng chúng tôi bước tiếp quãng đường học sinh còn lại, nhưng lúc này đây, tất cả đã sụp đổ. Cô ấy có tội tình gì chứ, sao cậu lại can tâm làm một việc như thế. Cậu có còn tình người nữa hay không ?

Hàn Tuyết rơi vào im lặng, nhỏ đưa mắt ra nhìn xa hơn, chỗ bà chủ tịch đang ngồi, bà cụp mi mắt xuống, một mỗi âm thầm nhỏ những giọt lệ nơi hoen mi.

- Không phải là lỗi của con bé, là lỗi của ta, chỉ tại ta là một người mẹ độc ác.

Ngọc Vi cười cười, thứ tình cảm ấy xa xỉ đến mức nào chẳng lẽ nhỏ không hiểu, nhưng mà nhỏ không thể kìm long được nữa.

- Đau đớn quá, tôi ân hận vì đã bỏ qua cho cậu, vì đã nhận cậu vào lớp Toán và vì đã xem cậu như một người bạn thực sự.

Hàn Tuyết cắn môi nhẹ, nhỏ cúi đầu. Tất cả những gì Ngọc Vi nói đều là sự thật, tại nhỏ quá tàn nhẫn và ích kỷ, nếu không có nhỏ thì cuộc đời này sẽ không có nhiều nụ cười chua chát đến thế. Nhỏ hận mình, hận đến xương tủy. Tại sao năm xưa con người ấy lại sinh ra nhỏ, để bây giờ nhỏ lại khiến tất cả bất hạnh thế này.

Cát Anh kéo Ngọc Vi ngồi vào ghế, nhỏ nhìn lại cô Hàn Thủy, có thể chỉ một vài phút nữa thôi cô sẽ rời xa tụi nó vĩnh viễn

6h 30 phút

Bà chủ tịch nắm lấy bàn tay cô Thủy, thứ nước đắng chát ấy rót dài xuống mặt ga trắng của chiếc giường bệnh. Một cái nắm tay duy nhất và có thể là cuối cùng.

“ Xin con hãy tỉnh lại, một lần thôi, đừng để đôi mắt này khép lại trước tội lỗi của mẹ”

6h 35 phút

Cả lớp Toán chết lặng, đôi mắt chăm chăm vào nhịp tim của cô trên màn hình. Từng giây, từng phút.

“ Xin cô hãy tỉnh lại, để chúng em được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô”

6h 38 phút

Thầy Vinh siết chặt lấy bàn tay, khuôn mặt bị ai nhìn cô, không dám chớp mắt một cái vì thầy sợ rằng trong cái khoảnh khắc ấy thôi, cô sẽ rời bỏ thầy mà ra đi.

6h 40 phút.

Nhịp tim bắt đầu thay đổi, vị bác sĩ già tức tốc chạy vào phòng, ông đẩy lại gọng kính và bắt đầu xem xét tình hình. Có gì đó không ổn.

6h 45 phút.

Một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện trên khuôn mặt vị bác sĩ, nhưng nhanh chóng bị dập tắt, kì tích đã xuất hiện nhưng...

- Cô ấy đã sống, tuy nhiên lại trở thành người thực vật.

Niềm vui vừa đến chưa kịp cười thì về sau mà vị bác sĩ nói giống một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt. Lại một lần nữa nỗi đau lặp lại nỗi đau.

46. Chương 46

Nam lại gần Cát Anh, cậu khẽ chau mày khi nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của nhỏ. Hai hôm trước mới đỡ được tụi con gái ăn một ít, hai hôm nay lại tiếp tục nhịn đói, cứ như thế này thì trước khi cô Thủy tỉnh dậy tụi nó sẽ chết vì kiệt sức mất.

Đưa bàn tay đặt lên vai nhỏ, Nam khẽ nở một nụ cười dịu dàng. Cát Anh ngoảnh mặt ra sau, đôi mắt nhỏ bừng lên một vài tia sáng.

- Có chuyện gì vậy ?

- Về học viện thôi.

Nam đưa ra ý kiến, cậu thoáng thấy nét bối rối trong mắt nhỏ, hơn ai hết Nam là người hiểu Cát Anh nhất.

- Đừng lo, các cậu ấy nghe lời cậu mà.

Cát Anh cắn nhẹ môi, bàn tay nhỏ từ từ siết lại, để cô Thủy ở đây và tụi nó về học viện quả là một lời đề nghị khó khăn . Nhưng..... Lướt ánh mắt đen tuyền qua chỗ các bạn, Cát Anh nén một tiếng thở dài, nhỏ đã cố không khóc, cố để cho nước mắt không rơi ,nhưng giờ đây khi nhìn thấy các bạn thế này, nhỏ không thể ngồi yên một chỗ được nữa. Trước khi tụi nó sụp đổ hẳn tại đây, nhỏ phải là người kéo cả lớp ra khỏi cái vũng lầy ấy,bởi vì thời gian của nhỏ....còn rất ít.

- Tớ biết rồi. Cậu nói với cả lớp đi.

Nam khẽ gật đầu, cậu dịu nhỏ đứng dậy, nhưng có lẽ hai ngày không được tiếp năng lượng đã khiến nhỏ kiệt sức, chân không đứng vững, Cát Anh nhoài người về phía sau, đầu nhỏ đau như búa bổ. Ngọc Vi giật mình, nhỏ thoát ra khỏi cái tâm trạng ảo não, vội vàng chạy lại gần bạn, ân cần:

- Cậu sao thế lớp trưởng ? Cậu đừng làm tớ sợ.

Hà Mi bắt đầu khóc, những giọt nước mắt cuối cùng rớt ra từ hai hốc mắt đã căng mọng, Thái Huy nắm tay nhỏ, ít ra hai hôm nay vì bị bệnh mà cậu được chuyển ít nước cũng đỡ hơn tụi nó, cậu kéo Hà Mi thật dần về phía sau, lắc đầu nhẹ. Quẹt ngang dòng nước mắt, đã hàng trăm hàng triệu lần nhỏ tự hứa không được yếu đuối ,tại sao vẫn không thể mạnh mẽ được. Hà mi đưa mắt nhìn sang, đáng nhẽ những lúc thế này, nhỏ không giúp được gì thì cũng không nên là gánh nặng của các bạn, nhỏ biết chứ ! Biết những gì mà Cát anh đã phải chịu đựng suốt những ngày tháng qua, biết sức ép đè lên vai bạn nặng nề thế nào, và biết rằng bạn đã phải mạnh mẽ ra sao?

Hai mươi chín đứa nhìn cô bạn lớp trưởng đang nằm trong vòng tay Nhật Nam, khóc không thành tiếng. Hàn Tuyết quay mặt đi hướng khác, cố giấu đi những giọt nước mắt.

Nam nhìn lại người con gái trong tay,xót xa, hối hận. Có phải cậu đã quá vô tâm khi để mặc nhỏ với những áp lực ấy....

- Đưa tớ về kí túc xá.

Giọng nói yếu ớt vang lên, Nam định cãi lại, với tình hình này phải đưa vào phòng hồi sức mới đúng, nhưng một lần nữa ánh mắt cương quyết của nhỏ khiến cậu phải khuất phục. Nam khẽ gật đầu, cậu ra hiệu cho cả lớp đi trước, tụi nó dõi tia nhìn vào bên trong phòng bệnh của cô Thủy, lưu luyến, nhưng rồi cũng nhanh chóng bước chân. Khánh Đăng chặn chừ, cậu...muốn công nhỏ? Nhưng khi quay người ra phía sau, suy nghĩ của cậu lại thay đổi.

Nam bước đi chậm chậm, trên vai cậu Cát Anh đã ngủ ngon lành, một giấc ngủ bình yên sau những ngày mệt mỏi.

Gió khẽ đùa trên làn tóc, nắng dịu dàng vương trên đôi môi. Một chút dịu dàng của mùa đông , quãng đường về kí túc xá.....ước gì hãy xa hơn.

Anh Thư vắt chéo chân ngồi trên ghế, đôi mắt nhỏ bắn tia nhìn ra xa hơn, một chút cay nghiệt còn đọng lại với nụ cười nhạt thếch trên môi. Bây giờ nếu nhìn thấy lớp Toán, nhỏ sẽ xông thẳng ra và tát thẳng vào mặt con nhỏ Hàn Tuyết đo một cái, à không, phải là một trăm cái. Hơn hai hôm nay tụi nó không về trường, chứ nếu mà thấy mặt thì mười hai giờ đêm nhỏ cũng đập cửa xông vào hỏi tội. Nghĩ đến thôi là đôi mắt Thư đã đỏ ngầu lên, khiến Bảo ngọc ngồi ngay bên cạnh cũng phải giật mình:

- Mà đang nghĩ gì mà mặt mày ghê thế?

Thư quẳng mạnh cái gối trên tay xuống nền nhà, nhìn Ngọc khó chịu:

- Liên quan đến mày sao ?

Ngọc nhún vai , nhỏ bĩu môi rồi vu vơ huýt sáo:

- Thế thì kệ mày, nhưng mà tao nói thật, cái lớp toán ấy đã lặn độn lắm rồi, mày ác cũng vừa vừa thôi.

Ngọc vừa dứt lời, khoe mắt Thư đã nheo lại, dường như nhỏ không tin những gì mà mình vừa nghe thấy, Bảo Ngọc vừa nói vậy sao? Thật không thể tin nổi :

- Mày hiền từ lúc nào thế ?

- Thì tao nói là nói thế, mày thấy không nhỏ Hàn Tuyết là con gái bà chủ tịch đấy, không chừng động đến lớp Toán là cả lớp Anh tiêu đời.

Anh Thư chợt bật cười lớn, miệng nhỏ nhếch lên tạo thành một đường cong khinh bỉ. Nhỏ đứng dậy, lượn qua chỗ Bảo Ngọc, nhìn bạn một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại cười:

- Mày sợ ?

Thách thức, khích tướng, hay là một cái gì đại loại như thế, nhưng dù sao hai từ ấy phát ra từ miệng Anh Thư cũng khiến cho Bảo ngọc khó chịu, nhỏ quay ngoắt, chăm chăm nhìn vào bức tường phía trước:

- Mày nghĩ tao là ai mà sợ, con gái của nhà thiết kế Ngọc Hân và Tổng giám đốc tập đoàn TCH nhé.

- Ha ha, vậy thì sao mày không dám nhìn thẳng vào mắt tao? Chẳng nhẽ mày cải tà quy chính thật ?

Bảo Ngọc thở hắt ra, miệng khẽ cười:

- Học viên lớp Anh cũng biết đến cái từ ấy sao? Lạ thật, chẳng qua là tao thấy có điều gì đó đáng ngờ, mày thấy không, hôm trước , con nhỏ ngọc Vi nói chuyện với bà chủ tịch rất nhẹ nhàng, cứ như thể nó là cấp trên của bà ta ý.

Ngẫm lại Thư mới thấy Ngọc nói đúng, hôm trước vì giận quá mà nhỏ đâm ra sơ hở, nhưng mà lí do vì sao thì có trời mới biết.

Không khí im lặng, nhường chỗ cho những suy nghĩ toan tính, nhưng....có kẻ lại phá vỡ cái không gian ấy. Không ai khác. Cậu là Đạt Khoa.

Khoa vuốt lại khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, cậu thở hồng hộc nhìn vào đôi mắt đang tức giận của cô bạn lớp trưởng. Nhanh chóng ánh mắt ấy thụt về, hết như một chú mèo cụp đuôi.

- Xin lỗi nhưng...nhưng tớ có chuyện gấp muốn báo.

- Cháy nhà hay sao mà mày vào đây không thềm gõ cửa một tiếng hả.

Thư nổi khùng lên, dăm dăm nhìn Khoa mà mắng. Bảo Ngọc khẽ lắc đầu, kể ra thì cũng tội cậu bạn ấy thật, nhưng nhỏ chẳng sức đâu mà bận tâm.

- Thế có chuyện gì.

Lời Ngọc vang lên như một trận mưa đổ xuống cánh đồng khô hạn, mắt Khoa bừng sáng lên cậu lắp bắp trả lời:

-À,à...thật ra...thật ra..tớ ...muốn...nói, lớp toán đã về rồi.

- CÁI GÌ ?

Anh Thư nhảy dựng lên, con mắt bắt đầu tăng thêm sát khí:

- Sao mày không nói sớm HẢ ?

Lần này thì Khoa thực sự chết đứng. Rõ ràng vừa mới lúc nãy thôi nhỏ còn cấm cậu nói nhanh, bây giờ lại quát tháo âm ỉ, thật, cậu hết chịu nổi mất thôi.

Nhưng mặc kệ nhưng gì Khoa đang nghĩ, Anh Thư đã lao vội ra cửa phòng, và nhỏ ... nhìn thấy lớp Toán, hai bàn tay từ từ siết chặt lại. Mục tiêu là Hàn Tuyết ở phía xa.

47. Chương 47

Khẽ nhíu mày khi nhìn thấy bộ dạng của lớp Toán, Bảo Ngọc định quay sang nín tay Anh Thư lại, nhưng một lần nữa nhỏ lại hành động sau. Anh Thư đang hiên ngang bước ra chắn đường tụi nó, và mục tiêu chính của nhỏ vẫn là Hàn Tuyết phía sau. Bảo Ngọc chỉ kịp chạy theo sau, nhỏ nhìn mặt theo dõi tình hình.

- Cậu muốn gì đây ?

Ngọc Vi cố đưa hai con mắt lên nhìn Anh Thư, sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt của nhỏ, mặc kệ tình trạng ấy, Thư vẫn xông thẳng ra phía trước:

- Tôi tìm người .

- Tìm ai ?

- Tìm người cần tìm.

Câu nói của lớp trưởng lớp Anh lại khiến cho Ngọc Vi thêm một lần nữa tức giận, nhỏ nghiêng chặt hai hàm răng, nhìn Thư bực dọc:

- Rốt cuộc là cậu muốn gì hả ? Cậu không thể để cho lớp tôi yên một ngày sao. Cậu nhất định phải dồn lớp Toán vào đường cùng mới vừa lòng sao?

Câu nói ấy của Vi chứa đủ mọi cung bậc cảm xúc, giận có, đau buồn có, và mệt mỏi cũng có. Nó thoáng khiến Anh Thư bất ngờ nhưng nhanh chóng hành động của Hàn Tuyết lại khiến cho nhỏ ngạc nhiên hơn:

- Có gì thì cậu cứ nói với tôi, để cho họ về phòng đi.

Tuyết đứng ra phía trước yêu cầu. Một lần nữa Anh Thư lại không dám tin vào mắt mình, nhỏ đứng hình trong ba giây nhìn Hàn Tuyết và ngay bên cạnh lớp Toán cũng có một trạng thái tương tự. Cái giọng nói vẫn lạnh lùng như mọi ngày, nhưng dáng điệu này, cách ứng xử này thì hoàn toàn khác hẳn.

Anh Thư khẽ cười, nhỏ đan chéo tay trước ngực, rồi nhìn thẳng vào mắt Hàn Tuyết:

- Xem ra cậu cũng biết điều đấy, được thôi, tôi không phải là người vô cớ kiếm chuyện.

- cậu không phải thế thì đâu còn là Kiều anh Thư

Dù đang rất mệt nhưng Ngọc Vi vẫn không kiềm lòng được mà thốt lên khinh bỉ, khóe miệng nhỏ nhếch lên, nhìn Anh Thư chế diễu. Anh Thư mất bình tĩnh ngay lập tức, mặt nhỏ đỏ dần lên, nhìn Vi chòng chọc:

- Cậu đừng có mà cố ý gây sự, đừng trách tôi ác.

- TÔI BẢO CẬU NÓI CHUYỆN VỚI TÔI MÀ

Hàn Tuyết đột nhiên hét lên, sự tức giận hiện rõ trên khuôn mặt của nhỏ, Anh Thư xoay người sang, một lần nữa nhỏ bặm môi nhìn Tuyết.

Chát...

- Cái tôi muốn nói với cậu đấy.

Hàn Tuyết bị hất sang một bên, khuôn mặt nhỏ bắt đầu nóng lên vì cái tát dùng hết lực của Thư, cả lớp Toán há hốc mồm, Tuyết cười lạnh, nụ cười vô hồn và mang chút gì đó âm khí . Đau làm sao bằng cái tát của Ngọc Vi chứ, đau làm sao bằng nỗi đau trong lòng nhỏ chứ, lại đưa mắt lên, như thể nhỏ đã sẵn sàng với cái tát thứ hai của Thư.

Có đôi chút giật mình , Anh Thư sợ hãi thụt dần ra sau một bước, nhưng khí thế hùng hục của nhỏ vẫn không hề thuyên giảm.

- Tốt thôi, nếu cậu đã như thế thì tôi chiều, từ ngày cậu bước chân vào cái học viện này thì tôi đã không ưa rồi. Cậu nghĩ cậu là con gái bà chủ tịch thì...

- Tôi không phải là con của bà ta

Giọng Tuyết rít lên, chỉ khe qua kẽ răng nhưng lạnh buốt và đay nghiến. Hận . Chẳng nhẽ nhỏ hận đến mức ấy sao ?

Bàn tay Thư lại một lần nữa đưa lên, chuẩn bị ột cái tát hoàn hảo thứ hai.

Nhưng....

Bàn tay ấy vẫn để nguyên vị trí.

Nó đã được một bàn tay khác nắm chặt lại.

Khánh Đăng từ từ tay hạ xuống, đuôi mắt cong lên nhìn Thư.

- Đủ rồi đấy.

- Cậu....

Đứng trước mặt nhỏ bây giờ là người đầu tiên trên đời khiến nhỏ rung động, khiến tâm hồn chỉ có những toan tính và âm mưu của nhỏ phải run lên , khiến trái tim nhỏ một lần ghen lại. Nhưng...người ấy lại bảo vệ ột người con gái khác, không phải là nhỏ. Nực cười thật, nhỏ đã từng nói với Bảo Ngọc rằng không có ai có thể khiến nhỏ thay đổi.

Vậy mà...

Ngay lúc này đây. Khi cậu con trai ấy đứng trước mặt nhỏ, lại khiến nhỏ đau thế này.

Kiều Anh Thư mà cũng biết đau hay sao ?

Quả thực là một chuyện lạ.Chuyện lạ mà có trong mơ nhỏ cũng không dám nghĩ tới.

Bàn tay Thư buông thõng xuống, đôi mắt ươn ướt nhìn Đăng, trên môi vẫn giữ nguyên một nụ cười nhạt thếch.

- Không ngờ lớp Toán lại đoàn kết đến thế.

Mĩa mai? Không ! Dường như nó là một câu hỏi tu từ thì đúng hơn. Phải chăng nhỏ đang tự hỏi chính mình.

Đăng thả tay Thư ra đồng thời lại kéo một bàn tay khác. Hàn Tuyết bất ngờ bị Khánh Đăng kéo đi, nhỏ giãy giụa, khó chịu nhìn Đăng.

- Cậu buông ra, cậu định làm gì thế hả, tôi còn chưa nói chuyện xong mà.

- Trên đời này, tôi chưa thấy ai ngốc hơn cậu.

Đăng quay ra phía sau, nhìn Tuyết bực mình.

- Thôi được, tôi ngốc, cậu buông tôi ra được rồi chứ, cả lớp đang còn đứng đó.

- Không !

Vẫn là cái ánh nhìn cương quyết đó, Đăng vẫn không chịu rời tay thậm chí còn siết chặt hơn.Cậu kéo Tuyết đi một mạch mà chẳng thèm đoái hoài lại một giây.

Khi bóng dáng của hai người bạn đã khuất dần sau dãy nhà A1, cả lớp Toán lại một phen tròn mắt dẹt, Cát Anh khe nở một nụ cười yếu ớt rồi lịm dần trên vai Nam, Hà Mi lắc lắc cái đầu, nhỏ đang cố nhìn xem mình có đang nằm mơ hay không. Trong khi đó Ngọc Vi lại thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng căng thẳng xen lẫn mệt mỏi của tụi nó đã giảm đi một nửa.

Tất cả uể oải đi về phòng để lại cô bạn lớp trưởng lớp Anh đang chết trân một chỗ. Một giọt nước từ hốc mắt trào ra, nhẹ nhàng rớt xuống mặt đất. “Cái tát ” này đau quá. Đau hơn Hàn Tuyết gấp trăm lần.

Chap 47

Hàn Tuyết vừa với tới nơi đã bị Ngọc Vi chặn ngay ở cửa, nhỏ hơi lúng túng nhìn cô bạn, đôi mắt lạnh buốt thường ngày dường như có thêm một lớp sương mờ đục.

- Tớ xin lỗi.

Ngọc Vi khẽ cười, nụ cười hiền hòa, nhẹ nhàng và có đôi chút gì đó hối hận. Tuyết mở to con mắt, bàn tay nhỏ từ từ thả lỏng trong không trung.

- Xin lỗi....vì việc gì?

- Vì tất cả , ngặt ả, lúc ở bệnh viện tại tớ nóng quá mới cư xử như thế, cậu đừng giận nhé.

Vi đưa tay ra, nắm chặt lấy đôi bàn tay của Tuyết. Một sự ấm áp lan tỏa, Tuyết khẽ cười, nụ cười tự nhiên đẹp đến lạ, Vi cốc lên trán bạn một cái rồi nháy mắt.

- Cậu tiếc hay sao mà lúc nào cũng giấu cái khuôn mặt tươi tỉnh này vậy.

- Tớ...

- Thôi, không nói nữa vào phòng đi.

Nói đoạn nhỏ kéo tay bạn đi thẳng một mạch vào phòng. Hành lang kí túc xá vắng người, mùa đông tới rồi, khá lạnh, nhưng trong căn phòng nữ của lớp Toán, niềm vui vẫn len lỏi đâu đó, quên đi cái mệt tất cả chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ yên bình hay chỉ là sự khởi đầu ột sóng gió kinh hoàng tiếp theo.

oOo

Nắng Sài Gòn lấp ló sau tán cây, hôm nay lớp Toán vẫn đi học chậm như thường lệ, tụi con trai bước đi đằng sau, nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện, phải vậy mới là con gái lớp Toán chứ.

Bước lên hành lang tầng ba, Cát Anh có ngạc nhiên đôi chút, ánh mắt nhỏ chăm chăm nhìn sang lớp học bên cạnh. Lớp 11 Anh bữa nay rất lạ, không có cái màn đấu võ mồm như mọi hôm nữa, mà thay vào đó là sự ngoan ngoãn của những học sinh gương mẫu đúng chuẩn. Nhưng...tại sao hoa và quả lại chất đầy ngoài cửa lớp Anh thế. Đúng là rất lạ.

Tiếng nói cười dòn giã của phòng học bên kia khiến cho lớp Toán thấy khó chịu. Thế Bảo úp cuốn sách Vật Lí nâng cao lên mặt , cậu chán chường ngoáy ngoáy cái lỗ tai:

- Bực mình ghê gớm.

phang luôn cuốn sách xuống bàn,cậu tỏ vẻ giận giữ. Nhật Nam khẽ cười, cậu lại cầm ngay cuốn vật phí bổ lên đầu Bảo.

- Liên quan gì tới mày, sao phải quan tâm đến bọn nó làm gì.

- Không quan tâm không được mày ả.

Bảo vừa dứt lời, cả Nhật Nam và Ngọc Vi đều trừng mắt lên nhìn cậu. Thấy thái độ không bình thường của hai người bạn chí thân, Bảo cười xuề xòa, cậu gặt gặt cái tay, hùng hổ nói với Ngọc Vi:

- Á, bà đừng hiểu lầm, tình cảm của tôi vẫn son sắt chung thủy hướng tới bà, tôi không thích con nhỏ nào bên....

Bốp

Cuốn sách Vật Lí dày cộm một lần nữa nằm trên đầu Bảo, nữ sát thủ Ngọc Vi nhắm mắt nhìn cậu bạn, nhỏ lắc đầu ảo não:

- Hiểu lầm cái con khỉ nhà ông ấy .Nói thì nói nhanh lên đi còn bày đặt giải thích dài dòng, ông mà thích con nào bên ấy, tôi thiên luôn.

Há hốc mồm nhìn Vi, mắt Bảo sáng lên như đèn pha:

- Bà yêu tôi đến mức đó sao, ôi cảm động quá, hức...

Bảo ôm hai tay trước ngực mắt nhìn Vi đau đáu .Nhét nguyên một quả táo vào miệng bạn, Nam thành thật khuyên ngăn:

- Đừng mơ

tưởng nhá cưng, bà chằn này mà yêu mày thì trời bẻ làm đôi.

Mặt Thế Bảo xụ xuống, vai cậu run run lên, nước mắt khóc không ra một giọt nước nào. Hà Mi cười tươi như hoa, nhỏ quay ngoắt sang nhìn bạn. trả lời dễ thương:

- Yên tâm còn có tớ mà.

- Đấy, bé yêu của ông đấy.

Vi cười gian nhìn Mi Mi, nhỏ cho vôi miếng bánh vào miệng rồi đứng lên tạo dáng.

- Mi khờ, đảm bảo với cậu, lão này mà làm người yêu cậu thì hết sẩy.

- Đúng đúng.__ Hà Mi ngây thơ gật gật cái đầu, tán thành với ý kiến của bạn.

Nhật Nam kéo tuột Vi ngồi xuống, đuôi mắt cậu nhếch lên, hai bàn tay xoa xoa, cậu thở hắt ra, rồi nhũu mày nhìn Vi một lần nữa.

- Đừng có mà làm bôi bẩn tâm hồn trong sáng của con người ta nữa, bà chỉ được cái giỏi phá phách.

- Hi hi.

Vi im re nhỏ cười trừu cho qua chuyện. Nam ác bá mà nổi giận thì chỉ có đường chết, tốt nhất là không nên đụng vào ổ kiến lửa, bởi vì như các bạn đã biết, lời bí thư là lời kim cương, lời lớp trưởng là lời vàng, nhưng có cái hay là kim cương rẻ hơn vàng, đấy mới gọi là lớp Toán.

Cát Anh nhìn lên, nhỏ khẽ cười, cuốn tiểu thuyết trong tay gần đọc hết, vươn vai sáng khoái nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ lại cười, nụ cười ngọt ngào như nắng mùa thu, khuôn mặt thanh khiết. Một đàn chim trên cao đang bay lượn, nắng ấm hoà chung với khí trời mát mẻ, đã gần cuối tháng mười nên thời tiết cũng dịu đi rất nhiều, nhìn lại cả lớp một lần nữa, có phải chẳng sẽ mãi được thế này??

Sân bay.

Bước đi chậm chậm, người phụ nữ với một tông đen từ đầu tới chân khiến người ta vừa nhìn thấy đã phải choáng ngợp, cái kính bản to che gần hết khuôn mặt càng làm tăng thêm sự huyền bí. Một dáng dấp quyền quý xa hoa, khiến tất cả những ai có mặt trong sân bay đều phải thán phục. Nhưng có lẽ hai vệ sĩ áo vest đen phía sau càng làm tăng thêm sự cao quý của bà. Phải rất cao sang.

Chiếc xe sang trọng đỗ ngay trước cửa sân bay, nhìn thấy bà người tài xế vội cúi đầu kính cẩn. Đợi lúc bà vào trong xe bác tài mới dám ngược lên.

Xe chạy dần trên con đường trải dài màu xanh của Sài Gòn, người phụ nữ ấy khẽ liếc xem bên ngoài một chút rồi im lặng. Khuôn mặt vẫn lạnh tanh không một chút cảm xúc, lạnh đến tê người

Tút...tút...tút...

Chuông điện thoại reo, bà nhẹ nhàng mở điện thoại, tên người gọi đến khiến sắc mặt lạnh tanh có chút biến đổi.

- Vâng thưa chủ tịch.tôi nghe đây ạ.

- " Trợ lí Kim đã tới chưa " __ đầu dây bên kia nhẹ nhàng hỏi, giọng nói ấm áp lạ thường.

- Vâng tôi đã tới nơi rồi, đang đến trường của tiểu thư.

Trợ lí Kim kính cẩn đáp lại, mắt đảo giác nhìn ra phía ngoài cửa kính.

-" Khoan đã tới, cứ cho con bé vui chơi thêm ít ngày nữa, nghe nói nó vừa trải qua một cú sốc lớn" __ đầu dây bên kia lời nói trở nên bối rối, về sau có chút lặng đi.

- Vâng tôi hiểu, thưa chủ tịch.

Gập máy, người phụ nữ ấy khẽ cười, chủ tịch đúng là một người mẹ tốt. Nhưng có lẽ sự trở về lần này của bà, sẽ khiến tiểu thư phải một lần nữa....đau.

48. Chương 48

Cậu...giống như những bông hoa ngọc nữ, đẹp dịu dàng và thanh khiết.

Cậu giống như một trời đom đóm luôn phát ra vầng hào quang sáng nhất, luôn khiến tớ cảm thấy hạnh phúc và bình yên

oOo

Trời về trưa nắng gắt hơn một chút, nhưng canteen vẫn đông khách như mọi ngày, tiếng cười nói xôn xao ồn ào cả một góc, Cát Anh khẽ nhủ mày, đôi mắt đen tuyền đưa qua chỗ lớp Anh đang ngồi. Tầm nhìn thu lại, nhỏ lại chăm chú vào cốc sữa trên bàn, im lặng. Hàn tuyết đẩy cốc sữa ấy đến thẳng trước mặt nhỏ, Cát Anh nheo mắt, nhỏ hơi cười:

- Cảm ơn cậu.

Vẫn là cái thái độ dửng dưng ấy như mọi ngày, nhưng đôi mắt Tuyết đã dịu hẳn, nó ấm áp và nhẹ nhàng hơn rất nhiều:

- Không có gì.

Lại im lặng, cái không khí ấy bao trùm lên cả lớp Toán, thê lương và ảm đạm, không ai nói với ai một câu nào, tất cả đều nhìn nhau mà im lặng

Thầy giám thị bước tới gần chỗ ba mươi một học viên lớp Toán đang ngồi, liếc mắt qua lớp Anh một tí rồi lại hướng thẳng nhìn Cát Anh:

- Các em thế nào rồi.__ Giọng nói ấm áp truyền đến tai, tụi nó giật mình quay lại, Cát Anh khẽ gật đầu nhỏ lễ phép đáp lại:

- Ổn rồi thầy ạ.

- Vậy thì tốt, các em cố gắng lên đi nhé, thầy luôn ủng hộ các em.

Tụi nó mỉm cười, có vẻ như thiện cảm của thầy giám thị dành cho tụi nó đã tăng lên rất nhiều, xoa đầu Cát Anh thầy khẽ gật đầu rồi quay lưng bước về phòng hiệu trưởng, để lại những con mắt đang căng lên vì ngạc nhiên của học viên lớp Anh, tụi nó không nhìn nhầm đấy chứ, thầy giám thị ngó lơ lớp Anh và thâm tình trò chuyện với lớp Toán. Đúng là một chuyện lạ. Anh Thư bóp méo lon cô ca đang để trên bàn, đôi mắt nhỏ hực lửa như muốn nhìn xuyên thấu tất cả. “Được lắm , rồi tôi sẽ cho các cậu thấy, một khi đã đối đầu với lớp Anh, chỉ có con đường chết”. Bàn tay từ từ siết chặt thành ghế miệng nhỏ nở ra một nụ cười ma mị.

Buổi tối..

- Đi theo tớ !

Nam kéo tay Cát Anh ra ngoài, miệng cậu lộ rõ một nụ cười ẩn ý, Cát Anh bĩu môi, nhỏ e ngại nhìn bạn rồi vòng tay khoanh trước ngực.

- Thế cậu muốn đưa tớ đi đâu mới được chứ ?

Nhật Nam vuốt vuốt cầm ra chiều dăm chiêu suy nghĩ, cậu khúc khích lên nhìn thái độ phản ứng của Cát Anh. Vẫn là một sự thất vọng, trong nhỏ chẳng có vẻ gì là tò mò hay quá khích hết. Mặt Nam xì xuống, cậu tỏ vẻ giận dữ:

- Không ngờ cậu mặt sắt dữ vậy .

Cát Anh bật cười, nhỏ vỗ vai Nam rồi hỏi:

- Vậy cậu nói đi.

- Đi rồi cậu sẽ biết thôi mà, nhanh lên.

Không để nhỏ bạn lớp trưởng phản ứng lại, Nam đã kéo tuột tay Cát Anh chạy một mạch ra ngoài vườn hoa, để màn đêm bao trùm lên cái không gian tĩnh mịch của học viện. Bước chân Cát Anh chùn lại, nhỏ nhíu mày nghi hoặc nhìn Nam. Nam đưa mắt ra đằng sau, cậu khẽ cười rồi ho khan vài tiếng:

- Cậu sợ à ? Tổ không có làm gì cậu đâu à nha.
- Có cho cậu cũng không dám.

Cát Anh nhìn Nam thách thức, nhưng rồi đôi mắt ấy chợt lùi lại, nhỏ cảm thấy hối hận về những gì mình vừa nói ra. Có đôi lúc không nên đùa với lửa, và nhỏ biết chắc Nam là một ngọn lửa không vừa. Nam vuốt cằm về suy tư, cậu quay sang Cát Anh hỏi nhẹ:

- Sao cậu dám chắc.

Lùi ra sau một bước, nhỏ nhẩn mặt nhìn Nam, cậu lại cười, nụ cười đẹp và dịu dàng hết cỡ, nắm chặt lấy bàn tay đang buông hờ của nhỏ, cậu kéo nhỏ vào bên trong.

Vườn hồng.

Mùi hương nhẹ nhàng khiến cho tâm hồn Cát Anh thư thái hơn hẳn, nhỏ liếc trộm ra xung quanh, nhưng rồi đôi mắt mở to hết cỡ khi nhìn thấy phía bên kia vườn, cạnh dòng sông một thứ ánh sáng đang phát ra, rực rỡ và đẹp đến lạ. Anh trắng lấp lánh rủ xuống mặt nước thứ mờ ảo của tự nhiên, nhỏ nghiêng đầu nhìn trời dom đóm, rồi lại quay sang nhìn tụi con gái đang mân mê bắt những chú dom đóm đặt trong lòng bàn tay. Về đẹp ngây thơ của tụi nó làm cho đám con trai bất giác mỉm cười. Đúng là con gái, lúc nào cũng thích mơ mộng.

Thế Bảo vuốt lại mép áo, cậu trình trọng ra đứng trước hàng nam đồng dạng tuyên bố.

- Hôm nay, anh em chúng tôi...
- Sến quá mày, xuống đi.

Thái Huy lôi tuột Bảo xuống phía dưới, Nhật Nam thò tay qua tiện thể cốc cho bạn một cái đầu gối, tụi con gái cười nắc nẻ. Ngọc Vi khoanh tay phách trước, nhỏ nheo mắt:

- Thế rốt cuộc các ông đang muốn làm gì đây.
- Hôm nay, á nhầm ngày mai là ngày 20/10 thay mặt cho các bạn nam trong lớp tổ xin chúc cho các bạn nữ một ngày vui vẻ, luôn xinh gái và bớt cái tính bà chằn.

Bốp ...bốp ...bốp

Đó là tiếng vỗ tay râm ran của tụi con trai đồng thời cũng là tiếng chai lọ ném xoàng xoạch của tụi con gái. Ngọc Vi bĩu môi, nhỏ lăm le nhìn Anh Kiệt vừa phát biểu xong bài diễn văn đầy cảm xúc kia, châm chọc:

- Bà chằn cơ đấy, thì ra bấy lâu nay chúng tôi là bà chằn trong mắt các ông hả?

Thế bảo đẩy nhanh Anh Kiệt sang một bên, cậu cười hề hề lại vỗ vai nhỏ, mắt không quên nhấp nháy ra hiệu cho tụi con trai còn lại.

- Ấy ấy, ai lại thế, hôm nay dù gì cũng là ngày vui mà. Bớt nóng, bớt nóng.

Cát Anh lắc đầu nhẹ, nhỏ mỉm cười nhìn các bạn, trải qua biết bao nhiêu chuyện mà tụi con trai vẫn quan tâm đến bọn con gái như thế khiến cho lòng nhỏ ấm lại.Ừ, nếu tụi nó không nhắc nhở cũng đã không nhớ, thảo nào mà sáng nay lớp Anh lại có nhiều hoa và quà như thế. Thì ra là 20 tháng 10.

Từ từ phóng tầm mắt xa hơn, những chú dom đóm bay trong đêm, phát ra thứ ánh sáng mờ ảo, gió ngọt ngào đưa mùi hương bay tới, dịu dàng. Tiếng chảy êm tai của dòng sông càng làm cho khung cảnh trở nên thật thơ mộng.

- Mùa đông rồi, các cậu kiếm đâu ra nhiều dom đóm vậy ?

Nhật Nam ngồi xuống cạnh nhỏ, cậu khẽ cười:

- Là dom đóm mùa thu đấy.

Câu chuyện cổ tích kể rằng nếu như ai bắt được một chú đom đóm mùa thu thì điều ước sẽ được thực hiện. Ước rằng câu chuyện của lớp Toán sẽ là một câu chuyện cổ tích, để ước mơ kia được thực hiện, để cuộc sống của tụi nó bình yên trôi qua với những trò nghịch ngợm đúng cái tuổi hồn nhiên của mình, Cát Anh im lặng ngắm trời đom đóm, một vẻ đẹp huyền hoặc đi vào lòng người thật nhẹ. Nam trao cho nhỏ một chậu hoa màu trắng, rồi cười:

- Quà 20 tháng 10 cho các bạn nữ nhé, bọn tớ không biết mua gì nên tặng các cậu những chậu hoa ngọc nữ này mong các cậu sẽ vui.

Tụi con gái nhìn đám con trai, rồi lại nhìn vào những chậu hoa thanh khiết trước mặt, nụ cười nhẹ xuất hiện.

- Cảm ơn các cậu rất nhiều.

Trời về đêm, âm thanh bốn bề yên ắng, nhưng ở đây có những cô gái đang bay nhảy giữa cánh đồng hoa, có trời đom đóm đang ấp ủ những ước mơ xa vời của tụi nó. Có những mái tóc dài đang tung bay, có một niềm vui trọn vẹn của những cô cậu học trò ngây thơ trong sáng và thánh thiện vô cùng.

Từ phía xa, ở một góc nào đó trong học viện, người phụ nữ khẽ nhếch mép.

- Mong tiểu thư sẽ vui được mãi thế này.

Quay lưng đi, để lại đằng sau cái lạnh lạnh của màn đêm ? hay một cái gì đó khác hơn. Chỉ biết rằng ngày mai....sóng gió sẽ không chịu ngủ yên.

49. Chương 49

20 tháng mười cái ngày mà tụi con gái leo neho đòi quà, còn tụi con trai xông xáo thể hiện bản lĩnh đàn ông của mình _ chính là hôm nay. Một ngày đầy nắng và gió. Cây bàng già rụng xuống một chiếc lá, trở về đất mẹ bao la, chiếc lá chao nghiêng rồi rơi xuống. Lá rụng về cội quá không sai.

Từ sáng sớm, học viện Angle đã đông nghẹt người, màu trắng tinh khôi phấp phới cùng nụ cười rạng rỡ, những chậu hoa thơm ngát được tụi con gái nâng niu trên tay như bảo vật, tụi con trai mơ mơ màng màng ngắm nhìn nét dịu dàng hiếm có của đám con gái trong lớp, đôi khi liếc trộm lên nhìn sang phía mấy bé lớp khác để mở rộng tầm mắt.

Như mọi hôm, lớp 11 Toán luôn là những người đến chậm nhất. Nụ cười ngọt ngào trên môi, mười một đứa con gái đi về chỗ của mình. Trong tà áo dài, Cát Anh trở nên thật duyên dáng, nhỏ bước đi trước, mắt khẽ liếc xung quanh, trên khuôn mặt ấy thể hiện rõ một niềm vui đang lan tỏa. Có tiếng rì rào đâu đó, nhỏ đưa mắt trở về phía sau. Miệng Anh Thư cong lên, nụ cười nhạt thếch cổ hữu trên khuôn mặt, nhưng đứng hai giây sau, nét thánh thiện lại che lấp đi thứ dơ bẩn ấy. Nhỏ đưa mắt lên, trong như một mặt hồ phẳng lặng, nhưng nhìn xoáy sâu vào nó, Cát Anh thấy được một đợt sóng ngầm đang nổi lên. Nhỏ chớp nhẹ mi mắt, mặt hơi dãn ra, đôi lúc nhỏ cũng chẳng hiểu nổi chính mình, khi thích đôi đầu với lớp Anh, khi lại thích cái lớp ấy để yên ỉn sống. Nhưng mà sự đời trở trêu, gió muốn lặng àm sóng chẳng ngừng. Chỉ biết cách nhắm mắt làm theo số phận thôi.

Sau một tràng dài báo cáo tổng kết cũng như nêu kế hoạch cho năm tới, thầy giám thị ho khan vài tiếng rồi chỉnh lại hai vạt áo của mình:

- Cuối cùng xin thay mặt cho học viện chúc tất cả các cô và các nữ sinh một ngày 20 tháng mười vui vẻ.

Tiếng vỗ tay rầm rầm, Cát Anh hơi cười, nhỏ đưa mắt qua nhìn lớp Anh, một ánh mắt khác thu lại, tiếng vỗ tay lớn hơn, nhỏ lắc đầu đưa mắt về vị trí cũ.

- Sau đây tôi xin giới thiệu một nhân vật quan trọng, hôm nay cùng đến dự lễ mít tinh với chúng ta. Bà Đặng Thùy Ngân.

Mắt Cát Anh mờ đi, tiếng nói của thầy giám thị từ chiếc loa nhạt hẳn, nhỏ thấy hai tai mình cuồn lên, cái đầu ong ong. Trừ Khánh Đăng, Anh Kiệt và Hàn Tuyết ra, hai mươi bảy học viên còn lại của lớp Toán cũng như chết trân tại chỗ. Đặng Thùy Ngân, cái tên này quen, à không, phải nói là rất quen. Nước mắt chợt rớt xuống, Ngọc Vi bám chặt tay vào thành ghế, bàn tay còn lại của nhỏ đang nắm chặt lấy Cát Anh.

Đặng Thùy Ngân....

Ba chữ ấy cứ ù ù vang lên bên tai nhỏ. Trên khán đài, người phụ nữ ấy bước ra với vẻ đẹp mặn mà, một tông đen từ đầu tới chân càng làm cho nét cao ngạo của bà ta tăng lên gấp bội. Học viên trong học viện nín thở, dường như chỉ nghe thấy tiếng gót giày của bà ta nện lộp cộp trên sàn.

Thầy giám thị lùi qua một bên, thầy hiệu trưởng khẽ cúi đầu. Miệng người phụ nữ ấy không làm chủ được khẽ cong lên. Bà ta ung dung ngồi vào vị trí cao nhất, Đôi mắt sắc lạnh không ngừng quan sát và dừng lại một phút trước khuôn mặt của Cát Anh.

Mặt hơi biến sắc, bàn tay của Ngọc Vi đã ướt đầm mồ hôi, Hàn Tuyết nhìn sang, nhỏ khẽ nhú mày, đôi mắt tuyệt đẹp đang dò xét thái độ của những học viên còn lại trong lớp. Hoang mang ? Lo sợ ? Trên mặt họ hiện rõ điều ấy. Lại đảo mắt lên phía khán đài, đuôi mắt Tuyết nheo lại. “Người phụ nữ ấy có quan hệ gì mà khiến lớp Toán chao đảo tinh thần như vậy”? Một dấu chấm hỏi to đùng hiện lên trong đầu nhỏ, từ trước tới nay nhỏ chưa từng trải qua cảm giác ấy, nhưng ngay lúc này đây tâm trạng của các học viên trong lớp lại ảnh hưởng nặng nề đến nhỏ. Có phải là nhỏ đang dần quan tâm tới mọi người hơn?

o0o

Buổi lễ kết thúc với những lời ra tiếng vào, và chủ đề không ai khác chính là người phụ nữ tôn kính và đầy quyền lực lúc này.

-” Xem ra bà ấy là nhân vật tầm cỡ”

- ” Tao nghe nói bà ấy rất giàu ”

- “Ngu mày, tầm cỡ là giàu rồi đấy”

- Ồ thế à, nhưng mà lỡ may bà ta làm trong ngành chính trị thì sao

- Ồ ha, cũng có thể...

Nó được thêu hoa dệt gấm thành một dải lụa mềm mại lan tràn khắp học viện. Trái lại với cái không khí xôn xao ấy của học viên trong trường, hai mươi tám học viên của lớp Toán vẫn còn đang chìm trong cái thế giới của chính mình.

- Ngọc Vi.

Có tiếng ai đó gọi, ai có thể nhầm, nhưng nhỏ là người hiểu rõ nhất. Hai năm rồi, hai năm rồi nhỏ không được nghe cái giọng nói ấm áp đến lạnh ấy, nhưng lúc này đây khi sắp đối diện với nó, Vi lại cảm thấy sợ.

Bật người đứng dậy nhanh như một cái lò xo, vi vội vã chạy đi, hai bàn tay bịt chặt tai. Nhỏ không muốn nghe. Thực sự không muốn nghe thêm một lần nào nữa.

-Ngọc Vi, đứng lại.

Giọng nói ấy gần hơn, và nhỏ đã chạy xa hơn. Chân mày khánh Đăng co lại, cậu quay qua hỏi nhẹ quỳnh Chi:

- Bà ta...là sao với Ngọc Vi vậy.

- Là mẹ ruột của Ngọc Vi đấy.

Mẹ ruột, hai từ ấy phát ra làm miệng Đăng trong phút chốc cứng đờ. Mẹ sao. Đặng Thùy Ngân là mẹ của Hạ Ngọc Vi? Không thể ngờ gia thế của cái lớp này oanh tạc đến thế.

o0o

-Con đứng lại nghe ta nói cái đã.

- Con không muốn nghe.

Dường như hai bàn tay vẫn không che đầy nỗi sợ hãi đang xâm lấn trong lòng nhỏ.

Bà Ngân đến gần con gái, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nhỏ:

- Mẹ xin lỗi, con về với mẹ nha.

- Xin lỗi ư? Mẹ có biết hơn hai năm qua con đã sống thế nào không? Mẹ có biết cuộc sống của con đã thú vị đến mức phát ngán thế nào không?

Những giọt nước mắt thi nhau lăn dài trên gò má, nhỏ chống tay vào tường, không nhìn mẹ, nói chính xác hơn nhỏ không dám nhìn thẳng vào mắt bà.

- Mẹ sẽ bù đắp cho con, con về với mẹ nha con.

Từ con vang lên ngọt ngào quá, khiến cho tâm hồn của một cô bé 16 tuổi chợt ít nhiều bị lay động. Ngọc Vi quệt ngang dòng nước mắt, nhỏ cười dài:

- Bù đắp ư? Bù đắp bằng những ngày tháng cô đơn mà con phải sống trong ngôi biệt thự chẳng khác nào nhà hoang hủ hủ, bù đắp bằng cách mỗi tuần mẹ lại có một chuyến công tác đi hết nước này qua nước khác để mặc con ở nhà chơi với cỏ cây hủ hủ. Mẹ bù đắp cho con bằng những giọt nước mắt của con hủ hủ, mẹ nói đi, mẹ sẽ cho con một lần nữa mang cảm giác là đứa trẻ bị bỏ rơi phải không?

Mắt người phụ nữ ấy đỏ hoe, bà nhìn thấy rõ sự cô độc đang xâm chiếm lấy trái tim non nớt của con gái bà, ôm chầm nhỏ vào lòng bà nhẹ nhàng an ủi:

- Con yên tâm tiểu thư sẽ về với con.

Về với con ư? để lại các bạn và thầy cô hủ hủ. Để lại hai mươi chín khuôn mặt quen thuộc mà con đã yêu thương suốt hai năm qua hủ hủ, bỏ lại người cô đang nằm trong bệnh viện với cuộc đời thực vật sao? Không, con không thể mẹ à, con không đủ tàn nhẫn để làm chuyện đó. Con đơn giản chỉ là Hạ Ngọc Vi và bây giờ con muốn sống cuộc sống của riêng con. Cửa riêng con và không phải là của một ai khác.

50. Chương 50

Ngày 20 tháng mười kết thúc với nhiều cảm giác đan xen lẫn lộn, Cát Anh ôm con gấu bông nhỏ vào người, đôi mắt nhỏ mơ màng thả hồn mình vào một miền kí ức xa xôi nào đó.

Đặng Thùy Ngân, bà ta đã trở về có nghĩa là nhỏ cũng sắp chạm mặt mẹ mình. Hay thật, hai người phụ nữ kia đúng là biết cách đưa con gái ra làm trò đùa, bỏ rơi và nhận lại, giống hệt như một món hàng trao tay vậy. Cát Anh trở mình, đôi mắt không tài nào khép nổi.

Dò dẫm bước ra ngoài hành lang, trời về đêm, hơi lạnh. Cuốn chiếc khăn choàng quanh cổ, mái tóc màu nâu đồng xõa xuống. Nhỏ đoán không sai, Ngọc Vi cũng đang ngồi trên ghế đá.

- Cô Ngân có ở lại học viện không?

- Không!

Từ “không” nhẹ như một thoáng thở dài, Ngọc Vi xê qua một bên nhường chỗ cho bạn, nhỏ ôm lấy người khế di mắt về hướng hàng cây già sau sân thể dục.

- Tổ không biết phải làm gì nữa, tổ...thực sự tổ đang rất sợ.

Cát Anh chớp nhẹ mắt, nhỏ kéo mạnh chiếc khăn choàng hơn, đồng tử chăm chăm nhìn vào những bông hoa ngọc nữ hôm qua tui con trai tặng. Gió đưa hương thơm bay thoang thoang và tan vào không gian.

- Ba cậu nói thế nào.

Nhắc đến ba, Ngọc Vi lại như lạc vào một nơi nào khác, xa xăm. Nhỏ chưa bao giờ nghĩ mình có thể cùng lúc sống chung với hai người, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ mình có thể cùng lúc rời xa cả hai người. Về sống với mẹ dường như chỉ là một ước mơ xa vời, thế nào công việc cũng sẽ cuốn bà trôi theo guồng quay của cuộc sống, để lại mình nhỏ bơ vơ. Nhưng...nếu nhỏ không về, Cát Anh sẽ rất cô đơn.

Dường như hiểu được suy nghĩ của bạn, Cát Anh chỉ khẽ mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng nhưng chua chát, nó dâng lên khiến vòm họng nhỏ nghẹn lại.

- Cậu đừng suy nghĩ nhiều, tổ...sẽ không sao đâu. Cậu cần các bạn và các bạn cũng cần cậu.

Vi giật mình, nhỏ quay qua nhìn bạn, đôi mắt ngân ngấn nước khê lay động, nhỏ nắm chặt lấy bàn tay của Cát Anh, thì thào:

- Không, tớ cần cậu, tớ không thể để cậu một mình, các bạn cũng không muốn thế.
- Nhưng tớ không thể để cậu phải chịu đau đớn cùng tớ, ít ra lúc bên ấy tớ còn có mẹ, còn cậu, cô Ngân có thể ở bên cậu không? Tiệc sinh nhật của cậu sẽ có ai? hay chỉ có bánh, tớ và những giọt nước mắt.

Giật tay bạn ra khỏi tay mình, Cát Anh hét lên, nhỏ nhìn thẳng vào đôi mắt đã nhòe nước của bạn, đôi mắt mà một năm trước nó đã bỏ đi cái đục ngầu, để lại sự trong veo tinh nghịch. Nhỏ lại quay mặt đi hướng khác.

- Tớ nói rồi, lần này cậu sẽ ở lại, tớ sẽ về bên ấy.
 - Hai ngày nữa bà chủ tịch sẽ sang đây, và cậu...sẽ phải rời xa nơi này, liệu cậu có chịu nổi không hả?
- Không đáp lại, tiếng đêm vọng về những đau đớn của một cô gái, tiếng đêm nuốt gọn những giọt nước mắt trong suốt như pha lê ấy. Ngày mai sẽ ra sao?

oOo

Phòng hiệu trưởng...

Đối diện với Cát Anh bây giờ là thầy hiệu trưởng và bà Đặng Thùy Ngân hay còn gọi là trợ lí Kim__ người thân tín nhất của mẹ nhỏ. Khuôn mặt bình thản như mọi ngày, ánh mắt không có chút gì dao động, bà Ngân nhìn nhỏ khê cúi đầu:

- Hai năm không gặp, tiểu thư đã lớn hơn rất nhiều.

Một nụ cười nhẹ xuất hiện trên khuôn mặt thanh tú, nhỏ đảo mắt qua người phụ nữ ấy một giây sau đó lại nhìn thầy Hiệu trưởng”:

- Có chuyện gì thầy cứ nói đi ạ.

Nhận được một cái gật đầu từ trợ lí Kim, thầy hiệu trưởng khê ậm ừ:

- Đã đến lúc các em phải trở lại đúng với năng lực học của mình, vì thế kì thi HSG lần này lớp Toán sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Không có gì gọi là ngạc nhiên, ngay cả khuôn mặt cũng không hề biến đổi, bà Ngân đang thâm đánh giá cô chủ của mình, rất giống bà chủ tịch, từ cách ứng xử đến phong thái, nhẹ nhàng nhưng rất tinh tế.

- Em biết rồi thưa thầy. À quên, cảm ơn thầy đã tạo cho chúng em một địa điểm học tập lí tưởng như thế.

Nhỏ bước nhanh ra khỏi phòng, trước cái cúi đầu của trợ lí Kim. Thầy Bình khê gỡ cặp kính xuống, day day thái dương, đôi mắt nhìn ra phía cửa sổ, nơi có bóng dáng của một cô học trò đang khoan thai bước đi. Bà Ngân lại gần , thầy Bình giật mình lùi về phía sau dè chừng. Bước lại , phụ nữ trước mặt khê cười:

- Thầy không cần phải đề phòng tôi như thế, nhưng mà cũng phải cảm ơn thầy nhiều, nếu không có thầy chắc bọn nhỏ cũng chẳng nghe lời đến vậy.

oOo

Bệnh viện

Mùi sát trùng lại khiến cho đầu Ngọc Vi ong lên, nhỏ bước vào căn phòng màu trắng kia, đặt một chậu hoa ngọc nữ lên bàn, nhìn cô Thủy:

- Xn lỗi cô, hôm qua em không cùng các bạn tới thăm cô được, hôm nay em đến để nhận tội với cô nè.

Khuôn mặt cô yên bình, đôi mắt nhắm nghiền như đang mỉm cười với nhỏ. Vi đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng và thật ấm áp.

- Cô ơi, em phải làm sao đây? Nếu bây giờ cô tỉnh dậy và nói chuyện được với em thì tốt quá, em sẽ kể cho cô thật nhiều, thật nhiều chuyện về lớp mình và các bạn.

....

- Thầy giám thị đã bắt đầu có cảm tình với chúng em rồi đấy cô ạ, nhưng mà thầy í vẫn còn ghê lấm ý, nhiều lúc em vẫn còn sợ, Mi khờ đã bớt khóc nhè nhưng em lại hay khóc nhiều hơn đấy cô ơi. Đấy em lại khóc rồi này...em...thực sự bây giờ em chỉ muốn được ngủ như cô thôi, em sợ lấm cô ơi, rất sợ, em sợ lớp mình sẽ không còn là lớp mình nữa, em sợ nhưng chuyện sắp xảy ra sẽ khiến chúng em phải xa nhau mãi mãi, sợ lấm cô à.

Căn phòng nhỏ chỉ nghe tiếng nói nghẹn ngào của nhỏ, không gian bốn bề im lặng, đủ để tâm khảm của một người con gái thét gào trong vô vọng, bất lực.

- Sáng nay đến lớp, em thấy mắt các bạn sưng lên nhiều, cô ơi, cô tỉnh lại đi, tỉnh lại để nói cho chúng em biết chúng em phải làm gì, để ôm chúng em vào lòng như ngày trước đi cô, tại sao mắt cô vẫn cứ nhắm nghiền như thế, Cát anh sắp đi rồi, sắp rời xa chúng ta rồi cô có biết không.

Mái tóc rủ xuống nền ga trắng, khóc không thành tiếng, nhỏ chẳng dám nhìn vào mặt cô nữa.

Nhưng.....có một giọt nước đang lăn ra từ đôi mắt nhắm nghiền kia.

51. Chương 51

Quá khứ là một cái gì đó rất xa....

Để lúc nhớ tới lại cảm thấy...con tim nhói lên từng cơn đau âm ỉ

Cậu có phải chẳng là quá khứ của tớ...???

Đá một viên sỏi giữa đường, Nhật Nam như lạc vào một mê cung cảm xúc do chính mình tạo ra, cậu đưa mắt ra nhìn chung quanh, hàng cây xanh tấp trãi dài về phía trước....xa mịt mờ.

Tháng mười, trời Sài Gòn vẫn nắng, khác hẳn với cái khí trời lạnh lạnh của ngoài Bắc, bước chân vẫn nhẹ nhàng đi trên mặt đất, cậu mơ hồ nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Ngước khuôn mặt mình lên, đôi mắt cậu đột nhiên bừng sáng, phía trước, một dáng người nhỏ nhắn đang đứng đấy, chiếc váy màu trắng khê bay bay, như một nàng tiên xuất hiện với nụ cười âm áp trên môi, Cát Anh nhìn cậu, đầu nghiêng nhẹ, nhỏ chăm chăm dán mắt vào người cậu, không rời.

Nam khẽ cười, cơ mặt giãn ra, cậu bước nhanh hơn lại gần nhỏ, mắt chớp nhẹ.

- Sao cậu lại ở đây ?

- Tớ muốn đi dạo.

Tâm trạng của Cát Anh lúc này, cậu hiểu chứ, rất hiểu là đằng khác, nó tựa như một người lên chiếc tàu và bắt đầu ra khơi, đối mặt với một đại dương mênh mông, khó mà trở lại. Cậu chính là người đứng ở bờ nhìn về hướng ấy và chìm dần trong khắc khoải vô vọng.

- Cậu.....sẽ về bên ấy?

Thoảng chốc rơi vào trong im lặng, Cát Anh ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, nhỏ phóng tầm mắt ra xa hơn, chỗ công viên mấy cụ già đang tập thể dục, giọng nghẹn lại:

- Ủ, tớ phải về.

Nam cũng hướng tia nhìn ra chỗ ấy, cậu chăm chăm hít một hơi thật dài, mồ hôi trong lòng bàn tay túa ra...rất nhiều. Đường như mọi thứ xung quanh đang chạy nhanh hơn, còn cậu vẫn cứ dậm chân tại chỗ.

Cát Anh quay sang nhìn cậu, đôi mắt nhỏ như có một lớp sương mờ đục, trong đôi mắt ấy là cả một đồng suy tư của một cô bé đa cảm, Nam không nhìn nhỏ, cậu ngoảnh mặt đi hướng khác. Phải chăng cậu đang

muốn chạy trốn, chạy trốn cái ánh nhìn tha thiết ấy, chạy trốn những ước mơ cao đẹp có thể sẽ phải chôn vùi mãi mãi.

Im lặng.

Chỉ nghe thấy tiếng lá xào xạc giữa con đường nhựa rải nắng.

Phía xa, một bầy trẻ đang nô đùa cạnh vòi phun nước, bọn trẻ tạo thành một vòng tròn chạy xung quanh, tiếng cười nói của chúng dần đưa cậu và nhỏ chìm vào vô thức.

Ngày ấy cũng thế, đã có những lần như thế. Cùng nhau nghịch ngợm chạy giữa trời mưa, quàng chung một chiếc khăn khi cái lạnh thấu xương của Hà Nội đổ ập về. Cùng đi dưới hàng hoa sữa nồng nàn mỗi chiều thu, ngắm mặt hồ Gươm bình lặng vào sáng sớm.

Nhưng có lẽ....quá khứ đã ngủ yên.

o0o

Bảo Ngọc nhăn mặt khi nhìn thấy bộ dạng lén lút của anh Thư. nhỏ cau mày, khoanh tay trước ngực ra chiều khó hiểu:

- Mày định làm gì thế?

Thư chưa vội đáp trả lại Ngọc, nhỏ dúm vào tay bạn một tập giấy, Ngọc lại nhăn mặt, nhỏ khó chịu nhìn Thư:

- Rốt cuộc là mày muốn làm gì?

- Đọc đi rồi mày sẽ hiểu.

Miễn cưỡng lật tờ giấy ra, đồng tử Ngọc căng lên, một sơ đồ chi tiết lối đi vào của vườn hồng, cụ thể mọi góc ngách và địa điểm, hơn nữa ở đây còn có một bản kế hoạch khá chi tiết, về việc....đột nhập vào trong vườn hồng.

Mắt Ngọc càng mở to hơn khi nhỏ đọc thấy dòng chữ cuối cùng, kéo tay bạn một cái thật mạnh, Ngọc nhìn thẳng vào mắt Thư:

- Mày có điên không vậy hả? Mày muốn cái lớp Anh này tàn đời sao?

Anh thư khoát tay, nhỏ giật lại tờ giấy trong tay Ngọc, tức giận:

- Tàn đời ư? Mày nghĩ phát hiện ra thì họ làm gì được mình , dù sao lớp Anh cũng...

- Bà chủ tịch sẽ không để yên đâu.

Thư tiếp tục sửa soạn lại túi đồ, nhỏ không thèm bận tâm đến lời Ngọc nữa, khóa séc va li lại, nhỏ nhìn chính diện vào Ngọc:

- yên tâm đi, bà ấy hiện tại không có mặt ở đây, với lại mày không muốn một lần đặt chân vào trong đây sao?

Bảo Ngọc bất động, dường như lời nói của Thư đã tác động mạnh tới nhỏ, được thể thư lần tới, nhỏ kéo dài giọng mang chút biểu cảm nghi ngờ

- Cái vườn này rất lạ, theo bản vẽ thì nó hoàn toàn...không bình thường.

Ba từ cuối của nhỏ như một bằng chứng chắc nịch thuyết phục bạn, Ngọc vội vã bước vào WC chuẩn bị dụng cụ. Mười phút sau, ba mươi mốt học viên lớp Anh có mặt tại sân thể dục, chuẩn bị ột trận tác chiến. Trúc Ly nhướng mày, nhỏ quay qua hỏi nhẹ Đạt Khoa:

- Các cậu định làm gì vậy?

- Đột nhập vườn hồng.

o0o

Chạy

Chạy đi

Chạy lại

Đạt Khoa đang cố tạo ra thật nhiều mồ hôi trên cơ thể đúng với yêu cầu của cô nàng lớp trưởng Anh Thư

.

Ting.

Tiếng chuông đồng hồ. Khoa dừng lại, sau đó lấy đà chạy một mạch lại gần chỗ vườn hoa. Phía xa, hai bác bảo vệ đang đứng canh nghiêm ngặt, mặt lúc nào cũng ở thế phòng thủ. Khoa tiến tới, giả bộ hít thở thật mạnh:

- Bác....bác...không xong rồi.

Bác bảo vệ cau mày khó hiểu:

- Có chuyện gì thế?

Khoa vượt lại ngực, khẽ cúi người xuống rồi ” ngất xỉu”. Trước khi nằm xuống nền đất, đôi mắt cậu vẫn tỉnh ngịch hé ra một chút xem phản ứng của bác bảo vệ. Bác hốt hoảng chạy lại đỡ cậu, hai mắt hiện rõ những tia nhìn lo lắng:

- Này cậu bé, cháu sao thế hả, này tỉnh dậy đi.

Cái nắng bên ngoài khiến ồ hời bác nhiều hơn, ngoảnh mặt lên nhìn người kia bác hỏi:

- làm sao đây?

- Đưa thằng bé tới phòng y tế chứ sao?

- Nhưng mà....

- Thôi để mình tôi canh cũng được.

Bước một hoàn thành, trong lúc bác bảo vệ thứ nhất đang chặt vật đưa Đạt Khoa tới phòng y tế thì ở một góc khác Anh thư khẽ cười nhặt.

Bước thứ hai.

- Cứu...

- Cứu tôi với, bố người ta....

Một cô bé có khuôn mặt đáng yêu chạy tới, sự hoảng hốt hiện rõ trên khuôn mặt, nhưng đáy mắt vẫn có một chút mỉa mai, phía sau cô bé là một đoàn người mặc vest đen. Cô bé ấy không ai khác chính là Bảo Ngọc.

- Bác ơi cứu cháu, a, cứu , cứu với....

Xông thẳng một mạch vào vườn hoa, ngang qua chỗ bác bảo vệ Bảo Ngọc dẩu đi một nụ cười chế diễu, đoàn người mặc vest đen cũng đuổi theo.

- Đứng lại, con bé kia đứng lại.

Kết quả tất yếu. Các học viên đều lọt vào. Anh Thư vội vàng chạy lại trước khi bác bảo vệ kịp vào trong.

- Bac ơi lên báo với BGH đi ạ, nhanh lên bác, mọi chuyện không hay rồi.

- Nhưng ở đây....

- Không sao ạ, để cháu canh cho, bác đi nhanh lên, nếu không thì nguy mất.

Tin tưởng vào khuôn mặt xinh xắn lia, bác bảo vệ ậm ừ rồi cũng nhanh chân chạy đi, để lại một cô bé và một nụ cười nhặt thếch trên môi.

52. Chương 52

Anh Thư đang cảm thấy choáng ngợp trước những gì mình vừa nhìn thấy, không chỉ nhỏ mà tất cả các học viên còn lại đều có chung một tâm trạng như thế. Bảo Ngọc khẽ nhăn mặt, nhỏ lắc đầu nhìn cô bạn lớp trưởng:

- Mà nói không sai, đây quả là một nơi đặc biệt.

Hai từ đặc biệt thốt ra, khiến cho nhịp tim của Thư trong phút chốc ngưng lại, “đặc biệt” sao? đồng nghĩa với việc lớp Toán cũng đang được đối xử rất đặc biệt, điều gì khiến cho ban giám hiệu phải làm như thế. Một dấu chấm hỏi to đùng hiện lên trong đầu nhỏ.

- Mà nghĩ sao? Thư, mà bị sao vậy.

Ngọc chau mày, nhỏ kéo giắt chiếc áo của bạn, nhưng mắt Thư vẫn đắm đắm nhìn ngôi nhà được xây theo kiểu “đặc biệt” phía trước. Nhỏ từ từ tiến lại gần nó, mắt không chớp dù chỉ một giây. Bảo Ngọc chạy theo cố gắng níu bạn lại:

- Mà điên hử, vào đây đã nguy hiểm lắm rồi, còn muốn vào trong đó nữa, nhờ ai phát hiện ra thì sao.

- Mà mặc kệ tao. Hôm nay tao phải biết được cái lớp chết tiệt ấy là cái thá gì mà học viện phải đối xử ưu đãi với chúng thế.

Bước chân Thư nhanh hơn, có cái gì đó đang thôi thúc nhỏ, khiến nhỏ muốn lật tung căn nhà phía trước lên. Có bàn tay ai đó kéo nhỏ, Thư khựng lại, mắt mở to xem kẻ nào dám phá ngang. Là Trúc Ly. Bàn tay Ly vẫn nắm chặt lấy tay Thư, hai mắt chạm nhau, tưởng chừng như có thể nhìn xuyên thấu người đối diện.

- Cậu định làm gì?

- Ngăn cậu trước khi quá muộn.

Trúc Ly đáp lại, không chút sợ hãi, nhỏ vẫn giữ chặt cánh tay Thư, khiến cho cô bạn lớp trưởng không thể bước tiếp. Giật thật mạnh tay mình ra khỏi tay cô bạn, Anh Thư như muốn điên lên, con mắt nhỏ sòng sọc, hằn một vài vết đỏ tức giận:

- Cậu có buông ra không hử, cậu muốn tôi nổi khùng lên sao, đã vào tới đây rồi còn ngăn cái gì nữa.

- Bà chủ tịch và Hàn Tuyết sẽ không để yên cho cậu đâu.

Mắt ly đảo qua chỗ căn nhà rồi lại trở về vị trí vốn có. Anh Thư hơi cười, khoe miệng nhỏ nhếch lên đều đặn, rèm mi phủ xuống che đi một đôi mắt đang nổi sóng cuộn cuộn:

- Sao cậu dám chắc.

- Đơn giản ...vì tôi là người của họ.

Đoàng

Trong phút chốc, tất cả các học viên còn lại của lớp 11 Anh chìm trong bể ngạc nhiên và sửng sốt.

oOo

Chiều buông nắng xuống sân trường, đôi bàn chân của Cát Anh vẫn bước đi đều đặn, bên cạnh nhỏ Hà Mi đang tíu tít nói chuyện rôm rả với Ngọc Vi. Nhỏ khẽ cười, nụ cười ngọt ngào và thuần khiết lạ.

Lá vàng rơi xuống, nhẹ nhàng như một khúc dạo đầu không tên của trời đông. Ngọn cỏ lung lay bay trước gió, khóm hoa cúc mùa thu đang ra những đợt hoa cuối cùng. Cảnh vật nên thơ và thật đẹp.

- Chiều nay đi chơi nhá ?

Cát Anh đột nhiên lên tiếng, khoảng không một chốc rơi vào trong im lặng. Ngọc Vi nháy mắt, nhỏ khoác lấy vai Hà Mi gật gù:

- Được đấy, đi chơi thôi.

Mi ái ngại nhìn bàn tay Vi đang đè nặng lên vai mình mếu mặt:

- Cậu có biết tay cậu nặng lắm không?

Trố hai con mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, thay vì rút tay lại Ngọc Vi lại đè nó xuống, khiến cho Hà Mi phải gập người.

- Mi Khờ đạo này cậu giỏi nhỉ? Dám chọc điên người khác nữa cơ đấy.

- Vi ...Á đau , cậu thả tay tớ ra, á Vi....buông tớ ra, buông ra đi, cậu định đưa tớ đi đâu.

Trước cái mặt nhăn như khi ớt của Mi, Ngọc Vi lôi bạn đi xềnh xệch, giống như cái cách nhỏ vẫn hay làm. Cát Anh bước nhẹ theo sau , nhỏ khẽ cười.

Thế Bảo ngó nghiêng trước, nhìn Vi một chút sau đó quay sang nhìn Hà Mi, sau một hồi phân tích tình hình, cậu lại lắc đầu:

- Hai người đang đánh ghen hả?

Bốp

- Đánh ghen cái đầu ông ý.

Cuốn sách hạ cánh an toàn trên đầu Bảo, cậu nhăn mặt, , xoa xoa lại chỗ vừa mới trúng tên. Ngọc Vi cười ha hả, nhỏ vỗ ngực tự hào với chiến thắng vẻ vang lúc này:

- Ông không có cửa đâu nhé, đừng có mà mơ lung tung.

Bảo bĩu môi, dè chừng tránh xa Vi hai mét:

- Sau này bà hối cũng không kịp.Cái đồ bà chán.

- Ông...

Bốp

Rầm

Bốp

Một loạt âm thanh đình tai nhức óc vang lên khiến cho các học viên còn lại trong lớp phải nhăn mặt. Thái Huy đứng ra giữa hắng giọng:

- Hai người có thôi đi không hả?

Bốp

Dĩ nhiên là cuốn sách Tiếng Anh cuối trên tay Vi dành cho cái đầu của cậu bạn, nhỏ chống nạnh hai tay,nguyt dài:

- Đây không thích làm gì được nhau.

- Bà đúng là không phải con gái.

Trước khi Vi định lên tiếng phản đối gay gắt lời Huy thì Nhật Nam đã ném cho cả ba một cái nhìn không mấy thiện cảm, cậu lăm le xuyên mắt qua chỗ Thế Bảo và Ngọc Vi, cuối cùng dừng lại chỗ Thái Huy đang đứng:

- Muốn cãi nhau phải không?

Ngọt quá. Ngọt đến mức da gà da vịt của Vi dựng đứng lên hết. Nhỏ cười xuề xòa, khẽ rút về một bên đứng sau lưng Cát Anh, nhìn Nam với ánh mắt triu mến:

- Ấy ấy, bí thư bớt giận, bọn tớ tranh luận chứ đâu có cãi nhau.

- Đúng đúng.

Thế bảo gật đầu lia lịa, cảm tưởng như cái đầu có thể lúc lắc. Vì gương mặt lên, hằm hằm nhìn cậu bạn:

- Ai cho ông nói theo tôi hả?

- Lại định râu xé phải không?

Nam “ác bá” lại một lần nữa lên tiếng, choán át khí thế hùng hực của cả hai bên, cậu đưa mắt về nhìn cả lớp sau đó từ từ phán:

- Chiều nay, hai giờ...chúng ta đi chơi.

Cả lớp gật đầu cái “rụp” về như đang tuân lệnh, dù trong lòng đang vui đến mức muốn nhảy lên ôm cho Nam vài phát.

53. Chương 53

Tiếng nhạc vang lên thật nhẹ nhàng từ phòng của học viên nữ lớp 11 Toán

Bánh kẹo.

Trái cây.

Đồ chơi này.

Hà Mi lướt tay, đi đi lại lại quanh cái đồng hồ trước mặt, khuôn mặt nhỏ lúc thì dân ra, lúc lại phúng phính khiến cho Cát Anh không nhịn nổi cười, nhỏ trôn trôn nhìn bạn khẽ lắc đầu:

- Cậu đếm xong chưa Mi khờ.

Hà Mi quay lưng ra phía sau, bàn tay mân mê một cây kẹo mút, khẽ chu môi :

- Chưa chưa, tớ đếm mãi mà vẫn thấy thiếu mất cái gì đấy...

- Là cái này phải không?

Ngọc Vi đi từ ngoài cửa vào, trên tay lúc lắc một lọ nhỏ. Mắt Hà Mi đột nhiên bừng sáng, nhỏ vội vàng chạy tới gần Vi , định bụng giật cái lọ từ trên tay bạn, có vẻ như Ngọc Vi nhanh tay hơn, nhỏ đã nhanh chóng đưa tay lên cao, khiến cho Hà Mi chới với suýt ngã.

- Hức...Vi, đưa tớ.

- Đâu có dễ thế.

Ngọc Vi nháy mắt, miệng cong lên gian tà nhìn cô bạn, nhỏ ngồi xuống chiếc giường cạnh đó, mắt lém lỉnh liếc xung quanh.

- Tớ cho cậu kẹo mút, trả cái cây thổi bong bóng cho tớ.

Vi cười khi, khẽ cốc nhẹ lên trán bạn:

- Thèm mà lấy kẹo mút của cậu, trả cho cậu nè.

Hà Mi xụ mặt, xoa xoa cái đầu, nhăn nhó cố cười gượng. Cát Anh vẽ không hài lòng nhìn Vi, Vi lè lưỡi chọc quê nhỏ:

- Đùa Mi khờ chút thôi mà lớp trưởng. À mà tụi nó đâu cả rồi.

- Các cậu ấy hình như đang còn chuẩn bị.

Cát Anh nhẹ nhàng gấp cuốn tiểu thuyết đặt qua một bên, vặn lại tiếng nhạc nhỏ hơn một chút. Ngọc Vi gật gù, nhỏ đưa mắt ra phía cửa:

- Chúng ta đi đâu đây.

- Tới chỗ cũ.

” Chỗ cũ” _ nó khiến Vi liên tưởng tới hình ảnh của cánh đồng hoa vàng rực, nơi có những cơn gió vội đến vội đi, để lại giữa khoảng không một màu nắng ấm áp. Ở đó có cả một con sông trong veo, nơi mà cách đây một năm trước tụi nó đã chơi đùa thỏa thích, bắt cá, khoát nước, và cùng cười khoái trá. Đây có phải là lần cuối cùng lớp Toán được tới đó không?? Mắt Vi chợt ngưng lại, có một lớp sương mỏng giăng qua mặt hồ trong veo ấy, nhưng nhanh chóng tan ra khi nhìn thấy hai mươi chín học viên còn lại của lớp Toán.

- Hôm nay không say không về.

Thế Bảo hồ hởi đưa tay ra dang trước thể hiện ý chí sắt đá của mình, Nhật Nam vội lùi cổ bạn xuống trước khi Bảo nhận lấy cuốn sách từ tay Ngọc Vi.

- Có mà say nắng á.

- Hì hì, bà cứ nói thế.

Bảo gãi gãi cái đầu, nhìn Vi cười trừ. Thái Huy thở hắt ra, cậu nhìn sang Cát Anh khẽ cười:

- Đi thôi lớp trưởng.

- Ừ đi thôi.

Cát Anh cười nhẹ, nhỏ vòng lấy tay Hà Mi bước đi song song cùng bạn. Nắng trải dài bước chân, con đường kí túc xá dường như xa hơn, gió lượn qua kẽ lá, cuốn trôi chút buồn phiền của cây. ” Cứ như thế này mãi các cậu nhỉ? Ước rằng tớ sẽ không bao giờ phải nói lời chia tay với các cậu. Hi vọng mãi mãi là như thế.”

Ting...ting...ting..

Chuông điện thoại reo.

Bước chân dừng lại.

- Alo.

- Vâng ạ, cháu tới liền.

Máy gấp lại, mắt Cát Anh ánh lên một vài tia hạnh phúc, Ngọc Vi chau mày, nhỏ khều tay bạn :

- Sao vậy?

- Cô Thủy đã có chuyển biến mới.

oOo

- Tiểu thư đã có chuyển biến mới rồi thưa bà !

Người vệ sĩ kính cẩn nhìn người phụ nữ trước mặt, trông bà đã hốc hác đi nhiều, vì chăm sóc cô Thủy hay vì một lí do nào khác?? Nhưng anh ta vẫn nhìn thấy được một niềm vui sướng của bà khi nghe thông tin vừa rồi.

- Thật không?

- Vâng ạ.

- Nhanh đưa ta tới đó.

Không chần chừ bà chủ tịch vội vã đứng lên, vệ sĩ ái ngại nhìn bộ quần áo bệnh nhân trên người bà, mặc kệ tia nhìn đó, bà vẫn cố gắng vươn người dậy, bàn tay run rẩy rút từng kim chuyen trên tay còn lại.

- Chủ tịch xin bà, đừng làm chúng tôi khó xử.

Người vệ sĩ vội vàng chạy tới, giữ chặt đôi bàn tay yếu mềm kia, giăng xé ...cả bàn tay và cả tâm can.

- Buông ra, ta muốn tới gặp con gái ta.

- Chủ tịch bà không được ra khỏi đây, xin bà hãy nằm xuống, tôi sẽ báo cáo bệnh tình của tiểu thư cho bà biết sau.

Tên vệ sĩ vẫn không chịu bỏ tay ra, anh ta dùng một ánh mắt kiên quyết nhìn thẳng vào mắt của người phụ nữ trước mặt. Đôi mắt đỏ hoe gần như đã kiệt sức, nhưng có một sức mạnh vô hình nào đó, nó mãnh liệt đến mức khiến cho vệ sĩ phải thu lại tia nhìn của mình.

- Nếu không gặp nó bây giờ có lẽ sẽ không bao giờ ta được gặp nó nữa, sẽ không bao giờ ta nói cho nó nghe được hai từ xin lỗi. Hãy để ta đi, ta không sao mà.

Những giọt nước rớt ra từ khóe mắt, sự bất lực và gần như là tuyệt vọng của một người mẹ đầy tội lỗi, bà nín tay vào mạn giường như thể cầu xin người vệ sĩ đứng trước mặt.

- Chủ tịch bà đừng làm thế, bác sĩ nói bây giờ bà đã rất yếu, bà không thể....

Hắn lại lắc đầu, nhìn bà đầy thương tâm.

- Nếu trước lúc chết không được nhìn thấy con gái mình thì cuộc sống này còn ý nghĩa gì nữa chứ. Ta còn sống để làm gì. Để làm gì hả.....

Phụt...

Úc chế.

Đau đớn

Khóe miệng rỉ ra một thứ chất lỏng màu đỏ ghê sợ. Người vệ sĩ hốt hoảng đỡ lấy bà.

- Chủ tịch bà có sao không, chủ tịch???

- Bác sĩ, bác sĩ... mau tới cứu giúp.

Đôi môi bạc nhược vẫn đang lẩm bẩm một cái tên nào đó, nó dường như vắt cạn chút sức lực cuối cùng của bà.

" Xin lỗi con, xin lỗi con Hàn Thủy"

54. Chương 54

Cơn mưa mùa đông ập đến, gió lạnh khiến cho bờ vai nhỏ của các nữ sinh lớp 11 Toán run lên nhè nhẹ.

Nhưng nó có hề gì so với niềm vui đang tràn ngập khắp hành lang bệnh viện, những trái tim thổn thức hướng ánh nhìn về phía phòng bệnh phía trước.

Trong kia, các bác sĩ vẫn đang làm việc.

Cánh cửa trắng mở ra, đôi mắt to tròn của Cát Anh nhìn vị bác sĩ đầy chờ đợi. Nhưng nét lo lắng và băn khoăn trên mặt ông khiến nhỏ hơi chùng lại, lướt một ánh mắt sắc lạnh vào bên trong, nhỏ tiến dần tới, khẽ hỏi:

- Cô ấy sao rồi bác sĩ ?

Khẽ gỡ cặp kính xuống, vị bác sĩ day day thái dương:

- Ban đầu chúng tôi cứ tưởng kì tích đã xuất hiện, nhưng chúng tôi cũng không biết chuyển biến này theo hướng tốt hay xấu nữa.

Câu trả lời nửa vơi gần như làm bức tường thành mang tên hạnh phúc trong lòng ba mươi mốt học viên lớp Toán sụp đổ. Cát Anh dương đôi mắt mình lên, giọng run như sắp khóc:

- Xin bác hãy cứu cô chúng con.

Vị bác sĩ đưa bàn tay mình lên, khẽ vuốt tóc nhỏ trấn an, trong giọng nói pha chút bi thương, nhưng cũng rất quyết tâm :

- Ta sẽ cố gắng, các con đừng ngừng hi vọng, vì một khi hi vọng đã mất thì có nghĩ là các con đã bỏ cuộc. Nhỏ cúi đầu, gật nhẹ. Vị bác sĩ nở một nụ cười hài lòng rồi tiếp tục bước vào trong. Lại chờ đợi. Lại hi vọng.

Những cái ôm.

Những vòng tay siết chặt. Tình yêu thương lúc này lớn hơn bao giờ hết.

oOo

Phòng 102

Mồ hôi trên trán các lương y túa ra rất nhiều, đôi mắt căng ra hết cỡ, nhằm tránh những sơ suất nhỏ nhất.

- Phải mổ thôi.

Một vị bác sĩ ngược mặt lên nhìn các y tá, một vài người bên cạnh nhăn mặt:

- Không được, bà ấy đã rất yếu, nếu mổ thì tử lệ tử vong cao.

- Vậy anh nghĩ cái bệnh ung thư này có nhiều cách sao, tới lúc này rồi, chúng ta chỉ còn cách đó thôi. Chuẩn bị nhanh lên, đưa bệnh nhân đến phòng mổ.

Ngay lập tức tất cả mọi người đứng trong phòng cấp cứu trở nên vội vã, một sinh mạng đang nằm trong tay họ, tất cả đều tập trung cao độ.

Chiếc giường trắng chuyển đi, ngang qua phòng bệnh ấy. Đôi mắt người phụ nữ nhắm nghiền.

Khoảnh khắc lướt qua, bên trong các bác sĩ vẫn đang cật lực, bên ngoài các y tá đang vội vã.

” Mẹ đã từng bảo con đừng bao giờ yêu thương mẹ nữa.

Bởi vì mẹ biết đã quá muộn để bù đắp cho con.

Mẹ trăm ngàn lần xin lỗi, chỉ mong rằng con tha thứ ẹ.

Nhưng lúc này đây, mẹ kiệt sức rồi.

Mẹ không đủ sức để nhìn thấy nụ cười của con nữa, xin lỗi con.

Lời xin lỗi cuối cùng của một người mẹ.”

- Chẳng phải đó là bà chủ tịch sao?

Thế Bảo đưa tay chỉ về hướng chiếc giường bệnh đang di chuyển, Cát Anh nhú mày, bên cạnh nhỏ Ngọc Vi đã vội thắc mắc:

- Sao bà ấy lại...chẳng nhẽ.

Sự hoảng loạn dâng lên, mắt Ngọc Vi đỏ ngầu, Hàn Tuyết nhăn mặt lại, nhỏ cắn nhẹ môi:

- Bà ta bị ung thư giai đoạn cuối.

Đoàng

Tất cả dường như nghẹn lại, không ai nói với ai câu nào, nước mắt đã chảy rơi. Đây phải chăng là một bi kịch.

- Sao tới bây giờ cậu mới nói.

- Tớ cũng mới biết chuyện này lúc này, trở lí của bà ấy mới gọi tớ.

Quỳnh Chi khẽ nấc lên:

- Vậy bà ấy dấu chúng ta sao?

Lại ngưng lại. Mắt lại hướng về bên trong, một cô gái trẻ và một người phụ nữ. Hai mẹ con họ hơn hai mươi mấy năm nay đã phải xa cách. Hay thật, bây giờ lại gặp nhau trong bệnh viện. Có phải ông trời muốn họ như thế, muốn cho cái tình mẫu tử thiêng liêng ấy phải xa cách, muốn cho thế giới của tụi nó phải sụp đổ.

Thầy Vinh nhìn lại lũ trẻ rồi đau đớn dờ vào bên trong, người con gái ấy vẫn nằm im ở đó, mắt nhòe đi.

” Sao mọi đau khổ lại đổ hết lên đầu em vậy. Hai mươi lăm năm qua phải chăng là chưa đủ, em đã làm gì nên tội để ông trời phải giày vò em nhiều đến thế. Hãy tỉnh lại đi, đừng rời xa anh, đừng rời xa lũ trẻ , chúng cần em, và mẹ em cũng đang nợ em một lỗi”

Thời gian chậm lại, sự lo lắng đổ dồn về hai phía.

Người đàn ông chạy vội tới, nét mặt ông vẫn bình tĩnh, nhưng đầu óc trong ánh mắt, người ta vẫn thấy sự hoảng hốt hiện hữu. Hối qua vài người ý tá, ông bước vội, đến mức tên vệ sĩ đằng sau cũng phải mặt mày thất vọng.

- Ba...

Tiếng gọi của Tuyết làm cả lớp giật mình. Tụi nó nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trên mặt báo. Ông ta tiến tới gần, những giọt mồ hôi trên trán rơi xuống. Chưa kịp hỏi, người đàn ông đó đã vội nhìn nhỏ:

- Bà ấy đâu ?

Khóe mắt cong lên , có chút đắng xót dâng trong lòng, Hàn Tuyết di mắt qua chỗ khác, bao năm rồi, tình cảm của ông dành cho bà ấy vẫn trọn vẹn như thế, vẫn ấm áp như ngày đầu, vẫn không có chỗ để khiến nhỏ chen vào. Giọng nhẹ đi rất nhiều, Tuyết đáp lại:

- Đang ở trên phòng...

Bàn tay nhỏ hướng lên tầng hai, cũng là lúc bước chân của người đàn ông ấy vội bước. Không kịp để hỏi thăm một tiếng.

Không kịp để cho trái tim nhỏ ấm lại dù chỉ một giây.

Cát Anh khẽ vỗ lên vai bạn, Hàn Tuyết quay đầu, cười nhẹ, một nụ cười đẹp nhưng buồn.

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nên nhớ...ba cậu luôn yêu thương cậu.

Cơn mưa ngoài kia nặng hạt hơn. Gió mạnh hơn.

Sài Gòn lặng đi. Mùa Đông năm nay lạnh hơn nhiều. Từng hạt trút xuống làm cho lòng người thêm buồn. Bồn chồn, lo lắng , những trái tim non nớt đang run lên.

Đèn trong phòng vẫn sáng, sáng như niềm hi vọng của tụi nó.

Nhất định cô sẽ tỉnh lại, bà chủ tịch cũng sẽ khỏe lại.

Nhất định là như thế.

55. Chương 55

Đèn vẫn sáng

Mưa vẫn rơi

Và

Tâm trạng của các học viên vẫn như vậy.

Chưa có dấu hiệu gì cho thấy sự kết thúc. Cả hai phòng cấp cứu vẫn liên tục hoạt động không ngừng nghỉ. Mồ hôi ướt xuống nhiều hơn. Áp lực hơn cho các vị y bác sĩ vì ngoài kia là một người quyền lực, nhưng hơn hết lương tâm của họ không muốn nhưng đứa trẻ ngây thơ ấy phải chịu thêm sự đau đớn vào nữa.

Tích tắc..

Tích tắc...

Im lặng đến ngệt thở, chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ nhích từng giây.

oOo

Tầng 2 bệnh viện....

Người đàn ông cúi mặt xuống, bắt lực đưa hai cánh tay ôm đầu. Người phụ nữ ấy có mệnh hệ gì, chắc ông cũng không sống nổi.

Ngước khuôn mặt mình lên, nhìn sang tên quản lí đang xám mặt lại vì sợ, ông chĩa hẳn một ánh mắt tức giận đến tột cùng:

- Nói đi, chuyện này là sao ?

- Chủ tịch.

Tên quản lí ấp a ấp úng, mặt cắt không còn một giọt máu, với hẳn ánh mắt ấy đồng nghĩa với một sự trừng phạt tàn nhẫn.

- Ta bảo người phải luôn báo cho ta mọi thông tin về bà ấy, sao ngay cả một chuyện quan trọng thế này mà ta cũng không được biết là sao.

Ông đứng hẳn dậy cảm phần qua cả trong giọng nói :

- Bà ấy mà có chuyện gì, người cũng đừng hòng yên chuyện với ta.

- Chủ tịch...tôi...tôi xin lỗi...

- Xin lỗi....thì có ích gì chứ.

Người đàn ông lại chìm vào im lặng, đôi mắt chuyển dần tới chỗ phòng mổ, nhẹ nhàng hơn, đông đầy yêu thương hơn.

- Chủ tịch.

Tên quản lí lại tiến gần tới, sự sợ hãi khiến giọng hẳn run run lên:

- Cô Hàn Thủy đang phải cấp cứu bên dưới.

Đuôi mắt có nhiều nếp nhăn chột nheo lại, có chút nghi hoặc rồi trở nên bàng hoàng. Ông ngồi sụp xuống, như không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy:

- Người nói là Hàn Thủy sao ?

Trong một khoảnh khắc ông nghĩ tới dáng vẻ đáng yêu của một cô bé bảy tuổi, tíu ta tíu tít chạy quanh vườn, và sa vào lòng ông mỗi lúc ông tới. Đó là Hàn Thủy của gần hai mươi năm về trước, khi mà cả hai gia đình còn thân với nhau.

Cô bé đó..

Có một đôi mắt sáng nhưng buồn. Nỗi buồn thăm thăm không tên nào đó mà đến hôm nay, gần hai mươi năm trôi qua ông vẫn không thể định hình được. Đó là người con gái duy nhất của người phụ nữ ông yêu thương. Đó là lí do duy nhất khiến cho cuộc song hạnh phúc của ông mất đi sự hoàn hảo, đó là một vết cắt của quá khứ khiến cho người phụ nữ ấy đêm nào cũng khóc thầm vì nhớ nhung, vì hối hận và vì đau đớn.

Ông cũng không biết nên hận, nên trách hay là nên yêu thương nó. Chỉ biết rằng sau cái ngày nó nhìn ông bằng một đôi mắt ầng àng nước, nhưng vẫn xuyên thấu sự căm ghét và phẫn uất ấy. Ông đã bắt đầu cảm thấy tội lỗi.

“ Con ghét chú “

“Con ghét chú “

“ Con ghét chú “

Ba cái từ ấy vang lên lại một lần nữa cho ông quay về tiềm thức. Bầu trời nhuốm một màu đen xám xịt. Còn mưa cuối mùa kết thúc những ngày bình yên.

- Con bé sao rồi.

Ông đưa mắt lên nhìn tên quản lý khẽ hỏi, giọng nói mơ hồ và xa xăm.

- Đang trong giai đoạn nguy kịch thứ chủ tịch, không biết....

- Bằng mọi cách phải cứu được con bé.

Giọng nói chắc nịch vang lên lần nữa khiến tên quản lý run sợ, hấn nép người vào , chỉ dám gật đầu nhẹ, không dám nói thêm một tiếng nào. Nhưng đèn phòng mổ chợt tắt

- Chủ tịch.

Tên quản lý lắp ba lắp bắp, ông ngoảnh lại, cũng là lúc bác sĩ mở cửa bước ra. Vị bác sĩ nhìn ông khẽ lắc đầu bất lực

- Xin lỗi chủ tịch. Chúng tôi đã làm hết sức mình.

Mắt ông mở to hơn. Họ nói cái gì cơ chứ. Ông vừa nghe thấy chuyện gì, không thể nào, người phụ nữ ấy không thể nào rời bỏ ông mà đi được.

Đã làm hết sức mình.

Hết sức mình.

- Chủ tịch ...hãy vào gặp phu nhân lần cuối.

Ngã quy, bước đi của ông loạng choạng, không còn giữ nổi bình tĩnh nữa. Mắt nhòe đi. Hơi thở yếu ớt chậm chạp, khuôn mặt trắng bệch, bạc nhược bị thương. Người phụ nữ ấy nhìn ông, nửa yêu thương, nửa đau đớn.

- Lệ Chi.

Giọng nói ông lạc đi, thay vào đó là sự sợ hãi dâng chiếm. Bà mỉm cười nhìn ông, nụ cười nhẹ nhàng và đẹp đẽ.

- Em ...x...i...n ...lỗi

- Không ! em không có lỗi gì cả, tại anh, tất cả là tại anh.

Lại cười, nụ cười đôn hậu của một người sắp sang bên kia thế giới. Bà nhìn ông có chút gì đó nuối tiếc và xót xa.

- Anh... đưa cái này cho.... Hàn... Thủy... dùm em

Phong thư đặt trên bàn, bức thư được chuẩn bị từ trước, thì ra bà đã biết mình sắp phải ra đi, rời bỏ cuộc sống này.

- Em biết...em có lỗi với anh, với con...hãy nói với Hàn Tuyết..em yêu nó. Và.. em cũng yêu anh.

- Không, Lệ Chi, em phải tỉnh dậy, hãy tự mình đi nói với Hàn Thủy và Hàn Tuyết, xin em, hãy khỏe lại, em không thể đi như thế này. lệ Chi.

Đôi mắt từ từ khép lại. Nụ cười vẫn đọng lại trên môi.

Đưa một con người về một nơi nào đó xa xôi.

Về một nơi không có nước mắt

Không có những chuỗi ngày bi thương.

o0o

” Mẹ, mẹ sinh em bé đi, sinh em bé giống Hàn Tuyết vậy đó, bé thủy hứa không làm nũng mẹ nữa đâu ”

” Nhóc con, con chỉ giỏi nịnh thôi ”

” Thật mà, bé Thủy hứa sẽ ngoan, sẽ không khóc, chỉ cần mẹ mãi ở bên bé Thủy thôi ”

” Ừ mẹ sẽ mãi bên con, sẽ mãi bên con, sẽ không bao giờ làm con phải khóc ”

” Sẽ không bao giờ ”

o0o

Chiếc giường bệnh ga trắng lạnh toát lại một lần nữa ngang qua chỗ tụi nó. Mưa ngoài kia vẫn rơi, đâu đó có tiếng khóc thút thít.

Trong khoảnh khắc mọi vật xung quanh như chậm lại.

Trong kia vẫn còn đang cấp cứu.

o0o

” Tỉnh lại đi con, nhìn mẹ một lần cuối , một lần cuối cùng thôi ”

56. Chương 56

Không gian nhuộm màu tang tóc. Tất cả mọi người dường như đều muốn ngã quỵ. Hàn Tuyết thất thần nhìn theo vòng quanh của chiếc đường ga trắng toát ấy.

Đau đớn

Bất lực.

Và trên hết là cảm giác tội lỗi.

Nhỏ ... đã quá vong ân.

Suốt bao nhiêu năm qua, bà ấy luôn chăm sóc nhỏ không khác gì con ruột, dành cho nhỏ hết thầy mọi tình yêu thương mà đáng ra phải là của cô Hàn Thủy. Cho dù nhỏ có hờ hững với bà bao nhiêu, nhỏ có nhìn bà với ánh mắt lạnh lùng và cay độc đến nhường nào, thì bà vẫn luôn mỉm cười, không một lời than trách, oán thán.

Hối hận.

Nhỏ thực sự đã hối hận.

Tội lỗi của nhỏ quá nhiều, những thứ mà nhỏ gieo rắc lên trên cõi đời này chỉ toàn đau khổ và bi thương. Nhỏ không xứng đáng với những thứ tình cảm thiêng liêng ấy mà mọi người ban tặng, ấy thế mà nhỏ vẫn tự coi mình là nạn nhân của vòng xoay định mệnh ấy, tự mình cái quyền khinh rẻ người đàn bà ấy, và gây ra bao nhiêu đau đớn ột cô gái yếu đuối cạn tình thương

.

Hai chân quỵ xuống sàn, một tia nhìn tưởng chừng như thế giới đã sụp đổ.

Hai hốc mắt của Hàn Tuyết đã cạn khô nước, miệng mấp máy nói không nên lời. Ngọc Vi vội chạy lại đỡ bạn dậy, nhỏ đưa tay gạt hai dòng lệ trên má, cố an ủi bạn :

- Dậy đi Tuyết, cậu cần phải đứng vững.

Hai bàn tay Tuyết buông thông, nhỏ thực sự muốn mình nằm trên chiếc giường ấy, nhỏ đã quá mệt mỏi rồi. Không đứng dậy nổi nữa rồi.

- Có phải tớ rất độc ác hay không ?

Nụ cười nhàn nhạt làm cho khóe miệng cong lên, ánh mắt vô hồn hình theo dãy hành lang sâu hút của bệnh viện.

- Không ! Cậu không hề độc ác, chỉ là số phận đang trêu ngươi tất cả chúng ta, cậu không có lỗi.

Ngọc Vi lắc đầu nguầy nguậy, cái đầu nhỏ như muốn nổ tung ra. Bên cạnh nhỏ, Hàn Tuyết vẫn vậy, chỉ có điều mắt nhỏ đã nhìn về hướng các học viên còn lại trong lớp

- Chẳng phải...các cậu cũng đã từng nghĩ vậy sao?

Sự đau đớn đang giày xéo tâm can nhỏ, khiến nhỏ vùng mình ra khỏi bàn tay yếu ớt của Vi, nhỏ giãy lên, hai tay khua khua bất lực:

- Hãy để tớ đi, để tớ tránh xa các cậu, có tớ... cuộc đời các cậu sẽ phải khổ.

- Cậu đang nói cái quái gì thế hả? Lúc này không phải là lúc so đo chuyện đó cậu hiểu chưa?

Quỳnh Chi giận giữ lên tiếng, hai bàn tay nắm lấy bả vai Tuyết lắc thật mạnh :

- Nếu cậu đi, cậu sẽ là một kẻ xấu xa, độc ác, bọn tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu.

- Vậy thì các cậu bảo tớ phải làm sao? Làm sao hả? (19) - 44-870-19#ixzz2FUK77cJ3

Chát

Một cái tát làm ngưng đọng cả không gian, làm tê liệt mọi giác quan của ba mươi học viên còn lại.

- Vậy thì đi chết đi, cậu chết đi cho khuất mắt bọn tớ. Chết đi để rồi bọn tớ sẽ thâm nguyên rửa cậu mỗi ngày, cậu định trốn tránh sao, trốn tránh khi cậu đã gây ra hết mọi chuyện.

Cát Anh chăm chăm nhìn theo Tuyết, bàn tay nhỏ vẫn còn để sẵn trên không, sẵn sàng ột cái tát thứ hai giáng lên khuôn mặt Tuyết. Nhưng ai đó đã nắm tay nhỏ lại.

- Buông tay tớ ra, để tớ dạy cho cậu ấy một bài học, cho cậu ấy biết ...trên đời này không chỉ có mình cậu ấy đang phải chịu đau đớn.

- Tớ xin cậu đừng đánh Cát Anh. Một cái là đủ rồi .

Khánh Đăng khẽ nhăn mặt, cậu nhú mày nhìn bạn, trong lòng dậy lên chút bất an. Cát Anh hạ cánh ta xuống, khẽ cười, nụ cười chua chát đến xót xa.

- Tớ xin lỗi.

Nước mắt lại rơi xuống hai gò má, mặn và đắng chát.Hàn Tuyết cúi gằm mặt. Sao lúc nào nhỏ cũng để người khác phải chịu tổn thương.

Trận mưa ngoài kia vẫn còn rả rích.

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn. Sẽ ổn thôi mà.

Vi ôm lấy Tuyết, vỗ lên vai bạn dù vai nhỏ cũng đang run lên từng đợt.

o0o

Một nụ cười nhẹ xuất hiện trên khuôn mặt của vị bác sĩ, thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy nhịp tim trở lại bình thường.

Di đôi mắt xuống đôi bàn tay thon dài.

Nó....

....đang cựa quậy.

- Tốt quá, chúng ta thành công rồi, thành công rồi bác sĩ.

Chưa bao giờ nụ cười trên môi cô y tá lại rạng rỡ đến thế, họ đã cứu sống một mạng người. Nhưng trên hết, họ đã hoàn thành lời hứa với những đứa trẻ ngoài kia. Còn có niềm vui nào hơn nữa.

Ting.

Đèn phòng cấp cứu tắt.

Lại một lần nữa chờ đợi trong thấp thỏm và lo âu.

Vị bác sĩ xuất hiện giống như một thiên thần cánh trắng, ba mươi mốt đôi mắt dõi theo, lo lắng, hồi hộp. Ông cười nhìn lũ trẻ, giọng nói vang lên nghe thật êm ái biết bao nhiêu.

- Chúc mừng các con, cô giáo các con đã vượt qua rồi. (19) - 44-870-19#ixzz2FUKDy6oe

Vỡ òa.

Tưởng chừng như thế giới tái sinh thêm lần nữa. Tưởng chừng như mọi vật đều trở thành một màu đẹp lung linh. Tưởng chừng như trái đất ngừng quay.

-Làm được rồi. Lão bà bà làm được rồi.

Hà Mi khẽ lấy tay bịt miệng nén lại cảm xúc nghẹn ngào đang dâng lên trong vòm họng. Thái Huy chạy đi chạy lại, miệng không ngừng la hét.

-Cô ấy sống rồi. Cô Hàn Thủy sống lại rồi. Cô không rời xa chúng em nữa rồi.

Những giọt nước mắt vui mừng lại rơi xuống. Những thứ cảm giác hỗn tạp trước đây bị thay thế bởi niềm hân hoan.

- Cô ấy đã trở lại, cô Thủy của chúng em.

Thế Bảo nhảy cẫng lên, cậu ôm chầm lấy Ngọc Vi chạy khắp hành lang bệnh viện.

- Thả tớ xuống, thả xuống nhanh.

Ngọc Vi cười dài trong cười mắt, đôi mắt tinh nghịch lấp lánh những niềm vui. Một cái ôm thật chặt, Cát Anh khẽ thì thầm vào tai Hàn Tuyết, giọng nhẹ như một cơn gió thoảng qua:

- Cậu thấy không ? Cô ấy sẽ không bao giờ bỏ lại chúng ta.

Tuyết cười, một nụ cười ngọt ngào chứa đựng cả một bầu trời yêu thương.

- Cảm ơn cậu, cảm ơn cái tát của cậu, cảm ơn những gì mà cậu đã làm cho tớ, cảm ơn vì các cậu đã không ruồng rẫy tớ. Cảm ơn vì tất cả.

- Cậu không được nói thế. Nhớ cái này không ?

Cát Anh chìa tay ra, một cái lắc quá đỗi quen thuộc, một chú chim bồ câu nhỏ bằng bạch kim đang ánh lên những tia sáng đẹp đẽ. Hàn Tuyết gật đầu, nhỏ đưa tay với lấy sợi dây chuyền trên cổ, mặt dây chuyền là một chú chim bồ câu y hệt của Cát Anh.

- Vì chúng ta là học viên lớp Toán đúng không.

Không trả lời câu hỏi của Tuyết ngay, Cát Anh chỉ khẽ cốc lên trán bạn một cái. Giọng đều đều:

- Đúng đấy ngốc ạ.

Mưa tạnh rồi kìa. nắng đã lên.

Tia nắng yếu ớt của mùa đông ,nhưng.... lại vô cùng ấm áp.

- Cô ơi ! nắng và mưa sẽ tạo nên cầu vồng nhỉ? Và cô chính là cầu vồng của chúng em. Yêu cô rất nhiều.

Vị bác sĩ nhìn theo tụi nó, đôi mắt có nhiều nếp nhăn kia cũng không tránh khỏi những tia nhìn ấm áp.

- Cảm ơn ông, bác sĩ. (19) - 44-870-19#ixzz2FUKbK6CJ

Thầy Vinh nở một nụ cười tươi nhìn người đang đặt tay vào túi áo Blue trắng, rồi di mắt vào bên trong, nơi có người con gái thầy yêu thương đang nằm đó. Bác sĩ lắc đầu, ông nắm lấy bàn tay thầy nhẹ giọng:

- Không , người đáng cảm ơn là bọn trẻ, chúng đã cho tôi biết được niềm hạnh phúc thật sự khi khoác lên mình chiếc áo trắng này.

Vậy thì cảm ơn cuộc sống này, cảm ơn thứ tình bạn thiêng liêng trong sáng ấy. Đã đưa chúng em lại với nhau, đã kết nối , đã đan xen những cái siết tay, những cái ôm thật chặt. Đã cho chúng em lòng vị tha bao la, cho chúng em biết trân trọng và yêu thương nhau chân thật. Để cùng vượt qua bao sóng gió và đón đau.

57. Chương 57

- Cái gì ? Cả ngày hôm qua lớp Toán không về học viện sao ?

Anh Thư đang còn đọc dở cuốn sách liền vứt nó sang một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, không dấu nổi sự tò mò qua giọng nói :

- Rồi cuộc chúng đi đâu mà lúc nào cũng thoát ần thoát hiện như thế không biết?

Bảo Ngọc nhún mày, nhỏ ngời vắt chéo chân, miệng lơ đãng:

- Hay chúng đang có âm mưu gì với chúng ta ?

- Vứt ngay cái suy nghĩ thiên cận ấy của cậu đi.

Bước chân từ ngoài vào phòng kí túc xá, Trúc Ly nặng giọng, nhỏ bắt mắt nhìn Bảo Ngọc, từ từ ngồi xuống chiếc ghế gần đó, Ly dõi ánh mắt ra xa hơn, khẽ nén một tiếng thở dài. Ngọc khó chịu , nhỏ đứng phắt dậy, cười nhạt :

- Bây giờ cậu còn công khai bệnh vực lớp Toán trước mặt chúng tôi cơ à. Nền nhớ cậu vẫn là học viên lớp Anh.

Ly đáp trả lại bằng một cái nhếch lên nơi khóe miệng, nhỏ vắt chéo chân, đắm đắm nhìn theo Bảo Ngọc:

- Cậu uy hiếp tôi sao ? Hay là cậu không biết hiện giờ lớp Anh đã thất thế.

Quay ngoắt lại nhìn Ly, Anh Thư hần học bắn cho nhỏ một ánh mắt rực lửa:

- Cậu thôi đi, cậu dám ăn nói với bọn tôi thế à, không đuổi cậu ra khỏi lớp Anh đã là một may mắn cho cậu rồi, đừng có mà cần cù.

Một nụ cười nhạt thếch, vô vị, Ly tiến gần tới chỗ Anh Thư đang đứng , nhỏ hất mặt lên, rí từng chữ qua kẽ răng:

- Người cần cù không biết là ai, nói cho cậu biết ,không lâu nữa, mọi sự thật về lớp Anh sẽ được phơi bày ra ngay thôi, ngây thơ? thánh thiện, học giỏi sao? Tôi . cậu và cả cái lớp Anh này biết sự thực đón mặt ra sao mà.

Cơn giận khiến ặt Thư đỏ bừng lên, nhỏ nắm chặt hai tay, nhìn Trúc Ly thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống.

Bàn tay đưa lên...định búng giáng một cái tát vào khuôn mặt người đối diện. Nhưng nhanh chóng sự có mặt của thầy giám thị đã khiến Thư dừng lại.

Thầy giám thị bước vào, đôi mắt lẽ lểc nhìn chung quanh, giọng nói đều đều vang lên, mang chút buồn còn sót lại:

- Các em chuẩn bị, lát nữa tập trung ra sân trường.

Khẽ nhún mày, Ngọc nhìn thầy khó hiểu:

- Có chuyện gì vậy ạ ?

- Bà chủ tịch đã qua đời vào chiều hôm qua, chúng ta sẽ đến làm lễ truy điệu chủ tịch.

Ba học viên nữ nhìn nhau, cái nhìn thẳng thốt và bàng hoàng không dấu được. Trúc Ly đưa mắt sang nhìn thầy, nước từ trong khóe mắt đã bắt đầu rớt xuống.

Đã đến lúc rồi sao ?

o0o

- Bệnh nhân vẫn đang hôn mê, cũng có thể là một ngày hai ngày, nhưng cũng có thể lát nữa cô ấy sẽ tỉnh lại. Các con đừng lo lắng.

Vị bác sĩ nhìn các học viên lớp Toán khẽ mỉm cười. Tụi nó gật nhẹ đầu cảm ơn sau đó lại dán mắt vào người cô Thủy, đứa nào cũng muốn nhìn thấy cái khoảnh khắc kì diệu ấy, lúc cô ấy tỉnh lại và...

- Mấy đứa định không ăn gì luôn sao ?

Thầy Vinh xuất hiện từ sau cánh cửa, một nụ cười rạng rỡ và hạnh phúc còn ứ đọng lại trên môi, Hà Mi nhìn thầy nháy mắt tinh nghịch:

- Không ạ, bọn em chờ lão bà bà tỉnh dậy rồi cùng ăn.

- Không được, vậy thì các em sẽ đói chết mất.

Thầy Vinh lắc đầu vẻ không đồng ý, Hà Mi lại dậm chân thật mạnh dưới nền nhà, nhỏ chu môi giận dỗi, cái miệng phồng ra khiến thầy cũng phải chào thua:

- Em ứ chịu, thầy đuổi khéo tụi em để ở lại với cô chứ gì?

Tròn mắt lên nhìn học viên xinh xắn trước mặt mình, thầy cười khổ:

- Cái con bé này, vậy mà cũng nghĩ ra cho được.

Hai mươi chín đứa còn lại trong phòng bật cười. Mi Khờ đúng là Mi Khờ lúc nào cũng ngây thơ như vậy. Cát Anh khẽ cười, nhỏ nhìn cô Thủy thêm một lát, rồi sau đó quay qua hỏi Quỳnh Chi:

- Hàn Tuyết đâu?

- Cậu ấy vào một lát rồi đi luôn.

Giọng Chi ái ngại vang lên, không quên liếc qua chiếc giường bệnh một tí, chân mày Cát Anh co lại, nhỏ hạ giọng thấp hơn:

- Cậu ấy đến đó sao?

- Tổ đoán là như thế, tổ lo lắm Cát Anh à, nhớ...

- Không sao đâu, tổ tin là cậu ấy sẽ giữ được bình tĩnh

Lại là một tiếng thở dài đến não lòng, không khí như chùng xuống, cô Thủy tỉnh lại sẽ phải đối diện với việc này sao đây?

Trong lúc các học viên khác đang còn lo lắng chuyện đó thì đôi mắt Thế Bảo đã sáng lên, cậu chỉ tay về phía giường bệnh miệng mấp máy:

- Cô Thủy....cô.....

(19) - 44-870-19#ixzz2FULGGQUF

Đồng loạt ba mươi ánh mắt khác nhìn theo cánh tay cậu, một chút thôi, một lần nữa trái tim non nớt của hai mươi chín đứa lại ào ạt nhiều cảm xúc.

- Tỉnh rồi...cô ấy tỉnh rồi kìa.

Thái Huy hét lên trong niềm vui sướng, những đứa khác cũng khẽ gật đầu. Bàn tay ấy đã cựa quay từng chút một.

Đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra. Một luồng ánh sáng đập vào mắt. Thế giới tái sinh thêm một lần nữa

Và

...cô đã nhìn thấy các thiên thần của cô, những đứa trẻ mà trong giấc mơ cô đã cố gắng tìm kiếm, trong giấc mơ cô đã phải đấu chọi lí trí rất nhiều. Để được sống, để được nhìn thấy chúng.

Phía bên kia, gần sau cánh cửa là người con trai đó, khuôn mặt đẹp và một nụ cười tỏa nắng, thầy nhìn cô khẽ cười, trong ánh mắt ấy là cả một mớ cảm xúc dạt dào...và

...cô đã sống.

- Lão bà bà, cô có nhìn thấy em không ? Cô có biết em là ai không?

Hà Mi lo lắng nhìn cô, đôi mắt nhỏ chớp liên tục. Một cái gật đầu yếu ớt, nhưng cũng đủ làm cho tụi nó reo lên sung sướng.

- Cát Anh cậu véo cho tớ một cái xem....đây có phải là giấc mơ không vậy ?

Ngọc Vi nắm chặt lấy bàn tay lớp trưởng, run lên như sắp khóc. Cát Anh đưa bàn tay lên , nhìn Ngọc Vi lắc đầu:

- Đây là sự thật , cậu không có mơ đâu.

Nhỏ quay sang nhìn cô Hàn Thủy, khẽ cười:

- Cảm ơn cô đã sống.

o0o

Trời đã tạnh, nhưng những cơn gió lạnh vẫn thi nhau phả vào mặt Hàn Tuyết.

Ting

Một tin nhắn mới.

Đuôi mắt khẽ đưa lên , một niềm hạnh phúc len lỏi, nhỏ nhìn người phụ nữ đang nhắm nghiền mắt trước mặt , nở một nụ cười nhẹ :

- Chị ấy đã tỉnh lại rồi...mẹ ạ.

Tiếng mẹ vang lên, thật khẽ khàng nhưng tràn ngập cảm xúc.

- Con xin lỗi, xin lỗi mẹ vì tất cả, xin lỗi vì những cái quay đi hờ hững, xin lỗi vì những giọt nước mắt mẹ đã khóc cho con. Con...thật hư phải không mẹ.

Không gian chìm trong im lặng, chỉ nghe thấy tiếng nấc của một người con gái, chỉ biết rằng nếu ở thế giới bên kia nghe được điều này chắc người phụ nữ ấy sẽ mãn nguyện . Hàn Tuyết nhìn thật lâu vào khuôn mặt đẹp sắc sảo ấy, không dấu nổi sự ghen ngào, khuôn mặt ấy đẹp lắm, chỉ tiếc là nó đã mất đi sự sống:

- Nếu như ngày đó mẹ ruột con không bỏ con thì có lẽ mọi chuyện đã khác rồi mẹ nhỉ? Con đã biết cái đau khi bị bỏ rơi là thế nào, vậy mà con vẫn độc ác gieo cho người khác những đắng cay ấy, để giờ đây con phải hối hận mẹ ạ.

- Nhưng xin mẹ, mẹ hãy thay thứ cho con, tha thứ cho đứa con gái bất hiếu này...xin mẹ hãy bỏ qua cho những lỗi lầm mà con đã gây ra, tha thứ ột đứa trẻ sớm vắng tình yêu thương từ mẹ.

Tuyết quỳ sụp xuống, đôi mắt đã ráo hoảnh vì khóc quá nhiều.

- Tha thứ cho con...mẹ nhé !

- Bà ấy chưa bao giờ giận con.

Giọng nói vang lên khiến cho Tuyết phải ngưng lại, xoay người ra phía sau, người đàn ông trong bộ vest sang trọng, nét vương giả vẫn phảng phất trên khuôn mặt dù ở trong này chỉ có một ánh đèn duy nhất.

- Ba...

Đỡ con gái dậy, ông khẽ vuốt lên mái tóc Tuyết, nhẹ nhàng đưa đôi mắt nhìn người phụ nữ ấy:

- Đừng khóc, bà ấy không muốn nhìn thấy con như vậy đâu, hãy để bà ấy ra đi trong thanh thản, con nhé.
Có một nỗi buồn mênh mang về tận đang chiếm lĩnh đôi mắt ấy, nhưng nó đã được chôn sâu vào tận đáy trái tim, ôm con gái vào lòng ông cười nhẹ.

“ Hãy yên tâm, anh sẽ thay em chăm sóc cho hai đứa con gáicủa chúng ta “

58. Chương 58

Cơn gió nhẹ thoảng qua mang đi nỗi buồn của người ở lại , Ngọc Vi nén một tiếng thở dài lên nhìn cô Hàn Thủy, trông cô đã khá hơn, có vẻ như sự có mặt của tụi nó khiến cô khỏe hơn rất nhiều. Nhỏ bước chân ra khỏi phòng bệnh khi nhìn thấy cô đã ngủ.

Cạch.

Cánh cửa khép lại nhẹ nhàng, cũng là lúc đôi mắt đang nhắm nghiền trong phòng từ từ mở ra. Cô Hàn Thủy nhìn chòng chọc lên trần nhà, đôi mắt mơ hồ, chôn sâu một nỗi đau thâm kín.

- Sao ...mẹ vẫn không thể đến thăm con dù chỉ một lần ?

Một câu hỏi ? Một sự chờ đợi ? Dẫu biết sẽ thất vọng, nhưng trong trái tim cô vẫn không ngừng gào thét. Cô sống lại không chỉ vì tụi nó, mà còn vì...bà ấy. Nhưng tại sao, tại sao bà ấy lại không hề quan tâm đến cô dù chỉ một chút thôi, hơn mười năm trời cô sống trên đất Anh, bà không có lấy một cuộc điện thoại hỏi han, và bây giờ, khi cô đã về đây , cô đã từ cõi chết trở về, dáng hình bà cũng không xuất hiện.

Cạch.

Tiếng cửa mở khiến cô giật mình, đưa chân lên cao hơn một chút, cô vội nhắm mắt lại, có lẽ tụi nó đã về.

- Em chưa ngủ phải không ?

Là thầy Vinh. Thầy đến cạnh giường bệnh, dịu dàng nhìn cô, đôi mắt đã ngấn nước mở ra , để mặc ột dòng chảy từ trong khóe mắt lăn dài xuống chiếc gối trắng.

- Em đã cố hi vọng, nhưng bà ấy vẫn thế.

Thầy Vinh quay mặt đi, kìm nén cảm xúc của mình. Khẽ mỉm cười nhìn cô, thầy nhẹ giọng:

- Em đừng suy nghĩ nhiều....sẽ có lúc...

Chợt ngưng lại, cơn gió lạnh luồn qua, làm cho trái tim run lên từng nhịp. Làm sao đây làm sao có thể nói sự thật cho cô biết đây? Thầy không thể, đã bao ngày qua, cô mong mỗi chờ đợi, chẳng lẽ lại nói cho cô cái sự thật phũ phàng đến trắng trợn ấy. Thầy thật sự không thể.

Quẹt ngang dòng nước mắt, cô Thủy cười chua chát:

- Không , em đã không suy nghĩ từ lâu rồi, nhưng em vẫn... vẫn không thể dằn lòng mình chờ hững được, anh biết không, cái ngày hôm ấy em gặp lại mẹ sau gần hai mươi năm, em đã muốn tươi cười với bà ấy, nhưng em lại khóc, em đã khóc đấy, có phải em quá yếu đuối không anh?

- Hàn Thủy..

- Mẹ sinh em ra, đặt cho em cái tên Hàn Thủy, nó nhẹ nhàng và thật ôn hòa, khác với sự lạnh lẽo của Hàn Tuyết. Và mãi mãi, em vẫn là kẻ đáng khinh , em vẫn không thể mạnh mẽ .

Nụ cười đắng chát hiện lên trên khuôn mặt đã nhòe nước mắt, thầy Vinh đau đớn nhìn cô Thủy, nói không nên lời. Rồi đây, khi biết được cái sự thật nghiệt ngã ấy, cô sẽ thế nào đây, cô có đủ sức để đứng vững hay không? Hay là...một lần nữa cô sẽ bỏ thầy, bỏ tụi nó mà đi.

- Lão bà bà...cô tỉnh rồi ạ !

Giọng nói trong vắt của Hà Mi reo vang từ ngoài cửa, lau vội dòng nước mắt trên khuôn mặt, cô Thủy lấy lại nụ cười hiền nhìn nhỏ:

- Ủ , cô mới dậy.

Hà Mi cười đáng yêu, nhỏ chun mũi nhìn sang thầy Vinh, lè lưỡi:

- Biết ngay mà, ghét thầy quá , lúc nào cũng dành cô Thủy với tụi em.

Cô Thủy lắc đầu chịu thua, đánh một ánh mắt sang phía Hà Mi, cô hỏi nhẹ:

- Các bạn đâu rồi ? Sao chỉ có mỗi mình em vậy?

- Tụi em đây ạ

Hà Mi chưa kịp trả lời thì Thế Bảo đã hét từ ngoài hành lang, cậu lăm lăm cầm theo một giỏ bánh kẹo hùng hổ bước vào, theo sau là các học viên còn lại. Bảo cười tí mắt, cậu đưa giỏ bánh kẹo ra phía trước khoe:

- Chúng ta ăn mừng đi cô.

- Mừng cái gì hả.

Nhật Nam từ phía sau phang ngang cho Bảo một phát, cậu bĩu môi:

- Mà thì suốt ngày chỉ biết ăn, giống con gì ấy nhỉ???

Nam vờ gãi đầu, chỉ chờ có thế Hà Mi đã vội vàng bổ sung :

- Con lợn, miền Nam mình gọi là con heo, tiếng Anh còn gọi là pig.

Nhật Nam gật gù, cậu vuốt vuốt tóc Hà Mi ra chiều khen ngợi:

- Giỏi lắm Mi khờ, vốn hiểu biết của cậu rất tốt.

Hà Mi cười khì khì, trong khi đó mặt Thế Bảo đã tối sầm lại. Cậu giãy chân đành đành nhìn cô Thủy giận dữ, cô Thủy khẽ cười. Mấy cái đứa tiểu quỷ này, chỉ giỏi làm cho cô cười thôi, Hà Mi sà xuống nằm trong vòng tay cô nũng nịu:

- Lão bà bà, cô không được xa bọn em nữa đâu đấy, nếu cô mà còn đi nữa, bọn em sẽ giận cô luôn.

Cô Thủy véo nhẹ mũi nhỏ, gật đầu:

- Ủ cô hứa ! sẽ không bao giờ xa các em nữa đâu.

oOo

Vườn hoa bệnh viện khá vắng người, Cát Anh hít một hơi thật sâu, khẽ nhắm mắt, nhỏ nghĩ đến cái tin nhắn lúc nãy của trợ lý Kim , ngày kia mẹ nhỏ sẽ về Việt Nam, có lẽ mọi chuyện cũng nên kết thúc rồi.

Bước chân dừng lại trước một khóm hoa nhỏ, kỉ niệm ào về như một thước phim quay chậm.

- Cậu thích nó sao?

Khánh Đăng đã đứng sau lưng nhỏ tự bao giờ, cậu đưa mắt nhìn qua khóm hoa một chút rồi quay về nhìn Cát Anh. Nhỏ lắc đầu nhẹ:

- Không.

- Còn nói không nữa, tớ thấy cậu nhìn nó chăm chăm thế mà, nếu cậu muốn tớ sẽ...

- Rất tiếc thật sự không thích.

Cất ngang lời Đăng, Cát Anh bước tiếp, nhỏ trầm tư một lát sau đó ngồi xuống chiếc ghế đá gần đấy, nghĩ vu vơ.

Đăng ngồi xuống cạnh nhỏ, đôi mắt phông ra xa hơn, cậu khẽ hỏi:

- Cậu có nhớ, trong chuyến giã ngoại năm ngoái cậu đã hỏi tớ cái gì không?

- Nhớ.

Một làn sương mỏng giăng qua kí ức, Cát Anh trả lời cậu, nhẹ thôi, chỉ một chữ cũng khiến lòng Đăng dâng lên một thứ cảm xúc lạ, cậu khẽ cười.

- Phải, cậu đã hỏi tớ thấy lớp Toán như thế nào , và bây giờ tớ đã có câu trả lời rồi đấy.

Khuôn mặt Cát Anh thoáng chững lại, nhưng nhanh chóng trở về cái trạng thái bình thường vốn có, tỉnh lặng và hờ hững. Đăng quay hẳn người sang nhìn nhỏ, giọng nói trầm ấm vang lên.

- Lớp Toán đúng là đã cho tớ rất nhiều thứ, các cậu đã dạy cho tớ rất nhiều điều, cảm ơn các cậu vì điều đó.

- Đây, cảm ơn có phải là khách sáo quá hay không vậy.

Ngọc Vi thù lù xuất hiện, sau lưng nhỏ là Nhật Nam, Vi tinh nghịch nhìn Đăng sau đó lém lỉnh liếc qua Nam.

- Cậu gan nhỉ? Dám hẹn hò với lớp trưởng cơ đấy, kể ra thì cậu cũng đẹp đẹp nhỉ, nhưng mà tiếc là...

- Ngọc Vi..

Vi chưa nói hết đã bị Cát Anh cắt lời, nhỏ lắc đầu ý không hài lòng, trong khi Đăng còn lóng ngóng thì Nam đã ngồi xuống chiếc ghế đá, cậu vắt chéo chân lên đùi...ngồi ngắm hoa. Cát Anh bật cười, nhỏ hơi chau mày nhìn Nam:

- Cậu làm gì vậy ?

- Ngắm hoa

- Có ai ngắm hoa kiểu như ông không.

Vi bĩu môi nhìn Nam, đúng là tên ác bá chỉ biết có đánh nhau, chẳng biết tí gì gọi là nghệ thuật. Phóng luôn cho Vi một tia lửa điện, Nam lăm le:

- Liên can gì tới bà.

- Kệ tôi, tôi thích sao tôi nói vậy.

- Bà...

- Thôi nào, xin hai người.

Cát Anh nhăn mặt , nhỏ quay qua Nam nhìn cảnh báo, cậu nghiêng đầu nhìn nhỏ. Bầu trời trong veo gợn một vài đám mây xốp trắng bành bồng. Tất cả sắp kết thúc??? Hay chỉ mới là bắt đầu???

59. Chương 59

Nghĩa trang.....

Ngọn gió heo mây khiến cho Trúc Ly cảm thấy hơi lạnh, nhỏ kéo nhẹ chiếc áo choàng, mắt vẫn nhìn về một hướng. Phía trước là một ngôi mộ lớn làm từ đá hoa cương, nhưng cái người ta bị thu hút nhất vẫn là khuôn mặt cười rạng rỡ của người phụ nữ kia trên tấm bia .

Anh Thư nhíu mày, nhỏ đang phân vân không biết nên về hay ở lại, ngay bên cạnh Bảo Ngọc vẫn chưa thực sự tin vào mắt mình. Nhỏ lắc đầu đầy ngờ vực:

- Tao có nhìn nhầm không đây ? Rõ ràng tuần trước bà chủ tịch vẫn còn...

Nhận được một cái liếc xéo từ Trúc Ly, Ngọc im bật, nhỏ nhăn mặt nhìn Ly lăm bằm một vài câu gì đấy.

Anh Thư có vẻ như vẫn đang gồng mình, nhỏ đã chán ghét cái bản mặt của Trúc Ly lắm rồi, nếu không gặp phải chuyện buồn này, chắc nhỏ sẽ yêu cầu BGH loại Ly ra khỏi lớp Anh ngay lập tức.

.....

Từ phía xa có một người con gái khác đang tiến đến, mọi người gần như đã về hết, giữa nghĩa trang lúc này chỉ có lác đác vài thầy cô giáo cũng như ba học viên nữ của lớp 11 Anh. Tuyết lại gần ngôi mộ, đôi mắt lạnh khế liếc qua ba người ấy một chút. Miệng Anh Thư cong lên, nhỏ khoanh tay đứng thẳng quan sát rõ mọi hành động của Hàn Tuyết, để chờ xem Tuyết sẽ làm gì với nhỏ chẳng???

- Các người có thể về.

Giọng nói nhẹ vang lên, nhưng thoáng qua một chút âm khí khiến Bảo Ngọc giật nảy mình, nhỏ khó chịu nhìn cô bạn phía trước, nhưng giọng nói vẫn hết sức..ngọt:

- Bọn tớ muốn ở lại với bà chủ tịch thêm chút nữa, dù sao....

- Không cần..

Vẫn là cái chất giọng lạnh như băng ấy, Tuyết không thèm liếc nhìn Ngọc lấy một giây, có vẻ như Anh Thư sắp điên lên, nhỏ hất hàm, kiêu căng dần từng chữ:

- Cậu có quyền đuổi chúng tôi à? Cậu là ai chứ.

- Là.... con gái của người phụ nữ kia, được chứ?

(21) - 44-870-21#ixzz2FUMvyF5H

Trước khi Trúc Ly định ra tay cản Thư thì Tuyết đã vội đáp lại, nhỏ đưa mắt nhìn lên, nhìn chính diện vào đôi mắt rực lửa của Thư, Anh Thư chợt cảm thấy bối rối, nhưng nhỏ vẫn ngang bướng cãi lại, cố tìm một chút tự trọng ình:

- Là con gái ư? Sao bây giờ tôi mới thấy mặt cậu.

- Thôi đi , cậu có thôi đi không hả, nghe lời Hàn Tuyết, chúng ta về thôi

i.

Trúc Ly kéo mạnh tay Thư đi ra khỏi chỗ ấy trước khi mọi chuyện trở nên rắc rối hơn, vì...nhỏ biết rất rõ Hàn Tuyết, một khi Tuyết đã nổi giận thì....khó mà lường trước được.

Nhưng Anh Thư vẫn không chịu nghe lời, nhỏ giật mạnh tay Trúc Ly, vẫn cố quay về để xả giận. Có đôi khi cái tính nóng vội lại gây ra nhiều chuyện hơn.

- Sao , cậu không dám nói lại à.

Cái giọng đá đều ấy của thư không nhằm lẫn vào đâu được, những lúc thế này chỉ có...

- Cậu biết không, cái điệu bộ của cậu giống như một tên say rượu cãi nhau và cố lấn át tới để cãi cho bằng được.

Nhẹ lẩm, thoáng qua nhưng cũng đủ khiến cho Thư giật mình, quay lại phía sau, nhỏ bật cười , thì ra là kẻ thù của nhau cả.

- Lớp trưởng lớp Toán từ bao giờ lại trở nên đánh đá tới vậy.

Cát Anh liếc qua chỗ Hàn Tuyết sau đó cười nhẹ nhìn Thư:

- Một tuần không gặp mà cậu vẫn thế.

- Cậu..

Thư bặm môi, vẫn thế là sao chứ, ý tứ của Cát Anh quá rõ ràng còn gì, cơn ức chế vì cả tuần của nhỏ lại lên, định tiến tới gần Cát Anh nhưng...nhỏ đã bị một tên vệ sĩ kéo đi thẳng, chỉ kịp để lại vài câu thách thức :

- Vũ Cát Anh, cậu cứ chờ đấy

Giọng nói của Thư xa dần, xa dần, Bảo Ngọc cũng lẻo đẻo bước theo, trong lòng bực dọc đến tột độ. “ Dám đối xử với lớp Anh vậy sao, được thôi để xem không còn bà chủ tịch chống lưng, các người sẽ làm được gì ?”

(21) - 44-870-21#ixzz2FUNOSd6R

Cát Anh khế lắc đầu...nhỏ bước lại gần Tuyết, khế đặt tay lên vai bạn, cười nhẹ:

- Bà chủ tịch sẽ rất vui.

- Cảm ơn cậu.

Tuyết quay đầu nhìn Cát Anh, đôi mắt chứa đựng cả một sự tôn trọng và yêu quý vô tận. Giờ thì nhỏ đã hiểu, tại sao lớp Toán lại coi Cát Anh giống như một vị thánh sống, tại sao lớp Toán lại tin yêu lớp trưởng của tụi nó đến như vậy..cái gì cũng có nguyên do.

oOo

Ánh sáng hiem hoi của kẻ hở từ cửa sổ hắt lên khuôn mặt của người đàn ông ấy, hai tay day day thái dương, ông trầm mình giữa những suy nghĩ chập vập. Có lẽ mọi chuyện sắp kết thúc rồi.

Nhìn lại xấp hồ sơ đặt trên bàn, ông thở dài.

Cộc...cộc....cộc

Tiếng gõ cửa thoáng làm ông giật mình.

- Vào đi

- Vâng thưa chủ tịch.

- Có chuyện gì thế ?

Ông nhíu mày nhìn tên quản lý đang cúi gằm mặt đứng đối diện.

- Thưa chủ tịch, tình trạng của cô Hàn Thủy đã tốt hơn rồi ạ.

Khẽ mỉm cười, nụ cười có pha chút mệt mỏi nhưng lại nhẹ nhõm.

- Thế thì tốt quá, bảo bác sĩ ở đó hãy điều trị bằng thứ thuốc tốt nhất cho con bé.

Tên quản lý gật đầu, khẽ dạ một tiếng.

- Vâng, cho dù không dặn thì các bác sĩ ở đó cũng đang làm rất tốt, dù sao cô Thủy cũng là giáo viên chủ nhiệm của Vũ tiểu thư.

Đôi lông mày của người đàn ông thoáng co lại khi nghe thấy ba từ cuối của tên quản lý.

- Người nói sao ? Vũ tiểu thư ư?

- Vâng, là Vũ Cát Anh con gái của phu nhân Ellen Trịnh và ngài Vũ Triết.

Đáy mắt có chút xao động, rõ ràng ông đã không giữ được bình tĩnh khi nghe hai cái tên ấy. Thì ra người bấy lâu nay ông tìm kiếm lại ở gần như thế, và chắc hẳn...lớp Toán cũng đang ở đây.

Vũ tiểu thư...

Vũ tiểu thư sao ???

(21) - 44-870-21#ixzz2FUNZCcCi

Màn hình ti vi chiếu lên những hình ảnh sinh động và vui nhộn, cô Thủy khẽ cười nhìn các học viên, nụ cười hạnh phúc thật sự.

Hà Mi kéo nhẹ chiếc chăn mềm lên vai cho cô Thủy, nhỏ lúc lắc cái đầu, ra vẻ khó hiểu:

- Sao em nhìn cô mà thấy giống cô tiên quá vậy lão bà bà.

- Cái con bé này, nói vậy mà cũng nói được.

- Tiên với chả bọt gì, tôi thấy giống cô Thủy hơn.

Bốp

- Ngu....cô Thủy không giống cô Thủy thì giống mày chắc .

Thái Huy bấu môi nhìn Thế Bảo, Bảo xoa đầu ậm ừ vài tiếng rồi cười khì khì:

- Thì tao nói là nói thế.

Khánh Đăng chợt bật cười, sao mấy cậu bạn này là học sinh 11 rồi mà còn trẻ con quá vậy nhỉ? Ngẫm ra cậu cũng trẻ con đấy chứ, nhất là cái lúc...đối diện với Cát Anh, nghĩ đến đây, mặt Đăng tự dưng bối rối lạ, và con mắt ranh mãnh của Ngọc Vi đã....nhìn thấy.

Nhỏ lém lỉnh nở một nụ cười gian tà nhìn Đăng:

- Tương tự em nào vậy hotboy.

Đăng đờ người, cậu vội vàng lấp liếm:

- Đâu, tớ có bảo gì đâu, chỉ là...

- Chỉ là sao?

Thái Huy vội tiến đến, khuôn mặt hăm dọa khiến cho Đăng thoáng rùng mình, Anh Kiệt từ đâu bay tới, cậu đặt một tay lên vai Khánh Đăng, một tay tự vỗ vào ngực mình :

- Có gì thì cứ hỏi tớ đây .

Xem kìa, ánh ắt cậu chàng lấp lánh chưa kìa, Ngọc Vi vứt ngay một quả chuối lên đầu Kiệt, lắc đầu cảm thán :

- Thế Bảo thứ hai.

- Ê sao bà lại nói vậy chứ, sao lại đưa tôi ra làm mẫu chứ.

Thế Bảo bắt mắt lên tiếng, cậu nhìn Ngọc Vi tức tối, Vi đưa hai con mắt lên, xóc qua, giọng chua lè:

- Thế ông bảo tôi lấy ai làm mẫu hả?

- Thì...

Choang

....

Li nước cam trên tay cô Thủy rót xuống khiến tụi nó giật mình quay lại, và tất cả dường như hóa đá. Đôi mắt cô Thủy thất thần nhìn lên màn hình ti vi, trước khi thầy Vinh tắt , tụi nó còn nhìn thấy hình ảnh của buổi lễ truy điệu bà chủ tịch.

60. Chương 60

Đôi mắt vô hồn của cô Hàn Thủy vẫn im lặng nhìn về một hướng. Không gian trở nên ngột ngạt hơn bao giờ hết, Ngọc Vi cố nở một nụ cười gượng gạo, nhỏ tắt hẳn Ti vi, nhẹ giọng :

- Ai lại mở kênh vớ vẩn thế này.

Hà Mi cúi mặt, nhỏ chẳng dám nhìn cô Thủy, trong lòng dậy lên một làn sóng bất an.

- Sao không ai cho tôi biết ?

Dù rất nhẹ nhưng câu hỏi của cô vẫn khiến cho tụi nó bất ngờ, chưa bao giờ, cô như thế cả. Giọng nói lạnh tanh cộng thêm một chút khản đặc vì cổ họng đã nghẹn ứ, cô Thủy quay qua nhìn thẳng vào các học viên lác đác:

- Nói đi, nói với tôi là không phải đi, nói đi. tại sao lại không ai nói gì vậy hả ???

Cô vùng người ra khỏi chiếc ga trắng, đáy mắt ngấn nước nhìn các học viên của mình.

Bi thương .

- Tại sao lại như vậy chứ ?? Tại sao lại như thế chứ ? Ông trời..ông muốn tuyệt đường sống của tôi sao ?

Mái tóc đen rủ xuống, nước mắt chảy dài, cô Hàn Thủy đang khiến tụi nó run lên vì sợ, thầy Vinh vội đến ôm chặt lấy cô, thế nhưng cô vẫn không chịu, vùng mạnh ra khỏi người thầy, cô nấc lên :

- Tại sao các người lại đối xử với tôi như thế.

- Hàn Thủy

- Buông tôi ra, buông ra, các người đều là những kẻ giả dối.

Một nỗi đau đang giằng xé tâm can.

- Cô ơi, em xin lỗi, chúng em xin lỗi, xin cô mà, cô đừng làm như thế.

Ngọc Vi bật khóc, nhỏ đưa hai bàn tay ra, xoa xoa như một kẻ tội đồ. Cô Thủy dừng lại, nhìn đám học trò, rồi lại đi mất về hướng khác, xa hơn.

- Chúng em sai rồi cô ơi, cô đừng làm như thế nữa, nếu không...chúng em chết mất.

Lặng lặng lau đi những giọt nước mắt, cô Thủy kìm nén cảm xúc lại, nhưng giọng điệu vẫn cứ như thế, lạnh lùng đến tàn nhẫn :

- Đưa tôi đến chỗ bà ấy.

- Cô..

- Tôi bảo là đưa tôi đến chỗ bà ấy mà.

Cô Thủy hét lên, làm cho bước chân của Hà Mi loạng choạng, nhỏ run lên cầm cập , mắt đảo giắc tìm kiếm một chút gì đó để tránh đi sự sợ hãi. Lão bà bà....cô ấy ...

oOo

Cát Anh và Hàn Tuyết đang sửa soạn lại ngôi mộ thì bất chợt đứng bất động, Tuyết nhìn thấy một dáng người mảnh khảnh đang tiến về chỗ mình, theo sau là các học viên còn lại của lớp Toán.

Hai bàn tay chợt nắm chặt lại.Nhỏ chẳng biết đối diện sao với người con gái ấy, khép mình ra phía sau, một sự lẩn tránh mà chính nhỏ cũng không tự hiểu nổi bản thân mình.

Cát Anh khẽ nhú mào, đôi mắt nhỏ liếc thoăn liếc qua phía sau, rồi dừng lại chỗ cô Thủy.

- Cô...

Tảng lờ nhỏ, cô Thủy vẫn bước, cái cô đang muốn hướng đến chính là di ảnh đằng kia của bà chủ tịch. Nghiêng người sang một bên tránh đường, nhỏ nhìn thấy một nỗi tuyệt vọng đang xâm chiếm trái tim cô.

Nụ cười chua chát vẽ ra từ khóe miệng. Cô Thủy gục xuống, ôm lấy tấm bia, nước mắt trào ra không kể xiết:

- Sao vậy mẹ, sao mẹ lại bỏ con đi như vậy, mẹ có biết hai mươi năm qua con đã đợi mẹ thế nào không ??? Sao mẹ lại bỏ con lại thế này.

Tâm di ảnh vẫn xuất hiện một nụ cười đẹp của người đã khuất, người còn sốngcũng cười. Cười dài trong nước mắt.

Cả lớp Toán chết lặng, thầy Vinh đứng một chỗ như trời trồng, không ai nhìn ai, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô Hàn Thủy.

Đau đớn.

Bất lực.

-“ Cô..em phải làm gì đây ? phải làm gì cho cô đây, nếu cô cứ như thế này...em phát điên mất”

Từng tiếng nấc kéo dài, vang vọng khắp nghĩa trang.

Gió thổi nhẹ,

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, cô Thủy vẫn không chịu đứng dậy, Cát Anh bắt đầu lo lắng , với sức khỏe hiện giờ của cô không thể ở ngoài lâu được. Nhỏ tiến lại gần, khẽ cắn nhẹ môi:

- Cô ơi, mình về thôi.

Vẫn im lặng, cái im lặng đến ngột thở, khiến cho cho tụi nó cảm thấy tội lỗi nhiều hơn.

- Hàn Thủy chúng ta về thôi.

Thầy Vinh đỡ cô đứng dậy, nhưng đáp lại thầy vẫn là cái vung tay dứt khoát.

- Tôi chưa muốn về.

- Cô Thủy...em xin cô mà.Cô đứng dậy đi, cứ thế này cô sẽ không đủ sức mất.

- Cứ để tôi chết quách đi, chết đi cho các người vừa lòng.

Hàng nước mắt làm nhòe đi tất cả, Cát Anh quỳ hẳn xuống, nhỏ nhìn cô khóc không thành tiếng:

- Cô ơi, xin cô đấy...đừng đối xử với chúng em như vậy, đừng tàn nhẫn với chúng em như thế.

Ba mươi thân ảnh còn lại cũng quỳ sụp xuống, ngọn cỏ may mỏng manh vương trên áo. Trái tim cô chợt rung lên, cô...cô đã làm gì thế này, trách mắng tụi nó sao, không, cô đang tự bao biện cho chính bản thân mình. Tụi nó vì cô đã phải chịu biết bao đau khổ, vì cô mà nước mắt tụi nó đã cạn, thế tại sao cô lại còn nói những lời như thế, ôm chầm lấy Cát Anh, cô ắc đầu nguầy nguậy:

- Cô xin lỗi, xin lỗi các em, cô không nên nói như vậy, các em không có lỗi, lỗi là của cô. Đừng trách cô nhé, tha thứ cho cô cô thật sự xin lỗi

Gục mặt vào ngực cô, Cát Anh khẽ thì thào:

- Vậy thì đứng lên cô nhé, về với chúng em, cô còn có chúng em mà, chẳng phải cô đã hứa....không rời xa chúng em nữa sao.

Lặng.

Dư âm của nước mắt vẫn còn đọng lại, cô Thủy siết chặt vòng tay hơn, cô biết làm sao đây, ngay bây giờ cô cảm thấy mình thật tội tệ, tại sao cô lại gieo rắc những suy nghĩ ấy vào đầu bọn trẻ? tại sao cô lại độc ác nói ra những lời tàn nhẫn ấy? Tại sao cô lại để mặc cho các học viên của mình quỳ sập nơi đây ?

.....

- Hàn Thủy, dậy đi con.

Một giọng nói vang lên từ phía sau, trầm ấm nhưng đủ cho người con gái ấy quay lại. Đôi mắt cô Thủy chợt dấy lên một thứ cảm xúc lạ.

Hình ảnh của hơn hai mươi năm trước ùa về.

Là người ấy sao ???

Hai mươi năm qua cô đã tự hứa với lòng mình không bao giờ gặp ông ta. Tự hứa với lòng mình không bao giờ tin vào bất cứ điều gì ông ta nói.

Cô..

... Không đủ mạnh mẽ để hận.

Nhưng cũng không đủ lòng bao dung để tha thứ cho con người ấy.

Một ánh nhìn căm phẫn pha chút bi thương, cô Thủy khẽ cười .

- Chào chú...

Chữ chú kéo dài, ngân trong vòm họng tạo nên sự khinh bỉ. Không tức giận, người đàn ông ấy hoàn toàn không tức giận. Ông bước lại gần , nắm lấy bàn tay đang run lên của cô Thủy, nhẹ nhàng nói:

- Con cầm lấy đi, đây là thứ mẹ con để lại cho con.

Bàn tay trở ra vì ngạc nhiên, cô nhìn lại cuốn sổ dày cộm trên tay và một bức phong thư. Rồi nhìn lại người đàn ông ấy.

- Đây là thứ gì ?

- Là nhật kí của mẹ con.

(23) - 44-870-23#ixzz2FUOS9Te4

Đêm

Đêm mùa đông lạnh lẽ, chỉ có tiếng mưa rả rích ngoài kia cộng vào một chút lạnh của trời đông.

Cô Hàn Thủy ngồi co người vào một góc phòng, cuốn sổ nhật kí của bà chủ tịch trên tay cô đã vơi dần. Những giọt nước mắt rớt xuống làm nhòe đi những dòng chữ vốn đã mất màu bởi những giọt nước mắt của một con người khác.

“ Ngày...tháng ...năm...”

Sáng nay tỉnh dậy nhìn thấy Hàn tuyết mẹ lại nhớ con cồn cào Thủy ạ, chẳng biết làm sao, đứng từ ngoài đường nhìn vào trong, thấy bóng dáng nhỏ nhắn của con mẹ lại không tìm được nước mắt, ngày thứ 3 mẹ xa con nhỉ ? Ước gì bây giờ mẹ có thể chạy đến ôm con vào lòng và thủ thỉ kể cho con những câu chuyện cổ tích.

Mẹ nhớ con lắm .

“ Ngày ...tháng ...năm..

Hôm nay ngang qua cổng trường, mẹ thấy con ăn rất ít, căn teen trường nấu không ngon hả con? Mẹ xin lỗi, đáng nhẽ mẹ phải là người chăm chút cho con từng bữa cơm mới phải “

“ Ngày tháng năm

Vậy là con mẹ đã thành thiếu nữ rồi, tuổi mười tám con đã có thể tự đi trên đôi chân của mình, đáng nhẽ bây giờ mẹ phải là người chỉ dạy cho con những hành trang để bước vào đời , vậy mà, mẹ lại là một người mẹ vô dụng, chỉ biết đứng nhìn con từ xa, nhớ con lắm, mẹ nhớ con da diết. Con gần đó, mà sao xa quá Thủy ơi, mẹ không với tới nữa rồi, trái tim mẹ đang rất đau con hiểu không, rất đau “

“ Ngày ...tháng ...năm

Sân bay đông nghẹt người, dáng con khuất dần , vậy là con xa mẹ thật rồi. Nước Anh xa xôi quá, biết bao giờ mẹ mới có thể gặp lại con đây, mẹ chỉ biết ngồi đây, cầu bình an cho con thôi, con gái yêu của mẹ, mẹ rất yêu con “

“ Ngày ...tháng ...năm

Mẹ xin lỗi Thủy ơi, gặp con trong phòng giám thị, mẹ đã muốn lao ngay tới mà ôm chầm lấy con, nhưng lí trí không ẹ làm thế, mẹ đã bỏ rơi con 20 năm nay, mẹ không đủ tư cách để làm chuyện đó, cũng chẳng dám ôm con, mẹ sắp đi xa rồi, đôi mắt này không thể dõi theo con được nữa, nói lời yêu thương làm gì nữa chứ, con hận mẹ lắm phải không ??? Thủy, 20 năm qua chẳng đêm nào mẹ ngủ được, mẹ nhớ con, nhớ cả cái bàn tay bé xíu của con buông dần vạt áo mẹ. Nếu ngày đó mẹ chịu đựng thêm một chút, nếu ngày đó mẹ không đại dốt làm theo lời thách đố của mẹ Hàn Tuyết thì bây giờ mẹ đã không phải đau khổ thế này.

Tại sao con lại khóc, con phải mạnh mẽ lên, sau này mẹ không còn bước theo con, chăm sóc cho con được nữa”

(23) - 44-870-23#ixzz2FUOaDyhU

“ Ngày ..tháng... năm ...”

Cuối cùng thì mẹ cũng làm được rồi, nhưng Thủy ơi, sao mắt con nhắm nghiền thế, mẹ sắp đi rồi con biết không, mẹ sẽ không còn được nhìn thấy con nữa, mở mắt ra nhìn mẹ đi con, xin con đấy. Mẹ kiệt sức rồi, mẹ sợ, sợ lắm, sợ rằng con sẽ không tỉnh lại và mẹ sẽ không thể nói với con những lời yêu thương cuối cùng, “

Cuốn nhật kí gấp lại, mắt cô Thủy đã mờ đi vì nước mắt. Bầu sáng sáng lên trong phút chốc rồi lại chìm vào khoảng không của bóng tối.

Mưa.

Phong bì thư vẫn đặt trên bàn, cô Thủy quệt ngang dòng nước mắt, với tay lấy nó, cẩn thận mở ra như sợ rằng chỉ một chút nữa, chỉ một chút sơ sẩy thôi, nó sẽ bay đi mất.

Bức thư ấy không có nhiều chữ, chỉ vồn vện một câu nhưng lại khiến trái tim cô ghen lại

“ Hãy luôn nhớ rằng, mẹ....chưa bao giờ hết yêu thương con “

Hướng đôi mắt về phía cửa sổ, cảm giác lạnh lẽo ban đầu đã thay vào chút ấm áp. Rồi ngày mai sẽ ổn thôi, nhất định lại như thế. Cô Thủy khẽ cười, nụ cười nhẹ nhàng đầy tin tưởng.” Con sẽ giấu nước mắt đi mẹ ạ, con biết mẹ sẽ luôn dõi theo con mà, phải không. Ngày mai nắng sẽ ấm.”

oOo

Mặt trời lấp ló, xuyên qua tán cây, len lỏi giữa sân trường. Cát Anh mơ màng nhắm nghiền mắt, cuốn tiểu thuyết trên tay vẫn chưa đọc hết, nhỏ đang thả hồn mình vào một thế giới khác. Có vẻ như vẫn chưa muốn trở về thực tại, Ngọc Vi tới ngay bên cạnh bạn, nhỏ chép miệng:

- Lớp trưởng, đáng nhẽ cậu nên vào lớp chuyên văn mới đúng.

Vẫn không mở mắt , nhưng giọng nói Cát Anh đã đều đều vang lên :

- Cậu đến lớp sớm thế ?

- Không sớm làm sao nhìn thấy được cảnh tượng này.

Ngọc Vi khẽ liếc qua chọc bạn, nụ cười trên môi vẫn không dứt. Cát Anh ngồi hằn dạn, nhỏ vươn người qua bên kia, lấy ra một hộp quà nhỏ.

- Tặng cậu.

Vi nhú mày, nhỏ nhìn chăm chăm vào hộp quà, khó hiểu :

- Nhân dịp gì ?

- Chả dịp gì cả, thấy đẹp thì mua tặng cậu thôi.

Cát Anh trả lời bằng quơ, mắt nhanh chóng hướng ra ngoài cửa lớp. Vì kéo bạn quay trở lại nhìn chính diện vào mắt mình:

- Cậu nói đi, có chuyện gì xảy ra rồi phải không.

Một nụ cười thoáng qua, vương lại chút buồn trên khuôn mặt vốn bình lặng như hồ nước mùa thu. Cát Anh nhìn bạn, lắc đầu nhẹ. Nhỏ gấp cuốn tiểu thuyết lại đặt ngay ngắn lên bàn, từ từ lên tiếng :

- Tớ đã bảo là không có chuyện gì rồi mà, cậu thấy không, mọi thứ rất ổn.

Vi nhú mày, định hỏi bạn cho cặn kẽ thì đúng lúc các học viên khác cũng tới. Thế Bảo cười tươi rói, cậu vỗ vỗ cái tay tạo sự chú ý cho các bạn :

- Đố mọi người mai là ngày gì ?

(24) - 44-870-24#ixzz2FUP6sVnE

- Ngu thế mà cũng hỏi, mai là ngày mai .

Thái Huy tỏ thái độ bức xúc, cậu chống lưng đứng thẳng nhìn bạn, mặt vênh lên. Thế Bảo bĩu môi, cậu xua xua cái tay, rồi chép miệng :

- Nông cạn.

- Á , cái thằng này, mày nói ai nông cạn hửm ???

- Thì tao nói là nói vậy.

Thấy sự mất bình tĩnh của Huy, Bảo dịu giọng , cậu cười xuề xòa , Cát Anh ngồi vào chỗ, nhỏ đưa mắt lên:

- Sinh nhật cô Thủy phải không ?

Mắt Thế Bảo chớp chớp, cậu nhìn Cát Anh như vừa thấy một viên ngọc quý :

- Lớp trưởng , cậu đúng là số một.

Ngọc Vi nheo mắt lại, nhỏ tang luôn cho bạn một cái đầu điên, hùng dũng tiến lại gần Bảo , xách ngược cái tai cậu lên một cách bạo lực nhất. Mặc kệ hình ảnh cô bạn lớp phó học tập đang đê đầu cười cổ cậu bạn, hai mươi chín học viên còn lại vẫn đứng đó lắc đầu. Cát Anh bật cười, nhỏ nhìn các bạn khẽ hỏi :

- Thế nào rồi, các cậu đã chuẩn bị xong chưa ?

- Xong hết rồi lớp trưởng ạ._ Quỳnh Chi phấn khởi lên tiếng, nhỏ chớp chớp con mắt trông thật đáng yêu.

- Vậy ngày mai chúng ta đến đó sớm hơn một tí

- Được.

Anh Kiệt hồ hởi lên tiếng, mắt không quên ngo qua chỗ Khánh Đăng, nhưng có lẽ cái thu hút ánh nhìn của cậu nhất vẫn là cậu bạn bí thư “ác bá “ ngồi im lặng trên kia. Đạo gần đây Nam ít nói hơn, cũng chẳng thấy cậu “làm khó” tụi nó nữa, cứ im lặng như vậy, cũng đơn giản để biết, có chuyện gì đó bất thường đã xảy ra .

Hướng tia nhìn về phía Nam, Cát Anh cắn nhẹ môi, một nỗi buồn vô tận nào đó đang ẩn lấp đằng sau đôi mắt kia. Và nhỏ là người hiểu rõ nhất. Ngọn gió mùa đông khẽ lướt qua, trái tim thất lại. Mười bảy năm...quá dài, nhưng cũng không phải là tất cả. Nhỏ ước một lần có thể như cánh chim trên bầu trời kia, tự do bay tới những chân trời mà mình thích. nhắm nghiền đôi mắt một lần nữa, để mặc tâm hồn lạc vào cõi hư vô nào đó. Nhỏ nén một tiếng thở dài, lại đưa mắt nhìn Nam, ánh nhìn cũng đang chứa đựng một nỗi buồn không tên thăm thẳm.

61. Chương 61

Trời Sài Gòn quang đãng, những đám mây trắng xóa bồng bềnh trôi, Anh Thư ngồi trầm ngâm bên khung cửa sổ kí túc xá. Lặng mình trước vẻ đẹp ôn hòa của mùa đông, nhỏ thực sự cảm thấy mệt mỏi và chán nản, đã từ lâu rồi, nhỏ chẳng biết đánh vần trọn vẹn hai chữ niềm vui, chỉ có một thứ cảm giác ghen tị cứ lớn dần, lớn dần, ăn mòn trái tim và tâm hồn nhỏ. Đưa hai mắt nhìn về phía trước, nhỏ nhìn chăm chặp vào hàng hoa sữa trong sân, mơ hồ.

Bảo Ngọc bước tới gần, nhỏ đứng yên một lát, khoe miệng khẽ cong lên, nụ cười mĩa mai tỏa ra từ khuôn mặt xinh đẹp :

- Mà làm gì mà ngồi thần thờ vậy ?

Có chút giật mình, Thư quay lại nhìn Ngọc, mắt chớp liên tục :

- Không có gì !

Hơi nghiêng đầu, Ngọc cố rướn người về phía trước:

- Mà khóc hả Thư ?

- Đừng có điên như vậy, mà nghĩ tao là ai ...

Quẹt ngang dòng nước mắt chưa kịp rơi xuống má,Thư cố trơ ra một bộ mặt cứng rắn nhìn bạn, dù hai mắt nhỏ đã đỏ hoe. Bảo Ngọc tiến tới gần hơn, nhỏ ngồi lên chiếc ghế gỗ gần đó, cau mày:

- Nói đi, có chuyện gì vậy, đã có chuyện gì xảy ra?

Mặc đi cái giọng điệu quan tâm của Ngọc, Thư nghiêng răng quát nặng :

- Tao đã bảo là không có gì rồi mà, sao mà lắm chuyện thế.

Nhưng bảo Ngọc vẫn không chịu bỏ qua, nhỏ vẫn cố gắng hỏi cho bằng được:

- Nói đi, nếu không có chuyện gì sao mà lại như thế chứ ?

Anh Thư đứng phắt dậy, nhỏ nhìn bạn trừng trừng, đáy mắt khẽ lay động , một dòng nước chảy dài ra từ khóe mi :

- Không có chuyện gì hết, mày thỏa mãn chưa ?

Ngồi phịch xuống , Thư ôm mặt khóc tức tưởi, những giọt nước mắt chứa đựng cả một tâm hồn chai sạn, cứ thế Thư khóc, khóc cho những ngày tháng tăm tối nhỏ đã trải qua, khóc cho trái tim mới lớn phải nhận một cú sốc của những rung động ban đầu. Bảo Ngọc từ từ ôm chầm lấy nhỏ , vỗ vỗ vào vai, gật nhẹ đầu:

- Khóc đi, mày cứ khóc đi, khóc đến lúc nào mày không thể khóc được nữa ấy.

- Tao khổ lắm Ngọc ơi, chưa bao giờ tao cảm thấy đau đớn đến mức này

Đôi mắt lướt qua bầu trời xanh thẳm, một tâm hồn vậy bỗng thốt lên bi thương và chua chát. Ngọc ôm Thư chặt hơn, giống như đang phải gồng mình trốn chạy một thứ gì đó ghê tởm lắm.

- Tao biết.

- Mày biết sao ? Cuộc sống của mày quá đầy đủ, mọi thứ đối với mày đều hoàn hảo

Thư ngược mặt lên, nhìn Ngọc một hồi thật lâu sau đó lại gục mặt khóc. Bảo Ngọc khẽ nở một nụ cười nhạt thếch , đôi mắt vô hồn chợt trở nên buồn bã:

- Bố mẹ tao li dị tuần trước rồi .

Đôi lông mày anh tú nhíu lại, khuôn mặt sa sầm đi vì ngạc nhiên, Thư ngồi hằn dầy, nhìn thẳng vào mắt Ngọc :

(24) - 44-870-24#ixzz2FUQDRab8

- Mày nói láo .

- Thật, tại họ sợ thiên hạ dị nghị nên chưa công bố thôi.

Buông tay ra khỏi người Thư, Ngọc hồ hững cười trong vô thức:

- Mày nghĩ tao không biết đau sao ? Từ lúc mười tuổi tao đã biết sự ghẻ lạnh là gì , đã bao giờ mày biết cái cảm giác đau đớn, muốn dụi cho hai con mắt mù hẳn đi khi nhìn thấy cảnh cả bốn người cùng ngồi trong phòng khách, trong khi đó hai người lạ chính là bố của ba và người tình của mẹ chưa ?

Anh Thư giật mình, nhỏ nhìn kĩ Ngọc, cô bạn ấy, với một vỏ bọc hoàn hảo, chẳng lẽ lại có cả một quá khứ nhiều nước mắt vậy sao ? Thế mà Thư vẫn không biết đây, dù nhỏ và Ngọc đã chơi chung với nhau hơn mười năm trời. Thật đáng hổ thẹn.

Ngước khuôn mặt lên cao, như cố ngăn dòng nước cay xè từ đôi mắt, Ngọc lại cười, nụ cười đau đớn đến xé lòng :

- Mày nghĩ tao muốn tỏ ra mạnh mẽ, lúc nào cũng giả tạo vậy sao ? Từ nhỏ tao đã được ba mẹ dạy cho cách sống giả dối ấy rồi đấy, ha ha, mày đừng có nhìn tao như vậy , chẳng phải lúc nào mày cũng thắc mắc, tại vì sao trước mặt lớp Toán tao luôn tỏ ra nhu mì sao ??? Là vì tao đã sợ, tao căm ghét những ai có hạnh phúc, tao muốn chà đạp lên thứ tình cảm xa hoa đó mày hiểu không, tao căm ghét thứ tình cảm ấy, ha ha

Ngọc ngưng lại, nụ cười đóng băng . Nhỏ lướt ánh mắt vô cảm nhìn Thư, miệng nhếch lên xảo trá:

- Vì vậy mới có Bảo Ngọc của ngày hôm nay.

Anh Thư rợn người, đã từ bao giờ trong trí óc Ngọc hình thành những khối âm mưu ghê rợn ấy. Đã từ bao giờ nhỏ trở nên quỷ quyệt như vậy, vì ai ???

(25) - 44-870-25#ixzz2FUR1w5X8

Cát Anh dừng một lúc, vì chạy quá nhanh nên nhịp tim nhỏ vẫn chưa ổn định lại, chiều nay lớp Toán học thể dục, giữa cái trời nắng chang chang thế này mà ông thầy thể dục lại bảo tụi nó tập chạy nhanh. Thế Bảo thầm ôm đầu cảm thán, nếu như thầy Vinh không xin nghỉ để chăm sóc cô Thủy thì tụi nó đâu có phải khổ thế này.

Vuốt lại mồ hôi trên trán, Hà Mi ngược mắt lên trời rên rỉ :

- Tớ ứ chịu nổi nữa, tớ không chạy nữa đâu.
- Cố lên Mi khờ, còn năm vòng sân nữa thôi.

Thái Huy cười khanh khách, cậu nhìn Vi lém lỉnh hỏi :

- Bà lạc quan thật đấy, thầy kêu chạy sáu vòng, thế mà bà còn bảo chỉ cần chạy năm vòng nữa. Thiện tai.
- Huy giả vờ chấp hai tay như các hòa thượng, rồi nháy mắt với Ngọc Vi, nhỏ dậm mạnh hai chân, lừ lừ nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống :

- Ông muốn chết phải không ?
- Đâu dám _ Huy co giò chạy thật nhanh, để mặc Vi đuổi theo phía sau la inh ỏi.

Tiếng reo hò, kêu hét của tụi nó khiến cả một góc trường rộn ràng hẳn lên. Thế Bảo vừa chạy vừa hát một bài hát nào đó, Anh Kiệt tới gần vỗ vỗ vào vai cậu, hiền lành hỏi :

- Đang tương tư em nào mà tình cảm dữ vậy ?
- Ngọc Vi á .

Bảo trả lời thẳng thắn chẳng dám giả dối nửa câu, Anh Kiệt trừng mắt:

- Vậy cậu định tỏ tình bằng bài hát này sao ?
- Ồi dào, tôi tỏ tình cả ngàn lần rồi ý chứ, nhưng mà bà ngó lơ à .

Bảo xụ mặt, về sau nói lí nhí trong cổ họng, Kiệt bật cười, cậu lắc nhẹ đầu:

- Cậu không nên tỏ tình ở chỗ đông người mà nên....tìm một nơi thật vắng lặng.

Quay qua nhìn Kiệt khó hiểu, Bảo đang cố phân tích cho kĩ những gì cậu bạn này vừa nói, lãng mạn sao ? người ta hay bảo con gái thích vậy, nhưng làm thế nào nhỉ? Trong khi cậu chưa nảy sinh ra ý tưởng nào thì Anh Kiệt đã thì thầm bên tai .

- Tôi sẽ giúp cậu. tối mai bảy giờ, chúng ta họp bàn. Ok.

Thế Bảo nghiêng đầu, cậu nhìn Anh Kiệt chăm chăm :

- Sao không phải là tối nay ?

Kiệt há hốc mồm nhìn bạn, hai tay đưa lên trán rồi khẽ kêu lên :

- Không sốt .
- Ể cậu đừng có mà bắt chước Ngọc Vi nhá.

Thế Bảo gạt phăng tay Kiệt ra nhằm trán khó chịu, Kiệt chép miệng :

- Thảo nào mà hồi sáng cậu bị Ngọc Vi xách ngược tai, hóa ra cậu không biết tối nay chúng ta tổ chức sinh nhật cho cô Thủy.

Kiệt nói xong tăng tốc chạy, để lại một Thế Bảo lớ ngớ đằng sau, chưa hiểu mô tê gì hết.

- Khoan đã, cậu vừa bảo gì cơ, này....Võ Anh Kiệt, cậu có nói cho rõ ràng không hả ? Này...

Tiếng gọi bay cao , vang đến tận trời xanh, nắng như nhạt hơn, ba mươi mốt học viên của lớp Toán vẫn chạy, chạy về phía trước với một niềm tin và tình yêu tha thiết đang dâng trào.

62. Chương 62

Hà Mi đứng trầm ngâm một lát trước chiếc gương lớn, sau đó xoay nhẹ một vòng khiến cho váy xòe ra, nhỏ nghiêng đầu, mỉm cười thật tươi :

- Cậu thấy tớ thế nào ?

Nhỏ nhìn Cát Anh đầy mong chờ, nhưng trước khi cô bạn lớp trưởng kịp lên tiếng thì Ngọc Vi đã chép miệng lắc đầu :

- Không được, cậu thay bộ khác cho tớ.

- Sao vậy Vi ?

Hà Mi phụng phịu, nhỏ dậm dậm cái chân ra chiều không đồng ý .

- Quá trẻ con.

Ngọc Vi nguýt dài một cái rồi cho thêm một tép cam nữa vào miệng. Mặt Hà Mi méo xệch, nhỏ cúi đầu, hai tay nắm chặt lấy váy, Cát Anh liếc Ngọc Vi một cái, rồi cười nhẹ :

- Tớ thấy nó đáng yêu mà .

Mắt Hà Mi sáng bừng lên, nhỏ chắp hai tay phía trước, long lanh nhìn Cát Anh :

- Thật hả lớp trưởng ?

- Ừ.

Cát Anh gật nhẹ, nhưng ngay bên cạnh Ngọc Vi bĩu môi, nhỏ ngo qua chỗ Hà Mi, điệu bộ hết sức nghiêm trọng :

- Đáng yêu thì đáng yêu thật, nhưng mà...

- Ngọc Vi.

Cát Anh nheo mắt, khẽ cốc lên trán Vi một cái, Vi nhăn mặt, nhìn bạn cười hề hề.

- Tớ đùa Hà Mi một chút thôi mà, Mi khờ nhỉ ?

Chun mũi nhìn cô bạn thân, Hà Mi ngúng nguẩy bỏ ra ngoài phòng , không thèm liếc qua chỗ Vi lấy một giây, Ngọc Vi vuốt cằm, vẽ đám chiêu một lúc rồi tự cười một mình. Đúng là Mi khờ, nhỏ vẫn mãi là một thiên thần ngây thơ đến góc ngõ hẻm, chẳng thể nào mà lớn được.

oOo

Chân Vi bước đi chậm chậm, nhỏ đưa mắt lên nhìn bầu trời, hôm nay có rất nhiều sao, trước lúc tới vườn hồng, nhỏ phải gặp một người. Nén một tiếng thở dài, Vi bặm môi, hai bàn tay xoa xoa vào nhau cố xua đi cái không khí se lạnh.

- Con đợi lâu chưa?

Bà Ngân nhìn con gái thật triu mến, bộ váy kim sa trên người tỏa ra một thứ ánh sáng mờ ảo đến kì dị, một nụ cười thoáng qua, Vi lắc đầu:

- Con mới tới, có chuyện gì...mẹ nói nhanh đi .

Trong bóng tối Vi vẫn nhìn thấy một cái nhếch mép lạnh lùng còn vương trên môi của mẹ , Bà khoanh hai tay trước ngực, ngồi xuống chiếc ghế đá rồi khoan thai lên tiếng :

- Có vẻ như con quan tâm đến cô Thủy hơn mẹ nhỉ ?

Vi nhú mày, nhỏ nhìn mẹ chăm chặp , khuôn mặt đông cứng lại :

- Mẹ định làm gì cô ấy, nếu như ...

- Con không phải lo, chủ tịch sẽ không ẹ là việc gì khiến cho tiểu thư phải buồn.

Thở hắt ra nhìn đứa con gái, bà Ngân ý tứ liếc mắt về phía vườn hồng, nụ cười nhạt thếch trên môi vẫn đọng lại :

- Chỗ đấy...đang rất vui phải không ?

Giọng nói dịu đi, Vi im lặng, nhỏ không biết trả lời bà ra sao. Vẫn không để ý đến thái độ của con gái, bà vẫn chăm chăm nhìn về hướng ấy, đáy mắt hiện ra một thứ cảm xúc lạ lùng, khó tả .

- Mấy ngày hôm nay, mẹ thấy con khóc rất nhiều và cười cũng rất nhiều.

Ngọc Vi gạt mình, nhỏ cắn môi, cổ họng bỗng rất nghẹn lại:

- Phải, chỉ có bên các bạn con mới được như thế.

- Vi , con không thể từ bỏ nơi này được sao ?

Quay lại nhìn con, người phụ nữ ấy đang cố tìm thấy trong mắt Vi một thứ cảm xúc khác, nhưng trái lại, ánh mắt ấy vẫn như vậy, lạnh lùng đến vô cảm hoặc giả chỉ là một thứ cảm xúc nghẹn ngào đau đớn, nó không tình nghịch, nó không đẹp đẽ và ngây thơ như những gì nhỏ thể hiện khi ở cạnh lớp toán.

- Không mẹ ạ.

Giọng nói vang lên, tan nhanh trong không gian, hờ hững. Hai bàn tay của người phụ nữ buông xuống như mất hết sức lực, một giọt nước mắt lăn dài trên má:

- Mẹ phải làm gì để con quay trở về đây ?

- Thật tiếc là những thứ con muốn mẹ đều không có.

Vi cười nhạt, mắt hướng về khoảng không vô định phía trước, trái tim bà Ngân như bị ai bóp nghẹn, bà nhìn con gái, đáy mắt mờ đục. Thứ tình cảm thiêng liêng ấy đã bị bà chà đạp. Đúng, bà không phải là một người mẹ tốt, bà không mang tới cho nhỏ được một hạnh phúc gia đình thật sự, không cho nhỏ được một cảm giác ấm áp mỗi lúc bên mình. Nếu như trên thương trường bà thành công bao nhiêu thì bà lại là một người mẹ tồi bấy nhiêu.

Im lặng. Bà không dám đối mặt với con gái nữa, bà sợ...sợ ánh mắt nhỏ nhìn bà sẽ lạnh nhạt hơn, rồi đau đớn nhận ra rằng nhỏ đang dần buông tay.

- Nhưng con yêu mẹ...

Đôi mắt ầng ậng nước quay qua chỗ bà, thốn thức.

- Ngọc Vi

Cảm xúc dâng trào, bốn chữ phát ra từ miệng nhỏ khiến bà chết sững, Vi gạt nước mắt, nhỏ cười nhẹ, nụ cười trong vắt , thánh thiện vô cùng :

- Con đã từng giận mẹ rất nhiều, đã từng hận mẹ rất nhiều, nhưng...mẹ vẫn là mẹ của con, mãi mãi không thể nào thay đổi, dù...ngoài việc đã sinh con ra, mẹ chưa từng dành riêng cho con một lần chăm sóc ân cần nào cả.

Vi chạm nhẹ vào một cây hoa gần đó, hai vai run run như thể đang kìm thứ một thứ cảm xúc dạt dào, người phụ nữ ấy ôm chầm lấy nhỏ, bà nhẹ nhàng vuốt mái tóc của con gái, ân cần :

- Mẹ hứa, mẹ sẽ tìm lại nụ cười cho con.

Vi gạt đầu, áp vào lòng mẹ như những ngày còn thơ bé, ước mơ viễn tưởng ngày ấy vẫn còn vẫn rất đầy, nhỏ đã chờ câu nói này của mẹ hơn mười năm. Rồi sẽ đến lúc, mọi thứ trở về như xưa.

oOo

- Cậu đi đâu mà lâu dữ vậy Vi ?

Vừa nhắc thấy bóng dáng Ngọc Vi, Quỳnh Chi đã vội hốt hải chạy lại, nhỏ nhăn mặt nhìn bạn dò xét.

- Tổ đi ra đấy một chút thôi _ Vi cười nhẹ, nụ cười long lanh như những giọt sương đêm trong vắt.

- Ủ, thôi nhanh ra đi cô Thủy tới rồi kìa.

Chi kéo tay bạn đi thật nhanh tới giữa vườn hồng. Ngọc vi thoảng thấy Cát Anh đang ưu tư ngồi cạnh khóm cây hồng bạch, nhỏ nhút mảy nghi ngại. Bước tới gần bạn, Vi gọi khẽ:

- Cát Anh !

Cát Anh quay đầu lại, mỉm cười nhìn bạn, nhưng rõ ràng đôi mắt nhỏ đã mờ đi, hai bàn tay đan chéo vào nhau . Vi nhìn bạn thật kĩ, nhỏ cẩn nhẹ môi, từ tốn ngồi xuống.

- Lại là chuyện của mẹ cậu đúng không.

Dường như là một câu khẳng định thì đúng hơn, Vi thừa biết, người làm cho Cát Anh trần trở nhất chỉ có thể là phu nhân Ellen Trịnh cao quý kia _ người gián tiếp tác động tới cuộc đời thiếu tình thương của nhỏ. Cát Anh vẫn im lặng, mãi miết thả hồn và mặt sông phẳng lặng phía xa. Nhìn sâu vào đáy mắt bạn, Vi gật nhẹ đầu trấn an.

- Cậu còn có chúng tớ và...cậu ấy mà.

Phóng tầm nhìn ra xa, đồng tử Vi ánh lên một vài tia ấm áp. Nhật Nam đang cùng các bạn đùa giỡn bên cạnh cô Thủy, có ai biết rằng...trái tim cậu đang rất đau.

63. Chương 63

Chiếc xe đen đỗ phịch xuống cổng trường thu hút ánh mắt tò mò của các học viên, từ trong xe một người phụ nữ bước ra, có vài học viên nữ lấy tay che miệng .

Nhìn từ xa bà giống như một nữ quan âm bồ tát, một vẻ đẹp hiền từ, không quá đài các nhưng lại gây ấn tượng mãnh mẽ đối với những người xung quanh.

Quét mắt qua một lượt, bà nhìn xung quanh khuôn viên trường rồi khẽ mỉm cười. Nụ cười ấm áp và cho người ta cảm giác được che chở. Từng bước một, khoan thai và rất nhẹ nhàng. Nụ cười trên môi không bao giờ tắt, một nét đẹp Tây phương pha lẫn với chút Đông phương kì bí, khác hẳn với sự sang trọng và lạnh lùng ẩn náu trên khuôn mặt của người phụ nữ phía sau.

- Phu nhân, người muốn tới đó luôn không vậy ?

Trợ lí Kim nhìn người phụ nữ ấy dò xét, bà lắc đầu, mái tóc bôi nhẹ phía sau khẽ rung lên.

- Không, ta chưa muốn gặp, cứ để con bé chuẩn bị tâm lí đã.

Gật đầu, khuôn mặt của trợ lí Kim hơi cúi xuống, khoe miệng nhếch lên nhạt nhẽo “ Phu nhân đúng là rất yêu thương con gái mình “

Tiếng chuông vang lên cũng là lúc các học viên bỏ đi cái sự tò mò của mình mà trở về lớp học. Gót dày nện lộp cộp trên sàn nhà, hai người phụ nữ quyền quý ấy đang bước vào phòng Hiệu trưởng.

Đôi mắt thầy Bình thất sắc thấy rõ, dù đã được báo trước, nhưng khi tận mắt nhìn thấy con người này thầy không khỏi run sợ.

- Phu...phu nhân, người đến rồi ạ ?

- Cứ thoải mái đi, cảm phiền thầy quá, gần hai năm rồi, thầy chăm sóc con bé rất tốt.

Nụ cười nhẹ tan trong hư không, trả lại sự bình yên cho tâm hồn thầy Hiệu trưởng.

- Vâng, thưa phu nhân. Tiểu thư ở đây bên kia ạ .

Đôi bàn tay của thầy chỉ về hướng ấy, người phụ nữ ấy khẽ gật đầu.

- Ta nghe trợ lí Kim báo lại, con bé...rất bướng.

Nhịp độ chậm rãi trong giọng nói của phu nhân Ellen Trịnh làm thầy Bình có chút giật mình, thầy nuốt khan, rồi khẽ cau mày.

- Ý phu nhân là sao ạ ?

- Ô, ta không có ý gì hết, chẳng qua ta muốn xem lời nói của trợ lý Kim có chính xác hay không thôi.

Bà đưa mắt nhìn về phía bà Thùy Ngân đang cúi gằm mặt bên cạnh, rõ ràng đang cố cảnh báo. Hai bàn chân không trụ nổi nữa rồi, thầy Hiệu trường khúm núm, tưởng chừng như có thể ngã thì một nụ cười nhẹ vang lên.

- Đây là ta chỉ hỏi vậy thôi, vì thực sự lúc ở bên cạnh ta, con bé cũng đã rất khó bảo.

Một tia nhìn sắc lẹm nhanh chóng thu về, bà Ellen đưa mắt nhìn xung quanh, chớp nhẹ mắt.

- Bây giờ ta sẽ đến gặp con bé, chào thầy.

- Vâng thưa phu nhân

Bóng dáng hai người phụ nữ ấy vừa khuất thầy Bình đã ngồi sụp xuống chiếc ghế Hiệu trưởng. Quả đúng như lời đồn, một khuôn mặt thánh thiện tựa bề Tắt, một nụ cười ấm áp đủ làm tan đi sương mù, nhưng đằng sau đó lại là một con người tàn nhẫn, tàn nhẫn gấp trăm lần người phụ nữ vốn dĩ lạnh lùng, độc đoán bên cạnh bà ta.

...

Hít thở không khí trong lành của sân trường vào sáng sớm, không quên đưa mắt nhìn về phía dãy nhà A1 nơi có đứa con gái thân yêu của bà đang ở đây, phu nhân Ellen khẽ lên tiếng :

- Trợ lý Kim .

- Vâng, thưa phu nhân.

- Có thể...thầy Hiệu trưởng cần nghỉ hưu.

Ánh mắt sắc lạnh quét ngang, khác xa một trời một vực so với sự hiền dịu ban đầu. Trợ lý Kim bặm môi, bà hơi nhíu mày, nhưng miệng vẫn từ tốn đáp:

- Vâng thưa phu nhân.

Bà Ellen xoay nhẹ người ra phía sau, khoe miệng khẽ cong lên, một nụ cười nhàn nhạt và hờ hững.

- Người không hỏi ta tại sao sao?

Ánh mắt ấy làm trợ lý Kim có chút giật mình, khuôn mặt bà vẫn cúi gằm, chỉ dám ngước lên một chút rồi trở lại vị trí ban đầu.

- Nếu như phu nhân muốn nói, tự khắc người sẽ nói.

Khóe miệng vẫn cong, ánh mắt có vẻ như đã lạnh hơn nhiều, hai người bước dần về phía dãy nhà A1. Gió lặng. Những đóa hoa mười giờ gượng gạo nở sớm hơn, mùi hương nhẹ nhẹ từ vườn hồng bay tới làm những bước chân trở nên vội vã hơn.

....

Reng

Đôi lông mi cong vút khẽ chớp, Cát Anh quay đầu nhìn xuống sân, tim đập mạnh, cảm tưởng như dòng máu chảy trong người nhỏ đang tắc nghẽn, mọi giác quan tê liệt, đến nỗi giọng nói lạnh lạnh của Ngọc Vi vang bên tai cũng chẳng biết.

- Cát Anh, Cát Anh, cậu sao thế.

Ngọc Vi cắn môi nhẹ, nhỏ cầm lấy hai bắp vai bạn lắc thật mạnh.

- Này, Vũ Cát Anh, cậu có nghe tớ gọi không hả????

- Ô...

Nhìn thấy đôi mắt ngơ ngác của bạn, Vi không nhịn nổi cười, nhỏ lém lỉnh chọc:

- Hôm nay lớp trưởng lại tương tự anh nào vậy.

Cát Anh cười nhẹ.

- Cậu chỉ giỏi nói đùa.

- Có chuyện gì vui thế.

Nhật Nam phóng ào đến, cậu khịt mũi, nhìn hai cô nàng trước mặt vẻ nghi ngờ. Ngọc Vi nghiêng đầu, nhỏ phát mạnh một cái lên vai Nhật Nam chống chế:

- Tổ nói đùa đâu, Nam lúc này Cát Anh thơ thẩn...

Cát Anh nheo mắt, nhỏ kí nhẹ lên đầu bạn :

- Thơ thẩn cái đầu cậu ý, rốt cuộc là có chuyện gì ?

Ngọc Vi xoa xoa , phui phui cái móng tay, rồi đưa bàn tay ra xa ngắm thật kĩ.

- Tại tổ thấy mới vào học có 20 phút đã có chuông reo, tổ muốn hỏi...

Đột nhiên Vi dừng lại, nhỏ nhìn Nhật Nam, rồi lại quay qua nhìn Cát Anh. Chạy thật nhanh ra chỗ hành lang, các nhóm học sinh lại tụ tập lại và nhỏ nhìn thấy...

Thở dốc, Vi tu cạn cốc nước trong tay, nhỏ nhìn tụi bạn rồi lại nhìn Cát Anh, có vẻ như đứa nào cũng đang lo lắng và bất an.

- Làm sao đây ? Họ sắp lên tới nơi rồi.

Hà Mi dậm chân, nhỏ thụt lùi khi nghe thấy tiếng dày lớp cộp mỗi lúc một gần hơn. Cả lớp nháo nhào lên, vài đứa con gái nắm chặt tay.

- Không thể gặp họ lúc này.

Nhật Nam đưa mắt nhìn về phía Khánh Đăng, Đăng nhăn mày, thật sự lúc này cậu rất bối rối, rốt cuộc là học trong cái lớp này đã gần 2 năm nhưng cậu cũng chả biết cái gì cả. Đánh mắt sang chỗ Hàn Tuyết và Anh Kiệt, đáp án vẫn là con số không tròn trĩnh.

- Bây giờ chúng ta làm sao, nếu gặp phu nhân lúc này mọi việc sẽ...aizzz

- Chúng ta...chạy.

- Hả ????????????

Ba mươi cặp mắt đổ dồn nhìn về phía Cát Anh, rồi gật gù nhanh chóng.

- Khánh Đăng nhanh chóng gọi cho tổ một xe khách, đảm bảo năm phút sau phải có mặt trước cổng trường. Bây giờ thu dọn đồ đạc.

Những cuốn sách vội vàng cho vào cặp sau “mệnh lệnh “ của Nhật Nam, điệu bộ ai cũng sốt sắng. Khánh Đăng gọi điện thoại xong cũng là lúc mọi người tiếp tục nhìn nhau.

- Nhưng mà chạy đường nào đây, phu nhân có lẽ lên tới hành lang tầng 2 rồi.

Quỳnh Chi vò tóc, nếu như chạy theo đường bình thường thì chắc chắn sẽ chạm mặt, nhưng.. đôi mắt nhỏ đột nhiên sáng lên.

- Phải rồi , dãy hành lang bên trái.

Nhỏ vừa dứt lời, ba mươi mốt bước chân bắt đầu chạy, bắt đầu hành trình ột cuộc chạy trốn. Tiếng bước chân vồn vã từ hai dãy hành lang. Học viên lớp Anh trở mắt nhìn lớp Toán đang đi về phía dãy hành lang bên lớp mình, càng ngạc nhiên hơn khi một đám đông học viên khác lại tụ tập lên tới tầng ba này và hai người phụ nữ bước đi trước. Không kiềm chế nổi , Anh Thư bất giác đưa tay lên che miệng, bà ấy...chẳng phải là ...?

64. Chương 64

Bàn tay nắm chặt lấy tay nắm cửa chính, bà Ellen đảo mắt, khẽ nhủ mày. Có cái gì đó không ổn, tia nhìn băng lãnh liếc sang phòng học bên cạnh, học viên lớp anh đứng đó, mọi sự ngạc nhiên đều đổ dồn về phía bà. Bà khẽ nở một nụ cười nhẹ, đủ khiến ọi cảm giác sợ hãi tan biến.

- Cho ta biết, lớp Toán đã đi đâu ?

Mắt Anh Thư mở to hết cỡ, nhỏ vô thức đưa bàn tay lên tự chỉ vào chính mình. Giọng nói run rẩy hơn bao giờ hết.

- Phu nhân...hỏi cháu ạ ?

Một cái gật đầu nhẹ tênh, nụ cười nơi khóe miệng vẫn thật ngọt ngào, một lần nữa bàn tay Anh Thư phản chủ từ từ đưa vội xuống sân trường. Đôi mắt nhìn theo hướng ấy, nụ cười đông cứng, bà Ellen gõ gõ lên tay nắm cửa cửa chính, mắt lơ đãng, thần nhiên đến lạ lùng.

- Người yên tâm, vệ sĩ đã cho chiếc xe khách đến nơi cần đến.

Khuôn mặt trợ lí Kim giãn ra sau khi nhận được một cuộc điện thoại, vẫn là cái giọng nói lạnh như băng ấy, nhưng rõ ràng nó còn chứa đựng cả một sự tôn sùng kính cẩn đối với người nghe. Xung quanh họ, các học viên vẫn im lặng, im lặng đến nghẹt thở, chỉ đến khi lời nói ma mị của bà Ellen vang lên, tất cả mới dám hít thở mạnh.

- Thôi được rồi, chúng ta xuống gặp lớp Toán.

- Tại sao chứ? Tại sao lúc nào cũng là lớp Toán chứ không phải lớp Anh?

Quay lưng định bước thì câu hỏi của Thư khiến bà phải quay lại, nhìn thật lâu vào khuôn mặt thanh tú đối diện, bà thầm đánh giá đối phương. Một cô bé khá nổi bật từ ngoại hình cho đến cách ăn nói, từ ngữ ấy, giọng điệu ấy thể hiện một sự ảm ức.

Bà khẽ cười...

....diễn rất đạt.

- Cháu gái, sao cháu lại hỏi ta như vậy ?

- Vì cháu thấy bất công, tại sao lúc nào người ta cũng hỏi tới lớp Toán mà không phải là lớp Anh chứ, chẳng nhẽ cái danh hiệu đứng đầu học viện này là hữu danh vô thực sao ?

- Ô, ra là vậy, vậy cháu thấy bất mãn chuyện gì ?

- Bởi vì lớp Toán luôn được thiên vị hơn lớp Anh, dù năng lực của lớp Toán chưa bao giờ được công nhận.

Khẽ à một tiếng như thể đã hiểu ra vấn đề, nhìn thẳng vào mắt Thư bà tỏ vẻ không hài lòng.

-Sao cháu biết lớp Toán không có năng lực?

Nhịp thở của Anh Thư dường như ngưng lại, nhỏ lấy thêm dũng khí tiến lại gần hơn, dù không dám nhìn thẳng vào đôi mắt có lực hút như nam châm ấy, nhưng nhỏ vẫn cố ngẩng cao đầu rồi chỉ tay xung quanh.

- Người có thể hỏi các học viên ở đây.

Đôi mắt phu nhân Ellen Trịnh hơi nheo lại, bà chép miệng làm ra vẻ như không bận tâm những gì nhỏ vừa nói. Rèm mi cong phủ xuống, bà nhẹ nhàng đặt tay lên vai Thư, thì thầm vào tai nhỏ :

- Với tính khí này sẽ không bao giờ...cháu thắng nổi Cát Anh.

Đến lúc gót dày của hai người phụ nữ kia chạm đến hành lang tầng hai Anh Thư vẫn không tin nổi. Nhỏ đứng đơ ra như trời trồng mặc cho đám bạn gọi bên cạnh. Rõ ràng đó là một người phụ nữ nguy hiểm, nhưng...bà ta có quan hệ gì với lớp Toán và tại sao bà ta lại biết Cát Anh ?

...

Ngọc Vi nắm chặt lấy tay Hà Mi, nhỏ bặm môi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đám vệ sĩ đang đứng thẳng một hàng dài trước cổng. Những học viên còn lại của lớp Toán đứng đờ ra đó, rõ ràng...tình huống này tụi nó không lường trước.

- Chết tiệt, sao lại quên mất vụ này chứ ?

Nhật Nam quăng chiếc cặp sang một bên, ngồi bệt xuống thành bồn hoa. Cậu đánh mắt sang nhìn Cát Anh, nhỏ vẫn im lặng, đôi mắt đen tuyền trầm tư như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Một lúc sau nhỏ tiến đến gần đám vệ sĩ, giọng nhẹ như gió thoảng :

- Các người có thể tránh đường ?

Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng với giọng điệu đó, dù nó rất nhẹ thôi cũng đủ khiến cho đám vệ sĩ run bần bật. Một tên bước ra trước, cúi gằm mặt cố phát ra tiếng .

- Không được thưa tiểu thư, phu nhân đã dặn tiểu thư không được rời khỏi đây.

Cố can đảm lấy lại sắc thái, tên vệ sĩ chú ý nhấn mạnh tới cụm từ “phu nhân” với một mong muốn Cát Anh sẽ sợ mà bỏ qua cho hắn, nhưng thật không may lời nói của hắn lại khiến nhỏ không kiềm chế nổi chính mình. Nhỏ tiến lại gần hơn, tên vệ sĩ lại thụt lùi ra phía sau một chút, đôi mắt đen tuyền như mặt hồ phẳng lặng gợn lên vài đợt sóng.

- Chẳng phải ta đã nói rồi hay sao, ta muốn đi ra ngoài.

Câu nói vừa phát ra, ba mươi khuôn mặt của lớp Toán lập tức ngược nhìn nhỏ, và tụi nó biết lớp trưởng đã thực sự nổi giận.

- Xin lỗi tiểu thư, chúng tôi không thể .

Lại là tên lúc nãy, có vẻ như hắn sắp không trụ nổi nữa, nếu để ý sẽ thấy hai hàng mồ hôi chảy dài trên trán và phía sau lưng hắn đã là cánh cổng to đùng của học viện

- Rốt cuộc là mấy người có tránh hay không?

- Con bình tĩnh lại đi .

Bà Ellen nhìn con gái một cách thật dịu dàng, ánh mắt trĩu mến đến mức người ta có thể tưởng tượng rằng bà và người phụ nữ lúc nãy là hai người hoàn toàn khác nhau. Cát Anh quay người, nhỏ nhìn mẹ thật lâu, đầy mắt giăng qua một màn sương mỏng, đây là mẹ nhỏ ư ? Người gần hai năm qua nhỏ không chạm mặt ư? Bà đang đứng trước mặt nhỏ, nói những câu yêu thương với nhỏ và mặt khác dồn ép nhỏ vào chân tường sao ?

- Chẳng lẽ hai năm đủ để làm cho con quên đi hình bóng ta rồi sao ?

Giọng nói ầm ập của bà làm nhỏ thoát ra khỏi mê cung cảm xúc, đôi mắt ngấn nước đọng đưa, nhỏ lắc đầu , lắc đầu thật mạnh và ngồi sụp xuống, nước mắt bắt đầu chảy dài trên hai gò má, nhưng giọt nước mắt bất lực, mệt mỏi, hay đau đớn? Chính nhỏ cũng không lí giải nổi, chỉ biết rằng bây giờ nhỏ muốn khóc, khóc thay cho những ngày tháng đã qua và... vì nhỏ biết, giây phút gặp mẹ chính là lúc cánh cửa niềm vui đã khép lại vĩnh viễn, chôn sâu tận đáy kí ức không bao giờ có thể chạm tới.

Tất cả các học viên xung quanh đông cứng, họ nhìn Cát Anh trân trối , rồi quay sang nhìn lớp Toán, tất cả lại nhìn nhau , chẳng ai nói với ai một câu nào.

- Con xin mẹ đấy, xin mẹ hãy buông tha cho chúng con.

Từng lời của nhỏ như đâm thẳng vào trái tim của bà.

Buông tha sao ?

Từ bao giờ bà đã trói buộc bước chân của chúng?

Từ bao giờ đứa con gái của bà phải rơi nước mắt nhiều thế kia ?

Bước thật nhanh tiến lại gần con, bà đưa hai bàn tay ra ôm lấy nhỏ vào lòng, vuốt nhẹ lên mái tóc mềm của nhỏ, cảm nhận thứ tình cảm thiêng liêng suốt hai năm trời bị chia cắt.

- Cát Anh à ! Xin con đừng như thế.

Thời gian như trôi chậm lại, chiếc lá chao nghiêng giữa sân trường rực nắng. Cả học viện bàng hoàng, lớp Anh chết sững và có ba học viên bắt đầu thấy được những bí mật ẩn sau tấm rèm kia. Khánh Đăng nắm chặt lấy Anh Kiệt bên cạnh, cậu bắt đầu nghĩ tới vườn hồng và những hành động kì quặc của lớp Toán, hóa ra từ trước tới nay những điều cậu biết về lớp Toán vẫn là con số không .

...

Hàn Tuyết vo tròn tờ giấy, nhỏ vứt nhanh xuống học bàn rồi cầm vội cuốn sách lên đọc trước khi Ngọc Vi bước vào phòng. Vi thở dài thườn thượt, nhỏ ném chú gấu bông lên giường rồi lướt nhẹ qua chỗ Tuyết.

- Cậu không muốn hỏi tớ điều gì sao ?

- Không.

Mắt vẫn dõi theo cuốn sách, Tuyết hờ hững đáp lại bằng cái giọng điệu thờ ơ vốn có. Ngọc Vi ngồi phịch xuống, nhỏ nhìn xuyên qua tán lá ngọc nữ , cố hỏi lại một lần nữa :

- Thực sự là không ?

Ngước khuôn mặt mình lên, Hàn Tuyết bắt đầu nhìn thấy sự mất kiên nhẫn trong mắt Vi, nhỏ nắm thật chặt cuốn sách trong tay, trong lòng do dự. Vi thở hắt ra, nhỏ chép miệng .

- Nói cho cậu biết trước khi đầu quân vào lớp Toán tớ đã học qua lớp diễn xuất rồi đấy, đường hồng qua khỏi mắt tớ, rõ ràng tớ thấy sự tò mò trong mắt cậu .

Hàn Tuyết ho khan, nhỏ cố đánh lạc hướng mắt sang chỗ khác. Vi bật cười, nhỏ hí hửng trèo sang giường của Tuyết, rúc mặt vào con gấu bông màu trắng trên giường bạn rồi reo lên .

- Này cậu tưởng thật đấy hả ?

- Chẳng lẽ cậu đùa.

Tuyết trở mặt nhìn Vi, hai con ngươi dán thẳng vào người nhỏ. Vi cố nhẹ lên trán bạn, cười khi.

- Tớ đùa đấy, thật ra ...lớp chúng ta không đơn giản như những lớp học bình thường khác.

- Ý cậu bảo là không bình thường ?

Nhận thấy sự ngớ ngẩn trong câu hỏi của mình, Hàn Tuyết ái ngại nhìn Vi, Vi gượng cười, nhỏ gật nhẹ rồi ôm chặt con gấu bông vào lòng thủ thủ

- Cậu nói cũng không hẳn là sai vì từ lâu số phận của những học viên trong lớp Toán đã ...

- Bị đưa lên thớt, chỉ cần chém là đứt .

Cái giọng oang oang của Thế Bảo cắt ngang lời Vi một cách không thương tiếc. Cậu đưa tay xoẹt qua cổ , rồi trợn tròn lên lè lưỡi ra giả vờ chết. Ngọc Vi quàng luôn con gấu bông lên người Bảo khiến cậu chúi người xuống.

- Ông làm cái gì mà vào phòng con gái không gõ cửa thế hả ? Đã vậy con nghe lén người ta nói chuyện nữa.

- Không...không phải tớ cố ý mà là do...

- Do cái tên đầu heo nào nữa vậy ?

Bảo không nói, chỉ lắc lắc đầu rồi dạt sang một bên. Nhật Nam bước vào, nhe răng nhìn Vi, cậu nở một nụ cười thật tươi khiến cho Vi giật bắn.

- Hi....Nam, thật ra là...hi...

- Hố hố, cho bà chết, lá là la..

Một tia phóng xạ quét qua, tóc tai Bảo dựng đứng, cậu cúi mặt đi thẳng một mạch lại gần chỗ đám con trai đang đứng trước cửa phòng, Nhật Nam hết nhìn cậu chàng lại ngó qua Vi, cậu nghiêng từng chữ qua kẻ rằng.

- Còn đứng đó mà nhìn nữa, nhanh lên phụ nhân cho gọi đây

Cậu quay người sang chỗ Hàn Tuyết nhẹ giọng :

- Có chuyện gì...lát nữa các cậu sẽ biết

65. Chương 65

Bước chân đều đều, khác xa với sự vội vã của ba học viên Kiệt, Đăng và Tuyết , hai mươi chín học viên còn lại rõ ràng đang muốn kéo dài thời gian đi tới đó. Đôi mắt ánh lên một nỗi buồn thăm thẳm. Ngoài kia, bầu trời vẫn rất xanh, những đám mây uốn quanh tạo thành những vòng tròn đẹp đẽ. Tiếng bước chân rơi vào hư không, lạc lõng giữa khuôn viên rộng lớn của học viện. Đầu đó vẫn nghe thoang thoảng mùi hương nhè nhè của những cánh hoa hồng. Cát Anh đưa mắt về hướng ấy, khóe miệng bất giác cong lên, một nụ cười buồn vô tận.

Bà Ellen đón lớp Toán trong một căn phòng rất đẹp, ánh sáng từ những chiếc đèn chùm kiểu Pháp tỏa ra khắp phòng. Bà mỉm cười, ánh mắt sáng bừng lên khi nhìn thấy một người

- Ôi, Nhật Nam, đã lâu không gặp cháu, ta nhớ cháu quá chừng, lớn thế này rồi cơ à, rất ra dáng một thanh niên tuấn tú.

Bà liếc nhanh qua chỗ con gái đây ả ý, rồi kéo Nam lại gần mình:

- Xem nào, lại đây để ta nhìn cháu rõ hơn.

- Vâng đã lâu không gặp bác ạ !

Nam cố nở một nụ cười nhẹ, cậu đưa mắt qua chỗ khác.

- Đạo này Bác vẫn khỏe chứ ạ ?

Bà Ellen gật gù, nụ cười ảm áp tuyệt nhiên an phận trên môi, bà di mắt về phía sau, khẽ nheo mắt một cái rồi vẫy tay nhẹ.

- Nào vào đây hết đi , sao lại đứng ngoài đây chứ, vào đây cho ta xem hết nào.

Gót chân chạm vào cái nền lạnh của căn phòng, sự rụt rè khiến tụi nó hơi khựng lại. Cát Anh cau mày, nhỏ nhìn thẳng vào mắt mẹ tỏ vẻ không hài lòng:

- Mẹ gọi chúng con đến có chuyện gì không ?

Sự hiền dịu bỗng chốc tan biến, khuôn mặt bà Ellen thất sắc. Bà cắn nhẹ môi, bàn tay gõ gõ lên cạnh bàn gần đó, hành động ấy khiến cho cả lớp Toán nín thở, ít nhất tụi nó biết bây giờ...bà đang nổi giận. Dĩ nhiên, bà không thể giận con gái mình, hoàn toàn không, ngày từ lúc sinh ra Cát Anh đã là đứa con gái độc nhất, mỗi bước đi của nhỏ đều có hàng trăm ánh mắt dõi theo. Gia đình tan vỡ, nhỏ càng là một vật báu mà bà không muốn ai tước đoạt.

Nhưng...

Tại sao bà lại có những biểu hiện đó ?

Khuôn mặt lạnh tanh từ từ ngược lên, chạm vào cái nhìn tò mò của Anh Kiệt. Cậu giật nảy mình, chân vô thức lùi ra sau một bước.

- Ta bảo lớp Toán đến, sao lại có người ngoài ở đây ?

- Họ đã vào lớp, vì thế họ cũng là bạn của chúng con.

Cát Anh lạnh nhạt bước lại ngồi trên chiếc ghế sofa phía trước, nhỏ lật giở cuốn tạp chí trên bàn , từ tốn giải đáp giúp mẹ.

- Học viên mới ? Chẳng phải ta đã nói lớp Toán không có ai được vào rồi hay sao ?

Chân đứng không vững, giọng nói lạnh tanh ấy khiến cho Anh Kiệt có chút sợ hãi, cậu cúi mặt xuống, rõ ràng đang muốn lẫn trốn sự bức tức trong ánh mắt người phụ nữ ấy. Ngọc Vi vội vàng bước ra giữa, nhỏ lắc đầu :

- Bác Ellen, xin bác đừng làm các cậu ấy sợ.

- Ngọc Vi .

Có đôi chút ngạc nhiên, nhưng giọng nói đã nhẹ hơn nhiều, bà nhìn cô gái trước mặt chép miệng :

- Các cháu lớn hết rồi, ta không nhận ra ai hết nữa.

Trợ lí Kim nghiêm mặt, bà mắng nhẹ con gái :

- Vi, con không được vô lễ.

Vi quay qua nhìn mẹ, cái nhìn buồn xa xăm, bắt gặp nó, trợ lí Kim quay đi, bà thật sự không muốn nhìn thấy con gái đau khổ hơn nữa, suốt bao năm qua bà đã quá tàn nhẫn với nhỏ rồi.

Bầu không khí trở nên ngột ngạt, ai cũng im lặng, chỉ có những tia nắng ngoài kia vẫn thi nhau nhảy múa, chúng đan cài vào nhau, len qua kẽ lá và chạm xuống mặt đất thật nhẹ. Cát Anh đưa mắt về phía các bạn, nhỏ khẽ nở một nụ cười trấn an, sau đó xoay người về phía bà Ellen:

- Chúng con đã đến đông đủ rồi, có chuyện gì, mẹ nói đi.

- Ta chỉ muốn gặp các con thôi, đã lâu lắm rồi ta không về nước.

Một cái nhíu mày nghi ngại, Cát Anh bậm môi :

- Thật sự là không có chuyện gì ?

Bà Ellen không nhìn thẳng vào mắt con gái, bà chỉ cố gắng tập trung tia nhìn ra ngoài sân.

- Vườn hồng ... vẫn tốt chứ ?

Khánh Đăng giật nảy mình, rõ ràng cậu nghe thấy trong đó cả một bí mật nào đó, từ lúc gia nhập lớp Toán rõ ràng có một cái gì đó rất không ổn. Vườn hồng , sau cái vẻ đẹp hút hồn của những cánh hoa được ngụy trang bên ngoài là cả một kho tàng bí ẩn bên trong.

Lần đầu tiên bước vào cái thế giới ấy, cậu đã bị nó làm cho choáng ngợp. Nhưng cho đến tận hôm nay, Đăng vẫn không hiểu, rốt cuộc bí mật của vườn hồng ra sao ?

- Mẹ không cần bận tâm ?

Giọng nói nhẹ nhàng của Cát Anh làm cậu bừng tỉnh, Đăng chuyển hướng nhìn về phía bà Ellen, nín thở theo từng cử chỉ trên khuôn mặt ấy.

- Cát Anh à !

Ánh mắt ấy tha thiết biết nhường nào . Nó là cho trái tim Đăng se lại, cậu hết nhìn bà, lại nhìn sang cô bạn lớp trưởng, nhỏ vẫn ung dung ngồi đó, rất bình tĩnh từ từ ngược khuôn mặt lên, chớp nhẹ .

- Mẹ yên tâm, hết tuần sau...con sẽ về với mẹ.

Một thứ cảm xúc dâng lên khiến cho vòm họng đắng chát, thứ nước trong vắt từ khóe mi rớt xuống lúc nào không hay, bà Ellen khẽ nở một nụ cười mãn nguyện, với bà, như vậy là quá đủ.

Lớp Toán đứng nhìn nhau, câu nói ấy của Cát Anh chẳng khác nào đâm vào trái tim tụi nó một nhát chí mạng. Nhật Nam thần người, cậu cúi gằm mặt , dán chặt đôi mắt xuống sàn nhà. Bàn tay Ngọc Vi nín chặt

lấy chiếc ghế, những ngón tay mảnh khảnh siết chặt vào nhau, rướm máu. Hàn Tuyết ngồi sụp xuống cạnh Hà Mi, cả sức lực như bị ai hút mất.

Cả sức lực đã bị câu nói ấy hút mất.

Chiều buông nắng.

Ngọn gió hanh khô thổi qua làm cho những chiếc lá rơi xào xạc. Sân trường lặng im chìm trong khoảnh khắc buồn của lòng người.

“Có bao giờ ... khi hạ tới, màu phượng vĩ đỏ rực đốt cháy một góc trời, cả lớp mình vẫn quây quần bên nhau ?

Cậu vẫn đứng đấy , vẫn mỉm cười với chúng tớ. Vẫn đón lấy niềm vui rạng ngời trong ánh mắt.

Thả tung ước mơ trong những chiều tan học, và dạo chơi bên những cánh hoa hồng.

Có không ?

Liệu còn có không ?

Hay

Mùa xuân sẽ đi qua khi không còn dáng cậu, không còn giọng nói dịu thêm thoảng qua như làn gió vào buổi sớm ban mai ?

Không còn nụ cười trong veo và ánh mắt thản nhiên đến lạ.

Và ...chúng tớ sẽ bị nỗi đau dày vò, mặc thời gian gặm nhấm kỉ niệm để thu mình một góc và nhìn bầu trời xám xịt ngoài kia .

Cậu có biết, với chúng tớ cậu quan trọng đến nhường nào hay không?”

...

Đôi mắt Anh Thư mờ dần chú mục vào cây hoa xương rồng trên cửa sổ, nhỏ ghì chặt con mèo con vào người và im lặng. Bảo Ngọc cũng nằm trong một trạng thái tương tự, nhỏ vắt chéo chân, dựa lưng vào chiếc ghế gỗ và hướng ánh nhìn ra ngoài sân.

Mùa xuân năm nay đến muộn hơn, nhưng nó vẫn thật đẹp, ít ra trong tâm mắt lúc này, Ngọc vẫn nhìn thấy những mầm non mơn trên cây bàng gần đó. Nhờ lớp Toán mà kí túc xá “nóng” hơn mọi ngày, từ phòng nam cho đến phòng nữ, từ hành lang tới mọi ngóc ngách đều nghe thấy những lời bàn tán rì rầm. Nếu như mọi ngày các học viên lớp Anh đã không để yên cho nó tiếp diễn như vậy, nhưng ngay lúc này đây, chính lớp Anh cũng đang gặp trục trặc, nhất là cô bạn lớp trưởng xinh đẹp Kiều Anh Thư.

Trở mình , Thư xoay người vào trong , đối diện với bức tường sơn màu xanh nhạt. Chú mèo con trong tay nhỏ cứ cố vùng mình thoát thân, nhưng vô ích, nó liên tiếp kêu “meo meo” khiến cho Bảo Ngọc không tài nào chịu nổi. Nhỏ bước lại gần, giải phóng cho con mèo rồi lấy tay khua khua trước mặt Anh Thư vài cái:

- Này, mày làm sao thế hả ? Rốt cuộc lúc sáng người đàn bà kia đã nói gì với mày.

Thư vẫn im lặng, nhỏ thở dài thườn thượt. Ngọc không chịu thôi, nhỏ vực người bạn dậy, tát nhẹ má phất vào má Thư, nặng giọng:

- Này, mày có nghe tao nói không hả ? Bà ta là ai mà khiến mày ra nông nổi này vậy Thư ?

Cái đầu lắc qua lắc lại, Anh Thư vẫn không chịu trả lời, nói đúng hơn tâm hồn nhỏ hoàn toàn đã bay đi đâu mất.

- Kiều Anh Thư.

Bảo Ngọc rít lên, nhỏ nhảy bổ lên giường Thư hét lớn :

- Tỉnh lại đi .

- Hả ???

Quay mặt lại nhìn bạn như một vật thể mới rơi xuống từ cung trăng, Thư sợ hãi lùi người về phía sau , khi Ngọc lại gần, nhỏ lại tránh ra xa.

- Anh Thư, mày bị làm sao thế , nói tao nghe nào ?

Cầm lấy hai bả vai bạn lắc thật mạnh, Bảo Ngọc chau mày :

- Bà ta là ai vậy ?

- Một con người đáng sợ .

Đáy mắt Thư lóe lên vài tia đục ngầu, nhỏ cầm thật chặt chiếc gối trong tay, dường như hành động ấy lại khiến cho Bảo Ngọc thêm tò mò. Ngọc vươn tay ra, cầm lấy chiếc ly trên bàn vút nhẹ xuống sàn.

Choang

Vỡ tan tành.

Từng mảnh thủy tinh lăn lóc trên mặt đất, nổi bật giữa nền đá hoa , tiếng động đó đã làm Thư giật mình.

Nhỏ quay qua, nhìn Ngọc đau đầu :

- Mày làm gì thế hả ?

Bảo Ngọc khẽ cười, nụ cười đều giả, nhạt thếch định vị trên môi làm cho khuôn mặt nhu mì bỗng chốc thay đổi.

- Tỉnh rồi sao ?

Giọng nói cộc nhũ ấy “ đánh thức” bản năng dễ khó chịu tiềm tàng của Anh Thư, nhỏ trừng mắt lên , đăm chiêu :

- Tao ngủ hồi nào mà mày bảo tỉnh ? Tao đang suy nghĩ, là suy nghĩ đấy.

- Thế tại sao tao hỏi mày không trả lời, cứ thờ người như pho tượng thế kia ?

Chân mày Thư bỗng co lại, nhỏ liếc mắt qua một bên, thì thầm bằng cái giọng đáng sợ.

- Cơ _hội_ đến_ rồi.

Mắt Ngọc trợn tròn lên, nhỏ thụt lùi về sau mép giường, nhìn Thư kinh hãi. Rốt cuộc cô bạn lớp trưởng này đang muốn làm gì đây ?

66. Chương 66

Sáng sớm, lớp Anh đã được triệu tập một cách bất ngờ. Sau lệnh vàng của lớp trưởng Anh Thư, tất cả các học viên trong lớp đều nhanh chóng có mặt tại phòng kí túc xá nam. Đại Khoa ngái ngủ dụi dụi mắt, cậu ngáp một cái rõ to, lơ đãng nhìn xung quanh. Huyền Lam nhanh chóng nhảy phốc lên chiếc ghế salon đặt giữa phòng, đưa bàn tay ra xa nhìn ngắm thật kĩ rồi sơn lại từng cái một. Có vài đứa còn tranh thủ ngủ bù ít giây trước khi lớp trưởng “độc tài” xuất hiện.

Bảo Ngọc khẽ đưa mắt liếc qua đám bạn, miệng cong lên gian tà, rốt cuộc thì Thư cũng đã chính thức loại Trúc Ly ra khỏi lớp Anh, bằng chứng là ngay lúc này đây Ly vẫn còn ngủ ngon lành trên chiếc giường êm ái bên kí túc xá nữ.

- Lại có chuyện gì nữa vậy ?

Đại Khoa gục lên gục xuống, hai tay chống cằm, giọng mơ màng hỏi. Huyền Lam thối qua một lượt móng tay, nhỏ chu cái miệng lên khẽ cười :

- Lớp trưởng chúng ta lúc nào mà chả quái gở như thế.

Lời vừa thốt ra, mắt Lam đã nhanh chóng tối lại khi nhìn thấy Anh Thư đứng ngay giữa cửa phòng. Thư ném cho Lam một cái nhìn sắc lẹm, rồi nhanh chóng nở một nụ cười mà tất cả các học viên lớp Anh đều biết...giả tạo.

- Các cậu đến rồi đấy à ?

Ngọt xớt.

Đó là hai từ duy nhất để miêu tả từ cử chỉ trên khuôn mặt cho đến vẻ thánh thiện mà Thư đã cố phô trương ra bên ngoài.

- Có chuyện gì mà nói nhanh lên, sắp đến giờ vào học rồi kìa.

Bảo Ngọc nhăn mặt, cuối cùng thì chỉ có nhỏ mới dám ra mặt nạt nộ Anh Thư.

- Ha ha, mà hiểu rõ tao lắm.

Nụ cười chợt tắt, mặt Thư đanh lại, cái nhìn khiến ai cũng phải sởn gai ốc.

- Tao muốn trả thù lớp Toán.

Trả thù ?

Là trả thù đấy ?

Chẳng phải chuyện này rất bình thường sao .

- Vậy mà cũng vòng vo, mà nói đại luôn đi, ai chẳng biết là mà đang có âm mưu.

Khuôn mặt xinh đẹp khẽ nở một nụ cười thật duyên dáng. Thư ngồi xuống, vắt chéo chân lên đùi, những lọn tóc theo gió bay bay.

- Kỳ thi học sinh giỏi vào tuần sau, chúng ta sẽ phải tìm cơ hội nhấn chìm lớp Toán xuống bùn đen. Nhớ...là bùn đen.

Hai mươi chín cái miệng há thật to, Huyền Lam còn giật mình khua tay làm cho lọ sơn trên bàn rơi xuống sàn nhà, Đạt Khoa tỉnh ngủ hẳn, ấy vậy mà cậu còn cố mở mắt xem mình có đang mơ hay không.

- Mà có biết mà đang nói gì không hả? Làm gì cũng phải vừa vừa thôi, nên nhớ ngay lúc này đây, gia thế của lớp Toán cũng chưa xác định được đâu đấy.

Bảo Ngọc lo lắng hỏi lại , Thư lắc đầu, ngón tay trở lướt qua một vòng .

- Tao đâu có ngu, bùn đen có nghĩa là phải hạ thành tích của chúng xuống sát đáy mà hiểu không, trong kỳ thi này, bằng mọi cách phải giúp đỡ cho học viên lớp khác trừ lớp Toán, đương nhiên chúng ta vẫn phải giữ vị trí số một.

Hai mươi chín cái đầu gật gật, thế là đã rõ, phải cho những kẻ tai to mặt lớn kia biết, không nâng đỡ lớp Anh là một sai lầm.

...

Ngọc Vi ủ rũ chống tay lên bàn, nhỏ cầm cái bút chọc chọc vào cuốn sách Ngữ văn . Hà Mi thở hắt ra, nhỏ giãy giụa hai chân, giọng bức bối :

- Tại sao Cát Anh lại làm thế ? Tại sao cậu ấy không hỏi ý kiến chúng ta đã cơ chứ ?

Nghe thấy tên mình, Cát Anh bước nhanh lại gần Mi, vỗ vỗ vào vai bạn khẽ cười :

- Thôi nào Mi Khờ, cậu cũng biết là không còn cách nào khác mà.

- Nhưng mà...

Ngọc Vi đứng phắt dậy, bực dọc khoanh tay trước ngực, chẳng thèm nhìn Cát Anh lấy một giây.

- Cậu có biết làm thế thì..

- Lớp trưởng nói đúng đấy, bây giờ nên tìm cách giải quyết tốt hơn là trách móc lẫn nhau.

Thái Huy dựa lưng vào bàn giáo viên, cậu đặt nhẹ cuốn sách toán xuống bàn ngược lên nhìn Vi.

- Ông biết gì mà nói .

- Thôi nào các cậu, phải vui lên chứ.

Nhìn thấy tình hình chiến tranh sắp xảy ra, Thế Bảo “dại dột” khuyên nhủ mà không biết rằng Ngọc Vi đã chuyển hướng tấn công sang phía mình .

- Này, không đụng chạm gì ông nhá.

Nhỏ lừ cậu một cái khiến cho Bảo cứng đờ người, cậu cười khì khì, tay gãi đầu liên tục.

- Thì tôi nói là nói thế.

Ngọc Vi cười cười, lần nào cũng thế, hễ đuối lí cậu bạn này lại mang cái giọng điệu “thì tôi nói là nói thế ra”, chẳng ra dáng con trai một tí nào. Quét mắt qua một lượt, Vi dừng lại trên tay Bảo, chép miệng :

- Ông đang làm cái quái gì thế ?

Nhanh như cắt , Bảo rút tay xuống bàn, mang theo cả tờ giấy đang còn cắt cắt tĩa tĩa. Ngọc Vi lôi tuột cả cánh tay của Bảo ra khỏi học bàn. Thế Bảo không chịu, cậu cố chống cự lại, nhưng ...người tính không bằng trời tính. Trong lúc hai người đang còn giằng co, thì đôi mắt to tròn của Hà Mi đã nhìn thấy sự “bất bình thường” từ tầng ba dãy nhà bên kia.

- Ô ô, cái cậu nhìn kia, Vi Vi, cậu nhìn kia.

Ba mươi ánh mắt trong phòng dồn về phía khung cửa sổ, phóng nhanh sang dãy nhà A2. Dòng chữ “ Me too” ở giữa tờ giấy trắng tinh đủ lớn để cho cả lớp Toán gật gù.

- À, thì ra đang nhờ chị gió mang cánh thư đi ?

Thái Huy nham nhở cười, nụ cười rất chi là “trong sáng”, Bảo hít một hơi dài, nghiêng đầu qua một bên, cố trơ ra một khuôn mặt rạng rỡ nhất. Hà Mi vuốt cằm, nhả ra vẻ hiểu biết :

- Hình như đó là Hà Phương.

- Hà Phương ?

Lại một lần nữa lớp Toán đổi hướng nhìn.

- Hà Phương học lớp 10 Toán, nữ sinh đẹp nhất của khối 10 , hình như lớp 10 toán có cả một nhóm hotgirl.

- Ồ.

Nhật Nam nhảy nhanh lên bàn Thế Bảo, túm lấy cổ áo bạn đe dọa :

- Khai nhanh, nó đã nói gì với mày.

Thế Bảo ho sặc sụa, cậu nắm lấy bàn tay Nam, mếu máo :

- Tao có làm gì đâu, thấy nhỏ đẹp đẹp nên tao thử tỉnh tò đó mà, tao bảo “ I lớp diu “, nó viết lại thế đấy.

- Đẹp đẹp này, đẹp đẹp này.

Sau mỗi chữ này cuốn sách Ngữ văn lại bị phang ngang đầu Bảo, Hà Mi nhăn mặt, nhỏ khều khều tay Vi :

- Thôi đi mà Vi, tha cho Bảo đi mà.

- Ai bảo hấn hám sắc.

Ngọc Vi khí thế bồng bồng, nhỏ khoanh tay trước ngực nạt nộ. Anh Kiệt tách nhóm bạn đứng ra giữa, cậu rít một ngọn gió qua kẽ răng, lắc lắc đầu.

- Không ổn rồi, không ổn rồi.

- Gì mà không ổn ?

Thái Huy căng mắt lên nhìn Kiệt, Kiệt nhăn răng khoe hàm răng trắng sáng :

- Kế hoạch tối nay của chúng ta .

Mười tám thằng con trai còn lại khẽ à một tiếng, Hai hôm nay vì lo nghĩ vụ bà Ellen nên tụi nó quên khuấy vụ này. Đúng rồi, tối nay__ ngày quan trọng của đời Thế Bảo, sao mà có thể quên được nhỉ.

- Đúng, tối nay tám giờ.

Thế Bảo đứng thẳng dậy, hùng hồn tuyên bố.

Sắp đến tết rồi, tặng chap này cho những ai đã và đang ủng hộ truyện, thay cho lời cảm ơn và xin lỗi các bạn đã ủng hộ Hai lớp học đối đầu trong thời gian qua.

Mình sẽ cố gắng ra chap đều hơn nhe * ____ *

Năm mới sắp đến, chúc các mem và gia đình có một cái tết vui vẻ, đầm ấm, sang năm may mắn , gặp nhiều hạnh phúc, an khang thịnh vượng nha.

67. Chương 67

8h tối.

Màn đêm bao trùm mọi vật, những ánh đèn điện lung linh hắt ra từ quán cà phê “Love” khiến cho không gian trở nên thật lãng mạn. Tiếng nhạc dịu nhẹ vang lên từ chiếc đầu thu giúp cho tâm hồn thêm thư thái, quả nhiên là một nơi rất thích hợp cho các cặp tình nhân.

Thế Bảo hết chỉnh cà vạt lại vuốt tóc, rõ ràng những hành động đó cho thấy cậu đang rất hồi hộp. Từ phía xa, cách bàn Bảo ngồi tầm 3m là mười chín thằng con trai còn lại của lớp Toán, tụi nó đang dõi dõi mắt nhìn theo cử chỉ của bạn mà không thể nào không sốt ruột.

Đúng mười lăm phút sau, cánh cửa của quán mở ra , một cô gái xinh đẹp bước vào, đôi mắt long lanh biết nói đang cố gắng quan sát, bộ váy màu vàng óng trên người càng làm tăng thêm vẻ đẹp sắc sảo. Ánh nhìn trở nên vui mừng, cô gái tiến lại chỗ Bảo đang ngồi, nhẹ nhàng mà thốt tha ngồi xuống .

- Chào anh.

Miệng Thế Bảo há to, cậu lắc lắc đầu xem mình có nhìn nhầm hay không. Cùng lúc đó , 19 đôi mắt khác cũng đang căng lên thật to để nhìn cho kĩ. Đó chẳng phải là Hà Phương lớp 10 Toán sao ???

- Chào em, em cũng tới đây sao.

Nụ cười gượng gạo làm Bảo sái cả quai hàm, cậu cố trấn tĩnh để xoa dịu đi cái trái tim non nớt của mình.

- Vâng, Love là một địa chỉ tuyệt vời mà. Em có thể ngồi đây không ?

Sự kênh kiệu hiện rõ trong lời nói, khác xa với sự dịu dàng khi mới bước vào quán. Bảo đâm rối, cậu xua xua cái tay, miệng rồi rít giải thích :

- Hôm khác được không ? Hôm nay anh có một chút việc riêng, anh đã hẹn bạn ở đây.

Chuyển hướng nhìn, Hà Phương quay qua nhìn chính diện vào mắt Bảo, cô bé tức tối cố kìm nén cảm xúc, rít lên :

- Thì em ngồi cùng bàn với bạn anh cũng được mà. Em không gây rối gì đâu.

- Cô bé, anh không có ý đó, chỉ là...anh có chút việc riêng mong em...

Bảo nắm chặt bàn tay, cố dịu giọng, nhưng đáp lại cậu vẫn là ánh mắt khinh khỉnh kèm theo chút miệt thị, Phương cong miệng lên, vuốt ngược mái tóc ra sau rồi khẽ cười :

- Anh đang hẹn hò với một cô gái nào đó sao? Nực cười thật, vậy mà lúc sáng anh còn bảo yêu tui cơ đấy.

- Ó...đó chỉ là...

- Chỉ là một trò đùa phải không? Anh xem tui là cái gì vậy hả ???

Tự vỗ vỗ vào má mình, Thái Huy đang muốn thoát ra khỏi cái giấc mơ này, không phải chứ, một cô bé lớp 10 mà đã ăn nói như vậy rồi sao ? Rõ ràng cô bé ấy tự đến, tự gây chuyện lại còn mạnh miệng lí lẽ. Ngọc Vi nhú mày, nhỏ tiến đến gần đám con trai hơn, phát nhẹ lên vai Huy khiến cho cậu giật nảy mình. Huy xoay người, sau vài phút ngạc nhiên khi thấy cả đám con gái, cậu kéo tuột Vi ra giữa:

- Sao giờ này bà mới đến ?

- Này, tôi đến đúng giờ nhé, nhưng mấy ông hẹn tôi ra đây là để xem Thế Bảo tỏ tình đấy à.

Nộ khí tăng lên, Vi nhăn mặt đánh mắt về phía trước. Đáp lại nhỏ là một cái lắc đầu đầy đau khổ của đám con trai, lại lướt qua Thế Bảo một lúc nhỏ dần hiểu ra vấn đề. Khoan thai ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, nhỏ đang muốn quan sát kĩ hơn.

Nhật Nam ngồi khoanh chân , từ từ thưởng thức một ngụm cà phê, bỏ mặc cái bất bình tĩnh đang dâng lên cuộn cuộn trong lòng lũ bạn. Đối diện với cậu, li cà phê sữa vẫn còn đang nghi ngút tỏa ra thứ hương thơm mê hoặc, Nam ngược mặt lên, có chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng nhẹ nhàng nheo đuôi mắt :

- Cậu đến từ lúc nào thế ?

- Mới thôi, đủ để nghe thấy cô bé kia nói gì .

Cát Anh đưa mắt nhìn về hướng Bảo , giọng nói dịu dàng thoảng qua. Nam gật đầu, cậu nhếch môi lên :

- Có cá tính, nhưng mà...cá tính quá cũng không ổn.

Hiểu được suy nghĩ của bạn , Cát Anh chỉ cười, nhỏ chớp nhẹ rèm mi , chăm chú nhìn theo mười đứa con gái còn lại đang đứng sau lưng tụi con trai.

- Cô bé ấy muốn kiếm chuyện.

Nam cười phá lên, cậu nhìn Cát Anh bằng đôi mắt khâm phục.

- Không hổ danh là lớp trưởng lớp Toán, này, tớ tự hỏi tại sao cậu lại thông minh như thế đấy.

Nụ cười trong veo chạm vào ánh nhìn của Nam, cậu chợt im lặng, bàn tay xoa tròn li cà phê đen trên bàn. Nén một tiếng thở dài, Cát Anh lên tiếng :

- Cậu...không thể vui vẻ hơn sao ? Cứ như trước đây không được sao ?

Nam ngược nhìn bạn, đáy mắt dao động nhanh, có cái gì đó khiến mũi cậu cay xè. Nhưng trên khuôn mặt nụ cười vẫn thật đẹp.

Phải.

Cậu không muốn trả lời nhỏ, không muốn đối diện với sự thật này. Vì...cậu sẽ khiến nhỏ đau, sẽ khiến tất cả các bạn phải tổn thương.

Bốn mắt nhìn nhau, không nói một câu nào, chỉ có màn đêm ôm trọn nỗi đau.

Tiếng nhạc vẫn vang lên thật nhẹ.

- Chết rồi, không xong rồi.

Tiếng Thái Huy rít lên khiến cho cả đám phải giật mình, xoay người lại nhìn Thế Bảo, cả lớp Toán đứng hình. Màu nước cam vàng đục đang chảy dài từ trên trán cậu bạn, trong tay Hà Phương vẫn cầm nguyên cái li thủy tinh dài.

Chẳng nhẽ ???

Đám con gái kinh hãi nhìn cô bé mười lăm tuổi ấy, ánh mắt thương cảm dành riêng chuyển nhanh sang hướng Bảo. Hà Mi ái ngại nhăn mặt , Ngọc Vi tức tối định xông ra thì bị Hàn Tuyết ngăn cản:

- Không được, để xem tình hình sao đã, cậu ra là trúng kế của chúng đấy.

- Gì chứ, tại sao lại thành ra thế này.

Giọng nói êm nhẹ của Tuyết không kìm được cơn giận trong Vi, đúng là xúc phạm lớp Toán quá thể, dù sao tụi nó cũng là đàn anh đàn chị, tại sao lại dám làm thế chứ.

- Để tớ dạy cho con nhỏ này một bài học, không thể để nó được nước lán tới vậy được.

Vi khoát tay Tuyết, lại định lao ra, nhưng nhỏ lại bị một bàn tay ấm nóng khác giữ lại. Huy lắc đầu, cậu nhẹ giọng :

- Thôi mà Vi, đã thế này rồi thì chúng ta cố gắng nhịn một chút đi.

- Phải đấy Vi, ngày mai...tớ cho cậu muốn xử lí sao thì tùy.

Ngày mai ? Vi đứng yên một chỗ, sao mà nhỏ không nhận ra nhỉ, rõ ràng đây là một âm mưu. Ngồi xuống chiếc ghế mây cạnh đó Vi thở dài, lặng im quan sát tiếp tục mọi việc. Phía bên kia, mặt Bảo đã nhăn như khi ột, có lẽ cậu quá bất ngờ trước tình huống này, Hà Phương và một đám bạn khác nhìn cậu cười ngặt nghẽo. Đôi mắt Phương cong lên, lóe qua vài tia kinh dị.

- Tôi sẽ không để yên cho các người đâu, các người chẳng là cái thá gì hết, có biết vì các người, vì cái lớp 11 Toán mà cái danh hiệu của lớp 10 Toán năm nay nó luôn bị người ta khinh bỉ hay không. Đùa chắc, các người cứ chờ đấy.

Ra là cô bé muốn nhục mạ lớp tụi nó, muốn lấy lại uy nghiêm cho lớp mình. Ra là vì lớp 10 Toán luôn bị người ta đem ra so sánh với lớp 11 Toán “hữu danh vô thực” của tụi nó nên cô bé cảm thấy tức tối. Nhưng mà sự việc tối hôm nay? Ai đã cho Hà Phương biết tụi nó đến đây ? Chẳng lẽ lớp Toán có nội gián.

Ý nghĩ đó bị gạt phăng ngay lập tức, thay vào đó một suy đoán khác lập tức được đưa ra. Đúng vậy, chỉ có một khả năng.

...

Rầm.

- Đây, một vừa hai phải thôi nha.

Mắt Vi trừng trừng nhìn Anh Thư sau khi đá một cái thật mạnh vào cửa lớp Anh, đáp lại nhỏ Thư chỉ khẽ cười, một nụ cười mỉa mai sâu cay. Thối nhẹ cho cánh hoa bay xuống sàn, Thư chu môi lên huýt gió, bỏ mặc cái tức tối đang xâm chiếm trong Vi.

- Cậu không muốn tôi mời bảo vệ chứ.

Nhẹ. Nhẹ lắm. Nhẹ đủ khiến cho cơn giận của Vi đạt tới đỉnh điểm.

- Đến cả không gian riêng của chúng tôi, các cậu cũng muốn xen vào nữa hay sao ?

Giọng Vi khàn khàn, dường như lời nói đã bị sự uất nghẹn trong vòm họng chặn lại. Hà Mi phía sau giật giật cánh tay bạn, nhỏ sợ hãi kéo Vi về lớp, nhưng cũng đành bất lực trước máu nóng của Vi. Anh Thư thần nhiên mở cặp, nhỏ từ từ lôi ra một cuốn sách, mắt lướt nhẹ qua từng con chữ.

- Ngọc Vi à, có chuyện gì từ từ nói, cậu không nên làm om sòm lên như thế không hay đâu.

- Hay quá ha, vừa đấm vừa xoa các cậu đúng là đồ quỷ dữ.

- Cậu...

Bảo Ngọc đấm một cái thật mạnh lên bàn, quay lưng bước thẳng một mạch xuống chỗ, vẻ đẹp thánh thiện vốn có trên khuôn mặt nhanh chóng bị mấy lời của Vi làm cho biến dạng. Thế Bảo thấy sự việc ngày một tồi tệ hơn, cậu cố nặn nỉ bạn :

- Về thôi Vi, bà làm vậy cũng đâu có giải quyết được vấn đề gì.

Vi thở hắt ra, liếc Bảo một cái thật sắc :

- Ông còn nói vậy được nữa hả ? Lúc tối ông bị con nhỏ Hà Phương đó đối xử ra sao hả?

Anh Thư bật cười khanh khách, có vẻ như nhỏ rất thích thú trước màn đối thoại này của hai người bạn lớp “hàng xóm”. Tuy nhiên ánh mắt ấy vội trở nên dịu dàng, thay đổi nhanh đến kinh ngạc khiến cho Vi lẫn

Bảo đều phải giật mình . Chưa kịp hiểu đầu đuôi, giọng nói như mật ngọt đã vang lên từ ngoài cửa lớp Anh :

- Sao lại có tên tôi ở đây nhỉ ?

Hà Phương bước vào, mái tóc buộc cao lắc qua lắc lại, đôi mắt long lanh nhìn qua chỗ Thư khẽ cúi đầu :

- Em chào chị ạ, mong chị thông cảm cho, em muốn nói chuyện với họ một chút.

Thư gật nhẹ, đảo mắt , rồi lại chăm chăm vào cuốn sách trên bàn :

- Cứ tự nhiên đi em, chị không phải là người nhiều chuyện.

- Không nhiều chuyện chẳng phải là Kiều Anh Thư.

Vi gần lên, nhỏ để lộ trên khuôn mặt một nụ cười chế giễu. Bàn tay Thư siết chặt lấy chiếc ghế ngồi, nhưng tuyệt nhiên trên khuôn mặt vẫn không thể hiện thái độ gì, có vẻ như sức chịu đựng của lớp anh đã một chai lì hơn.

Hà Phương vuốt tóc, nhìn Ngọc Vi một lượt, nhỏ thầm đánh giá cô chị khóa trên , không đẹp, không sành điệu cũng chẳng dịu dàng. Rốt cuộc nhỏ không hiểu tại sao người ta vẫn thầm ca ngợi lớp 11 Toán ? Cố trưng ra một nụ cười đẹp nhất, Phương lên tiếng :

- Nào bây giờ ba mặt một lời, chị nói đi, tôi đã làm gì anh ta ?

- Làm gì cô bé tự biết.

Vi cười nhẹ, thổi qua chỗ bụi bám trên bàn tay. Phương nuốt giận, lại cố cười :

- Không biết thì đừng có mà thừa thốt.

Mắt Vi chớp một cái thật mạnh rồi nhìn xoáy sâu vào mắt Phương khiến cho Phương vô thức lùi ra sau một bước.

- Chẳng phải lúc tối cô bé muốn trả thù lớp Toán sao.

- Chị nghe lên hay anh ta mách lẻo?

Bảo trừng lên, cậu chẳng thèm để ý tới khuôn mặt đẹp như tranh vẽ nữa, trên đời này chỉ có 11 đứa con gái lớp Toán có quyền chê cậu, nói xấu cậu, còn lại đều phải xử tuốt. Áp lại cơn giận của Bảo, Vi đẩy nhẹ cậu xuống phía sau, lướt nhanh qua chỗ Thư rồi ồ lên :

- Chị đây không giống như ai kia phải gài người hay là đi lên lút mách lẻo nhé em, lớp 11 Toán học không giỏi nhưng mà còn có đạo đức, không phải như một số người cậu có chút thành tích mà lên mặt dạy đời, không phân biệt sai trái trên dưới , không biết tôn trọng anh chị khóa trên của mình.

Vi tuân luôn một tràng khiến cho lớp Anh, Hà phương và đám bạn nhất thời bất động, cứng họng không nói được gì. Được nước, Vi bước thêm một bước, nhỏ vuốt nhẹ qua khuôn mặt yêu kiều của Phương .

- Cô bé cậu mình đẹp sao ? Cô bé cậu mình học giỏi sao ? Người ta bảo “ Biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe” . Đừng có lớn tiếng hỗn xược như thế.

Hà Phương nuốt nước bọt, tim nhỏ đập mạnh, mọi giác quan dường như bị sự lấn lướt của Vi làm cho tê liệt. Nhưng đúng một phút sau, nhỏ đã vứt bỏ bộ mặt nhu mì thướt tha ấy, dãn giọng , hếch mặt lên:

- Tôi cho chị biết, chị cậu mình khóa trên ? Khóa trên thì cũng phải biết làm cái gì đó cho chúng tôi tự hào chứ. Sắc đẹp không, học hành tệ bạc, lại có chứng ăn cắp nữa chứ, chị định lên mặt với tôi sao.

Ấn cấp ?

Hai từ đấy chạm vào lòng tự ái của Vi , nhỏ bặm môi , vung tay lên nhưng lại bị tay Khánh Đăng giữ lại.

- Vi, có chuyện gì thế ?

Hàn Tuyết nhẹ nhàng bước ra, sáng nay lúc Vi lên lớp sớm nhỏ đã dự cảm có gì đó không hay, không ngờ Vi lại hành động sớm thế. Tuyết kéo nhẹ Vi về phía mình, khẽ nghiêng đầu nhìn cô bé trước mặt .

- Hà Phương ?

Khó có thể tìm thấy từ ngữ để miêu tả Phương lúc này, trước mặt nhỏ dường như bị cả một đám mây mù bao phủ. Nét đẹp thánh thiện chiếm trọn trên khuôn mặt, mái tóc đen dài như một suối nước, vẻ lạnh lùng trong đôi mắt màu xám tro càng khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

- Là...tôi.

Nhật thếch. Nụ cười của Tuyết làm Phương đông cứng.

+=====

68. Chương 68

Người này làm cậu giận sao Vi ?

Sự ầm áp đột ngột thay đổi trong giọng nói của Tuyết làm Phương sững người, đám con trai phía sau kéo tuột Vi , làm nhỏ giấy lên .

- Bà định làm gì thế ?

Huy lắc đầu nhìn cô bạn, Vi xóc mắt lên liếc qua Phương một cái :

- Tát con nhỏ đó.

- Buồn cười.

Anh Kiệt vừa ngậm cây kẹo mút trong miệng má phồng lên góp ý. Vi phang liền cho cậu một cái trên đầu.

- Nói thế mà nghe được hả ?

- Các anh chị định diễn trò được mắt chúng tôi sao ?

Sau lưng Phương đám con trai lớp 10 Toán đã có mặt từ lúc nào, bây giờ khung cảnh vốn rất quen thuộc đang tái diễn, hai lớp đối đầu nhau, nhưng thú vị hơn lại là lớp 10 Toán và lớp 11 Toán đầu đầu, còn lớp Anh lại ung dung ngồi chiêm ngưỡng.

- Không rảnh nhé,

Quỳnh Chi bắt mắt lên tiếng, khóe miệng vẫn hiện ra ý cười, Anh Kiệt xấn ống tay lên phụ họa :

- Nói cho các cô bé, cậu bé biết, lớp bọn anh nằm sát vách kia kia, các em mới rảnh rồi chạy từ tầng ba bên kia sang bên này gây chuyện đấy.

- Chúng tôi cảm thấy tức tối khi anh chị xúc phạm đến bạn bè chúng tôi.

Một cậu bé đeo kính cận bước ra đồng dạng trả lời, lúm đồng tiền trên má Hà Phương đã khoét sâu, thẳm trao nhanh cho cậu bạn lúc này một ánh mắt cảm tạ, tiếp theo sau một cô bé khác vội vàng hất tóc, vênh mặt lên :

- Đúng rồi các anh chị có biết Hà Phương là ai không ? Cậu ấy là cháu gái của thầy Hiệu trưởng đấy, các anh chị có tin ngay ngày mai lớp Toán bị giải thể không ?

- Không ngờ thầy Bình lại có cô cháu gái đồng đẳng như vậy.

Giọng nói quái gở của Nhật Nam vang lên sau lưng , cả lớp Toán quay nhanh lại, Nam đang vừa đi vừa ...thôi móng tay, dù ...cậu chẳng có cái móng tay nào.

- Lại tụ tập nữa rồi, sắp vào tiết rồi đấy các cậu.

Cát Anh cầm hai dây cặp bước tới, giọng nói dịu nhẹ thoảng qua, mái tóc màu nâu đồng bay bay. Nhỏ bước lại gần, đám bạn dịch ra hai bên, mắt cụp xuống hối lỗi. Cát Anh khẽ cười, đôi mắt đen tuyền trong veo nhìn về phía trước.

- Các em là ?

- Lớp 10 Toán đấy.

Ngọc Vi cẩn thận nhắc nhở, sự bực mình vẫn không giảm bớt.

-Ồ, vậy sao ?

Nụ cười ảm áp như nắng thu , Cát Anh bước lại gần cậu bé đeo kính cận lúc này :

- Em là lớp trưởng.

- Vâng .

Không hiểu sao đứng trước khuôn mặt này, nghe giọng nói này và đối diện với nụ cười ấy cậu bé lại trở nên ...hiền lành. Cậu lịch sự đáp lại, không quên một cái cúi mặt lễ phép.

- Sắp tới giờ học rồi, sao lại còn ở đây?

- Đánh nhau với lớp mình đấy lớp trưởng.

Hà Mi khịt mũi, nhỏ chu môi lên, Cát Anh chếp miệng, kịp hiểu ra vấn đề khi nhìn thấy Hà Phương. Phương lấy lại tư thế, mặt đỏ rần lên kìm nén cơn giận :

- Là tại lớp các người.

- Tại lớp chị sao ? Chị nhớ là bọn chị chưa bao giờ chạm mặt các em, à, chẳng lẽ tại cái vụ Bảo nói yêu em ?

- Không phải vụ đó, tôi đâu còn phải là con nít mà chấp nhứt những chuyện ấy. Nhưng tôi muốn các anh chị xin lỗi chúng tôi vì đã làm tổn thương tinh thần của chúng tôi.

Khoan. Cô bé này vừa nói gì nhỉ ? Xin lỗi sao? Lớp Toán chau mày nhìn nhau, Nhật Nam gõ lớp cộp xuống nền nhà, cậu vươn vai sáng khoái rồi nhìn Phương không chớp mắt :

- Đẹp, mà toàn gai độc.

Anh chàng ngồi ngời ngời trước mặt khiến Phương đôi phần choáng váng, nhỏ khoanh tay trước ngực chờ đợi . Cát Anh bước lên trên thêm một bước, nhỏ hơi nhú mày, mắt nhìn xuống.

- Ý cô bé muốn nói lớp 11 Toán phải cúi rạp đầu xin lỗi đàn em khóa dưới dù gần 1 năm chúng học viện mà chưa bao giờ thấy mặt nhau sao ? Ý cô bé muốn bảo những thành tích học tập của lớp 10 Toán là do áp lực từ lớp 11 Toán để lại sao ? Ý cô bé là vì lớp 11 Toán bị hất hủi nên lớp 10 cũng chịu sự căm ghét đó sao.

Từng lời lẽ sắc bén của Cát Anh làm cho cả lớp 10 Toán run như cây sậy, chúng nắm lấy tay nhau sợ hãi nhìn cô gái trước mặt, cậu bé đeo kính bước lên đường như là muốn xoa dịu trước khi người này nổi giận.

- Xin lỗi chị, bọn em hoàn toàn không có ý đó, chỉ là...cậu ấy.

Khuôn mặt vẫn thản nhiên đến lạ, Cát Anh đặt nhẹ bàn tay lên vai của cậu bé đeo kính, giọng nói nhẹ như gió thoảng qua.

- Rồi sau này các em sẽ hiểu, bọn chị không hề muốn các em vì lớp chị mà phải chịu những tổn thất ấy. Trên đời này không ai cho không ai cái gì, nếu các em nỗ lực phấn đấu và sống bằng con tim mình mọi người sẽ ủng hộ các em thôi. Thôi được rồi, nếu lớp chị sai, thay mặt cho tập thể lớp , chị xin lỗi các em.

- Cát Anh à !

Ngọc Vi nhảy dựng lên, hai khóe mắt giật giật, nhỏ không hiểu sao cô bạn lớp trưởng lại có một cái quyết định kì cục đến thế, lẽ ra ít nhất cũng phải cho họ biết uy danh của lớp 11 Toán chứ. Cát Anh xoay người, nhỏ cười nhẹ, nụ cười thuần khiết làm sụm đi sự tức tối trong lòng Vi, nắm chặt lấy bàn tay bạn, nhỏ kéo Ngọc Vi đi vào lớp, để lại một sự bối rối cho cả lớp Toán.

- Chẳng lẽ chị ấy giận.

- Cậu ấy không bao giờ biết giận ai.

Nhật Nam nhìn theo bóng Cát Anh khẽ trả lời, cậu cũng đi nhanh về lớp, không quên dùng ánh mắt “cường hào” ra lệnh cho đám bạn. Hà Mi chép miệng, thay bằng sự trách móc nhỏ lại nhìn lớp 10 Toán bằng ánh mắt thông cảm. Cậu bé đeo kính tiến lên phía trước, gỡ cặp kính ra thở dài.

- Chị ấy có cái gì đó...rất đặc biệt.

- Cậu có điên không vậy Đình Mạnh.

Giọng Phương chua lè chua lét, nhỏ giãy giãy vài cái xuống sàn nhà, tức giận vò gấu váy.

- Cậu quên kế hoạch của chúng ta rồi hay sao? Cậu quên rồi hay sao?

Mạnh cúi đầu chẳng nói gì, cậu bước xuống cầu thang, cái nhìn tĩnh lặng đến lạ lùng của Cát Anh khiến cho cậu cảm thấy mình có lỗi. Đúng, chưa bao giờ cậu nghe người ta bóng gió phàn nàn về lớp 11 Toán, có chăng chỉ là sự ngưỡng mộ nào đó trong thầm lặng, nhưng sự ngưỡng mộ ấy chính là chìa khóa mở ra cánh cửa ghen tức trong lòng học viên lớp 10 Toán. Người ta bảo con trai lớp 10 Toán đẹp nhưng chưa là gì so với con trai lớp 11 Toán, người ta bảo con gái lớp 10 Toán xinh nhưng sẽ không bao giờ sánh được với nét hồn nhiên thánh thiện của con gái lớp 11 Toán. Người ta còn bảo lớp 11 Toán chính là hình mẫu lí tưởng cho sự đoàn kết bền chặt và một tình bạn cao thượng nhất trên đời. Chính vì thế mà mọi nỗ lực về thành tích học tập, cũng như sự trau chuốt về hình thức của lớp 10 Toán cũng bị người ta coi như lớp 11 Anh thứ hai, họ “bằng mặt chứ không bằng lòng”, và họ cũng chưa bao giờ nhìn lớp 10 Toán bằng ánh mắt thân thiện.

- Vậy là chúng ta không tiếp tục nữa sao.

Mai Hoa_cô bé lớp phó học tập lớp 10 Toán khẽ đẩy cái gọng kính dày cộm lên một chút, chân bước còn mắt nhỏ vẫn dán chặt vào cuốn sách Toán nâng cao lớp 10, hai bím tóc thắt vội xoắn ra, có vẻ như nhỏ không quan tâm lắm đến chuyện này, chỉ muốn dứt ra càng sớm càng tốt. Đình Mạnh dừng chân, cậu đá thẳng lon cô ca vô tình bị ai đó vút giữa sân ra xa một chút để xả bực tức.

- Không làm gì hết nữa, về lớp, các cậu không thấy chúng ta lố bịch quá sao, không đừng chạy sang làm càn.

Mai Hoa gật đầu cái rụp:

- Ủ, về lớp. Mà bài này làm sao ta?

Cô bé gãi gãi cái đầu, lúng túng nhìn xung quanh. Mạnh nhìn theo tay Hoa, khẽ nở một nụ cười để lộ hai lúm đồng tiền khoét sâu trên má, cậu giằng lấy cuốn sách trong tay Hoa, ngẫm nghĩ một lúc rồi từ từ giải thích:

- Cậu xét điều kiện rồi chia cho x, bài này đẳng cấp mà, ần này theo ần kia là ra liền.

Hoa à lên một tiếng, cuống quýt ghi ghi chép chép, lâu lâu lại đẩy cái gọng kính lên cao. Đám bạn phía sau lắc đầu ngao ngán, đúng là lớp phó học tập với lớp trưởng, chỉ biết học và học. Thở phào nhẹ nhõm, hai mươi chín học viên lớp 10 Toán bước về lớp, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều. Hà Phương đi sau cùng, nhỏ tức tối đạp gót dày xuống sân trường.

- A...

- Cậu sao thế.

Đình Mạnh quay đầu, nhú mày khi nhìn thấy Phương cúi gập người, nhăn nhó cầm lấy bàn chân.

- Gãy gót rồi, tớ bị sái chân.

Phương ngược mặt lên mắt long lanh nhìn Mạnh, cơn giận cũng như sự tủi thân làm cho đôi mắt ngấn nước. Mạnh chép miệng, bước dần về phía bạn, ngồi nhẹ xuống.

- Tớ nói rồi không chịu nghe, đi giày đi cho nó tiện, lúc này cũng gót cao với cả gót thấp.

- Nhưng tớ không thích đi giày.

Hà Phương vẫn cứng đầu cãi lại, Mạnh thở hắt ra, cậu ngồi xuống cạnh Phương.

- Thôi được rồi, là tớ sai, lên đây tớ công nào công chúa.

Quẹt ngang dòng nước mắt, Phương quàng lấy vai Mạnh . Nắng sân trường nhạt nhòa, đâu đó bài hát Mong ước kỉ niệm xưa vang lên. Thật nhẹ nhàng, ừ cũng sắp ...phải chia tay rồi nhỉ ?

69. Chương 69

Cát Anh khẽ nở một nụ cười, từ trên tầng 3 của dãy nhà A2 có hai ánh nhìn đang dõi xuống, Nam hít một hơi thật sâu, cảm nhận cái không khí trong lành của sân trường vào sáng sớm, cậu nhìn Cát Anh một chút , miệng vui vẻ lên tiếng:

- Nếu như không có những chuyện này, đâu phải là thời học sinh nhỉ?

- Ừ, không chỉ có lớp mình, bất cứ ở đâu cũng tồn tại thứ tình cảm thiêng liêng này hết, lớp 10 Toán và ngay cả lớp Anh, nếu các cậu ấy không đoàn kết , không yêu thương nhau thì làm sao mà kết hợp đấu đá lại lớp mình được chứ, chẳng qua là mỗi người có một cách thể hiện khác nhau thôi.

Đưa mắt nhìn sang chỗ bạn, Cát Anh khẽ nở một nụ cười, Nam vì vu huyết gió, nhìn ánh mặt trời lấp ló xuyên qua những tầng mây. Cậu cảm nhận được một niềm hạnh phúc đang len lỏi.

- Thế giữa tớ và cậu?

Câu hỏi ấy làm Cát Anh rơi vào im lặng, nhỏ chỉ cười buồn, thả nhẹ một cánh hoa hồng xuống sân.

- Vẫn vậy, mãi mãi là như vậy.

Mắt Nam lóe qua vài tia cảm xúc, cậu nhăn mặt:

- Chỉ có vậy thôi sao ? Không thể hơn được sao?

- Cậu...

Bất bình trước câu nói của bạn, Cát Anh nhăn mặt , Nam phì cười, cậu véo nhẹ mũi nhỏ rồi nhìn băng quơ.

- Đùa cậu thôi, chỉ cần nhìn thấy cậu mỗi ngày là đủ.

- Lãng mạn quá ta ?

Ngọc Vi vất tay sau lưng, lão đảo bước tới, Hà Mi bên cạnh đã khúc khích cười, Thái Huy e hèm một tiếng để lấy lại không khí.

- Hai người này sao cứ thích đánh lẽ vạ nhỉ ?

Thế Bảo nhảy xộc ra, khịt mũi phán một câu, Nhật Nam đá thẳng cho bạn một cái không quên khuyến mãi ột cái cốc đầu .

- Hay quá ha, mà hay lắm á.

Bảo mếu mặt, cậu lè lưỡi chọc quê cậu bạn bí thư “ác bá” của mình, bàn chân cũng lập tức chạy vào lớp tìm chỗ trốn, Cát Anh thở dài, mong là các bạn sẽ mãi được như thế , ngay cả lúc...nhỏ rồi đi.

...

- Tức quá, tức quá đi mất.

Bảo Ngọc cầm lấy cốc nước Đạt Khoa đưa cho tu liền một hơi, tay phát qua phát lại hạ hỏa, Anh Thư khẽ cười, trông bộ dạng của Ngọc lúc này khác xa với nét thánh thiện nhu mì mỗi lúc gặp người khác. Đạt cốc nước qua một bên, Ngọc hét lên giậm giữ, đá thật mạnh vào chiếc ghế giáo viên,

cú va chạm ấy khiến nhỏ nhảy căng lên vì đau nhưng ngay lập tức phải cất đi bộ mặt nhăn nhó vì nhìn thấy một người.

- Cô Thu.

- Bảo Ngọc, em đang làm cái gì vậy ?

Dường như cô Hải Thu không dám tin vào mắt mình, tiến tới bàn giáo viên, nhìn cái ghế chông chơ giữa bục, cô Thu lắc đầu :

- Cô không nhìn lầm đấy chứ Ngọc ?

- Em...

Trần tĩnh lại, cô ngồi xuống ghế mới được Khoa dựng lên, hít một hơi dài.

- Thôi không nói nhiều nữa, các em ngồi vào đi.

Ngó mắt ra ngoài cửa, cô sốt ruột nhìn đồng hồ:

- Sao quá 5 phút rồi mà bảo vệ không đánh trống nhỉ ?

- Chắc bảo vệ quên để em xuống ạ.

Đạt Khoa nhanh nhẩu chạy ra, khi cậu vừa bước tới cửa thì... Reng. Chuông vào tiết, cô Thu nở một nụ cười mãn nguyện, phẩy tay ra hiệu cho Khoa vào lớp. Vuốt lại tà áo dài, cô đặt nhẹ cuốn giáo án lên bàn nói :

- Như các em đã biết, tuần sau nhà trường sẽ tổ chức kì thi chọn học sinh giỏi. Gần đây học viện xảy ra nhiều chuyện không hay , đồng thời lại xuất hiện những nhân vật...kì lạ. Vì thế cô muốn trong kì thi này, các em cố gắng đạt thành tích thật cao, để ọi người thấy lớp 11 Anh của chúng ta luôn xứng đáng với danh hiệu nhất toàn trường, đồng thời...loại bỏ triệt để lớp 11 Toán.

Cô nhìn các học viên, các học viên lại nhìn nhau , trong đáy mắt hiện ra vài tia nhìn thích thú . Đúng là “ thần giao cách cảm “

...

Hắt xì.

Hà Mi lắc đầu, nhỏ thở hắt ra bần chồn hỏi Thái Huy :

- Ai nhắc mà tở nãy giờ cứ hắt xì hoài vậy nhỉ ?

Huy vẽ vẽ vào cuốn sổ tay ngúc ngúc đầu :

- Chắc là ai đó lại khen Mi Khờ ngây thơ đó mà.

Hà Mi cười tít, nhỏ khẩy khẩy tay Huy, nói bằng cái giọng thánh thót như chim sơn ca:

- Thật hả Huy, cậu nói thật không.

- Thật, cậu thấy tở có bao giờ lừa ai không, nhất là cậu.

Quay qua nhìn cái má phúng phính của Mi, Huy nhăn răng cười khì, Thế Bảo bĩu môi, cậu quay xuống thở dài :

- Đừng tin nó Mi Khờ à, cậu mà tin nó chỉ có chết, cậu hắt xì là tại vì ai đó đang nói xấu cậu, chê cậu béo hoặc là...nói cậu không xinh.

- Không xinh nè.

Ngọc Vi búng mạnh lên trán Bảo, nhỏ dậm một phát thật mạnh vào chân cậu , lần thứ hai trong ngày Bảo phải rú lên. Hà Mi ỉu xiu, nhỏ úp mặt xuống bàn, chừa hai con mắt ngược lên trên, nhìn tấm bảng đen :

- Thế Bảo nói cũng có lí.

- Đừng có tin hần, hần là cái đồ....

- Lẻo mép phải không?

Giọng nói thanh thoát trên bực làm cả đám giật mình, Hà Mi vứt ngay cái tâm trạng không vui, reo lên như thấy quà :

- A, lão bà bà.

Lớp Toán mặt mày vui như trẩy hội, tụi nó thi nhau hỏi han rối rít , khiến cô Thủy chóng mặt xoay vòng vòng không kịp trả lời, cô nheo mắt nhìn các học trò , lắc đầu :

- Mấy cái đứa tiểu quỷ này, từ từ coi, làm cô rối lên cả rồi này

Cả lớp cười khi, gãi gãi đầu hồi lỗi , Thế Bảo nhảy tót lên ngồi trên ghế như Tôn Ngộ Không, đôi mắt gian manh nhìn lão bà bà:

- Thế lúc nào cô đưa cho tụi em cái thiệp đỏ chói chang như nắng vàng mùa hạ đây ạ .

Câu nói của Bảo khiến cô Thủy đỏ mặt, cô khoát tay, mắt cố lơ đi chỗ khác để kiềm chế cảm xúc.

- Thôi , cho cô xin nhà cô nghèo nhè không có thiệp đỏ thiệp xanh gì hết.

Miệng Bảo cong cong đáp lại :

- Hứ, thầy vinh giàu thấy mờ.

Cô Thủy xua xua tay, mấy cái đứa tiểu quỷ này, chỉ có chọc cô là giỏi.

- Được rồi, trật tự nào thầy giám thị mà lên thì chết cả lũ đấy.

Nghe thấy ba chữ “thầy giám thị” ba mươi một đứa nín thín thút, đứa nào cũng khoanh tay lên bàn, mắt nhìn lên bảng rất lễ phép. Cô Thủy bật cười.

- Mấy cái đứa này thật là, cô đùa thôi mà này tuần sau thi rồi đấy , các em nhớ ôn tập cho kĩ nghe chưa?

- Thì ngày nào chả bị nhét một đồng thứ vào đầu hả cô .

Hai tay Thế Bảo chống cằm, mắt mơ màng nhìn cô Hàn Thủy, Nhật Nam bặm môi dúm liền cho Bảo một cái trên trán :

- Tài lanh vừa thôi mày.

- Thì ngày nào ở vườn hồng chúng ta chẳng...

- Thế Bảo trật tự đi em.

Phóng ra vài tia nhìn ái ngại về phía Khánh Đăng , Anh Kiệt và Hàn Tuyết cô Thủy nở một nụ cười gương gạo. Gõ nhẹ lên chiếc máy tính trên bàn cô nhẹ giọng :

- Đây là đề cương ôn tập.

- Đề cương ôn tập ạ ? Lão bà bà có nhầm không, từ khi nào bọn em học thêm môn Anh Văn đấy ạ?

Hà Mi tròn mắt nhìn đồng chữ trên màn hình máy chiếu, nhỏ cầm lấy hai bím tóc vắn nhẹ, thắc mắc. Cả lớp Toán đồng loạt gật đầu, cô Thủy mỉm cười, dịu dàng nhìn các học viên .

- Các em sẽ thi thêm môn Anh Văn.

- Hả ???

....

Chap mới nè.

Hành lang của mỗi dãy nhộn nhịp học sinh, tà áo dài thanh thiên tung bay giữa sân trường. Học Viện Angle sáng sớm đã được trang hoàng một màu cờ hoa lộng lẫy để chào đón các thí sinh trường khác tới tham dự kì thi học sinh giỏi. Thầy Bình đứng trên phòng làm việc nhìn xuống, đôi mắt già nhăn nheo ánh lên niềm hạnh phúc rạng ngời, qua hôm nay nữa thôi mọi thứ sẽ trở về vị trí vốn có của nó, công sức thầy gây dựng suốt mấy năm qua sẽ hái quả, và thầy...sẽ phải ra đi. Nghĩ tới chuyện đó, một nỗi buồn mênh mang lại dâng

lên trong lòng thầy, gắn bó với học viện đã hơn 20 năm, buồn có vui có, đắng cay nhiều mà hạnh phúc cũng rất nhiều. Vậy mà...

- Thưa thầy.

Giọng nói nhẹ nhàng ngoài cửa đánh thức mọi suy nghĩ của thầy, khẽ nở một nụ cười, thầy nhìn cô học trò xinh xắn, đôi mắt đen tuyền với một ánh mắt trù mẩn.

- Cát Anh đây à, sắp vào thi rồi, em có chuyện gì muốn nói với thầy sao ?

Vén nhẹ tà áo dài qua một bên, Cát Anh mím môi như đang phải kìm nén một thứ cảm xúc nào đó, nhỏ gật nhẹ :

- Vâng ạ, còn tầm 15 phút nữa thôi, em có chuyện này muốn nói...

Sự ngập ngừng trong giọng nói khiến thầy không khỏi tò mò:

- Có chuyện gì em cứ nói đi, thầy cũng không bận gì mà.

Mùi trà thoang thoang bay trong phòng tạo nên sự ấm cúng thân tình giữa cô học trò nhỏ và thầy hiệu trưởng. Cát Anh đưa hộp quà đặt sau lưng ra phía trước để trước mặt bàn. Thấy sự khó hiểu trong mắt thầy Bình, nhỏ cười nhẹ :

- Cảm ơn thầy trong suốt 2 năm qua đã luôn tin tưởng chúng em, yêu thương chúng em hết mực. Dù em biết áp lực đối với thầy rất lớn, nhưng thầy đã không quản ngại khó khăn chăm lo và dạy dỗ chúng em nên người. Em biết, bây giờ nói những lời này đối với thầy có lẽ đã muộn, nhưng rất xin lỗi thầy vì sự nghịch ngợm của lớp Toán đã làm thầy phải bận tâm, xin lỗi thầy vì đã làm áy náy thầy có thêm nhiều sợi bạc, xin lỗi thầy vì tất cả.

Đuôi mắt nhiều nếp nhăn nheo lại, thầy chớp con mắt cố ngăn những giọt nước mắt già nua không rơi xuống.

- Cát Anh à, em đừng nói thế, chính các em mới là những người đã tiếp thêm động lực sống cho thầy. Sau này và mãi mãi, các em luôn là các học trò ngoan của thầy, nhớ không ?

- Vâng ạ.

Nụ cười đẹp đẽ nơi khóe môi thay cho lời cảm ơn chân thành nhất.

- Em hứa, chúng em sẽ mãi là trò ngoan của thầy, mãi mãi là như vậy. Thầy...cho em gửi lời cảm ơn và xin lỗi tới các thầy cô khác, cảm ơn vì các thầy cô đã cấu gắt, cũng đã mỉm cười với chúng em. Xin lỗi vì đã làm các thầy cô buồn rất nhiều.

- Thầy biết rồi.

Thầy Bình cười đôn hậu nhìn nhỏ, nụ cười của một nhà giáo có tâm với nghề. Cát Anh bước ra ngoài, ánh mắt lưu luyến nhìn lại toàn cảnh căn phòng Hiệu trưởng, nhìn lại con người mái tóc đã bạc màu theo năm tháng. Bước chân nhẹ nhàng, hôm nay sân trường buồn hơn.

...

Reng. Hồi chuông ngân dài báo hiệu giờ làm bài bắt đầu. Sự ngột ngạt, căng thẳng len lỏi qua từng khung cửa sổ. Khò khò khò...Tiếng ngáy đều đều của một cậu học sinh làm cho giám thị chú ý, thầy Vinh bước xuống bàn thứ tư, mắt quét qua cậu học sinh đang ngủ gục một lượt, chợt thấy người quen, thầy bật cười, gõ gõ vào đầu cậu bé vài ba cái :

- Này, dậy đi.

Thế Bảo quơ tay loạn xạ, mắt nhắm tịt.

- Aizzz...để người ta ngủ tiếp coi, làm phiền hoài.

- Trời, thằng nhỏ này, thi với cử thế đấy, dậy đi, Thế Bảo.

- Dạ....

Loạng choạng ngược mặt lên, bộ dạng của cậu chẳng khác nào tên trộm bị chủ nhà bắt gặp, làm các thí sinh khác không nhịn nổi cười. Bảo gãi gãi đầu, nhìn thầy Vinh mỉm cười :

- Thầy ơi em buồn ngủ.

Thầy Vinh nhăn mặt, gõ thêm một cái lên đầu cậu :

- Em không định là bài thi nữa hả ???

- Em làm xong lâu rồi mà, mới ngủ được có chút xíu thầy đã gọi dậy.

Như không tin nổi tai mình thầy Vinh há to miệng :

- Mới có hơn 20 phút đấy ông nội.

- Xong thật rồi mà thầy, em buồn ngủ quá à.

Lấy tay che miệng, Bảo gấp một cái rõ to, nhìn thầy Vinh trân trối. Thầy Vinh thở dài, lấy bài kiểm tra của cậu nhìn qua một lượt rồi gật đầu.

- Thôi được rồi, em ra đi, xong rồi thì nộp.

Cả phòng thi tròn mắt nhìn cậu bạn đẹp trai của lớp 11 Toán ử rữ ra khỏi phòng với một tư thế rất chi kì cục. Đúng 5 phút sau, cả lớp Toán tập trung ngay dưới gốc bàng ngoài sân, ảo não nhìn nhau.

- Giờ sao ?

- Sao nữa, đi chơi thôi.

Thái Huy hồ hởi ra ý kiến, lập tức được sự đồng ý của tất cả mọi người trừ một tên đang ngái ngủ dựa đầu trên ghế đá.

- Thế Bảo, mày có đi với tao không, nhanh nhanh lên nào.

- Ờ có, đi chứ, tao cũng đang mắc nè.

Bảo giật mình, cổ mở hai mí mắt đang dính chặt vào nhau, Huy nghiêng đầu, vỗ vai Bảo hỏi lại :

- Ý mày là đi đâu.

- Đi vệ sinh chứ đi đây, sao mày hỏi kì cục thế.

Cả lớp lăn đùng ra cười, Huy lấy liền mấy viên sỏi ném vào người Bảo làm cậu tỉnh hẳn luôn. Không khí im lặng của phòng thi khác hẳn với sự náo nhiệt sôi động của lớp Toán bây giờ. Hà Mi nhảy chân sáo kéo theo Ngọc Vi làm cho hai tà áo dài trắng bay lên, Cát Anh cười nhẹ bước theo sau, hai tay lúc lắc bám nhẹ vào bàn tay ai đó.

...

Đường Sài Gòn đông vui nhộn nhịp, xe cộ qua lại rất đông, tụi nó vào trung tâm thương mại lượn một vòng qua các khu vui chơi, hết đùa xe lại qua quầy cá. Ngọc Vi cười gian nhìn đồng cá nhựa đầy sắc màu trong tủ kính, lại ngó sang chỗ Nhật Nam :

- Thế Nào bí thư, muốn thử nữa không ?

Vuốt lại hồ hôi hột rớt trên trán, Nam nổi da gà lắc đầu.

- Thôi, cho tôi xin đi các cô nương, câu tiếp chắc tới mai không đủ quá, lần trước có ba người, lần này những mười một lận.

Đám con gái bĩu môi, hai mắt nheo lại hình thành sự giận giữ, ba giây sau, đôi mắt giận giữ của Hà Mi trở nên trong veo, thuần khiết đến lạ lùng, nhỏ chỉ tay về phía trước, reo lên :

- A, bắn súng kìa, bắn súng kìa, vô chơi đi, tớ muốn bắn.

Ba mươi học viên lớp 11 Toán đang trong trạng thái lơ toản tập, tụi nó nhìn cô bạn gái dễ thương đeo cái dây nơ hình chú mèo kitty bằng hoàng. Hà Mi đưa mắt sát tận nơi, nhìn qua từng đứa bạn một.

- Sao thế?

- Ê, sau này cậu định làm mafia sao ?

Anh Kiệt đưa mắt sát trở lại làm Hà Mi phải lách ra đằng sau :

- Đâu có, tớ thích bắn súng thật mà, hồi bữa á tớ đi chung với hội Cát Anh á, tớ bắn giỏi lắm nha.

- Phải rồi, phải rồi.

Thế Bảo nhảy cẫng lên, cậu sung sướng kéo tuột Hà Mi vào buồng chơi súng để lại ánh mắt thần thờ của những đứa con lại. Lúc tất cả mệt nhoài thở không ra hơi cũng là lúc trời bắt đầu xẩm tối, Ngọc Vi vừa thở dốc vừa nhìn lại tà áo dài mặc trên người nhả mặt :

- Chẳng lẽ lại mặc thế này mãi.

Hà Mi vuốt mồ hôi, ỉu xiu :

- Đúng đấy, tớ nóng lắm rồi .

- Vậy làm sao ?

Quỳnh Chi phẩy phẩy cái tay thay cho quạt, miệng thở phù cho đỡ nóng, Cát Anh khẽ cười, nhỏ chỉ tay về hướng bên phải:

- Vào đó thay đồ rồi chơi tiếp.

Đám con gái mắt sáng như sao sa, tụi con trai méo mặt ngồi sụp xuống.

- Lại đi nữa sao ???

Tà áo dài trắng tinh khôi được thay bằng những bộ váy thướt tha mềm mại, tụi con trai gật đầu cái rụp, Cát Anh buộc tóc lên cao, đặt nhẹ thẻ ATM trước quầy thu ngân :

- Chị tính tiền dùm em, nhờ chị chuyển số áo quần kia về kí túc xá học viện Ban Mai nhé.

Sự khó chịu hiện rõ trên khuôn mặt, chị thu ngân cong cái miệng đỏ chót lên, danh đá đáp lại.

- Em thông cảm, chỗ chị không có dịch vụ chuyển đồ.

Cát Anh trầm ngâm một lúc, sau đó lại cười nhẹ :

- Em nhớ là có mà, chị hỏi giám đốc đi.

- Giám đốc...cô em à.

Nụ cười mỉa mai hiện rõ trên khuôn mặt được trang điểm đậm, cái nhìn khinh bỉ rõ ràng . Chị thu ngân lắc đầu từ chối, nhưng chuông điện thoại lại reo lên, nghe thấy nó Cát Anh lại cười, đôi mắt đen tuyền trong veo ăm ắp nhìn lại một lần nữa và bước vội đi, để lại sự hững hờ và trống rỗng trong lòng người ở lại.

“ Hãy nghe theo mọi sự sắp đặt của cô bé ấy” _ Đó là lời của tổng giám đốc chứ không phải là giám đốc nữa, rốt cuộc cô bé ấy là ai mà khi nhắc tới giọng tổng giám đốc cũng phải run đến thế ?

70. Chương 70

Va chạm đầu tiên.

Nam nheo mắt, cậu đưa tay lên che bớt cái nắng gay gắt của trời Sài Gòn, ngó xuống cái sơ đồ cầm rồi lại nhìn lên cái cổng sắt to đùng của học viện Angle miệng không kìm nổi một nụ cười nhạt thếch. Xoay người ra phía sau như thể ra hiệu cho đám bạn, hai mươi tám đứa mặt mày ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, lê lét từng bước chân nặng nhọc vào giữa sân học viện. Đám con gái ngồi sụp xuống, tay phẩy qua phẩy lại

cổ tạo một chút gió, miệng khô khốc nở một nụ cười gượng gạo. Ngọc Vi nén một tiếng thở dài, nhỏ đánh mắt về phía cô bạn lớp trưởng xinh đẹp đang còn lục lọi túi xách, rồi nhìn ra chung quanh:

- Xem ra cũng rất lớn đấy chứ ?

Chẳng ai buồn đáp lại, nói đúng hơn là tụi nó không còn đủ sức để mà nhận xét nữa. Trái lại với tinh thần sắp qua ngưỡng cửa tệt của đám bạn, Cát Anh lại vô cùng thản nhiên. Nhỏ đứng dậy nhanh sau ba giây tìm chìa khóa, nụ cười trên môi vẫn thật ngọt ngào.

- Tới phòng hiệu trưởng nào các cậu.

Không cần chờ đợi lâu, lập tức sau câu nói ấy tất cả học viên lớp 10 Toán đều bật dậy, không gượng ép, dù trên khuôn mặt vẫn còn vương chút mệt mỏi.

...

Phòng hiệu trưởng là một căn phòng rất đồi giản đơn, nói chính xác hơn thì nó quá tầm thường. Tầm thường so với một người ở cái vị trí quyền uy nhất, trong cái học viện danh giá này. Nhưng khi gặp chủ nhân của nó người ta mới hiểu rằng tại sao căn phòng này lại như thế, khuôn mặt phúc hậu hiền từ, mái tóc đã điểm bạc và ánh mắt ngập tràn yêu thương ẩn sau cặp kính dày cộm là những gì Cát Anh nhìn thấy ở thầy. Thế Bảo quan sát qua một lượt, tay vuốt cằm và miệng bắt đầu hoạt động không kiểm soát

- Thầy là hiệu trưởng ạ ?

Chẳng lẽ lại là lao công? Nhật Nam suýt nữa đã nhảy dựng lên sau câu hỏi ngỡ ngàng của Thế Bảo, bàn tay từ từ siết lại, dí cho Bảo một cái thật đau rồi kéo tuột bạn ra đằng sau, Nam ngẩng đầu lên, cổ nở một nụ cười rạng rỡ.

- Xin lỗi thầy, Bảo nó hơi...

- Ô, tao hỏi thật mà.

Thế Bảo vẫn ngây ngô nhìn Nam, ánh mắt “rất nghi hoặc”, Nam lăm le quăng cho bạn một cái nhìn ác bá, hai giây sau Bảo rút cổ không dám hó hé thêm một lời nào, thầy Hiệu trưởng cười hiền, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế salon, lắc đầu nhìn đám học trò nhỏ .

- Chắc các em là lớp Toán lừng danh ?

Câu nói nửa đùa nửa thật của thầy làm tụi nó hơi ngại, quả thật nếu như muốn học chung cùng nhau thì chỉ còn cách đó. Cát Anh gật nhẹ, ánh mắt tĩnh lặng cho người ta cảm giác rất bình yên.

- Chúng em cần sự giúp đỡ của thầy rất nhiều ạ.

Câu trả lời khôn khéo ấy làm thầy Hiệu trưởng hài lòng, mùi trà thoang thoảng bay, làm dịu đi cái không khí nóng bức bên ngoài, tình thầy trò dường như đã gần hơn.

...

Anh Thư khoác tay ra đằng sau, miệng chum chim hé cười để lộ hai lúm đồng tiền xinh xắn. Bước chân vào học viện chính là bước đệm hoàn hảo nâng nhỏ lên một bậc, Bảo Ngọc đi bên cạnh, ánh mắt mơ hồ nhìn ra xa, nhỏ vẫn còn cảm thấy khó chịu khi phải học trong một môi trường mới mà ngoài Anh Thư ra thì đám bạn bè cũ đã không còn một ai. Dường như sự đặc ý của Thư lại càng làm cho tâm trạng Ngọc trở nên tồi tệ, không để ý tới cái tinh thần ngày càng sa sút của cô bạn thân, Anh Thư vẫn đang cố suy nghĩ làm thế nào để “thuần phục” lớp 10 Anh.

- Có cách chưa ?

Câu hỏi đột ngột của Thư làm cho Ngọc thoát ra khỏi cảm giác bức bối, nhưng lại làm nhỏ tò mò hơn.

- Cách ? Ý mày là sao ?

- Đầu óc mày để đâu thế hả? Cách làm một nàng công chúa hoàn hảo nhất.

Cái nhếch mép cợt nhả của Thư làm Ngọc muốn nôn ngay lập tức, dù gì thì hơn mười năm qua tình bạn thâm thiết cũng không đủ để làm cho Ngọc hiểu Thư. Cô bạn này rất hiếu thắng, suy nghĩ không hề đơn

giản và nội tâm lại càng phức tạp hơn, có lúc Thư bỗng bật ích kỉ, nhưng lại có những lúc lặng mình rất lâu. Chưa có gì Thư muốn mà không có được, nhỏ giống như một thiên thần nhỏ được thượng đế ban tặng tất cả những thứ đẹp đẽ nhất trên cuộc đời này. Sắc đẹp, trí tuệ, gia đình và cả sự ngưỡng mộ tôn thờ của những người xung quanh. Bảo Ngọc tự cười, Thư sinh ra đã biết cách kìm nén cảm xúc, trước mặt tất cả mọi người nhỏ là nàng công chúa bé nhỏ, liệu ai có thể làm cho công chúa nổi giận ? Ai là người có thể làm cho công chúa thoát ra khỏi cái vỏ bọc hoàn hảo ấy?

...

Sáng sớm, không khí dịu nhẹ hơn rất nhiều, mùi hương đầu đó được gió nhẹ nhàng đưa tới, không quá nào ngạt, chỉ đủ để tâm hồn thư thái hơn. Ngọc Vi nghiêng đầu, nhỏ lượn thêm một vòng giữa sân rồi bật cười thích thú.

- Yeah ! Giờ tớ đã là học sinh cấp 3.

Thế Bảo ôm ba lô trước ngực, miệng cong cóm đóp chất lập tức.

- Học sinh cấp 3 rồi cũng giống cấp 2 thôi hà, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, bà vẫn là bà chán.

- Sao cứ thích cắt ngang cảm xúc của tôi thế hả ?

Ngọc Vi ngừng xoay vòng, gương hai con mắt hình viên đạn lên nhìn cậu bạn thân. Bảo cười xuê xoa, cái miệng muốn biến dạng, đúng là chẳng bao giờ cậu an phận nổi. Cát Anh lắc nhẹ đầu, kéo tay Vi lên phía trước.

- Tha cho Bảo đi, chúng ta tới xem vườn hồng thế nào ?

Mẹ của nhỏ bảo đã sắp xếp cho lớp Toán một nơi “rất đặc biệt”. Cát Anh thừa hiểu nó đặc biệt như thế nào, ánh mắt buồn xa xăm ấy vẫn cố ánh lên những tia nhìn ấm áp nhất. Nặng lên vào tim, tụi nó chạy nhanh qua sân trường bước chân dần về phía khu vườn bí ẩn ấy. Màu nắng hiện ra ngay trước mắt, một cánh đồng hoa đủ màu sắc đang vươn mình e thẹn trong sương sớm. Mூrời đứa con gái reo lên, mơn man từng cánh hoa trên đầu ngón tay, hít nhẹ một chút mùi hương nồng nàn còn trinh nguyên của những bông hoa yêu kiều đẹp đẽ. Mூrời tám thằng con trai dựa lưng vào bức tường lớn, nhìn chăm chú vào mூrời cô bạn đang còn bay nhảy tung tăng, khoe môi vẽ ra một nụ cười.

“ Cứ như thế, hãy cứ bình yên như thế. Chúng tớ sẽ bảo vệ các cậu, không để các cậu phải chịu bất cứ một tổn thương nào, con gái lớp Toán ạ.”

...

Buổi học đầu tiên nên Anh Thư muốn tới lớp sớm hơn, ngẩng đầu cao nhìn các bạn nữ trong cùng phòng kí túc xá, ánh mắt kiêu kì cộng thêm nụ cười nửa miệng của nhỏ làm cả đám run lên, chưa cần đến một phút, tất cả đều gọi nhỏ là lớp trưởng. Đối với tụi con trai thì dễ dàng hơn nhiều, ngay từ lần đầu tiên gặp nhỏ, mூrời lăm nam sinh của lớp 10 Anh đã bị chinh phục hoàn toàn, không những thế sau ngày khai giảng, sau cái lúc nhỏ lên đọc lời hứa của học sinh năm nhất, thư, hoa và quà thì nhau được chuyển đến làm ngập cả kí túc xá nữ. Rốt cuộc thì bước đầu tiên trong kế hoạch đầu tiên của nhỏ cũng đã thành công mỹ mãn.

Phòng học ở tầng 3, khá sáng sủa và mát mẻ, lớp Anh bước dần lên từng bậc cầu thang, tất cả mọi sự chú ý đổ dồn vào bước chân của ba mươi tân học viên. Đúng là nam thanh nữ tú đi đến đâu cũng được thiên hạ chào đón rất nhiệt tình, bằng chứng là trước cửa lớp Anh đã để sẵn rất nhiều lẵng hoa cũng như những chú gấu bông cực kì xinh xắn và đáng yêu. Anh Thư mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi xuống, vạt váy đồng phục xòe ra, mái tóc màu hạt dẻ xõa ngang vai bay nhẹ trong gió, hình ảnh ấy thật đẹp, hoa rạng ngời và người cũng thật xinh tươi, tất cả mọi thứ đều hoàn hảo nếu như không có sự xuất hiện của... hai mươi tám con người từ đầu tới.

Mãi ngắm hoa cỏ nên cả lớp Toán quên mất giờ lên lớp, lúc chạy lên tới cầu thang tầng 2 thì thầy giám thị đã đứng ở đầu cầu thang bên kia, lại một lần nữa Nhật Nam kéo cả đám chạy về hướng cầu thang cuối dãy. Hậu quả của việc chạy không nhìn đường là dẫm nát toàn bộ hoa trước cửa lớp 10 Anh, hơn nữa Ngọc Vi còn suýt ngã chổng lên người cô bạn lớp trưởng hàng xóm nếu như Thái Huy không kịp kéo tay nhỏ lại. Bảo Ngọc nhin cười, ôn nhu đỡ bạn dậy và nhanh chóng liếc sang cả đám người “vô duyên” ấy. Anh Thư

kìm cơn giận xuống, cố nở một nụ cười méo mó, nhỏ cầm chặt ngón tay hồi nãy bị gai hoa hồng đâm phải đưa mắt lên nhìn cả lớp Toán.

- Cậu không sao chứ ?

Nụ cười tỏa nắng của cậu bạn mới gặp khiến Thư hơi choáng, nhỏ thùy mị lắc đầu. Bảo Ngọc cười khẩy, che đậy sự mỉa mai của mình bằng cách cúi đầu nhẹ. Ngọc Vi gật gù, băng qua chỗ Thư đang đứng rồi phẩy tay ra hiệu cho các bạn.

- Về thôi, cậu ấy bảo không sao rồi.

- Tôi bảo là không sao lúc nào?

Thái độ ấy làm Thư bức tức, nhưng tuyệt nhiên trên khuôn mặt vẫn đang cố giấu đi cảm xúc thật sự của mình. Vi quay ngoắt, mắt hơi nhếch lên.

- Chẳng phải cậu vừa mới lắc đầu đấy sao ?

- Đây là tôi lắc đầu chứ có nói là không sao đâu, cậu không biết phép tắc gì à. Dẫm nát hết hoa, làm người ta ngã còn không chịu xin lỗi một tiếng.

“Nếu như không có mấy anh chàng này tôi đã cho cậu một bài học rồi “ Thư nghiêng rằng, siết chặt hơn ngón tay đang đỏ hơn vì không thể lưu thông máu. Ngọc Vi định xông ra, nhưng Cát Anh đã xua tay bảo Vi dừng lại, nhỏ nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Anh Thư, chớp mắt.

- Cũng không quá sâu, còn hoa thì bọn tớ sẽ trả lại cho các cậu.

Không hiểu sao giọng nói nhẹ như gió thoảng ấy lại khiến Thư ghét cay ghét đắng ” cậu ta nghĩ mình là ai chứ, càng cố tỏ ra thân thiện thì càng thấy rõ bộ mặt thật thôi, hay là cậu ta muốn thể hiện với những anh chàng này? “. Theo quán tính Thư gạt mạnh bàn tay nhỏ của Cát Anh ra khỏi tay mình làm Cát Anh chơi vơi, Nam đỡ bạn, mắt không hài lòng nhìn Thư.

- Ngày mai chúng tôi sẽ đền gấp đôi cho cậu.

71. Chương 71

Hạnh phúc là gì ?

Vườn hồng chiều xuống nồng nàn với những cánh hoa ngào ngạt, màu trắng tinh khôi trải dài khắp đường đi. Bà Ellen hướng tia nhìn về phía hai tòa nhà to đùng cuối vườn, nơi mà bên trong cất giấu rất nhiều bí mật, nụ cười mãn nguyện và thanh thản trên môi khiến bà trở về với vẻ đẹp hiền dịu vốn có. Hàn Tuyết sắp xếp lại mấy lẵng hoa trên bàn, mái tóc đen dài như dòng suối bay bay trong gió, váy trắng thanh tân trên người càng làm cho nhỏ thêm nổi bật.

- Này Vi, cậu chưa cho tớ biết, tại sao lớp Toán luôn phải đến đây vào lúc nửa đêm, trừ ba đứa bọn tớ ra.

Vi vén tóc lên ột chút, nhỏ gật nhẹ.

- Tớ kể cho cậu một câu chuyện ? Câu chuyện kể rằng, có hai mươi tám đứa học trò định mệnh bắt buộc phải gắn chặt với nhau từ lúc mới cất tiếng khóc chào đời đầu tiên. Bố mẹ chúng làm việc trong cùng một tập đoàn tầm cỡ, cuộc sống vật chất của chúng đầy đủ trong nhung gấm lụa là, nhưng tình thương yêu thì thiếu nhiều vô kể. Từ nhỏ, chúng được học cách làm thế nào để nhìn thấy được suy nghĩ của người ta, làm thế nào để được cầm quyền. Trong môi trường ấy, chúng lớn lên, sưởi ấm cho nhau bằng con tim vốn dĩ đã nguội lạnh. Chúng yêu thương nhau hết mực, thân hơn cả anh em ruột thịt. Lên cấp ba, chúng rời Hà Nội vào Sài Gòn, rời xa cái lạnh rét buốt để bắt đầu một cuộc sống mới. Chúng lại được ở gần nhau, mỗi sáng, chúng thức dậy cười đùa với nhau rất nhiều, sống hết mình với cái tuổi học trò nghịch ngợm. Mỗi tối chúng lại thức dậy, cật lực với sổ sách, với những bài học đáng nhẽ nên dành cho người lớn. Bởi vì, chúng phải nắm giữ tương lai của tập đoàn, nắm giữ chuyển động kinh tế của cả châu Âu. Nổi nghiệp của bố mẹ chúng, nối tiếp cuộc đời của bố mẹ chúng.

Hàn Tuyết thở gấp, không lẽ...hai mươi tám đứa học trò ấy lại là ...lớp Toán. Vì nhìn thấy sự bất thường trong mắt bạn, nhỏ nắm chặt lấy tay Tuyết, cười nhẹ.

- Cậu thắc mắc phu nhân Ellen là ai mà phải không? bà ấy là con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn EW, tập đoàn hàng đầu, nắm giữ trong tay 2/3 nền kinh tế châu Âu.

Vi tiếp tục sắp xếp lại li trên bàn, Hàn Tuyết ngồi phịch xuống, nhỏ lắc lắc đầu, mồ hôi rớt xuống như tắm.

- Không ngờ gia thế các cậu lại...tới mức ấy, thảo nào lớp Toán lại nhận được nhiều ưu tiên từ học viện, thảo nào vườn hồng lại bị ngăn cấm như thế.

Một chiếc khăn tay chìa ra trước, Nhật Nam cười khỏ nhìn cô bạn. Gió nhẹ thổi, hương sắc của đất trời quyện vào nhau, bình yên đến lạ lùng. Phía trước, chiếc bánh kem ba tầng in hình cô Thủy và thầy Vinh hiện lên thật đẹp. Vì ngồi xuống cạnh bạn, khẽ bối tóc lên cao, nhỏ lau lại mồ hôi trên trán Tuyết.

- Bí mật ấy đã bị lớp Anh khám phá lâu rồi ngốc ạ?

Cốc nhẹ lên trán Tuyết, Vi lại cười. Từ phía xa, Trúc Ly lại gần, nhỏ cúi nhẹ trước Hàn Tuyết, Tuyết phẩy tay, cau mày.

- Cậu tới đây làm gì?

- Đừng thế mà Tuyết.

Khánh Đăng vỗ nhẹ lên vai Trúc Ly, cô bạn một thời đã từng rất yêu cậu. Cô bạn ấy có đôi mắt long lanh biết nói, nụ cười ngọt ngào và ấm áp. Cô bạn ấy cũng chỉ vì cuộc đời xô đẩy mới thành ra như thế, nhưng... không ai đánh kẻ chạy lại. Ly cúi gằm mặt, giọt nước mắt hối lỗi rơi xuống lúc nào không hay, Anh Kiệt cười lớn, cậu véo nhẹ lên má Ly, trách với cái giọng dễ thương.

- Cậu có nhớ lần đầu tiên bị phạt chung với lớp Toán tớ đã nói gì không ?

Ly ngược khuôn mặt đầm nước lên, lắc đầu. Anh Kiệt ngắc tay ra đằng sau làm ra vẻ thích chí.

- Thật ra cái lần đó, tớ ngăn cái lớp Anh tới tận cổ nên mới chịu phạt cùng lớp Toán đấy.

Lời thú tội của cậu bạn đẹp trai làm Ngọc Vi tức giận, nhỏ vút nhẹ một bông hồng lên trán bạn, cánh hoa rơi xuống. Kiệt nhảy lên như cóc, ôm đầu tránh vật thứ hai rơi xuống đầu, không khéo cô bạn đánh đá ấy phang luôn chiếc li cũng nên, ai chứ Ngọc Vi là dám lắm à.

- Thì ra là thế. Hối hận quá, hối hận quá đi mất.

- Sao hối hận thế ?

Thế Bảo ngang qua, miệng ngồm ngoàm nhai táo vẫn cố gắng cười toe toét

- Hối hận vì để táo trước mặt khi đấy.

Hàn Tuyết liếc cậu bạn một lượt từ đầu tới chân, khúc khích cười. Nụ cười ấy chạm vào cái nhìn hờ hững của ai kia, Đăng quay mặt đi thật nhanh, trước khi bị bà chằn Ngọc Vi phát hiện ra thì khở. Nhưng...Vi lém lỉnh, chặn đầu Đăng, tay ngoắc ngoắc.

- Đưa đây ?

- Đưa gì cơ?

Đăng khó khăn hỏi lại, tay gãi gãi đầu khó hiểu.

- Tiền hối lộ để giữ bí mật.

Vi ranh mãnh trả lời, miệng nguyt dài. Mặt Khánh Đăng đỏ bừng lên, cậu ái ngại nhìn về phái Hàn Tuyết vẫn đang hồn nhiên cười nói, Vi nghiêng đầu, chép miệng ra vẻ ta đây.

- Á à, trước kia thì thích lớp trưởng xinh đẹp của người ta, bây giờ lại thích nữ hoàng băng giá của người ta, trả tiền phí đi hotboy ới.

Vi hét lớn làm Đăng vô thức phải bịt miệng nhỏ lại, khiến nhỏ giãy lên. Bầu trời trong xanh gọn một vài đám mây trắng xóa, nắng nhẹ nhàng buông lên những cánh hoa.

- Cát Anh.

Có tiếng ai đó gọi, quen thuộc đến mức trái tim nhỏ hẫng đi một nhịp rồi đập loạn xạ, hình ảnh dội về trong kí ức. Quay đầu, và nhỏ nhìn thấy ông, một phút nghẹn ngào làm nhỏ trở ra như một bức tượng.

- Ba..

Tiếng “ba” dài, vang vọng giữa cả cánh đồng hoa, đồng loạt tất cả mọi người quay đầu. Trong phút chốc, ba mươi học viên của lớp 11 Toán chìm trong một giấc mơ, giấc mơ có thật. Những người đứng phía trước, những người ấy—những người tội nó thầm gọi tên từng đêm.

- Ba...

- Mẹ...

Cảm xúc khó tả, tiếng gọi thân thương ấy, hằng đêm tội nó vẫn ao ước được gọi, giờ đây họ đang đứng trước mặt, đang mỉm cười dịu hiền nhìn tội nó. Chạy thật nhanh, tất cả chạy thật nhanh, chạy từ hai phía, chạy giữa cánh đồng hoa khoe sắc, giữa ánh mặt trời long lanh, giữa bầu trời xanh thẳm, hai từ ba mẹ vang dài.

Niềm hạnh phúc hiện diện trên khuôn mặt, tội nó dụi mặt vào lòng ba mẹ, như những ngày đầu, cái ngày mà ba mẹ còn tập cho tội nó những bước đi đầu tiên. Hoa lá reo vui, trên từng ngọn cỏ cánh chuồn chuồn kim xoay nhẹ tạo thành những vòng tròn đẹp đẽ.

Có ai đó hỏi hạnh phúc là gì ?

Hạnh phúc đơn giản lắm, hạnh phúc là nghe thấy tiếng nói thân thương ấy mỗi ngày, hạnh phúc là bật cười thích thú khi nghe con kể về một ngày trên lớp của con, hạnh phúc là bữa cơm gia đình đầm ấm, có ba, có mẹ có một chút ngọt ngào đọng đầy. Hạnh phúc là khi đông về mẹ quàng nhẹ chiếc khăn do chính tay mẹ đan qua cổ con trước khi con ra khỏi cửa. Hạnh phúc là mỗi đêm con ngủ say, ba vén chăn lên cao rồi hôn nhẹ lên trán con, chúc con ngủ ngon trong im lặng.

Hạnh phúc đơn giản lắm, nhưng sao khó quá.

Nhưng giờ đây.

Hạnh phúc của chúng con là thấy ba mẹ, được ba mẹ ôm vào lòng và thủ thủ. Được ba mẹ vuốt nhẹ lên mái tóc mềm âu yếm, chứ không phải khô khan qua những cuộc điện thoại ngắn ngủi.

Như vậy là đủ.

- Phu nhân, cảm ơn Người.

Trợ lí Kim lau vội những giọt nước mắt xúc động, khẽ cúi đầu. Bà Ellen khoát tay, lắc đầu nhẹ.

- Không, là tại ta đã sai, ta đã không để ý đến cảm giác của những đứa trẻ ngây thơ này, chúng cần ba mẹ chúng hơn tất cả.

Nắng vàng quá !

Thái Huy xoay người, cậu nhìn qua chỗ Thế Bảo, liếc vội.

- Thăng quỳ, ba ***** gần đây, gì mà khóc dữ vậy?

- Chi nhánh Việt Nam cũng có lúc đi công tác mà mày. Với lại, tại tao thấy tội bay khóc, tao cũng khóc theo.

Bảo sụt sịt, ba Bảo xoa đầu con trai, giọng trầm ấm.

- Cứ khóc đi con trai, khóc rồi phải mạnh mẽ lên. Mạnh mẽ để chiến đấu, mạnh mẽ để bảo vệ các bạn, để yêu thương các bạn nhiều hơn nhé.

- Vâng ạ.

Trời cao, trong xanh vời vợi, hạ sang thật rồi bản hòa tấu của đất trời vang lên rộn rã, tiếng nhạc cũng vang lên ...

Màu váy cưới tinh khôi, nụ cười rạng rỡ của cô Hàn Thủy làm trái tim tụi nó ấm lại. Cô bước đi thật nhẹ , khoác lấy bàn tay rắn chắc của ba Hàn Tuyết, ông mỉm cười hiền hậu, trấn an cô con gái bé nhỏ bằng những lời nói ấm áp. Bản nhạc vang lên. Một chút căng thẳng, một chút vẩn vơ, nhưng tất cả đã được xoa dịu. Cô nhìn thấy thầy Vinh đứng đằng kia, thầy nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng như ngày đầu gặp nhau, ánh nhìn tha thiết và ngập tràn yêu thương. Còn có đám tiểu quỷ luôn nghĩ cho cô đây nữa, hoa được rải từ hai bên đường đi, từ bàn tay của những thiên thần nhỏ.

Hạnh phúc hiện diện trên môi.

“ Mẹ, mẹ có nhìn thấy không? Con gái mẹ đã trưởng thành rồi đấy. Con sẽ bước tiếp con đường của mẹ, nhưng...con sẽ sống tốt hơn mẹ. Yêu thương chân thành, trao đi và nhận lại mẹ nhỉ” Mẹ nhớ chúc phúc cho con nhé.”

Cát Anh nâng nhẹ tà váy cưới, đi chậm sau cô Thủy. Hôm nay, nhỏ là phù dâu của cô. Hôm nay nhỏ mặc trên mình chiếc váy thật xinh đẹp. Hôm nay, nhỏ hạnh phúc hơn bao giờ hết.

- Hoàng Gia Vinh, con đồng ý lấy Vương Hàn Thủy, suốt đời yêu thương chăm sóc cô ấy chứ?

- Con đồng ý.

- Vương Hàn Thủy con đồng ý lấy Hoàng Gia Vinh, suốt đời yêu thương chăm sóc anh ấy chứ ?

Cô Thủy nhìn nhẹ qua chỗ thầy Vinh, gật nhẹ.

- Con đồng ý.

- Ta tuyên bố, từ này trở đi hai con là vợ chồng.

Tiếng reo hò khắp hơn, ba mươi học viên lớp Toán ôm chầm lấy nhau, cười rạng rỡ. Cả vườn hồng dậy lên màu hạnh phúc. Ừ, là hạnh phúc thật sự.

...

Dòng sông trôi nhẹ nhàng, Cát Anh vớt một bông hoa cúc dại xuống cho nước cuốn đi. Nhật Nam mỉm cười, cậu ngồi xuống cạnh nhỏ, tiện tay vớt luôn một bông hoa khác xuống sông. Cát Anh quay quay đầu, lườm nhẹ Nam một cái rồi chống cằm nhìn chằm chằm xuống đáy sông.

- Cậu còn giận tớ sao ?

- Tớ đâu dám.

Nam nheo mắt, rõ ràng cái giọng điệu này là đang giận mà còn chối, lay nhẹ vào vai nhỏ, cậu cố trưng ra một khuôn mặt tươi tắn nhất, nhưng Cát Anh vẫn chẳng thèm để ý, nhỏ lạnh nhạt thả chân xuống dòng nước mát lạnh.

- Thôi được rồi cho tớ xin lỗi mà.

Nam lay vai nhỏ mạnh hơn, cậu làm bộ năn nỉ ỉ ôi.

- Thôi mà, cho tớ xin lỗi, Cát Anh xin xắn đáng yêu của tớ.

- Cửa cậu hồi nào ?

Mặt Cát Anh giả bộ nghiêm túc, Nam cười :

- Thôi được, cậu không phải là của tớ, nhưng Vũ Cát Anh, cháu gái của chủ tịch tập đoàn EW là của Nhật Nam được chưa

- Cậu...

Cát Anh khoát nước làm ướt hết bộ vest trên người Nam, cậu phản ứng ngay lập tức, Nam chạm vào dòng nước mát lạnh, khoát mạnh lên người nhỏ, Cát Anh xua xua tay, nhỏ nhăn mặt.

- Thôi được rồi, tớ thua.

Nam cười khi khi, Cát anh lườm cậu thêm một lần nữa rồi chuyển hướng nhìn ra xa hơn, cái nhìn mông lung về phía chân trời, nơi có những đàn chim đang tung cánh.

- Chỉ cần...cậu luôn ở bên cạnh tớ là được.

Nam hôn nhẹ lên trán nhỏ, nhẹ thổi và bầu trời vẽ ra hai chữ yêu thương.

...

Khánh Đăng nhìn thật lâu cặp đôi đang ngồi bên kia dòng sông, cậu ngất một nhàn hồng, khẽ hít hà cái mùi hương quyến rũ ấy, tâm hồn cũng trở nên thư thái hơn nhiều. Ngọc Vi vỗ nhẹ lên vai bạn, nhỏ đang cố xem xét suy nghĩ cậu bạn từ đôi mắt kia.

- Thất tình hả ?

- Không.

Đăng lắc đầu, cậu cười nhẹ, nhưng rõ ràng trong trái tim cậu vẫn có chút gì đó...buồn buồn. Đặt nhẹ cành hồng lên bàn, Đăng chớp mắt. Ngọc Vi phóng tầm nhìn về phía Nhật Nam và Cát Anh, nhỏ trầm ngâm một lúc, rồi cười:

- Họ là thanh mai trúc mã, từ lúc sinh ra định mệnh đã cho họ ở bên nhau, hơn nữa họ đều là người thừa kế của những tập đoàn lớn.

Đáy mắt Đăng dao động, cậu lắc đầu khó hiểu:

- Tớ không hiểu ý cậu ? Chẳng phải bố mẹ Nam là chính trị gia sao?

Ngọc Vi gật nhẹ, nhỏ thổi nhẹ qua vòng tròn hình trái tim, tạo ra một khoảng không có bong bóng bay lượn.

- Ông nội cậu ấy là chủ tịch tập đoàn FFT, cậu biết FFT chứ ?

Có đôi chút ngạc nhiên, nói đúng hơn là bất ngờ, nhưng Đăng vẫn im lặng, cậu biết chứ, vì công ty ba cậu là công ty con của FFT mà. Nhưng có một điều khiến cậu khó hiểu hơn, tại sao lớp Toán lại cho cậu và Anh Kiệt vào ?

- Tớ muốn hỏi...?

- Đây là bởi vì bố các cậu đã nhờ Nhật Nam, cũng vì thế mà phu nhân Ellen Trịnh không biết chuyện các cậu chuyển vào.

Khánh Đăng chưa dứt lời, Ngọc Vi đã chen vào, nhỏ hiểu ý cậu bạn muốn nói. Đăng gật gù, tất cả mọi thứ đã rõ ràng, tất cả mọi bí mật đã được bật mí, và có lẽ...con tim cậu cũng đã có câu trả lời. Ngọc Vi nhìn vào cành hồng trên bàn, khẽ cong miệng :

- Hoa hồng đẹp, hoa hồng có gai, Hàn Tuyết là một cô gái tốt.

Đăng cười nhẹ, ừ có lẽ yêu thương là phải học cách cho đi. Đang mải mê chìm trong mớ suy nghĩ bòng bong thì Hà Mi hốt hải chạy lại. Nhỏ lau lại mồ hôi trên trán, vịn tay vào người Vi rồi hốt hải thông báo :

- Lớp Anh tới.

Nghe có vẻ như công công đang đi truyền thánh chỉ ấy, khuôn mặt Hà Mi đỏ bừng lên, trông đáng yêu vô cùng. Cả đám quay đầu lại, Cát Anh bước ra phía trước, lớp 11 Toán và lớp 11 Anh, hai lớp gặp nhau giữa vườn hồng. Anh Thư chớp nhẹ mắt, hiện tại bộ dạng của nhỏ đang khiến tất cả các học viên lớp Toán ngạc nhiên, chẳng còn vẻ dữ dằn như mọi hôm nữa, nhỏ dịu dàng, nhỏ đảm đảm. Trong nắng chiều khuôn mặt thanh tú càng nổi bật hơn với bộ váy chấm bi.

- Tôi tới đưa cho cậu cái này.

Thư chìa bức thư ra trước, Cát Anh nửa muốn nhận, nửa lại không. Nhưng Thư đã nhách chóng dúi mạnh nó vào tay cô bạn đối thủ kèm theo một nụ cười thân thiện.

- Thứ nhất, tôi với cậu chưa có tạm biệt nhau, thứ hai tôi đã xem bảng điểm học sinh giỏi, lớp cậu đậu tuyệt đối với điểm số tuyệt đối, nghĩa là giữa lớp Toán và lớp Anh chưa thể dừng lại ở đây. Chúng ta vẫn tiếp tục là đối thủ chứ nhỉ?

Cái nháy mắt khiến cho Ngọc Vi suýt ngã ngựa, nhỏ đang cố trấn an lại xem mình có nằm mơ hay không. Khác xa với tâm trạng của tất cả các học viên, Anh Thư và Cát Anh đều rất bình thản. Ừ, cuộc sống này là những cuộc đua và trên cuộc đua ấy, lớp Anh và lớp Toán đã gặp nhau.

The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-thu-hoc-duong-hai-lop-hoc-doi-dau>